FRUMOASA ADORMITĂ

vol. 1

Judith Michael

EDITURA MIRON

Judith Michael

Frumoasa adormită

Volumul I

Sleeping Beauty
by Judith Michael

Traducere de Mihnea Columbeanu

Judith Michael este pseudonimul literar al unei echipe de scriitori, soţ şi soţie, care locuiesc la Chicago.

Sunt autorii unor cărţi care au devenit succese internaţionale, precum: PASIUNE DOMINANTĂ, PROBLEME PERSONALE, ACTE DE IUBIRE, DECEPŢII etc.

În FRUMOASA ADORMITĂ ne prezintă o fascinantă poveste de dragoste şi răzbunare...

Capitolul 1

Anne coborî din limuzină şi se opri lângă ea, cu privirea spre uşile masive, încrustate, ale capelei, impunându-şi să intre. Şoferul bătea cu degetele în volan, iar Anne ştia că se întreba despre ea ce mai aştepta, după ce stătuse nerăbdătoare pe canapeaua din spate, în timp ce maşina înfrunta traficul autostrăzii pentru a ajunge de la aeroport la Lake Forest înainte de ora zece. Întârziase, dar continua să stea pe loc, privind pietrele reci ale capelei gotice, şi mai cenuşie şi mai îngheţată sub norii groşi care pluteau deasupra oraşului. Şoferii celorlalte limuzine parcate de-a lungul trotuarului îşi ridicau privirea din ziare, privind-o. „În regulă, mă duc”, se răsti Anne la ei în gând, pornind spre treptele de la intrare. Acestea păreau să se întindă la nesfârşit în faţa ei, urcând spre uşile duble, masive, cu inele mari de alamă drept mânere. „Trebuie s-o fac”, îşi spuse ea. „Vreau s-o fac. Pentru Ethan”.

Trase de un inel, iar uşa se deschise fără zgomot. Pătrunse, iar un plasator îi deschise uşa interioară, făcându-i loc să intre. Capela era plină; toate locurile erau

ocupate, iar pe culoarele laterale şi în spate stăteau în picioare alţi oameni. Un bărbat masiv, cu servietă, îi făcu loc lui Anne, care se opri lângă el. Cineva vorbea, dar Anne abia auzea. Rămase nemişcată, privind spre cefele Chatham-ilor, toate generaţiile de Chatham-i, rânduri-rânduri de Chatham-i şi prieteni de-ai lor şi asociaţi de afaceri şi chiar şi câţiva duşmani, şi, dincolo de toţi, în partea din faţă a capelei, sicriul lui Ethan Chatham, mort la vârsta de nouăzeci şi unu de ani.

Încăperea forfotea şi se legăna ca un lan de grâu sub vântul preeriei, oamenii aplecându-se la stânga şi la dreapta să le şoptească vecinilor şi să asculte amintirile vorbitorilor despre Ethan. Se cunoşteau cu toţii; mulţi dintre ei crescuseră împreună, învăţaseră împreună la şcoli particulare, iar acum erau bancheri, funcţionari superiori la companii multinaţionale, industriaşi, brokeri la bursa de mărfuri şi preşedinţi ai unor companii de asigurări. Erau crema societăţii din Chicago, iar Ethan Chatham fusese unul dintre ei şi-i toleraseră excentricităţile, până şi fuga în munţii din Colorado, fiindcă, în fond, câştigase atât de mulţi bani.

În tăcere, Anne trecu pe culoarul lateral şi-şi croi discret drum până în faţă, pentru a privi toate chipurile.

Majoritatea îi erau străine. Dar în primele două rânduri stătea familia Chatham şi, privind fiecare profil, toate îi erau atât de familiare, încât le putea spune numele pe dată. O uimea. Dar de ce s-ar fi schimbat? se întrebă. Ea era aceea care fugise. Ei rămăseseră pe loc: înfumuraţi, în confort, neschimbaţi. De ani de zile.

— A fost un mare constructor, spuse Harrison Ervin, preşedintele celei mai mari bănci din Chicago, un creator de case – de oraşe întregi, mai bine zis –, ceea ce i-a adus premii, iar nouă, tuturor, prestigiu. Iar apoi a plecat spre vest, aşa cum au făcut întotdeauna oamenii neliniştiţi în istoria Americii, şi a descoperit Tamarack-ul, în munţii din Colorado, şi a făcut din el o staţiune vestită în lumea întreagă. A fost un om care ştia ce voia şi cum să-şi împlinească dorinţele. Aceasta a fost măreţia lui.

Charles Chatiram încetă să mai asculte. Nu măreţia, îşi spuse el, îl făcuse pe tatăl său să întoarcă spatele familiei şi să-şi petreacă ultimii douăzeci şi ceva de ani ai vieţii concentrându-se asupra unui paradis privat pe care-l construise din ruinele unui mic oraş-fantomă din munţi. Şi, de asemenea, întorsese spatele companiei pe care o întemeiase, *Chatham Development;* se comportase ca şi cum firma n-ar fi avut decât să putrezească singură, iar

Charles – încercând s-o conducă, încercând să conducă familia – putea să fi putrezit şi el, din câte-i păsa tatălui său. Asta nu era măreţie; era o obsesie.

— L-am vizitat în Tamarack, continuă Ervin. Construia şi acolo, construia mereu, modelând oraşul după forma visului său. Uneori, îşi pierdea răbdarea cu ritmul lent în care evolua lucrul, sau se simţea frustrat, ştiind că n-avea să trăiască până la sfârşit. Dar niciodată n-a fost descurajat, nici furios; nu era genul care să lase furia să-i erodeze energia.

Marian Jax se foi pe banchetă. Ethan se supărase pe ea, când insistase să se mărite cu Fred. Mai mult decât o simplă supărare: blândul ei tată se înfuriase de-a binelea. Căci nu mai era deloc blând, când considera că fiii şi fiicele lui acţionau prosteşte; tuna şi fulgera la un nivel cu adevărat vulcanic. Tunase şi fulgerase pentru că Marian nu-l ascultase, pentru că mersese înainte şi se cununase cu Fred Jax care, cum îi spunea el mereu, era viclean, intrigant şi mult mai interesat de banii lui Marian decât de ea însăşi. Femeia îşi împreună cuminte mâinile în poală, cu o scurtă privire spre Fred, care stătea lângă ea cu o expresie de nepătruns. Şi, desigur, tatăl ei avusese absolută dreptate.

— A fost un bun prieten, spuse Ervin. Îi vom simţi lipsa, pentru atât de multe. Pentru înţelepciunea lui, pentru…

„Eu i-o simt deja”, îşi spuse Nina Chatham Grant. „Am avut nevoie de el, probabil mai mult decât au nevoie majoritatea fiicelor de taţii lor. Mă asculta şi niciodată nu mă certa când iarăşi divorţam. Credea în dragoste şi fidelitate – nu s-a mai recăsătorit, după moartea mamei; cred că nici măcar nu s-a mai întâlnit cu vreo femeie, dar cu mine a fost întotdeauna minunat; ştia că voiam să fiu cumsecade, ştia că încercam încontinuu să fiu o fată de treabă”. Clătină din cap cu tristeţe. „Am aproape cincizeci şi nouă de ani, şi încă mai sunt atâtea pe care nu le ştiu despre viaţă”. Se uită într-o parte spre fratele său William, care-i observă privirea şi-i puse pe braţ o mână liniştitoare. Nina îi zâmbi printre lacrimi. Nu era la fel de bun ca tatăl ei, dar tot era mai mult decât nimic. Orice om are nevoie de o familie, reflectă ea, fie şi doar ca să-l asculte şi să fie bună cu el.

— … şi, mai presus de orice, continuă Ervin, afecţiunea lui pentru prieteni şi rude deopotrivă…

Nepoata lui Charles, Robin, în vârstă de opt ani, văzu chipul bunicului ei crispându-se şi mai tare.

— Nu fi trist, bunicule, şopti ea. Va fi bine.

Scrută mulţimea, căutând ceva cu care să-i distragă atenţia.

— Cine-i doamna aceea drăguţă? întrebă ea deodată. Este o rudă?

Charles îi urmări privirea, întorcând capul pentru a-i studia pe îndoliaţii care stăteau în picioare de-a lungul peretelui lateral. Nu cunoştea pe nimeni dintre ei şi se întrebă din nou ce era cu toţi acei străini; cât de puţin ştiuse din viaţa tatălui său.

— Nu-i aşa că e frumoasă? şopti Robin. Şi pare o femeie cumsecade.

Privirea lui Charles parcurse din nou oamenii, şi în sfârşit o văzu pe Anne, parţial ascunsă după altcineva. Se încruntă, nedumerit un moment. O studie îndelung şi deodată fu cât pe ce să se ridice de pe banchetă, parcă gata să se arunce spre marginea capelei. Auzi în spatele lui freamătul mulţimii; cu coada ochiului, îl văzu pe Harrison Ervin întrerupându-se din panegiric, cu o privire surprinsă spre el.

Pe chipul lui Charles se aşternu nedumerirea. Ezită, cu genunchii îndoiţi, după care se aşeză la loc, încet, privind drept înainte.

— Deci cine e? şopti nerăbdătoare Robin. O rudă?

Charles închise un moment ochii, parcă îndurerat.

— Da, răspunse el.

— Şi a fost un profesor, reluă Ervin. Ne-a învăţat noi moduri de a gândi clădirile; ne-a împărtăşit viziunile lui pentru oraş; ne-a dezvăluit stiluri de viaţă.

„Pe mine nu m-a învăţat nimic”, medită Walter Holland. „Nimic, decât că e o prostie nătângă să te însori în acelaşi timp cu o familie şi cu o firmă”. Schimbându-şi poziţia, lovi braţul lui Rose. Locurile erau prea apropiate; de ce trebuia neapărat ca toţi să stea îmbulziţi unii în alţii? La fel fusese şi însurătoarea în familia Chatham; mereu înghesuială, presiuni, strânsori, călcări în picioare. Cerând-o pe Rose în căsătorie, parcă i-ar fi cerut unei balene să-l înghită. Parcă ar fi cerut să dispară.

Rose Holland îşi îndepărtă braţul de atingerea soţului ei. Erau prea mulţi Chatham-i de faţă; ştiuse că numărul lor avea să-l nemulţumească. Dar ce putea face? Era o înmormântare, nu un cocktail cu câţiva oaspeţi aleşi pe sprânceană. Walter o ştia; ar fi trebuit să se comporte civilizat. Însă niciodată nu reuşise să-şi stăpânească furia, când simţise că-l înconjurau ca şi cum ar fi fost ultimul supravieţuitor în faţa unei armate de ocupaţie. Probabil că era îngrozitor pentru el să se ducă la lucru în fiecare

zi, îşi spuse Rose.

Mai încolo, de-a lungul banchetei, îl văzu pe unchiul Charles mişcându-se agitat, punând picior peste picior, apoi invers, şi se întrebă dacă se simţea rău sau avea doar nevoie să se ducă până la toaletă. Observă că nu se simţea prea incomodca să nu-l mai intereseze şi altcineva; întorcea mereu capul să se uite spre coridorul lateral. Încercă să-i urmărească privirea, dar nu văzu pe nimeni cunoscut. Un grup de bărbaţi îmbrăcaţi fără formalism, probabil din Tamarack, câţiva membri ai corporaţiei, câteva femei care păreau a fi secretare, o femeie frapant de frumoasă în taior sobru, închis la culoare, stând parţial în spatele unuia dintre bărbaţi. Nicio cunoştinţă. Rose ridică din umeri întorcând din nou capul spre partea din faţă a capelei, cu o mână prevenitoare peste a lui Gretchen, care începea să se foiască. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Funeraliile nu erau pentru copiii de trei ani. Charles, însă, insistase să vină cu toţii. Ca spre a se convinge că erau o singură familie mare şi fericită.

Gail Calder, aşezată lângă fiica ei, Robin, îşi văzu tatăl şi pe verişoara Rose întorcând capetele spre lateral. Se uită şi ea. Îi studie pe oamenii care stăteau în picioare de-a lungul peretelui; erau dispuşi câte doi-trei pe un rând şi

încercă să le distingă feţele în lumina slabă. Privi un moment, lung. Apoi, şopti:

— Anne?

— Nu vreau să par a vorbi prea solemn despre Ethan, spuse Ervin, strângându-şi hârtiile. Ne-am distrat de câteva ori straşnic împreună. Dar ceea ce-mi va lipsi cel mai mult va fi afecţiunea lui, modul cum ţinea la oameni…

Văzuseră şi ceilalţi că rudele priveau spre margine, iar agitaţia şi mişcările se înteţeau, cu o rumoare crescândă de şuşoteli.

— La cine se uită?

— Habar n-am.

— Cine-i aia?

— … şi le-a dăruit atenţia şi energia lui…

Ervin privi spre marginea capelei, după care, nevăzând nimic în neregulă, se uită sever spre asistenţă şi ridică glasul:

— Şi ajutorul lui. Întotdeauna mi-a fost prieten. Pentru mulţi dintre noi, a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Lasă în vieţile noastre un gol pe care nimeni nu-l va putea umple. Acest lucru am venit să-l recunoaştem aici, când îi spunem, pentru ultima oară, rămas bun.

Urmă un moment de tăcere. Ervin îşi luă însemnările şi reveni la locul lui. Pastorul trecu pe podium, pentru a încheia slujba. Iar şoaptele răsunau tot mai tare.

— Nu ştiu cine e. Ţi se pare cunoscută?

— Dacă mă-ntrebi, da. Are ceva anume… Am mai văzut-o; pun pariu.

— Seamănă puţin cu Gail. N-ai zice? Dar… mai dichisită. Înţelegi, ca şi cum cineva ar fi luat-o pe Gail la şlefuit.

— Hm, se poate. Totuşi, pare mult mai dură.

— Exact, dar fac prinsoare că e o Chatham. Din vreo ramură a familiei, oricum.

— Leo, îi spuse Gail soţului ei, strângându-l de braţ. Cred că a venit Anne.

— Unde? întrebă Leo, întorcându-se. S-ar arăta aici, crezi, după atâţia ani?

Vecinii din Lake Forest îşi lungeau gâturile să vadă.

— Fir-aş al dracu’. Ştii cine-ar putea să fie aia? Sora mai mare… cum o chema? Anne.

— Sora mai mare a cui?

— A lui Gail. Da, nu ştiu, nu prea *seamănă* cu Gail; are ceva, nu ştiu.

— Ce i s-a întâmplat?

— A fugit, acu’ vreo… cinşpe, douăzeci de ani. Poate mai mulţi.

— A fugit?

— Păi, se zice că s-a dus la internat, dar nu s-a mai întors, aşa că… Oricum, aşa zicea lumea. A fugit.

— Deci, ar trebui să fie fiica lui Charles. Nepoata lui Ethan.

— Dacă e într-adevăr ea.

— De ce să fi fugit?

— Cine ştie? Mai ţii minte cum erau copiii în anii ’60… sex, droguri, bombe, revoluţie. Chestii.

— Prieteni, spuse pastorul, familia mi-a cerut să fac câteva anunţuri. Înhumarea va avea loc la Cimitirul Park Memorial. Rudele vor fi acasă…

În capătul rândului întâi, Dora Chatham îşi puse mâna pe braţul tatălui ei.

— Toată lumea se uită la femeia aia.

Vince, care citea, îşi ridică privirea.

— Care femeie?

Dora îşi înclină capul, iar, Vince se întoarse. Ochii săi îi întâlniră pe ai lui Anne.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el încet.

Anne fu cea care-şi mută privirea.

Ridicându-se în picioare, Gail trecu pe lângă Leo şi fiul lor, Ned, spre culoarul lateral. Îl străbătu, tot mai repede şi mai hotărâtă cu fiecare pas. Când ajunse la Anne, întinse mâinile:

— Eşti Anne, nu-i aşa*? Simt* că eşti Anne. N-ar trebui ca o soră să ştie...?

Mâinile li se atinseră şi rămaseră împreunate.

— Bună, Gail, spuse uşor Anne.

Senatorul Vince Chatham le privi cum se îmbrăţişau. După un moment, îşi petrecu un braţ peste spătarul banchetei şi-i făcu semn să se apropie nepotului său Keith Jax, aşezat în spate.

— Femeia aia, spuse el, când Keith se aplecă înainte.

— Cea la care se uită toată lumea? o cunoşti?

— Expediaz-o, replică Vince. Află ce vrea, fă-i hatârul, dacă nu e nicio problemă, şi descotoroseşte-te de ea. Şi vezi să nu se mai întoarcă.

Capitolul 2

Anne avea treisprezece ani, când Vince a început să vină în camera ei fără a bate la uşă. El avea treizeci de ani şi era cel mai frumos bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, inteligent, fermecător, cu succes în afaceri, fratele favorit al tatălui ei. Favoritul tatălui ei.

Întotdeauna fusese Impresionată de el, din cauza modului în care îl trata tatăl ei: ca şi cum ar fi fost un fel de prinţ; ca şi cum el ar fi fost capul familiei. Anne şfia că nu era aşa; bunicul ei, Ethan, conducea familia şi stabilea toate regulile, iar Vince trebuia să asculte de el, la fel ca toţi ceilalţi. Şi, totuşi; când cei doi fraţi erau împreună, tatăl ei părea să se micşoreze, iar Vince, deşi mai scund şi cu unsprezece ani mai tânăr, părea să devină mai înalt şi mai chipeş. Pe lângă tatăl ei, care stătea tot timpul tăcut, Vince vorbea cu mult interes despre călătoriile şi afacerile lui, fiind greu să-ţi aminteşti că nu era decât unul dintre Chatham-ii care locuiau în Lake Forest, la nord de Chicago, că lucra într-o companie a familiei şi, mai ales, era cel mai mic dintre cei cinci copii ai lui Ethan.

Cu toţii trăiau la un loc pe o rază de câţiva kilometri şi,

ori de câte ori erau în oraş şi nu aveau un angajament important, trebuiau să se întâlnească la cină în fiecare duminică, precum şi în zilele de naştere şi de sărbători, acasă la Ethan. Era hotărârea lui Ethan şi toată lumea, chiar şi Vince, care detesta ordinele, se supunea. Se aşezau la masa lungă din frumoasa cameră pe care mama lui Anne i-o redecorase lui Ethan cu puţin timp înainte de a muri şi, unul câte unul, povesteau despre cele din timpul săptămânii. Ethan vorbea întotdeauna primul, iar lui Anne îi plăcea să-l asculte cum relata, cu gravitate respectuoasă, despre Corporaţia *Chatham Development* – case noi, magazine noi, oraşe întregi înălţându-se din plantaţiile de porumb ce înconjurau, oraşul Chicago – şi cum în ziua aceea plănuiseră locul pentru şcoală, puseseră bazele centrului comercial sau stabiliseră numele străzilor. Fiecare oraş Chatham avea străzi denumite Vince, Charles, Anne, Marian, William, Gail şi aşa mai departe, continuând cu întreaga familie. Ethan era prea modest ca să denumească vreo stradă după el însuşi, dar o făcea întotdeauna fiul său Charles în locul lui şi astfel apăreau toţi Chatham-ii, întipăriţi pe plăci metalice care se legănau în vânturile din Midwest şi indicau drumul spre casele construite de membrii familiei

Chatham.

Când Ethan termina de vorbit, începea Charles, apoi Vince. Atenţia lui Anne începea să şovăie, căci găsea afacerile plicticoase. Prefera să privească feţele din jurul mesei, imaginându-şi ce gândeau la adăpostul zâmbetelor, al chicotelilor şi al micilor încruntături. Cu toţii păreau încântaţi că mâncau împreună, iar Anne ştia că nu puteai fi niciodată sigur; trebuia să scormoneşti mult mai adânc decât la nivelul unui zâmbet sau al unei sprâncene încruntate, pentru a şti cum erau cu adevărat oamenii.

Toţi bărbaţii lucrau împreună – Charles şi Vince erau vicepreşedinţi, William era director financiar, iar soţul lui Marian, Fred Jax, administrator comercial – dar în fiecare săptămână aveau poveşti diferite de spus. Anne se întreba dacă nu cumva împărţeau între ei ştirile interesante, când se adunau să bea aperitivul, pentru ca toată lumea să fie impresionată de cât de mult făceau ei în fiecare săptămână. Femeile procedau la fel: şi ele aveau de spus poveştile lor. Soţia lui Vince, Rita, le spunea ce cuvinte noi pronunţase Dora, care avea trei ani, şi la ce cursuri de înot şi gimnastică merseseră. Nina vorbea despre câte o companie mică în care investea şi, uneori, despre planuri de căsătorie sau pregătiri de divorţ. Lui Anne i se părea

că Nina încurca începuturile şi sfârşiturile; mereu spera ceva bun, sau ceva şi mai bun, indiferent că pornea un mariaj sau că-i punea, capăt. Sora lui Anne, Gail, în vârstă de şapte ani, vorbea despre şcoală sau taberele de vacanţă. Rose şi Keith, care aveau doi ani, tăceau, mâncau şi făceau mizerie în jurul farfuriei. Anne ar fi tăcut şi ea, de-ar fi putut, dar la treisprezece ani nu mai avea nicio scuză. Aşa că povestea despre prietenele ei.

— Amy şi cu mine am jucat jocuri de cuvinte lângă eleşteu.

— Amy? întrebă Ethan. E o nouă prietenă de-a ta?

— Oarecum. Locuieşte la două străzi mai încolo.

— Care îi e numele de familie? întrebă Marian. Îi cunoaştem părinţii?

— Cred că ar trebui s-o lăsăm pe Anne să-şi păstreze prietenele pentru ea, spuse Ethan, în timp ce fata se înroşea la faţă. Asta-i tot? o întrebă el. Altceva nu mai ai să ne spui despre săptămâna ta?

Anne clătina din cap; îşi iubea bunicul, dar în acelaşi timp era supărată pe el pentru că niciodată nu stăteau împreună atât de mult cât voia ea. Îl iubea aşa de tare încât ar fi dorit să-l aibă alături tot timpul; era cel mai blând dintre toţi şi părea să-l intereseze soarta ei, iar

Anne nu putea suferi faptul că între el se interpuneau atâţia oameni. Desigur, avea afacerile lui Importante, prietenii lui importanţi; avea propria lui viaţă. Era mult prea ocupat ca să-şi petreacă timpul cu Anne – şi, oricum, probabil că nu-l interesa chiar atât de mult. De ce-ar fi vrut un bătrân de şaizeci şi cinci de ani să se învârtă cu o fetişcană de treisprezece, chiar dacă era nepoata lui?

Când judeca lucrurile astfel, păreau logice, dar tot o nemulţumeau. Părea să fie furioasă aproape tot timpul, cu multă lume. Nu ea o dorea; aşa era, şi gata. Detesta oamenii şi ura multe dintre cele ce se întâmplau în jurul ei. Astfel simţea tot timpul de când îi murise mama. Pe-atunci avea şapte ani, Iar Marian venise într-o seară să le ducă, pe Anne şi pe Gail, acasă la Ethan, unde locuia ea. Şi nu peste mult se căsătorise cu Fred Jax şi le luase pe Anne şi pe Gail într-o altă casă, după care, aproape imediat, îl născuse pe Keith, apoi pe Rose. Din momentul când Marian o luase din casa el, Anne nu se mai simţise nicăieri ca acasă.

Şi atunci I se declanşase ura. Era un sentiment pe care nu şi-l putea opri, chiar dacă o făcea să se simtă diferită de toţi ceilalţi şi permanent singură. Nu s-ar fi putut spune că familia el nu-i acorda atenţie; dimpotrivă. Dar lui

Anne i se părea că o făceau mai mult ca s-o critice şi în primul rând cu privire la murdărie: că nu se spăla pe faţă, că umbla cu părul nespălat şi nepieptănat, că avea negru sub unghii, că aducea noroi în casă. În întreaga lume, oamenii mureau de foame, erau aruncaţi în puşcărie pentru că vorbeau despre libertate, dormeau pe străzi fiindcă nu aveau case, dar familia *ei* îşi făcea probleme cu *murdăria.* O criticau şi pentru că dispărea ore întregi în pădurea de lângă casă, dar Anne ştia că de fapt nu le păsa de ce făcea. Doreau doar să fie cuminte, îngrijită şi curată, făcându-i să se simtă bine pentru fapta lor nemaipomenită de a o creşte. Într-un fel, Gail era capabilă de acest lucru, dar pe Anne o stăpânea prea mult furia; pur şi simplu nu era în stare să facă nimic cum se cuvine.

— Aş putea fi scuzată? întrebă ea.

— Înainte de desert, nu, răspunse automat tatăl ei.

— Nu vreau.

— N-ai să te duci în pădure noaptea, replică mătuşa Marian.

— E *soare,* spuse cu voce puternică Anne.

Se ridică, legănându-se de pe un picior pe altul, lângă scaun, cu tot trupul încordat s-o zbughească din loc. O priveau cu toţii.

— E vară şi nu-i decât ora opt şi pe cer e soare şi oamenii deştepţi merg afară când e vreme caldă şi însorită, nu stau în jurul mesei, lălâi, îngrăşându-se cu toată mâncarea care le zace grămadă în stomac! Parc-ar muri! Vi se scurge viaţa, adunându-se sub masă într-o baltă de mâzgă!

— Ei, Anne, ce vorbe sunt astea, la masa de cină? o dojeni Nina.

Ethan chicoti:

— Imaginea asta îmi vine şi mie în minte de fiecare dată când stau să-mi beau cafeaua.

— Sau vă uscaţi, continuă Anne, încurajată. Staţi în casă cu becurile aprinse în loc să ieşiţi la soare, să mirosiţi florile şi lacul, şi vă deshidrataţi şi vi se jupoaie pielea şi-o ia vântul şi nu peste mult mai rămân doar nişte schelete, stând pe scaune şi clănţănind din oase...

— Destul, o întrerupse categorică Marian. E o imagine foarte interesantă, draga mea, dar nu se cuvine şi o ştii şi tu. Nu facem decât să ne terminăm cina într-un mod liniştit şi civilizat, în loc de a înfuleca mâncarea şi a ne repezi apoi care-ncotro. Nu te oprim dacă insişti să pleci de la masă, dar în pădure nu te duci. Ţi-am spus că nu vreau să mergi acolo. Nu e un loc cuviincios. Şi nu te vei

mai duce acolo deloc. Niciodată.

— Nu stau mult, răspunse Anne, luând-o la fugă din încăpere.

Îi simţi privind-o prin glasvandul înalt, în timp ce alerga peste gazonul lat, cu silueta profilată pe întinderea de un albastru intens a lacului Michigan, până dispăru în pădurea de brazi care acoperea restul proprietăţii lui Ethan. Continuă să fugă, ajungând în cele din urmă într-o poiană cu un mic iaz mărginit de ierburi, margarete şi isop sălbatic care răspândea prin văzduh un miros de mentă. Păsărelele ciripeau, dar în rest domnea o tăcere deplină. Anne se aşeza, încrucişându-şi picioarele lungi şi subţiri sub rochia de vară pe care o purtase *la* cină.

— Salut, Amy, spuse ea. Iartă-mă că am întârziat. Iar a ieşit tămbălău la masă. Cred că mătuşa Marian intră în menopauză sau aşa ceva. Crezi că la treiştrei de ani e prea devreme? Poate că la ea nu contează; poate că-i bătrână din *naştere.*

Scoase din buzunar un caiet şi un creion şi începu să scrie.

— Fac însemnări despre familie; ţi-am spus? într-o bună zi, am să scriu o carte despre ei, Sigur că nimeni n-o s-o creadă. Mă bucur că eşti aici, Amy; mă simt mult mai bine

când am cu cine să vorbesc.

Se culcă pe spate, foindu-se pe pământ ca un căţel făcându-şi culcuş în cetina de brazi. Îşi roase o unghie, privind în sus. Coroanele copacilor se unduiau deasupra în briza serii, cu trunchiurile înguste subţiindu-se spre vârfurile mici şi ascuţite, departe; Anne trebuia să-şi mijească ochii, pentru a le distinge pe fondul luminos al cerului.

— Ia fii atentă şi ascultă, Amy. Copacii trosnesc. Ca într-un film de groază. Nu ţi se pare că sună ca un film *horror?* închide ochii şi-ţi va veni să crezi că urmează să se întâmple ceva îngrozitor de tot.

Cu un fior, se ridică.

— Probabil e spiritul mătuşii Marian, furişându-se prin pădure. Respectabilitatea la pândă. Trebuie să fim pe fază, Amy.

Mai făcu o însemnare în caiet:

— Respectabilitatea la pândă. Doar că, dacă-i vorba de mătuşa Marian, e respectabilitatea la galop.

Nu departe, stând între copaci, Vincent Chatham chicoti:

— Marian în două vorbe.

Anne sări în picioare. Caietul căzu pe pământ.

— Unchiule Vince? întrebă ea, nesigură.

Bărbatul se apropie.

— Măplimbam şi ţi-am auzit vocea.

Privi în jur:

— Probabil că prietena ta a şters-o cât ai clipi.

— Ce cauţi aici? întrebă Anne, furioasă. Nu ieşiseşi la plimbare. Niciodată nu te plimbi. M-ai urmărit.

Vince se aplecă să ridice caietul.

— De ce n-ar crede nimeni ceea ce scrii despre noi?

Fata roşi.

— Nu cu tine vorbeam.

— Dar vorbeai *despre* mine şi eu fac parte din familie.

Se apropie de un loc cu iarbă, la marginea luminişului, şi se aşeză pe un buştean căzut, pe care natura îl tocise în formă de scaun.

— Am adus desertul pentru amândoi; Mi-ar face plăcere dacă l-am lua împreună.

Anne rămase nemişcată.

— Unde e?

Ducând mâna la spate, Vince îşi puse pe genunchi o cutie albă:

— Ecleruri cu ciocolată. Nu există nimic în lume mai bun decât eclerurile cu ciocolată. Sunt o combinaţie

perfectă de foietaj, cremă şi glazură, îţi alunecă pe gât cu uşurinţă, oricât de îmbuibat ai fi, sunt destul de mici ca să se poată împacheta cu duzina pentru un picnic în pădure şi te mânjesc superb când le mănânci. Categoric, favoritele-mele.

— Dacă ai adus desertul, înseamnă că nu porniseşi doar la o plimbare. Mă urmăreai.

Vince, care deschidea cutia, se întrerupse. Zâmbi larg:

— Oamenii nu te respectă, Anne; eşti cea mai deşteaptă dintre noi toţi. O tânără femeie remarcabilă.

„Mincinosule”, răspunse Anne în sinea ei. Ştia că încă nu era femeie; nimeni n-o ştia mai bine decât ea, care dorea atât de mult să crească.

— ŢI-ai schimbat şi pantofii. Ştiai că vei umbla prin pădure.

Continuând să zâmbească, Vince răspunse:

— Cu tine, trebuie să fim atenţi pe unde călcăm, nu?

— De ce m-ai urmărit?

— Ca să-ţi aduc desertul, oftă el; îi întinse un ecler. Avem o cutie întreagă.

Privi prin luminiş.

— Frumos loc pentru un picnic; ca o odaie intimă. Îmi plac gusturile tale.

Anne îl privi, observându-i ochii căprui, strălucitori ca două bile de marmură, părul blond-auriu unduindu-se înapoi de pe frunte, buzele subţiri întinse într-un zâmbet atât de larg, brazda din bărbie ce părea să-i împartă chipul în două, făcându-l să pară oarecum mai misterios. Era atât de atrăgător şi de sofisticat – un om de afaceri umblat prin lume, în vârstă de treizeci de ani, soţ, tată – şi o impresionase dintotdeauna, deşi nu-l plăcuse niciodată. Era atât de calm şi de sigur pe el, încât Anne se simţea mereu şi mai şleampătă când îl ştia prin preajmă, şi mai mică, aproape ca un copil şi, curios lucru, fiindcă în fond îi era unchi, se temea de el. Îşi spunea că, probabil, oricât de mult ar fi scormonit sub expresiile zâmbitoare sau încruntate-ale lui Vince, tot n-ar fi ajuns să-i cunoască adevăratele păreri despre lume, ceea ce i se părea nefiresc şi ameninţător.

— Mă bazez pe tine, spuse Vince solemn, să mă împiedici să capitulez în faţa lăcomiei şi a poftei, lăsând tot conţinutul acestei cutii să sfârşească în stomacul meu, mestecat ca o baltă de mâzgă.

Lui Anne îi scăpă un chicotit stingher.

— Vrei să-ţi fac favoarea de a le mânca.

Ezită, neîndemnându-se să i se alăture, de parcă acel

lucru ar fi însemnat o acceptare a invaziei lui în lumea ei personală. Dar plecase de la masă flămândă încă, iar eclerurile erau desertul ei preferat.

— Cred că se poate face, spuse ea, cu vocea scăzută, aproape îmbufnată.

Se aşeză turceşte lângă trunchiul unde stătea Vince şi luă eclerul pe care i-l întindea el.

— Cum ţi se pare? o întrebă acesta, peste câteva momente. Mai scosese două din cutie.

Cu gura plină, Anne dădu din cap. Nu mai era la fel de furioasă ca înainte, dar tot incomod se simţea. Acela era locul ei intim, aparte; dintotdeauna fusese astfel. Nici prin minte nu-i trecuse că toată lumea ştia încotro se ducea, când pleca de-acasă. Acum, însă, Vince era aici şi, într-un fel, făcea ca poiana să-i dea o altă senzaţie. Nu mai era doar a ei; era a lor, lucru care o deranja.

Soarele coborâse spre apus, iar luminişul semăna cu o ceaşcă umbrită care încă mai păstra aroma caldă a zilei de vară. Anne stătea la câţiva paşi de Vince, ţeapănă, privind spre tufişurile dese din jur, tot mai întunecate în lumina albastră a înserării.

— Vii aici în fiecare zi? o întrebă Vince. Eclerurile se terminaseră, iar el începuse să culeagă pietricele şi să le

arunce peste iaz. Anne privea micile pietre rotunde lovind suprafaţa pentru a ricoşa de câte trei-patru ori, făcând valuri ce se întindeau în cerc până la mal. Erau atât de uşoare, îşi spuse ea; atât de zglobii şi de libere. La fel ca Vince. Îşi dorea să fi fost şi ea la fel, nu greoaie şi stângace, cum se simţea de cele mai multe ori. Apoi, însă, ascultând ritmicul *plici, plici* al pietrelor care loveau apa, sunetul păru să crească până la tăria unor bubuituri de tun, umplând luminişul, umplându-i interiorul ţestei, încât credea că avea să-i explodeze.

— *Termină!* strigă ea.

O privi surprins:

— Ce să termin?

— Zgomotul ăsta împuţit! Aici trebuie să fie linişte! Nu mai arunca pietre în apă!

Vince privi pietricica pe care o avea în mână.

— Iartă-mă, spuse el încet. Nu ştiam c-o să te supere.

Lăsând-o să cadă, luă un beţişor şi începu să deseneze diagrame în praf, la picioare.

— Vii aici în fiecare zi? întrebă el din nou.

Anne încuviinţă.

— Ca să-ţi scrii cartea despre noi?

Ridică din umeri.

— Ei, ce-o fi însemnând asta? medită Vince. Că nu e importantă cartea? Sau că nu vrei să vorbeşti despre ea?

— Nu vreau să vorbesc despre ea.

— Despre Amy vrei să vorbeşti?

— Nu te priveşte!

— Dar aş vrea să ştiu de ce îţi inventezi prietene. La şcoală nu ai?

Anne ridică iarăşi din umeri.

— Şi ce înseamnă *asta?* Că nu-ţi doreşti prieteni? Sau că ai, dar nu destui? Ori că nu vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu vreau să...

— O.K. Despre ce vrei să vorbim?

— Despre motivul pentru care m-ai urmărit

Vince clătină din cap:

— Atât de încăpăţânată, micuţa mea Anne. Mi-a plăcut cum stăteai acolo, aruncând flăcări şi spunându-le tuturor să se ducă dracului.

— Nu-i adevărat! N-aş spune una ca...

— Asta era ideea. Am priceput-o, şi ei la fel.

Anne privi în pământ. Familia ei ar fi urât-o, dacă înţelegeau că la asta se gândise. Nu era un lucru elegant şi politicos; nu asta dorea Marian. Dar nu se putea abţine;

ori de câte ori se simţea singură, speriată sau doar nefericită în general, fără cineva cu care să stea de vorbă, cuvintele izbucneau înainte de a le putea opri. Şi toată lumea ar fi urât-o, ştia. Începu să-şi roadă unghia.

Vince o privea. Treisprezece ani, o frumuseţe deja uimitoare, şi complet inconştientă de acest lucru. Sau dezinteresată. Poate că nu se plăcea îndeajuns pe sine ca să se uite măcar în Oglindă. Niciodată nu-i mai dăduse atenţie; era prea tânără, prea nesemnificativă, prea neformată. Fiica fratelui său, crescută de sora sa

Marian, după ce-i murise mama; un copil care nu-şi găsea nicăieri locul. Până şi Charles părea incomodat de ea; miciodată nu se Purtase ca un tată îndatoritor. Dar în seara aceea, la cină, Vince o văzuse pe Anne dominând încăperea, fie doar şi pentru un moment, şi fusese intrigat. El şi Rita se certau tot timpul, în ultimele zile; se simţea plictisit şi îngrădit de căsnicie, iar în faţa lui se afla Anne, o diversiune fermecătoare.

Se aplecă să-i vadă profilul. Avea gura mare, buza inferioară puţin cam prea groasă, iar când se bosmufla îi trăgea în jos faţa slabă. În acel scurt moment când chicotise, însă, trăsăturile i se transformaseră, până şi lui Vince, rareori impresionat de femei, oprindu-i-se

respiraţia la vederea neaşteptatei lumini a frumuseţii ei. Avea nasul mic, puţin în vânt, şi pomeţi înalţi, o idee cam prea unghiulari. Ochii, ascunşi acum sub pleoapele grele, erau de un albastru profund, cu fulgerări aproape negre când se înfuria. Avea nevoie de un frecuş cu peria pe faţă şi pe mâini, de un pieptene trecut prin claia încurcată de bucle negre, iar rochia diformă de vară ar fi trebuit să fie demult aruncată pe foc şi înlocuită de in subţire sau mătase vaporoasă. Coatele îi erau osoase şi ascuţite; Vince îşi imagină picioarele lungi şi genunchii tari de sub faldurile moleşite ale rochiei. Imaginea îl excita. Oase colţuroase, piele fină, ochi focoşi şi gură copilărească, membre alungite pe care nimeni nu le învăţase să se mişte, să se agaţe, să strângă ca-ntr-un cleşte…

— Dar poate că nici n-a fost vina mea, spuse Anne dintr-odată, privindu-l cu furie. Dacă ai prins mesajul că-i trimiteam la dracu, atunci poate că asta te aşteptaseşi să auzi. Sau, poate, tu însuţi voiai să le-o spui.

Urmă un moment de tăcere. Vince zâmbi:

— Într-o bună zi, micuţo, vei fi o adversară formidabilă.

Anne îl privi cu gravitate:

— Ţi se pare că e un compliment.

— Da, şi ţie la fel. Îţi place să lupţi; astă seară te-am

văzut gata de atac.

Fata clătină din cap:

— Nu-i adevărat. Nu pot suferi certurile.

— Ai să-nveţi. Vrei să te învăţ eu?

— Să-mi placă să mă lupt?

— Să învingi. Se spune că mă pricep la aşa ceva.

— Cine spune?

— Oamenii care m-au privit. Cei care au pierdut în faţa mea.

— Nu vreau. Cred că voi învăţa altele.

— Şi ce-ai vrea să înveţi?

Anne ridică din umeri.

— Nu contează.

— Ei, la dracu'! se răsti Vince.

Fata se crispă.

— Iartă-mă, continuă el, coborând glasul, pentru a-şi ascunde nemulţumirea; pretindea ca femeile să-i răspundă, când se deranja să le pună întrebări despre ele însele. Se aplecă înainte: Ba cum să nu conteze, Anne? Vreau să te cunosc.

— De ce?

Un animal o zbughi prin buruieni, undeva în spatele lui Vince, făcându-l să tresară. Enervarea i se înteţi. Detesta

imprevizibilul.

— Ţi-am spus: mi-a plăcut cum” ai fost în seara asta, ferocitatea ta. Când văd ceva neobişnuit, vreau să descopăr mai mult.

— Înainte, n-ai vrut niciodată să ştii ceva despre mine.

— Dar acum vreau, Anne, e ridicol. De ce n-am fi prieteni?

— Eşti unchiul meu.

Sprâncenele lui Vince se înălţară.

— Şi ce legătură are asta cu prietenia?

— Nu ştiu, răspunse ea, derutată. Doar că… Nu ştiu.

Îi zâmbi:

— N-ai de ce-ţi face griji, Anne; îţi dau cuvântul meu. Dar dacă… dacă am omis ceva… ce-ar fi să laşi grijile în seama mea? Nu-i nevoie să te frământţi; sunt convins că pot rezolva eu totul.

Anne sări în picioare, oprindu-se lângă eleşteu, cu privirea spre suprafaţa întunecată a apei.

— Suntem rude, spuse ea.

Vince dădu din cap:

— Iar rudele ar trebui să fie mai apropiate chiar şi decât prietenii. Sau nu crezi?

Insectele săgetând încoace şi-ncolo formau cerculeţe şi

valuri mici pe apă. Anne se concentră asupra lor.

— Ba cred că da.

— Ei, ştiam eu, răspunse Vince, cu glasul cald. Ar trebui să încerce să se facă fericite. Nu eşti fericită că mă ai aici? Nu e mai bine să poţi vorbi cu cineva real, în locul unei prietene imaginare? Haide, Anne, nu e mai bine aşa?

Încet, fata dădu din cap. Era mai bine. Era plăcut să audă două voci în poiană, în loc doar de a ei singură, vorbind cu ea însăşi. Chiar şi locurile personale, deosebite, deveneau pustii de la o vreme. Nu ştia de ce se simţea atât de încurcată. Ştia că era ceva în neregulă cu conversaţia aceea, dar Vince o făcea cumva să simtă că, dacă era stânjenită, ea purta vina; că se comporta ca o proastă, spunând lucruri nepotrivite şi stricând un moment plăcut.

Îi aruncă o privire. Vince surâdea. Arăta atât de chipeş şi de sincer, încât lui Anne îi veni să plângă, fiindcă nu înţelegea nimic. Vince îşi întinse picioarele, încrucişându-le la glezne.

— Spuneai că ai vrea să înveţi şi alte lucruri. Ce fel de lucruri?

Anne îşi roase o unghie. Într-adevăr, îi păsa de ea; îl interesa. Ce motiv de îngrijorare să fi fost? Nici nu era cu

adevărat alarmată, îşi spuse; doar că nu părea capabilă să înţeleagă exact ce se întâmpla, lucru care o făcea să se simtă în dezavantaj. Lăsându-şi greutatea pe un picior, apoi pe celălalt, spuse încet:

— Vreau să învăţ lucruri grele, complicate şi care cer multă muncă.

— De ce? o întrebă el, surprins.

— Fiindcă atunci nu va mai trebui să mă gândesc la altceva.

Privi pe lângă Vince, spre pădure.

— N-ar mai conta unde locuiesc sau ce simt, ori dacă am sau nu prieteni; nu mi-ar mai păsa, fiindcă aş fi prea ocupată. Iar când voi fi învăţat totul şi am să ajung cineva, oamenii mă vor felicita şi-mi vor spune ce minunată sunt, şi atunci n-am să mai fiu furioasă pe ei.

— Furioasă pe ei, repetă Vince. De ce eşti furioasă pe oameni?

Fata ridică din umeri.

— Anne, o rugă el încet. Spune-mi. Spune-mi de ce nu eşti fericită.

— Sunt fericită, replică ea, sfidătoare.

— Ba nu eşti. Vorbeşte-mi despre asta. Suntem prieteni, Anne; spune-mi.

Ridicând iarăşi din umeri, Anne începu să-şi roadă altă unghie.

— Pur şi simplu nu-mi prea plac şi de-aia mă enervez. Nu vreau să fac parte din bisericuţele lor tâmpite; zbiară, se scălâmbăie, spun bancuri despre băieţi… cea mai mare idioţenie. Cine-ar vrea să facă parte din aşa ceva?

— Şi crezi că totul va fi altfel când ai să înveţi lucruri grele şi complicate?

— Sigur că da. Fiindcă atunci voi fi importantă şi voi găsi alţi oameni importanţi, şi vom fi cu toţii prieteni, pentru că… pentru că ne vom simţi bine împreună.

Vince se ridică, apropiindu-se de ea. Îi mângâie uşor obrazul cu un deget.

— Eşti deja importantă, mica mea Anne, şi mă simt foarte bine împreună cu tine. Eşti persoana cu care mă simt cel mai bine, din câte cunosc.

Soarele atinse orizontul şi se ascunse dincolo de el. Aerul era cald încă, dar umbrele adânci îl făceau să pară mai răcoros. Anne se înfioră.

Vince mai făcu un pas, cuprinzându-i faţa între mâini.

— Mică şi dulce Anne. Oamenii ar trebui să te iubească.

Îl privi cu ochi mari.

— Şi-am s-o fac, continuă el, apropiindu-se şi mai mult,

ca s-o sărute. Îi acoperi gura cu a lui şi-şi repezi limba înăuntru, împingând-o pe-a lui Anne până în gât. Era înfricoşător, dar Anne nu se mişcă, nici nu ţipă; dintr-odată, se temea să nu-l înfurie. Ţinea într-adevăr la ea. O iubea. O iubea îndeajuns ca s-o întrebe ce părere avea despre lume şi să-i asculte răspunsul. O iubea destul de mult ca s-o sărute. Spunea că era importantă. Spunea că era dulce.

Ar fi preferat să n-o sărute; dorea într-adevăr să fie îmbrăţişată, aşa cum îşi amintea că o ţinuse în braţe mama ei, şi tatăl ei, înainte de moartea mamei. Se cutremură, iar Vince o cuprinse cu braţele, strângând-o la piept. Parcă i-ar fi citit gândurile. O ţinea atât de strâns, încât o durea, dar lui Anne nu-i păsa. Îi plăcea în braţele lui. Îi plăcea să-i audă glasul profund şi cald spunându-i că era bună. Voia să i-o mai spună, dar Vince n-ar fi făcut-o, dacă o credea naivă ca un copil, iar Anne era sigură că asta ar fi crezut dacă se ferea de limba lui care-i sonda adânc gura. Trebuia să aibă grijă, altfel avea s-o părăsească, fără a-i mai da atenţie vreodată, iar ea urma să revină în poiană, singură, ştiind că aşa avea să rămână pentru totdeauna.

Dar Rita? Rita şi Dora. Vince o săruta şi avea o soţie. Şi

o fiică.

Nu e decât un sărut. Gândurile i se învârtejeau ca frunzele toamna; zburau în sus, alergau pe suprafaţa minţii şi nu se putea agăţa de ele. *E doar un sărut. Nu înseamnă nimic.*

Vince îşi desprinse gura de a ei. O întoarse într-o parte şi, ţinând-o cu o mână de fese şi cu cealaltă de umăr, o conduse spre iarba de la marginea luminişului, silind-o să îngenuncheze.

— Nu! Unchiule Vince…! ţipă Anne, însă el o împinse pe spate până ajunse să zacă dedesubt. Vince! strigă ea din nou. Nu *vreau!* Vince, te rog, te rog nu…!

— Ba vrei, replică el aspru.

Îngenunchind deasupra, îi apucă încheieturile într-o mână şi, cu degete repezi, îi ridică poala rochiei de vară şi-i trase în jos chiloţii. Îi aruncă în lături cu piciorul.

— Nu, nu vreau! Nu vreau! Vince, opreşte-te, te rog!

Aşezându-se peste picioarele ei care se zbăteau, Vince începu să-şi descheie cureaua.

— Ţi-a plăcut când te-am sărutat. Am simţit.

— Nu mi-a plăcut! Doar…

— Nu mă minţi!

Zăpăcită, îngrozită, Anne îl privi cu ochi mari. Se

înroşise la faţă şi respira greu, cu o expresie de fiară. Fata închise ochii atât de strâns, încât o „durură. Era adevărat? îi plăcuse când o sărutase? Da, îi plăcuse să-i simtă braţele în jurul ei; şi sărutarea, poate. Nu se putea altfel; nu se putea să nu fi făcut ceva care să-i dea de înţeles că-i plăcuse. Ştia mult mai multe decât ea; ştia totul. Ea nu ştia nimic, decât că-i era frică şi se simţea rău. Scutură din cap dintr-o parte în alta, pe pământul tare.

— Nu ştiu. Te rog, Vince, te rog, dă-mi drumul, nu vreau să...

— Ba vrei. *Ştiu ce vrei.*

Îşi azvârli pantalonii în lături. Continuând s-o ţină strâns de încheieturi, îi ridică mâinile deasupra capului şi-şi înfipse degetele între coapsele ei strânse, împingând cu genunchiul, desfăcându-le.

— O să-ţi placă. Te învăţ eu.

Era îngrozitor de excitat. Genunchii lui Anne erau noduroşi, exact aşa cum şi-i închipuise; avea coapsele subţiri şi tari. Era numai piele şi oase, muşchi încordaţi, locuri închise şi tainice. Ca să le descopere el, să le cucerească. Îi depărtă şi mai mult coapsele, cu picioarele lui, şi-şi îndesă adânc degetele în ea, scormonind sub

părul negru şi cârlionţat.

— Nu te împotrivi, Anne. Te voi învăţa ce e dragostea.

Prin vuietul din urechi, Anne auzi un singur cuvânt. *Dragoste.* Gemu prelung, Vince crezând că de pasiune. Fără să mai aştepte, se repezi în ea, gâfâind când îi simţi delicioasa strânsoare. Nu-i auzi ţipătul; nu-i văzu lacrimile care se infiltrau printre pleoapele închise. Nu ştia decât că nu i se opunea; zăcea sub el ca o fetiţă cuminte, era cea mai strâmtă pe care o cunoscuse vreodată şi nu se mai putea abţine; avea nevoie de practică, pentru a se abţine cu o fată ca Anne. Cu ochii închişi, se împinse în ea şi juisă cu o explozie care-l făcu să cadă ca un bolovan peste ea, cu faţa pe gâtul ei.

Anne deschise ochii, privind vârfurile copacilor ce se îndepărtau, deasupra. Lumina se stingea încet, dar încă mai putea să-i vadă unduindu-se în briza serii. Se legănau şi trosneau. *Nu ţi se pare că sună ca un film* horror? *Închide ochii şi-ţi va veni să crezi că urmează să se întâmple ceva îngrozitor.*

Capitolul 3

În noaptea următoare, a venit în camera ei. Anne stătuse acolo toată ziua, în pijama şi halatul de bumbac cu dungi, refuzând mâncarea, refuzând-o pe Marian când îi bătu la uşă, cerându-i să intre şi să-i ia temperatura.

— Mi-e *bine,* răspunsese Anne. Doar că n-am chef de nimic. Mi-e *bine.* Vreau numai să mă lăsaţi în pace!

— Greu e şi cu copiii ăştia prea mofturoşi, murmură Marian de una singură. Dar, în fond, cu toţii suntem prea mofturoşi la treisprezece ani, nu? adăugă ea cu înţelepciune, revenind la munca de grădinărit.

Anne stătea ghemuită pe perna de creton înflorat a canapelei de sub fereastră. Era înconjurată de flori viu colorate: pe tapet, pe baldachinul patului, pe plăcile măsuţei de toaletă şi pe fotoliul moale din colţul camerei, lângă o masă rotundă cu o faţă de masă înflorată, lungă până la podea. Peste tot se vedeau portrete ale mamei sale, în rame de argint. O fotografie a lui Marian şi una a lui Charles stăteau pe consolă, deasupra micului şemineu de marmură, vis-à-vis de pat. Pe masa rotundă se aflau trandafiri proaspăt culeşi, puşi acolo zilnic de servitoare.

Totul era atât de multicolor şi de vesel, încât Anne nu mai suporta. Închise ochii, să nu mai vadă.

Simţea între picioare o arsură, o durere pulsândă, ascuţită. Dacă i-ar fi cerut cineva s-o picteze, ar fi avut o culoare roşie vie, mai roşie decât sângele pe care-l găsise mânjindu-i partea dinăuntru a coapselor, aseară când se dezbrăcase. Vince o însoţise aproape tot drumul până acasă, ţinând-o cu un braţ de umeri ca să nu se împiedice, în timp ce vorbea despre scurta călătorie pe care i-o plănuise Ethan.

— Dar e cale *lungă,* spuse el, când se opriră în apropierea intrării laterale. Acum, nu te-aş mai putea părăsi.

O sărută uşor pe frunte, apoi îi apucă bărbia în mână.

— Nu vei vorbi despre asta cu nimeni. Ai înţeles?

Îi strângea prea tare bărbia; unghia degetului mare i se înfigea în piele.

— Ai înţeles?

Fata dădu din cap.

— Bravo, fetiţo, spuse el, eliberându-i bărbia. Intră în casă, mititico. Eu o iau prin faţă. Ne vedem mâine noapte.

A doua zi, pe sub ferestrele dormitorului ei de la etajul întâi oamenii treceau încoace şi-ncolo ca şi cum totul ar fi

fost perfect normal. Grădinarii bârfeau în spaniolă, curăţând de uscături arbuştii şi tunzând peluza; mirosul dulce al ierbii proaspăt tăiate plutea până la fereastra lui Anne. Poştaşul îi dădu unei servitoare scrisori şi reviste. Marian intră în grădina de trandafiri şi-şi lăsă jos coşul prelung de răchită, după care îşi trase mănuşile de bumbac înflorat, îşi potrivi pălăria de pai cu boruri largi şi începu să examineze cu atenţie fiecare floare, înainte de a se hotărî pe care să le taie şi să le depună delicat în coş. O dădacă împingea căruciorul lui Keith, iar Marian le făcu cu mâna în care ţinea foarfeca de grădină.

Anne nu avea absolut niciun gând în cap. Îi era gol complet". Încercase să i se destăinuiască lui Amy, dar nu reuşise. Oricât de tare încerca, Amy nu se mai trezea la viaţă, iar Anne ştia cumva că Amy plecase şi că niciodată n-avea să se mai întoarcă. Stătea nemişcată, în timp ce orele treceau, şi privea viaţa care se desfăşura jos. Fred sosi acasă şi o sărută pe Marian uşor pe obraz, în timp ce fata stătea cu privirea pierdută în depărtare. După scurt timp, Marian veni să bată la uşa lui Anne.

— Pot intra?

— Nu, răspunse Anne.

Camera ei se afla în capătul holului, după o uşă grea;

trebui să vorbească tare pentru a se face auzită.

— Bine, draga mea, perfect, dacă nu vrei.

Şi ea trebuia să ridice glasul.

— E timpul să mergem, Anne; Ninei îi place ca toată lumea să sosească la timp. Şi nu se cade să întârziem la ziua bunicului tău, nu?

— Nu merg, replică Anne, continuând să privească afară.

— Sigur, te lăsăm câteva minute să te speli, dacă vrei să arăţi cât mai bine.

— Nu merg, repetă Anne.

— Sau să te schimbi. E frumos să arătăm cu toţii cât mai bine; dă o senzaţie mai sărbătorească, iar-bunicului îi place.

Anne tăcu.

— Ei… continuă Marian; vocea îi răsuna calmă prin uşa închisă; Marian nu se enerva niciodată. Sigur că, dacă nu te simţi bine, nu trebuie în niciun caz să ieşi din casă. Le voi explica tuturor. Îţi recomand să rămâi în camera ta. Pun să-ţi trimită mâncarea sus. Supă. Prinde bine la aproape orice. Ai mai dori şi altceva?

Pe cineva cu care să stau de vorbă. Plângea.

— Anne?

— Nu.

— Atunci, culcă-te devreme. Te vei simţi mult mai bine mâine dimineaţă.

În casă se lăsă tăcerea. Razele soarelui cădeau oblic peste curtea pustie, iar umbrele copacilor şi ale gardurilor se alungeau, până ajunseră să se întindă ca nişte bare negre, cât vedea Anne cu ochii. Nu peste mult, soarele apuse, totul devenind albastru-cenuşiu, complet nemişcat, în aşteptare. Apoi, uşa se deschise şi apăru Vince.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine, o ridică el pe Anne, de pe canapea. M-am gândit la tine toată ziua.

O împinse spre pat.

— Nu se mai termina cina aia; Ethan avea chef de vorbă.

O aşează pe marginea patului.

— Dezbracă-te, fetiţo; n-am s-o fac eu în locul tău. Ăsta-i primul lucru pe care trebuie să-l înveţi.

Anne îl privi nemişcată, cu ochii mari.

Vince expiră scurt, exploziv.

— Christoase, se aşează el alături, cuprinzând-o cu braţele. Avem nevoie de nişte preliminarii. Haide, mititico, relaxează-te, n-ai de ce te teme. Unchiul Vince o

să aibă grijă de tine. Ai nevoie; ai nevoie de multă grijă. Mai ţii minte ce ţi-am spus aseară? Rudele trebuie să încerce să se facă fericite între ele. Asta vom face şi noi. Fii doar fetiţă cuminte şi-o să ne distrăm grozav şi vom fi foarte fericiţi. Şi vei învăţa totul despre dragoste.

Prelungi cuvântul până ajunse să sune ca un oftat nesfârşit, cu un surâs atât de cald, încât Anne se apropie de el, atrasă, dorind să fie îmbrăţişată, dorind să fie iubită. Vince o strânse puţin mai tare şi, încet, fata îşi lăsă trupul rigid să se reazeme de pieptul lui cald şi solid. Nu era mult mai înalt decât ea, ba chiar era cel mai scund bărbat din familie şi Anne bănuise întotdeauna că acest lucru îl deranja, deşi, poate nu; poate că pe Vince nu-l deranja nimic. Era atât de puternic, încât domina pe toată lumea. Prezenţa lui îi umplea camera. Nimeni nu era la fel de puternic ca Vince, îşi spuse Anne. Se cuibări lângă el şi închise ochii. Voia să adoarmă acolo, în siguranţă, la căldură.

— Deşteptarea, exclamă Vince vesel.

O apucă de bărbie, îi apropie faţa de a lui şi o sărută, la fel cum făcuse în seara trecută, deschizându-i larg gura şi împingându-şi limba înăuntru. De astă dată, însă, în timp ce o săruta, începu să-şi plimbe mâna în sus şi-n jos pe

trupul ei. Îi trase în sus bluza de pijama, rostogolindu-şi palmele peste sânii ei mici; îşi strecură mâna sub pantalonii pijamalei, pentru a o apuca de fese şi a-i pipăi pielea lovită, înfierbântată de durere, dintre picioare. Anne ţipă, făcându-l să-şi dezlipească gura de a ei.

— Te doare aici?

Dădu din cap, cu lacrimi în ochi.

— Ei, nu da atenţie; în seara asta, o lăsăm să se odihnească. Sunt o mulţime de alte lucruri pe care le putem face. Scoate-ţi pijamaua, vreau să te văd.

Mâinile ei se ridicară, ezitând.

— La naiba, fă ce-ţi spun!

Era glasul autorităţii. Era glasul tuturor bărbaţilor din familia ei. Era glasul unchiului Vince, iar tatăl ei spusese întotdeauna că Vince era cel mai *puternic* dintre toţi. Anne încetă să mai gândească. Îşi scoase halatul şi-şi descheie nasturii pijamalei, lăsând bluza să cadă pe pat, lângă ea, apoi dezbrăcă şi pantalonii. Căzură grămadă la picioarele ei. Rămase absolut nemişcată, privindu-şi coapsele dezgolite.

Vince o apucă iarăşi de bărbie şi o sili să-l privească, în timp ce o studia. Îi dădu la o parte părul negru şi încurcat de pe frunte, apoi îşi coborî uşor degetul peste obrazul ei,

de-a lungul gâtului, peste sfârcurile sânilor mici şi tari, peste abdomenul plat.

— Ce mai fetiţă, spuse el, cu zâmbetul său dulce. Uimitoarea mea fetiţă.

Îi desfăcu picioarele, privind umflătura roşie dintre ele.

— Sărăcuţă mică, sunt prea mare pentru tine. Dar rezolvăm noi şi asta; ce mândră ai să mai fi, când vei vedea cum te deschizi pentru mine. Doamne, o să ne distrăm extraordinar!

Îi strivi la piept trupul plăpând, apoi o îndepărtă la o lungime de braţ.

— Am prea multe pe mine.

Anne îl privi prosteşte.

— Pentru Dumnezeu, se enervă Vince, scoate-mi hainele.

Mâinile ei se ridicară, începând să bâjbâie la nasturii cămăşii albe.

— Hai odată, se răsti el.

Cu iuţeală, îi descheie cămaşa, Iar când Vince nu schiţă nicio mişcare s-o ajute, îi scoase un braţ din mânecă, apoi şi pe celălalt. Observă fugar că avea pieptul la fel de golaş ca al ei şi că nu-i creştea păr nici pe braţe, pe dosurile mâinilor. Îi trecu prin minte gândul că era un lucru

ciudat: braţele tatălui şi ale bunicului său erau acoperite cu păr şaten închis. Dar gândul fu subţire ca un fir de fum, doar, şi se risipi numaidecât.

— Anne, spuse Vince, făcând-o să-şi dea seama că mâinile îi rămăseseră nemişcate.

Îi descheie cureaua şi puse degetele pe fermoarul pantalonilor. Inima-i bubuia în piept.

— Continuă, ordonă el.

Închizând ochii, Anne trase fermoarul. Vince se ridică puţin, lăsând-o să-i dea jos pantalonii şi chiloţii. Membrul său dur o plesni peste mână, sărind eliberat, iar fata şi-o retrase, parcă lovită cu un vătrai aprins. Vince, însă, oluă de mână şi-i apăsă degetele împrejurul său.

— Ţine-o, îi spuse.

Anne avu un moment de surpriză, simţind cât de moale era. Pe dedesubt era rigidă, dar avea pielea fină şi pulsa uşor sub palma ei. Nu părea deloc ameninţătoare. Apoi, însă, o privi întâmplător şi observă cât era de enormă. Altceva nu mai putea să vadă, numai acea vargă uriaşă. Groaza i se răzvrăti în suflet şi ştiu că-i venea să verse. Dar nu putea face una ca asta; n-ar fi iertat-o niciodată. Îşi înghiţi spaima şi încetă din nou să mai gândească.

— Mişcă-ţi mâna, îi ordonă Vince. Aşa. Nu atât de

strâns, fetiţo; n-o sugrumi, o iubeşti. Aşa…

Anne începu să se relaxeze. Nu era chiar atât de rău, să-şi mişte mâna ritmic; tăria îi stătea comod în palmă, lui Vince îi plăcea, iar ea dorea să-l bucure. Dacă numai atâta dorea, în schimbul acelui surâs dulce şi al iubirii lui, avea să fie bine. Făcu exact cum îi cerea el şi tocmai începea să se simtă mai normal când, deodată, Vince îi puse mâinile pe umeri şi apăsă în jos, îngenunchind-o pe podea în faţa lui.

— Ţine-ţi buzele peste dinţi, îi ceru el. Nu vreau să ţi-i simt.

Nu ştia cât timp durase. După o vreme, Vince o ridică pe pat, îi spuse ce să facă, iar ea se supuse întru totul. Era detestabil; îl ura şi se ura şi pe sine. Vince, însă, spunea că era dragoste.

— Fetiţa mea bună, gânguri el, mult mai târziu, în timp ce zăceau unul lângă altul pe patul răvăşit. Anne cea mică şi cuminte, mica şi extraordinara Anne. Ce elevă talentată. Dar nici nu se putea să ai un profesor mai bun, nu? Habar n-ai ce norocoasă eşti.

Se ridică, îmbrăcându-şi pantalonii şi cămaşa.

— Doamne, mă exciţi mai tare decât orice femeie din viaţa mea.

Îşi agăţă vestonul pe umăr, ţinându-l cu un deget.

— Ne vedem mâine seară, iubito. A, încă vreo două chestii... se opri el în uşă. Să nu mai lipseşti de la cina în familie; vreau să mă uit la tine şi să mă gândesc la tine când toată lumea e de faţă. Şi de-acum încolo, când facem dragoste, vreau să te aud. Vreau să ştiu cât de mult îţi place. Nu suport liniştea mormântală. Şi încă un lucru, cel mai important. Ascultă-mă. Mă aştept să nu uiţi ceea ce ţi-am spus aseară, despre păstrarea secretului ăstuia. N-ar trebui să ţi-o repet, eşti o fetiţă deşteaptă şi înveţi repede; dar o voi mai face doar de data asta. Nu vei vorbi despre noi cu nimeni, nici măcar cu prietena ta imaginară. *Cu nimeni.* E secretul nostru special. Aşa-i?

Anne rămase nemişcată, privindu-l pe sub pleoapele grele.

— Anne, spuse el foarte încet, ţi-am pus o întrebare.

Încercă să dea din cap, dar şi-l simţea prea greu ca să-l poată mişca.

— Anne.

Glasul i se preschimbă într-un mârâit gros, aspru. Anne „nu l-ar fi recunoscut, dacă-l auzea din altă cameră.

— Rămâne între noi. Nimeni nu va şti nimic. Înţelegi ce-ţi spun? Sigur că nimeni nu te-ar crede dacă ai spune

ceva – ar zice că ai înnebunit; te-ar închide – dar nu vom ajunge acolo. N-ai să vorbeşti cu ei. Nu-ţi dau voie. Nu vreau să trebuiască să-ţi fac vreun rău, fetiţo, dar ţi-aş face-o; te-aş lovi sau te-aş omorî, dacă nu mă asculţi. Aş fi dezolat, însă n-aş ezita niciun moment, dacă aş crede că ai vorbit cu cineva. Să ţii minte asta. Acum avem parte de dragoste şi de distracţie cât cuprinde. Ne facem unul pe altul fericiţi; şi putem continua aşa atâta timp cât eşti cuminte. Şi vei fi cuminte, nu? *Răspunde-mi.*

Anne scoase un sunet din gât.

— Aşa e mai bine. Nu eram tocmai îngrijorat; eşti o fată foarte isteaţă. Am să-ţi mai amintesc din când în când, pentru orice eventualitate, dar ştiu că pot conta pe tine. Contez pe tine, Anne; să nu mă dezamăgeşti. Noapte bună, fetiţo. Vise plăcute.

Anne privi uşa închizându-se. Nu se putea mişca. Avea buzele şi limba lovite, umflate, şi un gust dulceag, înecăcios, în gură. O dureau genunchii, gâtul îi era ţeapăn, degetele îi păreau încleştate în forma arcuită pe care Vince o învăţase s-o folosească pentru el. Inspiră încet, prelung, de mai multe ori, privind pe fereastră, spre ramurile delicate ale copacului care atingeau geamul. *Poate am să mor. Au să mă găsească mâine dimineaţă,*

moartă, şi vor şti că din cauza faptei lui Vince, şi-au să-l pedepsească. Poate au să-l omoare. Închise ochii. Aş *vrea să-l omoare.*

Iar apoi se făcu dimineaţă şi ştiu că, într-un fel, dormise. Coborî din pat, simţind cum boarea răcoroasă a zorilor îi mângâia pielea încinsă, apoi făcu un duş, atingându-se cu băgare de seamă. Umflătura scăzuse; roşeaţa dispăruse aproape complet. Se spălă pe dinţi; nici gura nu şi-o mai prea simţea umflată. Stând în faţa oglinzii întregi din dormitor, îşi privi cu atenţie trupul gol. Nu se vedea nimic. Ai fi crezut că se schimbase ceva, dar nici vorbă. O fată de treisprezece ani, normală şi frumoasă, îşi spuse Anne şi-şi văzu gura înăsprindu-se. Aşa ar fi spus Marian, fiindcă lui Marian îi plăcea ca totul să fie normal şi sub control. Ca şi întregii familii. Aşa că Vince avea să vină noaptea, iar ea urma să facă tot ce voia el, fără ca nimeni să nu ghicească vreodată ce i se întâmpla, fiindcă nu era nimic de văzut.

„Doar dacă nu le spun eu”, îşi zise Anne. Se privi în oglindă. „Lui Marian nu-i plac problemele, dar nu-i place nici să fiu nefericită. Iar Nina mă ascultă când îi povestesc întâmplări de la şcoală, M-ar asculta şi tatăl meu; nu-mi dă el prea multă atenţie, dar n-ar lăsa pe

nimeni să-mi facă vreun rău”.

Nu vreau să trebuiască să-ţi fac vreun rău, fetiţo, dar ţi-aş face-o; te-aş omorî, dacă nu mă asculţi. N-aş ezita niciun moment, dacă aş crede că ai vorbit cu cineva.

Cum putuse vorbi astfel, când aproape în acelaşi timp vorbise despre dragoste şi despre cât de Minunată era ea? îşi amintea senzaţia pieptului său cald şi solid, când îşi rezemase capul pe el. Şi cât de puternice îi erau braţele, când o cuprinseseră. Îşi amintea dulceaţa zâmbetului său. Nu putuse vorbi serios. Oamenii nu spun că-şi omoară rudele, nici măcar că le-ar face vreun rău mai mic. Asta nu se întâmpla decât în cărţi.

Şi, totuşi, el o spusese. Nu-şi putea închipui că nu, fiindcă îi vorbise foarte clar.

— Şi nu-s aşa de proastă, încât să-l pun la încercare, spuse ea, cu voce tare.

Sunetul propriului ei glas o surprinse, în odaia tăcută.

— Probabil că a spus-o numai ca să vadă cum reacţionez, continuă Anne, adresându-se imaginii din oglindă. Nu mi-ar face niciun rău. Mă iubeşte. Şi ăsta e cel mai minunat lucru, să fiu Iubită.

Scoase cearşafurile de pe pat. Camerista avea să pună altele, curate. „Am să-i spun că mi-a venit ciclul”, se gândi

Anne. „Sau n-am să-i spun nimic. De ce aş face-o? De ce să spun ceva cuiva? Nimeni nu aşteaptă explicaţii; puţin le pasă de ce fac eu”. Aruncă aşternutul pe toboganul spălătoriei, îmbrăcă o cămaşă şi o pereche de blugi şi coborî la micul dejun.

Trebuia să meargă să cumpere haine pentru şcoală, cu Marian; asta avea să-i ocupe toată ziua. Iar a doua zi, urma să-i ceară grădinarului s-o înveţe cum se îngrijesc orhideele; îi promisese că avea să-i arate oricând dorea. N-o prea interesau orhideele, dar îi plăceau lucrurile frumoase, iar orhideele erau foarte frumoase, chiar şi cele care păreau rele şi vorace. Anne îşi spuse că probabil erau destul de interesante ca să-i umple aproape toată ziua de mâine. Şi avea să cumpere nişte cărţi, când ieşea cu Marian la cumpărături; lectura lor ocupa de asemenea multe ore şi-i plăcea să se piardă în poveştile altora. Avea multe cu care să-şi folosească timpul; de fapt, urma să fie atât de ocupată, încât nici nu-i mai rămânea vreme pentru poiana din pădure. Amy n-avea să-i simtă lipsa. Amy nu mai era. „Cred că am crescut prea mare pentru Amy”, îşi mai spuse ea.

N-avea să se mai ducă în pădure niciodată.

Marian fu încântată; considera că Anne învăţa în sfârşit

să se poarte ca o domnişoară. În săptămâna aceea şi în următoarea, la *Saks,* la *Marshall Field's* şi la *The Pompeian Shop,* au cumpărat seturi de pulovere de caşmir şi fuste de lână asortate, rochii cadrilate cu guleraşe de catifea, pantaloni de tweed şi jachete tricotate *Aran* la culoare şi, întrucât Anne nu se plângea de nimic, iar Marian începea să se alarmeze şi voia s-o facă să zâmbească, au mai luat nişte blugi noi şi cămăşi groase, largi, şi o geacă de catifea reiată căptuşită cu lână.

— Mulţumesc, spuse Anne cu gravitate, când toate cumpărăturile se sfârşiră. Sunt foarte frumoase.

Marian o privi lung.

— Te simţi bine, nu-i aşa, Anne? Arăţi normal; doar că eşti cam prea tăcută. Nu mai ai nevoie de nimic? Am uitat să cumpărăm ceva?

Anne clătină din cap.

— Ar trebui să fii fericită, să ştii, continuă Marian. Treisprezece ani, aproape paisprezece: ce perioadă minunată pentru o fată ca tine. Ai toată viaţa înainte, nimic la ce să te gândeşti decât distracţii, familie, prieteni, dragoste...

Oftă.

— Ai observat, desigur, că Fred şi cu mine nu suntem tocmai romantici. Eşti o fată aşa de deşteaptă; nu-ţi scapă prea multe, aşa-i? Nu că ne-am certa, înţelegi; uneori, aş vrea să ne certăm. Dar nu părem a avea niciun motiv, de ceartă. Şi nici de vorbă, de fapt. Pur şi simplu nu mai avem nimic ce să ne spunem. Vorbitul e mai important decât orice, să ştii; mai important şi decât sexul, Dumnezeu mi-e martor. O, pentru numele Domnului, n-ar trebui să-ţi spun asemenea lucruri.

Râse uşor.

— Acuma, nu trebuie să te simţi împovărată de toate astea; e o perioadă în care trebuie să fii tânără şi inocentă. Înocenţa... clătină ea din cap. Habar n-ai ce norocoasă eşti.

Mai spusese şi altcineva asta.

Anne cea mică şi cuminte, mica şi extraordinara Anne. Ce elevă talentată. Dar nici nu se putea să ai un profesor mai bun, nu? Habar n-ai ce norocoasă eşti.

— Cum sunt norocoasă? o întrebă Anne pe Marian. Ca la jocul de cărţi? Ca un ban norocos pe care poate să-l găsească cineva? Sau ca un om care are un noroc porcesc? Asta am, oare – un noroc porcesc?

— Nu fi dificilă, draga mea, replică Marian calmă. Cu

toţii ştim cât de inteligentă eşti.

Cu toţii spuneau că era inteligentă. O spuneau ori de câte ori unul dintre ei o dojenea pentru că lipsise prea mult timp, pentru că umbla cocoşată şi se aşeza pe scaun greoaie, pentru că nu se pieptăna, că înjura şi că folosea un limbaj prea colorat, că nu se spăla pe faţă şi pe mâini. „Eşti atât de inteligentă, Anne”, spunea unchiul ei William. „Eşti ageră ca un bici şi ai putea fi cea mai drăguţă fată pe-o rază de câteva mile, dar mai întâi trebuie să încetezi să te mai porţi ca o mitocancă”.

William era al doilea dintre cei cinci copiii ai lui Ethan, după Charles. Nu se căsătorise niciodată şi părea să considere asta o greşeală gravă; fiind burlac şi fără copii, îşi dezamăgise familia şi trebuia să se achite fiind un unchi model cu nepoţii şi nepoatele sale. În general, asta însemna să le aducă daruri din călătoriile lui în jurul lumii, dar mai era generos şi cu sfaturile.

— Trebuie să fii atentă cum te porţi, spre binele lui Gail, îi spuse el. Ai o soră în vârstă de şapte ani şi trebuie să fii cuviincioasă, ca să-ţi poată urma exemplul. Cu toţii avem nevoie de cineva care să ne slujească drept model.

— Ţie ţi-a fost model tatăl meu? îl întrebă Anne.

— Am învăţat multe de la tatăl tău.

— Iar el îl are drept model pe Ethan?

— Trebuie să-l numeşti „bunicul”, Anne; e mai respectuos aşa. Ei, ia să vedem, Charles îl priveşte pe Ethan ca pe un model? Nu sunt sigur. Uneori, Ethan pare să-l admire pe Vince mai mult decât pe oricine altcineva. Curios, înţelegi, de vreme ce Vince e cel mai tânăr dintre noi; nu se prea potriveşte cu teoria mea, nu-i aşa?

Anne reţinea aceste conversaţii ca să i le povestească lui Vince, noaptea când venea în camera ei. Deja, îşi făcuse un program fix. În primele câteva săptămâni, i se păruse că era prezent încontinuu şi se simţea sufocată de el. Apoi începuse şcoala, iar Anne trebuia să-şi facă lecţiile în mare grabă, căci Vince apărea imediat după cină. După un timp, însă, sistemul s-a schimbat. La sfârşitul verii, au reînceput călătoriile lui de afaceri şi, uneori, lipsea câte o săptămână întreagă. Iar Ritei îi plăcea să iasă în weekend-uri. Aşa că Vince şi-a făcut obiceiul de a veni în camera lui Anne de două ori pe săptămână şi întotdeauna îi spunea din timp când avea să vină data următoare, ca să fie pregătită.

Anne îşi spunea că era ca un fel de căsătorie. O detesta, dar bănuia că, probabil, majoritatea oamenilor detestau căsnicia, întrucât era ca o slujbă, cu treburi pe care

trebuia să le faci şi să termini cu ele. Soţiile urau sexul, iar soţii nu puteau suferi să răspundă în faţa altcuiva, aşa cum spunea Vince în legătură cu Rita. Bineînţeles că faţă de Anne n-avea nicio răspundere – ea nu i-ar fi putut cere să facă absolut nimic – dar, totuşi, când erau în camera ei noaptea şi Anne îi povestea diverse lucruri, printre momentele când o dorea în pat, pe scaun sau pe jos, i se părea că erau exact ca un cuplu căsătorit. Dormitorul ei înflorat era întreaga lor lume; în el stăteau aşezaţi, culcaţi sau de vorbă, în el mâncau, când Vince aducea fursecuri, gogoşi sau ecleruri. Era exact ca un domiciliu conjugal, doar mai mic.

Anne, însă, îşi punea întrebări despre dragoste. Era convinsă că oamenii căsătoriţi se iubeau; aşa scria în toate cărţile. Dar între ea şi Vince nu exista nici urmă de iubire. Acum ştia că el n-o iubea şi că niciun moment, de la bun început, n-o iubise. Indiferent ce cuvinte folosea, iar pe acesta părea să-l rostească foarte mult, dragostea nu avea nicio legătură cu ceea ce se întâmpla în acel dormitor de două ori pe săptămână.

Dragostea era o glumă; Anne o ştia, deja. Era un cuvânt la care oamenii recurgeau ca să ascundă ceea ce doreau. Ea n-avea să iubească pe nimeni, niciodată. Şi niciodată

n-avea să se căsătorească.

În ziua când a împlinit paisprezece ani, Marian şi Nina i-au organizat o petrecere. Anne a suflat în toate lumânările din tort şi toţi au cântat „Mulţi ani trăiască”, până şi Rose, fetiţa lui Marian, care nu avea decât un an şi jumătate. Nina a sărutat-o pe amândoi obrajii.

— Cu toţii te iubim, draga mea, spuse ea, în modul ei propriu, cam cu Sufletul la gură.

Era mai înaltă decât Marian şi avea părul şaten închis, câtă vreme al lui Marian era aproape blond, dar cele două surori aveau aceeaşi piele palidă, riduri mărunte la colţurile ochilor albaştri-cenuşii, frunţi netede şi unghii manichi urate impecabil.

— Mă tem că te criticăm cam mult şi eu, una, îmi cer scuze pentru asta; nu dorim decât să fii perfectă. Marian şi cu mine am căzut de acord, înţelegi, când ai venit la noi, după moartea sărmanei tale mame. Am iubit-o atât de mult şi simţeam că-i eram datoare să ne îngrijim de creşterea ta, ca să devii tot ceea ce şi-a dorit ea vreodată. Şi suntem convinse că aşa se întâmplă, draga mea. Vei fi la fel de frumoasă cum a fost ea şi deja eşti ” de departe mai inteligentă. Sigur că ea n-ar fi înjurat niciodată şi întotdeauna era desăvârşită… cea mai elegantă, mai

sofisticată... dar poate, când avea vârsta ta de acum... nu putem şti sigur... în fine, nu vreau să par critică; nu se cade, de ziua ta. Eşti o fetiţă scumpă, Anne, pură şi bună şi nu ne necăjeşti cu nimic. Nici nu ţi-am putea cere mai mult. Şi vreau să-ţi doresc ani frumoşi şi fericiţi, şi mulţi, cât mai mulţi de-acum încolo.

Anne îşi privi mâinile. Nu putea suferi să fie în centrul atenţiei; îşi dorea să se fi putut duce în camera ei şi să rămână singură. Dar nici acolo n-ar fi fost singură. Vince îi spusese că avea să vină. Ca să-i sărbătorească ziua de naştere.

— Ei, Anne, ridică tatăl ei paharul. Paisprezece ani şi eşti o fată atât de mare. Mama ta ar fi fost foarte mândră de tine.

Se adresa întregii mese, privind de la un chip la altul, dar Anne îşi ţinea ochii îndreptaţi numai spre el. Era cu unsprezece ani mai în vârstă decât Vince şi nu la fel de chipeş, în modul acela sclipitor, dar avea o expresie serioasă şi o ţinută dreaptă, pe care Anne i-o admira mult. Părul lui blond, nici pe departe atât de strălucitor ca al lui Vince, încărunţise cu şapte ani în urmă, la moartea soţiei sale; ochii, albaştri-cenuşii ca ai surorilor, erau mai întunecaţi; însă sprâncenele şi mustăcioara rămăseseră

încă blonde, dându-i un aspect tineresc, aproape ştrengăresc. Lui Anne îi plăcea că era demn, puternic şi încă tânăr; arăta în ochii ei ca un erou care ar fi putut ţine în loc hoarde întregi de duşmani, doar vorbindu-le sever.

Avusese doar treizeci şi cinci de ani când îi murise soţia şi toată lumea se aşteptase din partea lui să se recăsătorească, dar n-o făcuse. Rămăsese singur în casa aceea mare, cândva plină de rude, la trei străzi distanţă de cea a lui Marian şi Fred, unde locuiau acum fiicele sale, Anne şi Gail, şi la două străzi în direcţie opusă de casa pe care o cumpăraseră Vince şi Rita la naşterea Dorei. Anne ştia de la Marian că ieşea frecvent, împărţindu-şi serile între două femei, cu o precizie atât de matematică, încât niciuna nu putea crede că era mai favorizată decât cealaltă. Şi ştia că el şi William jucau lunea racquetball, joia tenis, iar sâmbăta înotau la club. O dată, o dusese la biroul lui, arătându-i Corporaţia *Chatham Development* şi lăsând-o să-i consulte calendarul, cu perioadele sale de timp strict organizate. Charles Chatham ducea o viaţă ordonată, controlând tot ceea ce-i stătea în putere şi, uneori, când o privea pe Anne cu ochi miraţi, fata ştia, cu o strângere de inimă, că se întreba cum putea o persoană atât de dezordonată să

fie fiica lui. Poate că de-asta nu-şi petrecea prea mult timp cu ea; întotdeauna părea să fie nervos, să nu-şi găsească vorbele, ca şi cum abia ar fi aşteptat să plece în altă parte, unde putea şti exact cum să se poarte.

— Mama ta şi cu mine am vorbit despre genul de copii pe care ni-i doream, îşi continuă Charles toastul, revenind cu privirea spre Anne. Desigur, mai întâi voiam să fiţi sănătoase, dar apoi, la fel ca toţi părinţii, le nădăjduiam şi pe toate celelalte: minte, talent şi farmec. Iar tu le ai pe toate acestea. Eşti foarte diferită de mama ta, însă ai un spirit şi un elan care-mi amintesc de ea şi pari capabilă să rezolvi de una singură situaţii dificile, fără a te smiorcăi sau a alerga la alţii ca să te scoată din impas. E o atitudine foarte matură şi sunt mândru de tine. La mulţi ani, iubito, mulţi şi fericiţi!

— Auzi, auzi, interveni William, Nici eu nu puteam spune mai bine. Eşti o fată bună, Anne, şi cu toţii suntem foarte mândri de tine. Doar să nu creşti prea repede; bucură-te de anii ăştia ai copilăriei cât timp îi ai, fiindcă nici nu ştii când vor trece şi atunci va trebui să înfrunţi, toate greutăţile: bani, sex, lucruri din astea.

— William, interveni blajină Nina, nu prea cred că se cuvine să vorbeşti aşa când Anne împlineşte paisprezece

ani.

— Întotdeauna se cuvine să-i spui unui copil să rămână copil.

Anne îl privi pe William pe sub bretonul negru şi încâlcit care-i ajungea până la sprâncene. Întotdeauna părea cel mai aiurit, îşi spuse ea, când de fapt era cel mai blând.

— E rândul meu, spuse Ethan. Se aplecă înainte, zâmbind pe sub mustaţa sa stufoasă, Te afli abia la începutul lungului drum pe care-l vei avea de străbătut, draga mea Anne, dar ştiu că îl vei parcurge cu tărie, integritate şi inteligenţă, Sper să-l faci şi cu dragoste. Şi sper ca, atâta timp cât mai exist, să mi-l împărtăşeşti şimie.

Anne îşi înghiţi lacrimile. Spunea lucruri pe care îi plăcea să le audă, dar nu însemnau nimic. Ceea ce voia să-l audă spunând era că avea să-şi petreacă mult mai mult timp cu ea, făcând mai multe plimbări împreună decât făceau, luând-o chiar şi în unele dintre călătoriile lui de afaceri – numai pe ea şi pe altcineva nu – ca să-i poată vorbi despre toate cele pe care acasă nu le putea spune. Voia ca bunicul ei să aibă grijă de ea; voia s-o apere de Vince. Dar el nu putea face nimic din toate

astea; nici măcar nu ştia că Anne le dorea. Oricum, era bătrân; un om de şaizeci şi şase de ani; cât de mult putea şti despre cei de vârsta ei? Se purta minunat cu ea şi, din când în când, o lua la Chicago să prânzească împreună şi să viziteze Institutul de Artă sau Muzeul Field, ori Muzeul Ştiinţei şi al Industriei, şi mereu spunea că-şi dorea s-o fi putut face mai des, dar apoi iarăşi pleca, la prietenii lui, în călătorii de afaceri, iar Anne ştia că în fond nu era chiar atât de importantă pentru el.

Nu era importantă pentru nimeni, îşi spuse ea. Toţi spuneau că o iubeau, dar aveau propriile lor vieţi ocupate şi, oricum, nimeni din familia Chatham nu se apropia de altcineva. „Sunt un neam de extratereştri cu braţe scurte”, îşi spuse ea, făcând haz de necaz. „Provin de pe o planetă unde oamenii n-au învăţat niciodată să se îmbrăţişeze, aşa că braţele li s-au atrofiat şi s-au comprimat cât nişte mici cioturi, care niciodată, în veci, nu vor mai putea cuprinde pe nimeni”.

— La mulţi ani, iubito, spuse Vince, exact la fel cum făcuse tatăl ei; îi adresă un mic salut ironic şi cel mai dulce zâmbet al său. Din câte ştiu eu, creşti admirabil, şi cred că e lucrul cel mai bun pe care-l poţi face, chiar dacă William nu e de aceeaşi părere.

— Ba cum să nu fiu de aceeaşi părere? replică William. Anne creşte superb; sigur că da.

— Şi s-a săturat s-o tot audă, sunt sigură, spuse Marian. E timpul să desfacem cadourile, nu credeţi?

Toţi o priviră pe Anne, în timp ce deschidea pachetele ambalate în hârtii multicolore, mulţumea în dreapta şi-n stânga şi ridica un moment puloverele de caşmir, discurile cu formaţii rock şi folk, cărţile şi un colier de la Charles, înainte de a le pune deoparte, în teancuri ordonate. Îşi împinse scaunul înapoi, nerăbdătoare să plece. „Probabil arăt ca o hoaţă care vrea să scape mai repede cu prada", îşi zise ea. Dar nu-i păsa. Nu voia decât să iasă de-acolo.

— Mă duc să le pun la locurile lor, spuse ea, ridicându-se. Vă mulţumesc încă o dată, toate sunt foarte frumoase.

— Nu mai vrei puţin tort? o întrebă Charles.

— Sunt plină, răspunse Anne, adunând mormanul de daruri.

— Dar nu ne-ai ţinut o cuvântare de ziua ta, interveni William. Toţi am vorbit şi-am tot vorbit şi sărbătorita n-a apucat să spună nimic.

— Nici nu voiam, zise Anne. Nu mă pricep la discursuri.

— „Vă mulţumesc" a fost absolut suficient, spuse

Marian. N-avem nevoie de niciun discurs. Dar poate vrei totuşi să stai cu noi, în loc de a fugi, aşa cum faci întotdeauna.

Anne clătină din cap, simţindu-se încolţită.

— Nu vreau decât...

— Da, ştii, le-am spus copiilor că s-ar putea să aprindem din nou lumânările, se amestecă şi Nina. Le place să te vadă cum sufli în ele.

— La naiba, am mai făcut-o o dată! răspunse Anne, din uşă. Ajunge atât!

— Anne, oftă Marian, te-am rugat şi te-am tot rugat...

— Scuzaţi-mă, mai murmură ea, strecurându-se afară. Toţi o priveau. „E ziua mea”, îşi spuse, furioasă. „Ar trebui să pot face doar ce am chef, măcar de ziua mea”. Fugi în sus pe scară. Cu puţin noroc, îi rămânea câtva timp de singurătate, înainte de a veni Vince.

Sosi peste douăzeci de minute.

— Ţi-am adus cadoul. Ne ocupăm de el mai târziu.

Anne îşi scosese deja rochia de mătase pe care-i ceruse Marian s-o poarte la petrecere, având pe ea doar halatul. Îl dezbrăcă pe Vince cu gesturi repezi şi sigure, în timp ce el îi deznoda cordonul, îi descheia halatul şi-şi trecea mâinile peste trupul ei. Sânii îi creşteau, iar Vince îi

apucă în mâini, ciupindu-i de sfârcuri.

— Paişpe, murmură el, cu un zâmbet larg. Vârsta mea favorită. Atât de delicioasă. De maturizată.

Se culcă pe pat, iar Anne se aplecă deasupra, ştiind exact ce voia. Nici nu mai trebuia să-i spună vreodată. Prin simplul mod de a sta, în picioare, aşezat sau întins, după cum îi punea mâinile pe umeri sau pe talie, ca s-o întoarcă, s-o împingă ori s-o ridice, Anne ştia ce avea de făcut, şi cum, ca să-i placă la maximum. O antrenase atât de bine, încât nici nu mai era nevoie să se gândească. Ba chiar, de cele mai multe ori, mintea îi stătea la altele. Câteodată se gândea la şcoală. Nu-i plăcea – detesta să i se spună ce să facă – dar îi plăcea să citească şi putea uita de toate când era absorbită de *Don Quijote şi Moby Dick, de Barchester Towers, Leaves of Grass* şi orice piesă de Shakespeare. Putea recita pe de rost pasaje întregi din Walt Whitman, în timp ce-i făcea hatârurile lui Vince; îi dădea senzaţia că era altcineva, nu Anne Chatham făcând cele mai oribile lucruri.

Se gândea şi la altele: la filme văzute la televizor, la o carte nou cumpărată în care erau scrise denumirile păsărilor care zburau pe malul lacului. Le identifica, atunci când se afla în noul ei loc secret, ascuns între

bolovanii de pe ţărm, în apropierea casei lui Ethan, unde putea să se ghemuiască şi să scrie toată ziua, fără ca s-o descopere cineva, aşa cum făcuse cândva în luminişul din pădure. Îi plăcea mai ales să se gândească la asta în timp ce trupul, gura şi mâinile îi făceau mişcările îndelung exersate cu Vince; se gândea la propriul ei loc şi la cât de curând avea să fie din nou acolo, răcorită, curată şi singură.

Vince o ridică deasupra, iar Anne îl încălecă, aplecându-se, pentru ca el să i se joace cu sânii. Îi răsucea sfârcurile între degete, aşteptându-le să se ascută, întărite. Când rămaseră moi şi plate, o privi pe Anne cu ochii îngustaţi.

— Îţi cer să simţi ceva, îi ordonă el.

Îl privi în ochi, cu faţa nepăsătoare. Vince îi frământă mai departe sânii.

— Fir-ai a dracu', îţi cer să simţi ceva când mă joc cu tine!

Niciodată nu simţea nimic.

— Spune-mi cum te simţi, ordonă el aspru.

— Foarte bine, răspunse automat Anne. Mă faci să mă simt bine.

— Spune-mi cât de mult mă iubeşti.

Anne se aplecă până ajunse cu buzele pe gâtul lui. Spuse ceva, dar cuvintele, fură înăbuşite.

— N-am auzit, zise Vince. Vreau să ştiu cât de mult mă iubeşti.

— Mai mult decât orice pe lume, repetă Anne textul învăţat demult, iar Vince, dacă-i auzi vibraţia de deznădejde din voce, nu dădu niciun semn. Mai mult decât pe oricine. Eşti aşa de excitant...

Vorbind, îşi mişca şoldurile; deja, putea face câte trei, patru lucruri în acelaşi timp, fără să se gândească, fără să piardă o secundă măcar.

Şi m-ai dorit de la bun început, spuse Vince. Şi m-ai făcut să te doresc. Continuă.

— Şi te-am dorit de la bun început. Te-am făcut să mă doreşti, te-am ispitit, te-am ademenit, te-am aţâţat.

Şi poate că e adevărat; altfel, de ce-aş fi aici? Nu-s sigură, fiindcă nu ştiu ce ademeneşte un bărbat, dar Vince ştie. Poate că doream atât de mult dragostea, încât l-am atras în patul meu. Atunci, el n-ar avea nicio vină.

— Frumos, spuse Vince şi o împinse în sus, pentru a o putea privi în timp ce se mr§ca deasupra lui. Ochii i se închiseră, respiraţia îi deveni mai rapidă şi mai zgomotoasă, şoldurile începură să i se mişte cu iuţeală

sub ea. Anne îl privea ca şi cum s-ar fi aflat foarte departe, un străin care nu avea nicio legătură cu ea, apoi privi dincolo de el, spre un tablou de pe perete, reprezentând o mamă frumoasă, cu fetiţa ei, pe o terasă plină de flori, aurită de soare şi iubire.

După un timp, Vince rămase nemişcat, fără să mai întindă mâinile spre ea, iar Anne ştiu că pentru seara aceea se terminase. Se aşeză turceşte pe pat, lângă el, privind pătratul negru al ferestrei şi ramura copacului de afară, slab luminată de lampa de pe noptieră. Pe creangă se unduiau frunzuliţe verzi, noi şi lucioase, în briza de aprilie. Când Vince venise prima oară în camera ei, cu luni de zile în urmă, frunzele erau mari, de un verde închis. Le privise devenind gălbui, apoi ruginii, şi le văzuse căzând. Se ţinuseră de creangă, parcă pradă unei mari spaime, până când o rafală de vânt sau o furtună le smulsese şi le prăvălise răsucindu-le la pământ, unde grădinarii le greblaseră. Ramura rămăsese luni de zile golaşă şi neagră, în afara momentelor când ninsorile conturau fiecare crenguţă cu câte o haină albă subţire care scânteia în soarele de a doua zi, o scurtă frumuseţe dispărută odată cu topirea zăpezii, lăsând creanga din nou goală, aşteptând primăvara.

Anne începuse să cunoască pe dinafară toate anotimpurile, doar privind pe fereastră, aşteptând ca Vince să plece.

Culcat pe pat, cu ochii închişi, arătă din cap spre sacoul pus pe scaun:

— Cadoul de ziua ta, fetiţo. Nu ţi-am dat niciunul la masă; ai observat?

— Mă gândeam că poate ţi-ai spus că mi-ai dat deja destule.

Ochii i se deschiseră brusc, privind-o cu atenţie, ca să vadă dacă era sarcastică. Anne, însă, îl privi la rându-i, cu ochi mari şi limpezi. Era o expresie în care Vince avea încredere. Zâmbi.

— O femeie nu consideră niciodată că a primit destul, iubito. Ai s-o-nveţi destul de repede. Acum, despachetează-ţi cadoul.

Anne găsi cutiuţa şi se aşeză pe scaun, ridicând capacul. Înăuntru stătea cuibărit un ac de rever *Raggedy Ann,* de aur smălţuit. Îl privi un lung răstimp.

— E mult de când n-am mai avut o păpuşă *Raggedy Ann,* spuse ea într-un târziu. Probabil că l-ai căutat multă vreme.

— Îmi amintea de tine. Ceva în legătură cu ochii ăia

mari, care văd totul.

Vince se propti pe o pernă.

— Ce-ai făcut azi?

Anne depuse agrafa pe masa de toaletă şi reveni să se aşeze pe pat lângă el. Era momentul când trebuia să-l distreze cu poveşti.

— Am avut un extemporal la istorie, iar la un punct trebuia să explicăm ce e istoria. Aşa că am spus că e ca gătitul, ca un maldăr de lucruri care stau demult fără să se întâmple nimic cu ele, şi pe urmă, dintr-odată, sunt aranjate într-un mod nou şi iese un război. Sau o goană după aur. Sau o revoluţie şi o nouă constituţie şi o ţară cu totul nouă. Dacă aş vedea vreodată o grămadă de lucruri de-astea din timp, mi-ar plăcea să dau drumul la mai multă căldură şi să văd ce se-alege.

— Şi ce crezi că s-ar întâmpla? întrebă el, amuzat.

— Ceva cu-adevărat îngrozitor, care ar distruge totul. Ar putea să explodeze, ca o oală sub presiune, şi toate ar împroşca pe tavan. Sau ar fi ca o budincă. Dacă dai căldura prea tare, se fleşcăie.

Cu ochii închişi, Vince zâmbi.

— Şi altceva ce-ai mai făcut?

— Am jucat softball. Avem o aruncătoare nouă, o fată

care tocmai s-a mutat în cartier şi a început prin a ne exclude pe toate.

— Şi pe tine?

— De prima oară. E foarte înaltă, poartă părul tuns băieţeşte şi are nişte muşchi incredibili, aşa că mi-am închipuit că tatăl ei îşi dorise un fiu şi, având-o pe ea în schimb, a crescut-o ca pe un băiat. Deci, mi-am spus că probabil gândeşte tot ca un băiat şi după ce ne scotea pe tuşă avea să se simtă superioară, ca şi cum noi am fi fost timide şi *feminine,* aşa că urma să devină neatentă. Şi aşa s-a întâmplat. Şi am marcat o goană acasă.

Vince o privea.

— Ce plăcere, să-ţi văd creieraşul ăla la muncă, spuse el încet. Şi ochii ăia mari, care văd într-adevăr totul. A învins echipa ta?

— Cu unu la zero. După ce am marcat goana, s-a concentrat mai bine. Zău că e teribil de bună.

Tăcu o clipă.

— Asta-i tot ce s-a întâmplat la şcoală; restul a fost o plictiseală infinită, ca de obicei. Merg atât de încet, încât poţi să tragi un pui de somn, să te trezeşti, să te speli pe faţă şi să-ţi schimbi hainele şi să mai iei şi-o gustare, şi-s tot la aceeaşi problemă de algebră sau la cititul aceluiaşi

paragraf ca atunci când te-ai culcat. Şi pe urmă a venit petrecerea şi în continuare ştii totul.

— Toată lumea te-a îngropat sub omagii.

— Atâta timp cât nu-i deranjez, replică sec Anne. Asta le place cel mai mult la mine.

Vince ridică din umeri:

— Ei, şi de ce nu? Nu mai ai nevoie de scutece, ştii să ţii singură furculiţa, poţi traversa strada fără ajutor. Te ţin cu casă şi masă şi se asigură că-ţi faci studiile. Ce vrei mai mult de la ei?

— Cred că… nimic, răspunse Anne, încet.

Vince îi plimbă un deget pe braţ:

— N-ai nevoie de ei, micuţo; mă ai pe mine.

O strânse scurt de braţ şi se dădu jos din pat.

— Marţea viitoare, spuse el, după ce se îmbrăcă; luă din cutie acul smălţuit *Raggedy Ann* şi-şi trecu degetul mare peste el. Să ţi-l pui la cină, duminică.

Deschise uşa, privind cu atenţie pe toată lungimea holului, luminat slab de aplice, între celelalte cinci uşi larg depărtate ale dormitoarelor ce se pierdeau în penumbră. Întotdeauna pleca după miezul nopţii, când ştia că toţi dormeau, dar stătea totuşi nemişcat, privind, ascultând, înainte de a face câţiva paşi lungi până la uşa

scării care cobora spre intrarea laterală a casei. Fără a privi în urmă spre Anne, închise în tăcere uşa şi plecă.

Anne rămase pe pat, nemişcată, cu picioarele încrucişate, lăsând tăcerea s-o spele. Îi era tot mai greu să-şi alunge din minte ceea ce făcea. Cu câteva luni în urmă, prin preajma Crăciunului, când casele rudelor erau calde şi aromate, cu podoabe de sărbători şi plăcinte în cuptor, se pomenise nutrind sentimente frumoase faţă de Vince, străfulgerări scurte care o străbăteau pe neanunţate. Nu făcuse nimic deosebit, singura cauză era sezonul. Ori de câte ori deschidea aparatul de radio sau televizorul, auzea sunetele dulci ale colindelor; copacii, străzile şi magazinele erau decorate cu şiraguri prelungi de beculeţe albe, ca într-o ţară de basm; şi i se părea că oamenii zâmbeau mai mult şi erau mai buni unii cu alţii. Pur şi simplu, iubirea domnea peste tot. Iar Anne nu voia să fie exclusă; dorea să fie fericită, ca toţi ceilalţi.

Aşa că, dintr-odată, indiferent ce făcea, când se gândea la Vince, îşi amintea vreo vorbă frumoasă de-a lui, şi cât de dulce îi era surâsul, şi cum, uneori, se purta într-adevăr ca un prieten. Ura ceea ce trebuia să facă împreună, dar cel puţin Vince îi dădea atenţie. Continua să vorbească mult despre dragoste, iar ei i se părea o

mare prostie, fiindcă ştia că nu erau decât vorbe care-l făceau să se simtă bine, din cine ştie ce motiv, dar o întreba şi despre ea însăşi şi dorea să-i cunoască viaţa, fiind aproape singurul care o făcea. Şi Marian o întreba, dar n-o asculta la fel de atentă ca Vince; întotdeauna părea să se gândească la altceva. Iar Charles o întreba şi el despre şcoală şi sporturi şi chiar dacă fetele şi băieţii începeau să aibă întâlniri la vârsta de paisprezece ani, dar de îndată ce Anne menţiona probleme sau griji legate de şcoală sau de întâlniri, tatăl ei devenea stânjenit şi găsea o scuză ca să iasă din cameră. Pur şi simplu nu ştia cum să ia temerile altora.

Vince, însă, o asculta; Vince voia s-o vadă de două, ori pe săptămână; Vince îi spunea că avea o minte inteligentă şi un trup bine făcut şi-i spunea că era frumoasă. Şi, de multe ori, mai ales de Crăciun, acest lucru făcea ca faptele celelalte ale lor să se şteargă puţin, ca orizontul lacului contopit cu cerul în zilele ceţoase, când aproape ţi se părea că nu mai exista. Aşa că, timp de două săptămâni din decembrie, Anne avu câteva gânduri frumoase pentru Vince şi putu simţi că făcea parte într-adevăr din sezonul sărbătorilor.

Dar, la şase luni după ce împlini paisprezece ani, totul

se schimbă. Era o toamnă caldă, mai călduroasă decât îşi amintea oricine, şi toţi se simţeau straniu, ca şi cum anotimpurile s-ar fi întors pe dinafară. La sfârşitul lunii octombrie, copacii ardeau roşii, aurii şi în culoarea bronzului; straturi de steliţe, salvie, crizanteme şi dalii înconjurau casele din Lake Forest cu alb, galben şi bordeaux intens, amintindu-i lui Anne de vinul pe care-l beau la cinele de duminică; iar soarele ardea zi de zi, pe un cer vârstat cu nori subţiri care aruncau pe lac umbre vinete şi verzi ca jadul. Pe Anne o durea sufletul de atâta frumuseţe; o durea cu dorinţa de a o avea în toate părţile vieţii ei. Îşi dorea zile frumoase, prieteni minunaţi şi o muncă interesantă care s-o facă să se simtă utilă şi victorioasă. Voia să se simtă mulţumită de ea însăşi. Voia să se elibereze de Vince.

În toamna aceea, începuse anul al doilea de liceu şi constatase că nu mai ştia cum să stea de vorbă cu colegele de clasă. Dintr-odată, i se părea că toate vorbeau numai despre şuste, petreceri şi mozoleli; chicoteau povestindu-şi cum li se umezeau chiloţii când se excitau; se tânguiau de grosolănia băieţilor când începeau să gâfâie ca nişte căţelandri şi încercau să se târască grămadă peste ele; toate spuneau că erau fete mari şi

după fiecare weekend încercau să descopere care dintre ele nu mai era. Anne păstra distanţa. „Aşa se simt prostituatele”, îşi spunea ea: „obosite, plictisite şi prea cunoscătoare. Şi bătrâne”.

Trupul i se schimba, dar nu-i făcea nicio plăcere. Sânii îi deveneau plini şi tari, genunchii şi coatele îşi pierdeau aspectul noduros, şi părea mai înaltă, cu talie zveltă şi şolduri înguste. Vince spunea că-i era dor de slăbiciunea ei osoasă, dar continua să-i placă imaginea trupului ei gol; spunea că i se datora lui; el o făcuse femeie. Când îi spunea asta, Anne îl ura.

Îl ura mai mult decât oricând în toamna aceea şi atinse punctul culminant de Halloween. Rita şi Marian îi scoseseră pe copiii cei mici la „ne daţi sau o păţiţi”, iar în casă domnea tăcerea, în afara momentelor când suna cineva la uşă. Anne auzea soneria la fiecare câteva minute, când veneau copiii cu colindul, şi-şi imagina grupurile costumate, aşteptând şi chicotind între ei până venea servitoarea şi le dădea pachetele cu dulciuri ţinute într-un coş de răchită, în vestibul. „Aş vrea să fiu din nou mică”, îşi spuse Anne. „Aş vrea să fiu iarăşi copil şi să merg cu «ne daţi sau o păţiţi»”.

— Asta-i noaptea noastră de „ne daţi sau o păţiţi”,

spuse Vince, cu un zâmbet, când intră.

Anne îl privi nedumerită.

— Tu mă sperii, zise el.

Niciodată nu mai auzise aşa ceva.

— Şi ai punga cu dulciuri ca să mă bucuri. Ca să ne bucurăm amândoi.

Se aşeză pe marginea patului şi-i făcu semn să îngenuncheze în faţa lui.

— În care alt loc aş vrea eu să fiu în noaptea de „ne daţi *şi* o păţiţi”?

Lui Anne îi veni să urle. Ar fi vrut să-i pocească mutra aia zâmbitoare. Se gândi să-l muşte până începea să ţipe şi să-i cerşească îndurare. Dar n-avea s-o facă; ar fi omorât-o. Strânse pumnii, îngenunche în faţa lui şi îl Luă în gură, începând să-i mângâie coapsele. Se temea de el cum de luni de zile nu mai simţise, căci îi părea invulnerabil.

Vince era întotdeauna foarte mulţumit de El însuşi, dar în ultima vreme se fudulise cu noi succese. Fusese conducătorul construirii unui grup de trei turnuri administrative lângă aeroportul *O’Hare* şi făcuse o treabă strălucită. Toată lumea o spunea, până şi Ethan. Şi, la scurt timp după ce cele trei clădiri fuseseră închiriate

complet, Ethan anunţase că îl însărcina pe Vince cu Tamarack-ul, orăşelul pe care îl elabora de douăzeci de ani fără niciun plan oficial. Acum, avea să i-l dea lui Vince pe mână. Când făcuse anunţul, se păruse că toţi membrii familiei, chiar şi cei care fuseseră reci cu Vince, îl admiraseră şi-l respectaseră, de parcă, îşi spunea Anne, ar fi devenit dintr-odată prinţul moştenitor. Iar acest lucru îl făcea cu atât mai înfricoşător, fiindcă lângă el se simţea slabă şi neimportantă. *El era* prinţul familiei, iar ea doar o fată de rând. Şi tatăl ei la fel, îşi spuse; sau, cel puţin, în prinţ inferior, dacă Vince era preferatul bătrânului. Astfel, nu mai avea alături de ea pe, nimeni care să aibă cât decât putere în familie. Cine-ar fi crezut orice din ce spunea ea, acum, dacă Vince nu dorea să fie crezută?

— Tamarack, spuse Vince de Halloween; stătea rezemat de pernele patului, răsucindu-i pe deget o şuviţă de păr, în timp ce Anne zăcea alături, privind pe fereastră. Ştii cât de departe vom merge cu Tamarack-ul?

— Când îi spui numele, parcă ai mesteca, zise Anne. Ca şi cum ar fi o acadea, pe care o lingi şi o muşti puţin câte puţin. Parcă ai înghiţi Tamarack-ul bucată cu bucată.

Ochii lui Vince se îngustară. O trase puţin mai tare de păr, până când Anne se strâmbă şi ştiu că mersese prea

departe; nu-i plăcea când îi citea gândurile.

— Te-am întrebat dacă ştii ce planuri mari avem, continuă el, încet. Şi uită-te la mine când îţi vorbesc.

Anne întoarse capul dinspre fereastră, privindu-l în ochii căprui.

— Ştiu numai ceea ce spune despre el bunicul la cină, duminica, iar în ultima vreme n-a vorbit prea mult. Credeam că a terminat de construit acolo. Vara trecută, când eram în Tamarack, totul se schimbase; nu ştiam că voia să mai facă şi altceva.

— Vrea să-l extindă. Vrea să fie cel mai bun; mai mare şi mai exclusivist decât Zermatt şi Gstaad. Vrea să fie cea mai celebră staţiune din lume.

Când Anne rămase tăcută, continuă:

— Şi tu ce ai de zis?

Ezită. Adeseori, în ultimele luni, o întrebase ce părere avea, mai mult în legătură cu planurile pe care le făcea el pentru companie şi pentru el însuşi. Nu mai trebuia să-l distreze cu povestiri; acum, dorea să vorbească despre el. Vorbea până şi despre certurile lui cu Rita. O întreba pe Anne ce părere avea despre toate, ca şi cum i-ar fi cerut sfatul. Dar Anne nu dădea niciodată sfaturi. Ştia că de fapt nu dorea decât să fie ascultat şi aprobat.

— Cred... dacă asta doreşte cu adevărat. Nu voiam deloc să-l schimbe. Îmi plăcea aşa cum fusese înainte; era un orăşel ca-n filme. Toate căsuţele alea pustii de mineri şi clădirile dărăpănate şi străzile neasfaltate... era un orăşel-fantomă drăguţ, iar oamenii parcă umblau prin el fără să-l atingă cu adevărat. Îmi plăcea să mă gândesc că era atât de bine ascuns în munţi, încât avea să rămână aşa o veşnicie.

— Asta a fost demult, spuse indiferent Vince. Nu mai arată aşa de zece ani. Şi nici măcar cum e acum nu va rămâne; peste încă un an, doi, n-ai să-l mai recunoşti. Despre asta te-am întrebat; nu mi-ai răspuns.

Încă o dată, Anne ezită. Nu-i plăcea să-i vorbească lui Vince despre Ethan; i se părea o trădare.

— Nu *ştiu nimic* despre *staţiunile celebre. Ţi-am spus,* am crezut că bunicul făcuse ceea ce dorea; nu ştiam că vrea să facă mai mult. De fapt, cred că nici nu vrea. Nu-l interesează nici Zermatt-ul, nici oricare altă localitate. Nu iubeşte decât Tamarack-ul. De ce i-ar păsa dacă e mai mare sau mai mic sau mai celebru sau oricum, decât Zermatt-ul?

— M-a însărcinat pe mine cu el, declară simplu Vince.

— Bine, dar... doar să-l conduci, nu-i aşa? Nu ţi-a spus

să-l schimbi cu nimic.

Vince se încruntă:

— Nu ştii ce vorbeşti.

— Atunci, de ce m-ai întrebat?

— Vreau să ştiu ce părere ai despre bătrân. Uneori, observi lucruri pe care alţii nu le văd, Ce vrea el acolo?

— Cred, spuse Anne după un moment, că vrea să facă un paradis unde toţi se vor simţi perfect şi fericiţi şi nimeni nu va mai fi vreodată trist sau dezamăgit.

Vince păru amuzat.

— Nu e un visător, iubito; e unul dintre cei mai şireţi oameni de afaceri pe care îi poţi întâlni vreodată. În afacerile edilitare nu e loc de paradisuri, şi-o ştie foarte bine.

— De-asta plănuieşte să-l lase-n pace.

Vince clătină din cap:

— Nu el se duce la Tamarack; eu mă duc. Va mai ieşi din când în când, cum a făcut întotdeauna, dar în cea mai mare parte a timpului rămâne aici.

— Deocamdată, se încăpăţână Anne. Cred, însă, că a construit Tamarack-ul pentru ca într-o bună zi să aibă un loc unde să-i placă mai mult decât aici să locuiască.

Deodată, Vince se dădu jos din pat şi începu să se

îmbrace.

— Oraşul ăla e al meu; am planuri pentru el. Şi-o ştie al naibii de bine; nu le-am ţinut secrete. Nu vrea niciun paradis; vrea un oraş care să scoată bani. Asta vrea de la mine: să am grijă" ca din investiţia lui să iasă bani.

Anne tăcea.

— Crezi că are planurile lui, despre care n-a vorbit nimănui. Crezi că deja îi place atât de mult, încât s-ar putea să nu susţină ceea ce vreau eu să fac, că s-ar putea să se zgârcească la bani, să mă ţină din scurt.

Anne nu spuse nimic. Nu se gândise atât de departe, dar, auzindu-l pe Vince spunând-o, bănui că probabil avea dreptate.

— Data viitoare când îl vezi, întreabă-l ce are în minte. Nu braşoavele pe care le-serveşte familiei, ci ceea ce ţine pentru el. Dacă are un program propriu, am şi eu dreptul să-l ştiu.

— Întreabă-l tu, replică Anne. Nu-s spioana ta în sânul corporaţiei.

Vince se opri din încheiatul curelei.

— N-am auzit, spuse el, cu un zâmbet.

— Prefer să-l întrebi tu, repetă Anne.

— Iar eu prefer să nu.

Îşi îndesă portofelul în buzunarul de la spate.

— Ne vedem miercurea viitoare. Atunci ai să-mi poţi spune ce-a zis.

— Miercuri? Dar data trecută ai spus că va fi joi. Din cauza călătoriei.

— Mi-am schimbat programul. Ce importanţă are?

— Păi, am... am o treabă, miercuri.

Vince, care descuiase uşa, se opri cu mâna pe clanţă:

— O treabă?

— M-am hotărât să lucrez la ziarul şcolii, începu ea, în grabă. Şi avem o şedinţă de redacţie, miercuri la cinci; au să aducă şi sandvişuri, în caz că se lungeşte.

Îşi luă mâna de pe clanţă.

— Nu mi-ai spus nimic despre ziar.

— N-am spus nimănui.

— De ce?

Fiindcă am nevoie de secrete care să fie numai alé mele şi ale nimănui altcuiva.

— N-am crezut că te-ar interesa.

— Mă interesează tot ce faci, fetiţo. Eşti copistă?

Înţepată, Anne răspunse:

— Scriu articole. Sunt reporter de investigaţii.

— Şi ce investighezi?

— Orice mi se cere. Îmi place să iau interviuri; mă pricep. Îmi place să descopăr de ce fac oamenii unele lucruri. Ilegalităţi.

Vince o studie atent, dar Anne îi răspunse cu o expresie fermă, privindu-l drept în faţă, cu ochii mari.

— Vreau să văd numărul următor, spuse el. Pe toate, de fapt. Nu mă deranjează c-o faci, dar mie n-ai să-mi ascunzi nimic. Şi vreau să fii aici miercurea viitoare.

— Te rog, Vince.

Se simţea neputincioasă, aşa cum stătea goală în faţa lui, cu el deasupra, îmbrăcat în costum, dar ştia că s-ar fi înfuriat dacă se acoperea cu cearşaful.

— Nu pot lipsi de la şedinţă.

— E singura seară pe care o am liberă săptămâna viitoare.

Îi zări lacrimile din ochi.

— E chiar atât de îngrozitor să-ţi petreci seara cu mine? întrebă el încet.

Anne îşi înfipse unghiile în palme.

— Nu, dar...

— Fireşte că nu. Mă iubeşti. Spune-mi că mă iubeşti,

micuţo.

— Te iubesc. Dar n-aş putea să mă duc la şedinţă?

— Mai zi o dată.

— Te iubesc, Vince. Dar nu s-ar putea, numai de data asta...

— Nu. Nu mă contrazice, iubito; n-am de gând să-mi schimb planurile numai ca să-ţi fac ţie cheful. Spune-le să amâne şedinţa; ce altă treabă au?

La jumătatea drumului spre uşă, mai întoarse o dată capul.

— Miercuri, repetă el şi închise uşa în urma sa.

Urletul pe care Anne şi-l stăpânise atât de mult timp i se smulse din piept, vibrând gros în gâtlej. Întinzând orbeşte mâinile, luă o graţioasă femeie de ceramică, în rochie lungă, gri, o *Lladro* valoroasă pe care i-o cumpărase Marian, şi o azvârli prin cameră. Însă chiar şi aşa, cu toată furia şi disperarea, avu atâta minte ca să nu facă prea mult zgomot şi ochi draperiile înflorate. Statueta le lovi şi căzu pe covor, unde un braţ i se rupse cu un trosnet sec. Iar Anne izbucni în suspine.

Plânse până obosi atât de tare, încât nu mai avu lacrimi. Apoi, încet, începu activităţile care urmau întotdeauna după plecarea lui Vince. Strânse aşternutul

de pe pat, întinse cearşafuri curate şi-şi puse nişte discuri: cântece folk melodioase, uşoare şi vesele. Făcu apoi o baie fierbinte, culcându-se pe spate în cadă, cu ochii închişi, pe când se înmuia în spuma de iasomie care-i ajungea până sub gură. După ce se şterse şi se pudră, îmbrăcă o pijama curată, proaspăt călcată. În sfârşit, se strecură în aşternutul răcoros şi citi până pe la două-trei dimineaţa. La ora aceea, simţea că se calmase şi putea să adoarmă, adânc, până o trezea deşteptătorul, la şapte. Nu-şi amintea niciodată ce visa.

Miercuri, se duse la şedinţa de redacţie, la ora cinci, şi plecă în toiul discuţiilor, pentru a-l aştepta pe Vince pregătită. Când o opri Marian, în timp ce urca la etaj, şi o întrebă despre cină, răspunse că nu-i era foame.

— Fetele în creştere sunt cel mai flămânde atunci când cred că nu le e foame deloc, spuse înţelept Marian. Anne dragă, e ceva despre care ai dori să stăm de vorbă? Ai nevoie de ajutor la teme? Ai – ştiu că eşti încă un copil, dar tinerii par să crească atât de repede în zilele noastre – ai un prieten? L-ai putea invita aici după şcoală, dacă vrei. Sau pe colegele tale, sunt oricând binevenite, ştii doar. Vino în bucătărie; îţi punem ceva de cină şi vom putea sta de vorbă.

Anne clătină din cap:

— N-am timp.

— Draga mea, ai toată seara. Nu se poate să ai atât de multe lecţii.

— Am multă treabă. Mătuşă Marian, mi-ai putea trimite sus ceva de mâncare? Ai dreptate; de fapt, sunt lihnită, dar trebuie să stau în camera mea; mă îngrijorează tot ce am de făcut.

Marian îi zâmbi, sărutând-o pe obraz.

— Nu va dura mult, spuse ea, şi se duse în bucătărie.

Era uimitor, îşi spuse Anne, cât de des îţi putea ieşi aşa cum voiai, spunându-le celorlalţi doar că au dreptate. Numai cu Vince nu mergea; cu Vince nu mergea nimic. Întotdeauna îi spunea că avea dreptate; întotdeauna îi spunea ceea ce voia el să audă; dar cu el nu-i ieşea niciodată pe placul ei. Săptămânile şi lunile treceau, iar deznădejdea şi ura nu-i mai dădeau pace. Erau ca o tumoare, îşi spuse Anne; o tumoare enormă, umflându-se ca un balon. Probabil că aşa se întâmpla când mureau oamenii, când tumoarea creşte şi tot creşte şi distruge totul până nu mai rămâne nimic; nici oase, nici sânge, nici plămâni, nici inimă. „Am să mor”, îşi spuse ea. „Am să mor, dacă nu fac ceva”.

Şi sosi luna aprilie, şi ziua când împlinea cincisprezece ani.

Marian îi cumpărase o rochie nouă, ca în fiecare an, pentru petrecerea pe care o organiza împreună cu Nina de ziua ei. Iar când se adunară cu toţii, se aşezară în jurul mesei pe aceleaşi locuri unde stătuseră la ziua ei, anul trecut. Anne stinse toate lumânările din tort şi toţi cântară „Mulţi ani trăiască”. Nina o sărută pe amândoi obrajii.

— Cu toţii te iubim, draga mea, spuse ea. Sper că nu te-am criticat prea mult în anul care a trecut; dacă da, eu, una, îmi cer scuze.

Râse cam spăşită.

— O spun întotdeauna de ziua ta, nu? Ei, dar ştii ce speranţe avem pentru tine: să fii cât se poate de perfectă. Îi datorăm asta sărmanei tale mame.

Ridică paharul:

— Eşti o fată scumpă, Anne, pură şi bună şi nu ne faci niciun necaz. Şi-ţi doresc ani mulţi şi fericiţi, cât mai mulţi de-acum încolo.

Anne îşi privi mâinile. Voia să fie în camera ei, singură. Dar n-avea să fie singură. Vince îi spusese că urma să vină. Ca să sărbătorească ziua ei de naştere.

— Ei, Anne, ridică tatăl ei paharul cu vin. Cincisprezece ani, şi eşti o fată aşa de mare. Mama ta ar fi fost atât de mândră. Nici nu-ţi pot spune cât îmi lipseşte şi cât aş dori să vadă şi ea cum creşti. Ţi-ar aprecia spiritul, şi umorul, deşi observ la tine o tendinţă de a fi puţin cam prea tăioasă din când în când. Trebuie să ai grijă; îţi poate afecta popularitatea. Şi inteligenţa ţi-ar admira-o, şi farmecul. Semeni cu ea în multe privinţe. Şi-ţi admir curajul; nu eşti o smiorcăită, nicio viţă agăţătoare. Te-ai maturizat foarte mult şi sunt mândru de tine. La mulţi ani, Anne, la cât mai mulţi.

— Auzi, auzi, făcu William. Cu toţii suntem mândri de tine. Eşti o adevărată femeie. Fii doar sigură că te vei bucura de anii ăştia ai copilăriei înainte să dispară. Nu trebuie să te repezi spre a-ţi câştiga existenţa şi-a înfrunta greutăţile: banii, sexul, chestii de-astea.

— William, spuse blajină Marian, nu se cuvine, când Anne împlineşte cincisprezece ani.

— Se cuvine oricând să-i spui unui copil să rămână copil. Iar după socotelile mele, la cincisprezece ani încă mai eşti copil.

— E rândul meu, interveni şi Ethan. Dragă Anne, nu ştiu ce se întâmplă în capul tău, în anii ăştia când eşti în

creştere. Preţuiesc mult momentele pe care le petrecem împreună – întotdeauna îmi doresc să putem avea mai multe – dar, chiar şi când petrecem câte o după-amiază amândoi, mărturisesc că am senzaţia că nu te cunosc nici pe departe atât de bine pe cât aş dori. Ei, poate că îţi cer prea mult; mă tem că adesea vârsta ta mi se pare foarte ciudată, dar simt că şi a mea pare la fel pentru tine. Anul ăsta promit că-mi voi lua mai multe după-amiezii libere şi vom bate nişte noi muzee şi magazine şi orice altceva ai mai dori să vizitezi, şi vom vorbi despre tot ce vrei. Dacă vrei, adică; ştiu că de obicei tinerilor ca tine le place să stea cu ai lor, nu cu bunicii. Ei bine, să mă anunţi. Deocamdată, îţi voi spune doar că te admir şi te iubesc şi, pe viitor, îţi doresc putere interioară şi integritate, inteligenţă şi dragoste.

— La mulţi ani, scumpo, îi ură Vince, îi adresă un salut glumeţ şi zâmbetul său cel mai dulce. Sunt de acord cu William: eşti o adevărată femeie.

Anne îi privi pe toţi, privi grămada de daruri care o aşteptau şi deodată simţi că întreaga ei viaţa avea să fie la fel: aceiaşi oameni, aceleaşi toasturi, aceleaşi cadouri. Nimic n-avea să se schimbe; niciodată n-avea să scape. Chiar dacă pleca, tot avea să rămână pe veci prizonieră.

Vince ar fi găsit-o, oriunde s-ar fi aflat, ¡-ar fi deschis uşa dormitorului şi i-ar fi spus *fetiţa* şi ar fi silit-o să facă toate lucrurile pe care le ura. De două ori pe săptămână, la nesfârşit, ea avea să se grăbească spre casă, orice-ar fi avut de făcut, numai ca să nu-l înfurie pe Vince, lăsându-l s-o aştepte. De două ori pe săptămână, o eternitate, avea să facă o baie fierbinte, încercând să se spele de toată...

— Bunicule, spuse Anne cu voce sonoră, grăbindu-se nebuneşte, deznădăjduită, Vince vine noaptea în camera mea şi... mă sileşte... să fac... diverse.

La masă se lăsă o tăcere de moarte.

— O, nu, o, nu, o, nu, gemu Marian.

— *Vince?* întrebă William, nevenindu-i să creadă.

— Nu se poate aşa ceva, şopti Nina. Nu se poate.

Charles sărise în picioare:

— Vince, ticălosule, ce naiba e...

— E o minciună, îl întrerupse Vince, cu glas puternic; într-o parte a gâtului îi pulsa o venă. Căţeaua asta mică. Ce naiba a apucat-o? Cu toţii o sărbătoream...

— *Vince,* repetă William, mai tare.

— Christoase! exclamă Fred Jax, ce prostie...

— Gura! mugi Ethan.

Se aplecă în scaunul din capul mesei, privind-o pe

Anne, care stătea cu două locuri mai încolo, adusă de umeri, cu privirea în farfurie.

— E adevărat?

Rămânând cu ochii în jos, fata dădu din cap. Era îngrozită. Apoi, izbucni în plâns.

— E o minciună sfruntată, spuse iarăşi Vince; se întoarse spre Ethan, ridicând glasul... E o mincinoasă! Mereu a fost aşa.

— N-o face mincinoasă! strigă Charles.

— Nu te poţi încrede în ea, continuă Vince, ştii bine că nu poţi. E o sălbatică, o delincventă...

Gail, aşezată lângă Anne, începu să plângă, cu vaiete sonore, amestecate printre suspinele sfâşietoare ale surorii sale.

— O, nu, făcu Nina. Uitaţi ce-aţi făcut.

O luă pe Gail în poală:

— Nu-i nimic, iubito, nu te speria; o să treacă.

— Tăceţi! răcni din nou Ethan; apoi, către Vince: Dacă nu eşti în stare să te aperi, va trebui să pleci.

— Să *plec?* Pentru *numele lui Dumnezeu,* mă *acuză* de viol!

— Trebuie să rămână aici, tată, spuse şi William. Trebuie să se poată apăra. Nu-i poţi închide gura.

— Anne, vorbeşte-ne! strigă Charles.

— Să se apere? se tângui Marian. Cum? Ce-ar putea spune? Decât...

O privi atentă pe Anne:

— Eşti absolut sigură, Anne? E îngrozitor să acuzi pe cineva de aşa ceva, mai ales pe unchiul tău, care te iubeşte.:

Îşi muşcă buzele.

— S-ar putea... nu crezi că poate ai visat? Uneori, visele ni se par atât de reale...

Continuând să plângă, fără a-şi ridica privirea, Anne scutură vehement din cap.

— Vince nu-i chiar atât de prost, spuse meditativ Fred Jax. Cel puţin, eu nu l-am crezut niciodată aşa. Dacă e adevărat...

Îl privi pe Vince, îngândurat, parcă revăzând poziţiile lor relative de putere în familie şi companie.

— Nu mă apăr împotriva unor minciuni, scrâşni Vince. E un copil care încearcă să atragă atenţia; nu i-a venit mintea la cap. Uitaţi-vă la ea; niciodată nu se piaptănă, tot timpul e murdară, aleargă prin pădure ca un animal, stă închisă în camera ei în loc să fie alături de familie ca noi toţi, înjură ca un camionagiu, răspunde...

Ridică glasul, peste celelalte care-şi disputau întâietatea:

— E o *mincinoasă afurisită!* Toţi ştim! Cum o puteţi asculta? E de necontrolat, e o... e o...

— Şi-a imaginat, interveni Rita, când Vince ezită.

Toţi se întrerupseră, privind-o surprinşi. Rita nu vorbea aproape niciodată la mesele în familie.

— Nu e greu de înţeles; e doar un copil şi nimeni n-o prea simpatizează... Şi cred că nici alţii fiindcă niciodată nu se duce la alte fete acasă, nici nu le aduce aici, nu-i aşa? Vreau să zic, eu n-am auzit niciodată s-o facă. Iar Marian spune mereu cum nu-şi invită prietenele la ea după şcoală. Şi cred că nici cu băieţi nu se întâlneşte, nu? Pare foarte singuratică şi probabil că moare să aibă pe cineva care să-i acorde puţin timp şi s-a luat de Vince, care-i aşa de frumos că l-ar visa toate fetele. Niciodată nu se uită la el, drept la el, aţi observat? Fuge, dacă se apropie de ea, şi nu se uită la el; parcă s-ar teme de moarte să nu dea ceva pe gură sau s-o dea de gol faţa. Cred că poate până la urmă a încercat să-l facă să-i spună ceva drăguţ şi probabil că el n-a luat-o în seamă – n-are el timp de copii, ştiţi, nici chiar de-ai lui, de obicei – şi se pare că s-a înfuriat sau a fost dezamăgită sau ceva, şi-a

vrut să se răzbune.

Vince o cuprinse pe Rita cu braţul. Fără a-l privi, soţia sa i-l împinse la o parte.

Charles ocolise masa, pentru a se opri lângă Anne.

— Nu vreau să aud de la Rita, vreau să aud ce are de spus Vince.

— La dracu, se răsti acesta. N-am nimic de zis în pizda mă-sii!

— Vince! ţipă Marian, cu o privire spre Gail, care stătea cu faţa îngropată în umărul Ninei, şi spre ceilalţi copii, ce se uitau cu ochii mari de la un vorbitor la altul.

— Nina, du copiii în camera de joacă, spuse Ethan. De ce nu s-a gândit nimeni la asta?

Nina ezită, neîndemnându-se să plece. Ethan, însă, îi făcu semn spre uşă cu o smucitură scurtă a capului, iar femeia se duse, ţinând-o pe Rose în braţe, Iar pe Gail, Dora şi Keith mânându-i înaintea ei.

— Nu-mi vine să cred, mormăia William la nesfârşit, clătinând din cap. Nu pot să cred.

Bătea cu pumnul în masă, ritmic:

— În casa noastră... nu suntem genul... nu-mi vine să cred... nu pot...

— *Nu s-a întâmplat nimic!* explodă Vince.

Privi peste masă, la Charles, care stătea în picioare lângă Anne. Ochii nu-i coborâră spre ea niciun moment; parcă el şi Charles ar fi fost singuri.

— Charles, reluă, cu glas scăzut şi blând. Charles, tu mă cunoşti; nimeni altul nu mă cunoaşte atât de bine ca tine. Ştii că n-aş fi putut să fac aşa ceva. Nici nu poate fi vorba s-o fi atins măcar. Nici prin minte nu mi-ar fi trecut! Pentru Dumnezeu, Charles, e fiica ta! Iar tu eşti omul cel mai drag în lume pentru mine. Ce m-aş fi făcut eu, fără tine? M-ai ajutat să cresc, întotdeauna ai fost alături când am avut nevoie de tine, eşti cel mai bun prieten al meu. Chiar crezi că i-aş fi făcut ceva fiicei tale? Dumnezeule mare, Charles, mi-e la fel de sfântă ca tine!

Charles privi capul plecat al fetei.

— Anne, ai auzit?

Rămase nemişcată.

— Charles, interveni Marian; se ridică, încleştându-şi şi descleştându-şi mâinile, cu bărbia tremurând. Cred că ar fi mai bine să aşteptăm. E prea greu pentru noi. Dacă aşteptăm...

— Ce să aşteptăm? întrebă Charles; îngenunche lângă scaunul lui Anne: Anne, uită-te la mine. Acum, gândeşte-te cu grijă. Nu e o joacă. Ai făcut o acuzaţie îngrozitoare,

care-i poate aduce foarte mult rău unchiului tău. Ai inventat-o? Sau ai visat-o? Fii atentă ce spui, Anne, e în joc viitorul unchiului tău.

Anne simţi că se scofâlcea pe dinăuntru. Chipul tatălui ei se unduia printre lacrimi. Nu-i zâmbea. Părea sever. Întoarse capul spre Ethan.

— Te rog, şopti ea.

Ethan o privea atent.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, draga mea.

Mai trecură câteva clipe de tăcere.

— Nu pot, răspunse Anne, în şoaptă. Se întoarse spre Marian, care se agita în capătul mesei.

— Spune-ne, dragă, îi ceru mătuşa ei. Te ascultăm cu toţii. Spune-ne orice vrei.

Anne o privi cu ochii mari. Era înecată de ruşine. Nu ieşi niciun cuvânt. Clătină din cap.

— Vasăzică, aşa, interveni calm Vince; *ocoli* masa; Anne se crispă, când ajunse în apropierea ei. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, Charles. Dacă te pot ajuta în vreun fel… deşi cred că ar fi mai bine să am grijă şi să nu mă mai apropii de Anne. S-ar putea s-o ating, înţelegi, din tandreţe, şi atunci toată lumea ar crede… O, Christoase, Charles – ochii i se umplură de lacrimi – cum ni s-a putut

întâmpla una ca asta?

Anne îşi privi tatăl, în timp ce acesta întâlnea ochii înlăcrimaţi ai lui Vince, şi văzu ceea ce găsise acolo întotdeauna: admiraţie, un fel de invidie neputincioasă şi afecţiune faţă de fratele său favorit, persoana sa favorită din lumea întreagă.

— Nu ni s-a întâmplat nimic, îi spuse Charles lui Vince; o cuprinse pe Anne cu braţul de umeri. Anne e o fată minunată şi nu i s-a întâmplat nimic. Are cincisprezece ani şi în curând va deveni o femeie la fel de bună şi de frumoasă cum a fost mama ei. Şi nu i s-a întâmplat nimic. Nu-i aşa, Anne?

— De ce nu ne poţi spune? o întrebă Ethan; glasul îi era ferm, nu blând ca de obicei când vorbea cu ea. Când întreb ceva, aştept un răspuns, Anne. În familia asta, nu venim cu acuzaţii fără să explicăm despre ce e vorba. Nu pot să pedepsesc pe cineva, sau să îndrept răul făcut, dacă nu ştiu faptele. Aştept să-mi spui exact ce s-a întâmplat şi apoi vom şti ce să facem mai departe.

Anne închise *strâns* ochii, ca să *nu* mai fie nevoită să-i vadă pe toţi bărbaţii care o priveau: Ethan, Fred, Vince, Charles, William. Marian stătea neajutorată în celălalt capăt al mesei; Rita se retrăsese în obişnuita ei tăcere.

Numai eu sunt de vină. L-am ademenit şi l-am ispitit şi pe urmă l-am atras în camera mea şi am făcut tot ce voia şi am făcut-o iar şi iar în tot timpul ăsta. Nu pot să spun asta. Nu pot să le spun... nimic.

Ethan o privea, nedumerit, furios, neputincios. Marian îşi încleştă mâinile sub bărbie.

— Ce putem face? Anne, ştiu că treci prin momente grele, dar trebuie să ne vorbeşti ca să ştim ce avem de făcut.

M-aţi putea crede.

— S-ar putea ca Rita să aibă dreptate, spuse Fred Jax, în continuare ca şi cum ar fi vorbit de unul singur. Vreau să zic, fetele au într-adevăr o imaginaţie fantastică, iar Vince face un efect puternic. Zâmbet lătăreţ, dinţi cât cuprinde... înţelegeţi.

— Sunt convins că Anne îşi crede povestea, Interveni William. Nu e un copil răutăcios; sunt convins că n-ar face cu bună ştiinţă rău cuiva din familie. Ceva a îndemnat-o să spună ceea ce a spus, oricât e de şocant; aş dori doar să ne explice ce se întâmplă în mintea ei. Ne e foarte greu, Anne; suntem gata să te ajutăm, dar tu nu vrei să ne vorbeşti. N-ai încredere în noi? Vrem să facem tot ce putem pentru tine.

Anne se cocoşă în scaun, rămânând tăcută.

William oftă.

— Ei, acum ce să facem? privi el în jurul mesei. Anne va spune la toată lumea ce s-a întâmplat? Sau a şi spus? Anne? L-ai acuzat pe Vince faţă de profesorii sau prietenii tăi de la şcoală?

— Anne, spuse şi Charles, când fata nu răspunse; îi puse o mână pe păr; Anne nu-şi dădea seama dacă era un gest afectuos sau de avertisment. Ai mai spus cuiva?

Clătină din cap, sub mâna lui.

— Ei, sigur că aşa va rămâne, zise ferm Fred Jax. Niciunul din noi n-are chef de-un scandal; ne-ar face rău tuturor. Şi familiei, şi firmei. Vom păstra tăcerea şi ne lămurim între noi. Anne? Vrem să te auzim spunând că înţelegi.

— N-o forţa! spuse tăios Marian. Trebuie să-i lăsăm timp. Ne va vorbi mai târziu. Cred, continuă ea, privindu-i pe toţi, în afară de Vince, cred că s-ar putea să spună adevărul.

— O, Doamne, Marian, nu, gemu Vince; ochii i se umplură iarăşi de lacrimi. Doar nu poţi crede asta; ştii că n-aş... cine naiba *mă crezi?*

— Nu ştiu, răspunse Marian, clătinând din cap. Nu mă

pricep la mare lucru. Dar ştiu că trebuie să-i dăm lui Anne posibilitatea să ne explice în felul ei ce i s-a întâmplat. E speriată, iar voi, bărbaţii, o bruscaţi.

— Nu s-a întâmplat nimic! strigă din nou Vince. O să vă vină-n paştele mă-sii cu cine ştie ce poveste!

— Taci din gură, Vince, pentru Dumnezeu, bombăni Fred.

— Dar ce facem, dacă nu suntem siguri? întrebă William.

Nina intră în cameră:

— Le-am spus servitoarelor să nu strângă. Anne v-a zis ce s-a întâmplat? privi ea în jurul mesei. Ei, trebuie să fi spus ceva!

— Of, Anne, oftă Marian. Zău, trebuie să ne vorbeşti. Nici nu mai putem aştepta. Te rog, nu ne îngreuna atât de mult situaţia! De ne-ai vorbi, numai! Nu ne putem închipui că nu s-a întâmplat nimic, nici să promitem că nu vom spune nimănui, fiindcă, dacă e adevărat, va trebui să spunem…

Vocea îi şovăi şi trase adânc aer în piept.

— Va trebui să anunţăm poliţia.

— Că Vince şi-a violat nepoata? întrebă Fred. Asta vrei să…

— Ticălosule, se repezi Vince. Ţi-am spus…

— Eu te cred, îl întrerupse Fred. O întrebam pe nevastă-mea dacă asta vrea să spună la poliţie.

Marian îl privi un lung răstimp.

— Le-aş spune adevărul.

— Bine, dar n-am ajuns la niciun acord, nu? insistă el. Vreau să zic, până ne înţelegem, sunt de părerea lui William. Prefer să nu transformăm familia într-un circ pentru reporterii de la ziare.

— E spre binele lui Anne, spuse şi Charles. Ar suferi şi mai mult, dacă se află.

Fred dădu din cap:

— De acord cu Charles. Trebuie să ne gândim la Anne.

— Ba la noi ne gândim, pufni William.

Şhan îi privaa pe toţi. Avea chipul înnegurat, gânditor.

— Anne, spuse deodată Marian, vrei să vorbeşti cu mine între patru ochi?

E prea târziu.

— Anne, draga mea, te rog, ajută-ne, o imploră Marian.

Nu m-aţi ajutat voi pe mine.

— Anne, spune-ne ce vrei să facem, interveni şi Ethan, insistent. E o zi îngrozitoare pentru familia noastră. Vrem să facem ceea ce e mai bine pentru toată lumea. Ajută-ne.

Dacă nu ne vorbeşti despre ce s-a întâmplat, cel puţin spune-ne ce vrei de la noi.

— Vreau să mă iubiţii ţipă Anne.

Suspina, îi curgea nasul şi vocea parcă n-ar mai fi fost a ei. Îşi împinse scaunul înapoi.

— N-am terminat, o opri Charles.

— Eu *da!*

Alergă la uşă, cu cuvintele plutindu-i în urmă, **ca** un vaiet:

— Eu da. Eu da. Eu da...

În întunericul camerei ei, Se aşeză turceşte pe podea. Marian se opri în dreptul uşii încuiate, strigând-o, Iar după ea veniră Ethan, Nina şi William. Apoi veni şi Gail. Anne îi ascultă bătăile în uşă şi în cele din urmă îi deschise. Aprinse o lampă mică, pe birou, ca să se poată vedea.

Gail îşi aruncă braţele împrejurul ei.

— Nu înţeleg nimic!

— N-ar trebui să fii aici, spuse Anne. Nici măcar n-ar fi trebuit să auzi toate mizeriile astea; ai doar nouă ani. Du-te la culcare.

— Spune-mi, îi ceru Gail. *Spune-mil* Eu te iubesc!

Anne clătină din cap:

— Nu pot. Ascultă. Mă asculţi cu cea mai mare atenţie? Stai aproape de Marian. Cât mai aproape. Când se întâmplă ceva ce nu-ţi place, să-i spui lui Marian. Ea e O.K., Gail; o să te-ajute, trebuie doar s-o îmboldeşti un pic, altfel cam stă şi pluteşte în lumea ei.

Gail chicoti.

— Nu, serios, mă asculţi? Nu te îndepărta de ea. Nu lăsa pe nimeni să-ţi facă nimic ce nu-ţi place.

— Ca de pildă?

— Orice nu ţi-ar plăcea. Dacă încearcă cineva, să-i spui lui Marian. O.K?

— Sigur.

— Gail, nu glumesc. E foarte serios.

Ochii fetiţei o priveau dilataţi în lumina slabă din cameră.

— O.K. Am să ţin minte.

— Atunci, culcă-te.

O îmbrăţişă strâns.

— Nu ţi-am dat prea multă atenţie. Îmi pare rău. Eşti o fată minunată. Du-te, acum. La culcare.

— Aş putea sta aici, cu tine.

— Nu vreau eu. Pleacă, Gail, nu vreau să rămâi aici.

Gura lui Gail se îmbufnă.

— Atunci… ne vedem mâine.

Singură, Anne stinse lampa şi se aşeză din nou în mijlocul camerei, pe întuneric. Când fereastra începu să devină vag cenuşie, luminându-se apoi treptat, putu vedea toţi trandafirii din jurul ei, pe tapet, pe draperii, pe cuvertură. Păreau şterşi şi învechiţi, pe jumătate morţi. „Urâţi”, îşi spuse Anne. „Sunt atât de urâţi”.

În faţa ferestrei, o pasăre începu să cânte. Anne se ridică. „E ziua de după ce am împlinit cincisprezece ani”, reflectă ea. „Iar Vince o să mă omoare”.

Nu putea sta acolo, aşteptându-l. Trebuia să plece. N-ar fi folosit la nimic să spună cuiva că se temea de el, fiindcă niciunul dintre ei n-o credea. Un moment, se gândi că bunicul ei da, şi Marian, poate, dar nu încercau s-o ajute; nu se înfuriau pe Vince; păreau doar nenorociţi şi nesiguri de nimic. Asta o făcea să se simtă mai singură.

Stând în picioare lângă fereastră, Anne închise ochii.

— Mamă, şopti ea, iar lacrimile îi înţepară pleoapele, când cuvântul răsună încet în camera tăcută. Mamă, te rog, ajută-mă.

Dar nu-i răspunse decât liniştea şi trilul păsării din faţa geamului.

Deschise ochii, ştergându-şi-i cu mâneca. Îşi îndreptă

spatele, ţinând capul sus. *N-am nevoie de ei. N-am nevoie de nimeni; nu mai sunt un copil mic. Pot face orice, singură. Nu-i voi cere nimănui nimic, niciodată. N-am nevoie de ei. Tot ce trebuie e să fiu puternică şi să nu las pe nimeni să-mi facă rău. Niciodată. Iar când cresc, voi ajunge mai bine decât toţi. Şi voi fi foarte fericită.*

Îşi scoase sacul de molton de pe raftul debaralei şi îndesă în el haine, tot ce putea apuca din dulap şi birou, fără să le privească. Îşi scoase rochia de petrecere şi alese o pereche de blugi. Nu, îşi spuse ea, începând deodată să facă planuri. Nimeni nu-i dă atenţie unei adolescente în blugi. Îmbrăcă un costum de tweed cu pantaloni şi o bluză de mătase albă, cu fundă la gât. Goli din plicuri banii pe care-i primise de ziua ei de la William şi de la Fred, îi puse în portofel, iar pe acesta, cu multă grijă, în poşeta de piele. Apoi, ieşi din cameră.

Ocoli muntele de cadouri pe care Marian le pusese în faţa uşii peste noapte şi se duse la scara laterală şi uşa pe unde Vince ieşise timp de doi ani, după care coborî aleea până la stradă. Cerul se lumina treptat, iar cântecele păsărilor o urmăreau, în timp ce parcurgea kilometrul şi jumătate până în oraş şi aştepta pe peronul gării trenul de Chicago. Avea ochii uscaţi. Era uscată pe dinăuntru,

secătuită, prea crispată ca să se teamă, măcar, de ceea ce o aştepta. Stătea dreaptă în frumuseţea înmiresmată a dimineţii de aprilie şi, când sosi trenul, se urcă în vagon, cu sacul de călătorie în mână, fără o singură privire în urmă.

Capitolul 4

— Găseşte-o! ordonă Ethan, privindu-l încruntat pe detectivul aşezat lângă Charles. Nu mă face să-mi pierd timpul spunându-mi cât de greu sunt de găsit copiii fugiţi de-acasă; găseşte-o şi gata!

— Domnule Chatham, n-am spus altceva decât că există mii de asemenea copii, care ajung la New York, la San Francisco şi în alte oraşe ca acelea, unde se pierd în mulţime, înţelegeţi, iar dacă unul nu vrea să fie găsit, de obicei nu mai e de găsit.

Ethan îi expedie cuvintele cu un gest.

— Nu i-ai dat prea multe informaţii de pornire, îi spuse el lui Charles. Prieteni de-ai ei, oameni în care avea încredere, dă-i nişte nume!

Charles clătină din cap:

— Nu cunosc pe nimeni. Anne nu prea vorbea despre ea.

— N-o prea întrebai tu, adică?

— Nu-i plăcea să fie întrebată, se apără Charles. Ştii cum era. Cum este. Mereu de capul ei, răspunzând înapoi... O iubesc, dar mă făcea să-mi fie al naibii de greu

cu ea; semăna atât de puţin cu Alice. O tot căutam pe Alice în ea, mă gândeam că o fată ar trebui să fie la fel ca mama ei şi voiam s-o iubesc la fel de mult cât am iubit-o pe Alice, dar nu era – nu este – deloc ca ea. Ar putea să fie, e destul de drăguţă, însă de fiecare dată când eu sau Marian încercam s-o convingem să se schimbe în bine, ea se schimba şi mai tare în rău. Marian e singura cu care stătea de vorbă, îi spuse el detectivului. Ea o cunoaşte pe Anne mai bine ca oricine.

— Deci, răspunse detectivul, ştim că fetei îi plăcea să citească; cumpăra cărţi ca o nebună şi le îngrămădea pe toate în camera ei. Îi plăcea să se ascundă în pădure; fie avea prieteni pe care nu i-a văzut nimeni, fie şi-i inventa, nimeni nu ştie sigur; nu se înnebunea după şcoală, dar lua note destul de bune; şi dintr-odată, acum vreo doi ani, a început să-i placă să-şi cumpere haine. Atâta tot. N-a vorbit nimeni vreodată cu fata asta?

— Cu toţii luam cina împreună în fiecare duminică seară, spuse Charles, mereu în defensivă.

— La *vorbit* mă refeream.

Detectivul îşi luă servieta şi se ridică.

— Nimeni nu ştie nimic; altceva nu am, până acum. Am vorbit cu colegele ei de clasă, la şcoală, şi o plăceau

destul de mult, părea să se înţeleagă cu toată lumea, dar nu avea relaţii apropiate cu nimeni. Toate o considerau o singuratică, puţin cam ciudată, timidă cu oamenii, cam aşa ceva. Nimic concret, ca să spui că ar fi genul care să fugă de-acasă. Şi nimic care să-mi fie mie de vreun folos. Dacă avea prieteni apropiaţi, nimeni *nu* ştie. Dacă avea profesori favoriţi, nimeni nu ştie. Dacă umbla prin barurile din Chicago, nimeni nu ştie. Nimeni nu ştie nimic.

Aruncă o privire spre carnet:

— Anne Chatham, vârsta cincisprezece ani, cinci picioare şi patru[1], o sută cinci livre[2] la ultima cântărire, adică acum un an, ochi albaştri, păr negru, niciun semn particular.

Frunzări fotografiile pe care i le dăduse Marian.

— Drăguţă fată. Ei, ţinem legătura. Dar vă spun, avem foarte multe din astea, iar cele care apar o fac din proprie iniţiativă; nu se găsesc, dacă nu vor să fie găsite.

Ethan îşi răsuci scaunul, privind melancolic spre lacul de după peluza largă, în pantă. Valuri brune şi cafenii se agitau sub o ploaie constantă, dizolvându-se spre

[1] 5 feet, 4 inches = 1,62 m.

[2] 105 pounds = 47 kg.

orizontul ceţos. „Sper că Anne şi-a luat umbrela”, îşi spuse el. „Dar îi plăcea ploaia. Odată, am văzut-o dansând desculţă în iarbă, pe o ploaie exact ca asta. E mult de-atunci. Nici nu mi-am dat seama; n-am mai văzut-o dansând de multă vreme. De ani de zile n-a mai făcut aşa ceva”.

— Spune-i lui Vince că vreau să-i vorbesc, îi zise el lui Charles, fără să se întoarcă.

— E la birou.

— Telefonează-i.

— Am încercat s-o cred pe Anne, zise Charles, spre spatele tatălui său. Dar e îngrozitor să crezi că cineva din familie... E prea groaznic, ca să crezi. Şi n-a vrut să ne vorbească.

— Ajută-ne, murmură Ethan, privind spre lac. Aşa i-a spus Marian.

Se răsuci, privindu-l încruntat pe Charles:

— I-am cerut *ei* să ne ajute pe *noi.* Cine dracu o ajuta pe Anne? Doamne, Dumnezeule, ce i-am făcut copilului ăstuia? Am dezamăgit-o, am trădat-o... Cum i-am putut face asta?

Şi, lăsându-şi capul în piept, începu să lăcrimeze.

Ce se întâmplă cu familia asta, că nu facem niciun efort

ca să ne apărăm între noi?

Cu toţii o lăsaseră de izbelişte, dar el făcuse cel mai rău lucru. Era bunicul ei, capul familiei. Cel mai rău, îşi spuse, cel mai rău, cel mai rău. Fiindcă *ar* fi trebuit să turbeze de furie, i-o cerea povestea lui Anne. Şi dacă i-ar fi stat alături, mânios şi hotărât să lămurească totul, i-ar fi putut trage pe toţi după el spre o confruntare care ar fi scos adevărul la iveală.

„Ar fi scos adevărul la iveală”, repetă, în sinea lui, Ethan. „Dar ştiu adevărul. De ce nu i-am luat în seamă? De îndată ce biata fată năpăstuită a devenit dificilă şi n-a mai cooperat, am abandonat-o. Toţi am făcut acelaşi lucru. Asta face familia, când apare un necaz. Vrem ca toate lucrurile să fie comode, limpezi, uşor de rezolvat. Iar când nu sunt aşa, întoarcem coada şi fugim. Ca o hoardă de gândaci speriaţi de lumină. Nu suntem cu nimic mai grozavi”.

Încă mai era în acelaşi loc când, peste două ore, intrară Vince şi Charles.

— Tu nu, Charles, îl opri Ethan. Închide uşa după tine.

Aşteptă până când Charles ieşi.

— Cât timp a durat? îl întrebă el pe Vince.

— Iisuse Christoase, tată, nu începe iar, protestă Vince.

Se aşeză într-un fotoliu de piele din colţul bibliotecii, în spatele lui, rafturile cu cărţi se înălţau până în tavan, iar pe diverse suporturi de mahon se aflau prin toată încăperea globuri pământeşti luminoase. Îşi puse picioarele pe un scăunel pliant de piele, încrucişându-şi-le la glezne.

— Am trecut de zece ori prin povestea asta, aseară. Ţi-am spus, nu ştiu ce a apucat-o. Habar n-am de ce s-a luat de mine. Are o mulţime de probleme, ştii doar. Rita a avut dreptate când a spus că e necomunicativă şi că nu-i plăcea şcoala...

— De unde ştii?

— Nici nu ştiu; cum aş putea să fiu sigur? Dar ori de câte ori o întreba cineva despre şcoală, la cină, nu părea deloc entuziasmată, sau măcar interesată. Ţie ţi s-a părut cumva? Spune.

— Nu ştiu, răspunse Ethan, tulburat pentru că nu observase.

— Ce cred eu, e că se apucase de droguri. Nu i-aş spune-o lui Charles, dar asta e părerea mea. Dumnezeu ştie cu ce fel de anturaj se înhăitase la şcoală – mă rog, dacă Dumnezeu nu ştie, Marian, poate...

Îi zâmbi un moment tatălui său; apoi, se întunecă la

faţă.

— Îmi făceam griji pentru ea, de-o bucată de timp, să ştii. În ultima vreme, toţi tinerii mă îngrijorează; par atât de pierduţi. Prea multe droguri, alcool şi revoltă. Dar şi tu mă îngrijorezi, tată. Nu te poţi învinui singur pentru nebunia lui Anne. E destul de mare ca să ştie că are o responsabilitate faţă de familie şi, dacă ne întoarce spatele, nu putem spune că noi suntem de vină; trebuie s-o lăsăm în pace. Nu spun că n-ar trebui să ne dăm toată silinţa s-o găsim, şi voi ajuta cu tot ce pot, dar, dacă a plecat într-adevăr, aş zice că e mai bine să-i acceptăm hotărârea şi să nu ne frământăm prea mult cu asta. Presimt că-i va fi mai bine aşa. Pe sub toată fanfaronada şi vorbăria aia deşteaptă, e o fată destul de puternică.

În bibliotecă se lăsă o lungă tăcere. Ethan ascultă ecoul glasului mulţumit al lui Vince. În memorie, o revăzu pe Anne aşa cum fusese în copilărie, cu braţe şi picioare prelungi şi păr negru, bogat, căzându-i peste ochi, singură în cea mai mare parte a timpului, încercând să atragă atenţia în moduri adeseori grosolane şi chiar necontrolate. Odată, Ethan, o privise în grădină, vorbind singură. O fetiţă singuratică şi vulnerabilă, care niciodată nu se simţise acasă în locuinţa lui Marian.

Pentru prima oară, Ethan simţi durerea singurătăţii lui Anne. Îi văzu din nou faţa deznădăjduită, la masă, când spunea cuvintele acelea îngrozitoare, apoi întreaga făptură prăbuşită, strivită şi înfrântă de ezitările familiei.

— Te simţi bine? îl întrebă Vince. Pot să-ţi aduc ceva? Un ceai? Ar cam fi timpul, nu? Să sun?

— A spus adevărul, zise Ethan.

Vince se ridicase pe jumătate din fotoliu. Se smuci în sus.

— Nu vorbeşti serios.

Rămase cu greutatea lăsată pe un picior şi mâinile în buzunare.

— Minţea, tată; ţi-am mai spus. Ţi-am spus că nu era adevărat.

— Te-am auzit. O cred pe Anne.

— N-o poţi crede! Tată, minţea! Copiii mint; toată lumea ştie asta. N-ai alege s-o crezi pe ea în locul meu; eşti tatăl meu, pentru numele lui Dumnezeu!

Cu capul repezit înainte şi palmele rezemate pe birou, Ethan îl contempla pe Vince în tăcere.

Vince expiră prelung. Trupul i se înmuie. Îşi scoase o mână din buzunar şi învârti globul de lângă el, privindu-l gânditor. Cu cealaltă mână, făcu un mic gest de

neputinţă.

— Nu ştiu cum să te conving. N-am avut nimic de-a face cu ea. Tată, trebuie să mă crezi. E un copil! Am o soţie şi un copil al meu; cum le-aş fi putut face *lor* asta? Dar cum s-o dovedesc, dacă propriul meu tată nu mă crede?

Ethan tăcea.

— De fapt, chiar am încercat să mă împrietenesc cu ea, continuă Vince, rotind din nou globul pământesc. De câteva ori, am încercat să-i vorbesc, s-o scot din ale ei, dar nu voia să aibă nimic de-a face cu mine. M-a durut, să ştii. Nu s-ar putea spune că era deosebit de caldă şi deschisă cu ceilalţi – ştim cu toţii că nu era; de fapt, era al dracului de grosolană cu noi, de cele mai multe ori –, dar eu am făcut un efort deosebit să fiu prietenos, s-o ajut să înţeleagă că avea un unchi care ţinea la ea. O admiram, să ştii; avea atâtea calităţi apreciabile, calităţi foarte deosebite. Admirabile. Dar nu voia să aibă nimic de-mpărţit cu mine. Probabil îmi purta pică pentru ceva încă de pe-atunci – s-a întâmplat cu cel puţin doi ani în urmă – şi, indiferent ce-o fi fost, a ţinut-o mult timp închisă în ea; altfel, de ce să fi făcut o exhibiţie ca asta? Christoase, de ce să mă acuze pe mine, când încercasem cel mai tare din toţi să-i fiu prieten? Cred că avea nevoie de şi mai multă

atenţie – bietul copil, zău că trebuie să fi fost foarte nefericită, fără nimeni care s-o simpatizeze sau s-o dorească pe-aproape, şi probabil ştia că numai ea era de vină, fiind atât de ostilă dar de ce m-a ales tocmai pe mine? în toţi anii ăştia, n-am schimbat mai mult de două duzini de cuvinte. Ce i-am făcut? Ce ţi-am făcut ţie, tată, de nu mă crezi? Uite, un copil pe care abia îl cunoşteam, care aproape niciodată nu era prin preajmă – stătea în poiana aia din pădure sau în camera ei – şi, din bun senin, inventează nebunia asta nenorocită şi, când nimeni n-o crede, fuge, iar pe urmă tu nu mă crezi!

Se aşează pe marginea unui scaun, lângă biroul lui Ethan, frângându-şi mâinile.

— E un coşmar!

— Care poiană din pădure?

— Ce? A, un loc al ei; Marian îi spusese să nu se ducă acolo, dar ea tot mergea. Mereu făcea numai ceea ce voia ea, orice-ar fi spus ceilalţi. Poate că n-o cunoşti atât de bine pe cât crezi, tată. Din câte mi-am putut da eu seama, întotdeauna a făcut exact ce voia. Fireşte că e o fată remarcabilă şi absolut capabilă să-şi poarte singură de grijă, dar n-ar ceda în faţa nimănui. Nimeni n-a forţat-o niciodată, ştii bine; nimeni n-o putea convinge să facă

niciun afurisit de lucru, dacă ea n-avea chef.

Ethan se încruntă. Cât de bine o cunoscuse pe Anne? Avea cincisprezece ani; el avea şaizeci şi şapte. Era elevă, abia la începutul vieţii; el ajunsese mai aproape de sfârşitul ei, făcând deja planuri să se retragă din fruntea companiei pe care o clădise şi să-şi petreacă mai mult timp în paradisul său din munţi. Cât de bine putea s-o cunoască? îi admira spiritul şi forţa, şi-i plăcea limba ei ascuţită, dar cât de bine o înţelegea?

Vince continuă, cu glasul tot mai puternic:

— Nu voiam să spun asta; speram s-o pot evita – nu e genul de lucru pe care să-ţi convină să-l spui despre o fată, şi cu atât mai puţin despre una din familia ta – dar, cunoscând-o atât de bine pe cât o cunoaştem noi, de ce presupunem că e complet inocentă sau că mai e de mult timp aşa? De unde ştim ce face, cu cine se întâlneşte, când fuge afară după cină, şi la sfârşit de săptămână? Nu spun că nu e o fată bună – n-aş critica-o niciodată; e nepoata mea, e o tânără adorabilă şi ţin mult la ea –, dar în ultima vreme mulţi copii aleargă brambura fără să-i supravegheze nimeni şi probabil că s-a încurcat prea strâns cu vreunul dintre ei. Aş fi gata să bag mâna-n foc că a rămas gravidă, a intrat în panică şi a căutat un om pe

care să poată da vina... şi, din cine ştie ce motiv, i-a căşunat pe mine. Nu spun că exact asta s-a întâmplat, fireşte – de unde să ştim, din moment ce ea nu vrea să ne vorbească nici măcar când o implorăm cu toţii? dar, cu atâţia tineri nebunatici în ultima vreme, e foarte uşor de presupus. Îmi pare doar rău – ei bine, ca să ţi-o spun cinstit, tată, sunt înnebunit de furie – că mi-a aruncat-o mie în cârcă. Am încercat s-o ajut, să-i dau câteva sfaturi, un strop de afecţiune, şi uite cu ce m-am ales. La naiba, nu merit aşa ceva! Probabil a crezut c-o să-i meargă; şi-o fi închipuit că sunt un bleg, de vreme ce aveam o slăbiciune pentru ea şi se distra de minune jucându-se cu simpatiile oamenilor...

— Destul!

Ethan se ridicase în picioare, negru la faţă, cu răsuflarea aspră, simţind în sfârşit furia pe care ar fi trebuit s-o simtă la auzul celor spuse de Anne în seara trecută.

— I-am văzut faţa! Nu I-a fost uşor, nu se distra deloc *şi spunea adevărul!* N-ai decât să-ţi împrăştii scârboşeniile, dar o înţeleg mai bine decât crezi. Ai profitat de ea, ai folosit-o fiindcă era tânără şi slabă. Îţi plac oamenii slabi; de-asta l-ai ales pe Charles, dintre noi toţi, ca să te

asociezi cu el. Te foloseşti de oameni, Vince; dintotdeauna ai făcut-o. Crezi că sunt orb, că nu văd ce faci? Te foloseşti de familie; te foloseşti de oamenii din firmă. Eşti viclean şi lipsit de scrupule şi reuşeşti multe, şi cu ruşine recunosc că ţi-am trecut cu vederea destule şiretlicuri pentru că aveam de câştigat; compania avea de câştigat. A fost rapacitatea mea, cred; te-am lăsat să scoţi bani în continuare pentru noi. Dar să profiţi de Anne! să fii atât de pervers, de dement – de diabolic –, încât s-o seduci pe fetiţa asta neajutorată şi s-o sileşti să... te primească... pentru... Cât timp? Cât *timp ai...* Perfect! mugi el, când Vince sări în picioare şi porni spre uşă. Ieşi afară! Piei din ochii mei, din casa mea, *din compania mea!*

Vince se opri brusc, răsucindu-se în loc. Avea ochii năuciţi.

— Ce?

— *Afară din compania mea!* Nu te vreau în ea. E o firmă de familie şi vreau să ieşi din familie. Ne-ai dezamăgit; nu vreau să-ţi mai văd mutra asta ipocrită!

Ethan îşi simţea ochii înlăcrimaţi de suferinţă a ceea ce făcea.

— Un om ar trebui să-şi privească fiii şi să-i cunoască, să se bucure de ei, să-i poată numi prieteni şi parteneri.

Nu te mai recunosc.

Coborî glasul.

— Mi-e greaţă de tine.

Vince văzu umerii tatălui său prăbuşindu-se.

— Tată, începu el, cu glas încordat, dar foarte atent. Nu vorbeşti serios. Niciun cuvânt. Nu *ştii* că spunea adevărul; din nu ştiu ce motiv, aşa simţi. Ai dreptul la simţămintele tale, dar şi eu am, nu crezi? Şi ştiu că nu am făcut nimic rău. Dar n-am să te mai contrazic în privinţa asta; de fapt, cred că e mai bine să nu ne mai certăm în nicio privinţă. Miza e prea mare. Cum rămâne cu Tamarack-ul, tată? Credeam că e visul tău, la fel cum e şi al meu; nu-l poţi pune în pericol numai din cauza unei fete. Mai avem multe de făcut acolo; nu e mult mai important decât o singură persoană?

Aşteptă, dar Ethan tăcea.

— Tată, hai să uităm de toată încurcătura asta. Vom uita tot ce ne-am spus azi. O vom găsi pe Anne, o aducem înapoi şi va fi bine totul; o s-o ajutăm cu toţii şi vom uita ce s-a întâmplat.

Ethan îl privi pe sub sprâncenele sale stufoase.

— Ţi-am spus să ieşi.

— Dar ştiu că n-ai vorbit serios, zâmbi cu blândeţe

Vince. Cu toţii suntem „nervoşi, după toate prin câte am trecut. Tată, te înţeleg, înţeleg ce simţi. Dar o să treacă. Avem prea multe în joc...

— Vreau să eliberezi biroul până mâine; am alte planuri pentru el. Şi, până la sfârşitul săptămânii, să-ţi evacuezi şi biroul din Tamarack.

Zâmbetul de pe chipul lui Vince se şterse. Îşi privi peste lăţimea camerei tatăl, care stătea la birou, adus de umeri.

— Ai s-o regreţi, spuse Vince într-un târziu. Deţin acţiuni în compania asta.

— Şi ce-ai să faci cu ele? întrebă dispreţuitor Ethan. Forţezi un vot pentru funcţia ta? Cine ar vota pentru tine; contra mea?

Încet, Vince dădu din cap:

— Ai câştiga, dar n-ar fi o şedinţă care să-ţi facă plăcere. Aş forţa, totuşi, dacă n-aş avea încotro.

Ethan aşteptă; ştia că mai urmau şi altele;

— Voi avea nevoie de bani. Cea mai simplă cale ar fi să-mi vând acţiunile.

— Le cumpăr eu, răspunse Ethan pe dată. Sună-mi avocatul; spune-i să fie mâine aici.

Vince deschise uşa. Ethan simţi un val de mândrie pentru fiul lui, Care acceptase atât de uşor inevitabilul. Îl

mai văzuse în asemenea situaţii, luând hotărârile rapid şi decisiv, fără niciun regret vizibil. „O avem în comun”, îşi spuse bătrânul; „în unele privinţe, se vede de la o poştă că e fiul meu”.

— Ai putea să-mi urezi succes, mai spuse Vince, din prag.

Mândria lui Ethan se risipi şi ochii i se umplură din nou de lacrimi. Se gândea la Vince când era mic: cel mai frumos dintre toţi copiii lui, cel care învăţase mai repede ca toţi ceilalţi să umble şi să vorbească, cel cu zâmbetul cel mai luminos. Cel mai inteligent, mai fermecător, mai rapace.

— Evită fetele, spuse el.

Vince ieşi.

Furia îl mâna înainte. Străbătu livingul, până în sufragerie, şi de acolo prin toate camerele din casă, într-un tur rapid, turbat. Nu mai locuia în casa aceea de la optsprezece ani, dar încă o mai considera căminul lui, iar acum o părăsea definitiv. Fără regrete, îşi spuse el. Decât pentru Tamarack.

Mânia datorată Tamarack-ului îl devora. Era al lui; tatăl său i-l dăruise. Ethan se jucase cu el douăzeci de ani, dezvoltându-l în ritmul dorit de el. Acum, venise rândul lui

Vince. Avea planuri, bugete, programe. Ethan habar n-avea de anvergura ideilor lui Vince: sub comanda lui, Tamarack-ul s-ar fi transformat, dintr-o staţiune de munte mică şi plăcută, într-un oraş cu şosele, hoteluri întinse, magazine exclusiviste, un magnet scânteietor pentru lumea bună şi pentru cei mai bogaţi căutători de plăceri ai lumii, un oraş care să le ofere totul acelora care-şi puteau permite. Avea să le ofere mai mult, desigur; urma să fie un corn al abundenţei cu bogăţii pentru Corporaţia *Chatham Development* şi, mai ales, pentru Vince Chatham.

Acesta era planul lui Vince. Familia mai făcuse şi alte planuri, pentru o reorganizare viitoare a companiei, cu Charles trecând pe post de preşedinte la *Chatham Development* în Chicago la retragerea lui. Ethan şi Vince vicepreşedinte la *Chatham Development* şi preşedinte al Companiei Tamarack. Era stabilit; toată lumea acceptase; şi tot ceea ce făcuse Vince în ultimii doi ani îi pregătise mutarea la Tamarack. Avea de gând să facă din *Tamarack* cel mai spectaculos proiect al deceniului şi, datorită acestui lucru, şi fiindcă avea să fie atât de Vizibil, urma să fie şi rampa de lansare – deşi pe-asta încă n-o ştia nimeni – pentru cariera politică a lui Vince Chatham.

Dar nu fus ese nevoie decât de o jumătate de minut şi de câteva fraze smiorcăite, pentru ca tatăl lui să-i smulgă totul.

Plecă din casa lui Ethan şi conduse instinctiv maşina pe cei opt sute de metri până la casa lui Anne, aşa cum făcuse de două ori pe săptămână timp de aproape doi ani. Parcă după primul colţ, ca întotdeauna, şi, tot ca întotdeauna, intră pe uşa laterală, cu paşi întinşi şi hotărâţi, plini de furie. O furie atât de intensă, încât nici nu o putea focaliza. Târfa, îşi spuse el, urcând treptele câte două spre etajul întâi. Fut-o-n cur de târfă. Dar, de îndată ce se fixă asupra lui Anne ca ţintă a mâniei, gândurile i se îndreptară spre tatăl său. *Ticălosul. M-a dat afară ca pe un servitor nenorocit.* Pe holul de la etaj, răsturnă o măsuţă, iar o lampă căzu pe podea, spărgându-se. O lăsă acolo. *Concediat! Propriul lui fiu!* Furia, însă, i se abătea deja asupra lui Charles – *lichea mieroasă; nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă-mi ţinea partea şi le spunea că aia minte* – apoi, spre Marian. *Altă curvă. Să-i ţină hangul. Două căţele: nefututa de soră-mea şi boarfa aia mică.*

Ajunsese la camera lui Anne. Dădu uşa de perete şi se repezi înăuntru. Domnea o tăcere nefirească. Patul era

făcut, cărţile stăteau în ordine pe rafturi, fereastra era închisă. Vaza de pe masă, care conţinuse întotdeauna trandafiri proaspăt culeşi, era goală. Vince se opri în mijlocul odăii, între şemineu, unde se culcaseră împreună pe covorul moale, şi pat, unde îi desfăcuse picioarele ori de câte ori avusese chef, şi pentru prima oară îl frapă gândul că Anne plecase cu adevărat. Fusese jefuit de Tamarack şi de Anne. Ambele fuseseră ale lui, iar acum le pierduse pe amândouă.

Furia i se înteţi din nou, imensă şi incoerentă, un val copleşitor de mânie oarbă. Se repezi la canapeaua de sub fereastră, locul ei favorit unde se ghemuia, trântind pe jos pernele cu franjuri şi sfâşiind cu unghiile animalele de pluş, azvârlindu-le prin încăpere. Smulse draperiile, apoi se împiedică şi înjură în timp ce încerca să se descurce din faldurile moi care-i ajungeau aproape până la genunchi. *Trebuia s-o omor în bătaie. S-o omor trebuia.* O ameninţase cu asta, nu o dată, iar ea tăcuse aproape doi ani. Şi, pe urmă, distrusese totul. *Futu-i mama mă-sii de curvă, am fost prea bun cu ea. Prea iubitor.*

Se repezi la pat, trăgând cuvertura înflorată, pătura roz pal, pernele de mătase, cearşafurile pe care le pătase iar şi iar şi iar, târfa aia, târfa aia care-l ademenise, ca pe

urmă să-i distrugă relaţiile cu tatăl lui şi să dispară, unde nu mai putea pune mâna pe ea, pula în ea…

— Vince! ţipă Marian. Dumnezeule, Vince, opreşte-te!

Încremeni, cu spatele spre ea. Avea mâinile pline cu cearşafurile făcuteghemotoc. Pătura trandafirie îi atârna dintre degete. Strângea în dinţi un colţ de pernă, încet, lăsă cearşafurile şi pătura să cadă pe pat. Îşi descleştă dinţii, iar perna căzu peste ele. Îşi forţă bătăile inimii să încetinească, în timp ce se îndrepta de spate, întorcându-se cu faţa spre ea.

— N-ai de ce să ţipi la mine, Marian, spuse el amabil; îi adresă un zâmbet spăşit. Mi-am pierdut controlul; cu totul m-am pierdut. În pare atât de rău. Nu ştiu ce mi-a venit, toată săptămâna asta îngrozitoare, cred, şi pe urmă tocmai am avut un scandal cu tata şi am plecat. Nu-mi puteam imagina că aş mai putea să lucrez pentru el, e un om imposibil, atât de-al naibii de încuiat, la bătrâneţile lui. Aşa că am plecat, rămas dintr-odată fără slujbă, şi cred că am dat vina pe Anne – biata de ea, sărăcuţa Anne, nu e vina ei că încurcă tot ce-atinge, nu? Voi trimite pe cineva să se ocupe de toate stricăciunile astea; nicio clipă să nu-ţi faci griji.

Clătină din cap.

— Pur şi simplu nu-mi dau seama ce m-a apucat.

Marian părea nedumerită.

— Poţi fi uneori atât de drăguţ, Vince, de ce faci toate astea?

— Ce fac, draga mea? întrebă Vince cu blândeţe.

— Totul. Să ai... sex... cu Anne... O, Doamne, Vince, cum ai putut?

— Dar, draga mea, ţi-am spus că nu-i adevărat. Nici nu m-am atins de ea. E o fetiţă nefericită şi zăpăcită la cap, care îndrugă nişte minciuni cât toate zilele ca să atragă atenţia. Mă mir că n-ai descoperit până acum, Marian; ai petrecut mulţi ani cu ea.

Veni spre sora lui, observându-i licărul alarmat din ochi când se apropie. Îi atinse uşor umărul şi, la fel de uşor, o sărută pe obraz, în timp ce trecea pe lângă ea, spre uşă.

— Nimic nu e mai rău în lume decât să nu poţi conta pe familia ta.

— Eram fericiţi, spuse Marian cu jale. Eram atât de fericiţi. Iar acum Anne a plecat, tata suferă, Nina plânge tot timpul, William nu mai vorbeşte cu nimeni, Fred nu-i de niciun ajutor şi nu mai ştiu ce să mă fac! Toate sunt aşa de ameţite şi numai tu eşti vinovat, Vince; orice i-oi fi făcut lui Anne, ai speriat-o şi ai tulburat toată familia, şi

doar tu eşti de vină.

Vince deschise uşa scării laterale.

— Ştiu că aşa crezi, spuse el rece, fără să privească în urmă. Poate, cândva, voi putea să te iert.

Ieşi din casă cu pas ţanţoş, mergând spre maşină. Asta avea s-o zguduie; Marian nu suporta ca oamenii să-i vorbească rece şi să se despartă de ea fără un zâmbet şi o sărutare de rămas-bun.

Fluiera un marş, în timp ce străbătea cu maşina scurtul drum până acasă. Avea multe de făcut, planuri, posibilităţi de analizat, telefoane de dat. Despre unele dintre probleme trebuia să discute şi cu Rita. Prefera să n-o amestece deloc, dar era prost dispusă de când cu cina aia împuţită – de fapt, nici nu-i adresase o vorbă seara, când ajunseseră acasă – şi n-avea s-o mai readucă niciodată la normal dacă n-o ţinea la curent cu planurile lui.

— Salut, dulceaţă, îi spuse el Dorei, ridicând-o pe umăr. Cum ţi-a mers pe ziua de azi? Capăt un pupic?

Dora chicoti:

— Nu pot să te pup, de-aici.

— Bine, atunci… o coborî Vince, strângând-o la piept, cu faţa la câţiva centimetri de a lui. Un fugar moment, i se

păru că vedea în ochii şi forma gurii ei o anume asemănare cu Anne dar, desigur, ştia că nici nu putea fi vorba. Dora avea doar cinci ani; Anne era femeie. O lăsă să-i aplice un sărut umed, apoi o puse jos.

— Unde-i mama?

— Sus. Face curat în sertare. Toată ziua a făcut.

— Curăţenia de primăvară, comentă Vince, amuzat.

„O nevastă de treabă”, îşi spuse. „Nu-i vorbeşte soţului, din cine ştie ce motiv, dar are grijă să fie ordine în casă”.

— Stai aici, Dora; vreau să vorbesc puţin cu ea. Uită-te la televizor, sau vezi tu.

— Nu e program.

— Atunci, fă altceva. Nu vreau să ne deranjezi.

Rita era în camera de toaletă. Debaralele cu oglinzi de pe un perete şi toate sertarele de pe celălalt erau deschise. Hainele zăceau vrafuri-vrafuri pe podea şi pe cele două scaune de catifea aflate în faţa oglinzilor din fundul încăperii. Frumuseţea blondă şi luxuriantă a Ritei se reflecta de zeci de ori – o nesfârşită succesiune de Rite – în timp ce sorta, cerceta, împăturea şi aranja în ordine toate hainele. Nu, observă Vince. Nu pe toate. Numai pe ale ei.

Nu le băgă în seamă.

— Vreau să-ţi vorbesc. În cabinet.

— Sunt ocupată.

Examina un nasture.

— Poţi să faci asta mai târziu. La naiba, n-o să refuzi la nesfârşit să-mi vorbeşti. Se întâmplă unele lucruri; trebuie să luăm nişte hotărâri.

— Am şi făcut-o.

Luă o bluză şi o împături în jurul unei foi de hârtie din mătase.

— Până diseară, plec de-aici. Cu Dora.

Vince se legănă înapoi pe călcâie.

— Pleci de-aici? Şi-asta ce naiba vrea să-nsemne?

— Înseamnă că te părăsesc.

Privi un moment spre el, studiindu-i cu ochii ei verzi chipul, în timp ce buzele pline şi lucioase şi le ţinea bosumflate într-un mod pe care Vince încă îl mai găsea senzual. Părul ei era o masă de bucle blond-pale care-i ajungeau aproape până la talie şi avea o siluetă rubicondă, cu forme în care un bărbat îşi putea îngropa faţa, pentru a se simţi excitat şi calmat în acelaşi timp. Vince, care întotdeauna îi dispreţuise „creierul de pasăre”, cum îl numea el – doi ani fusese obsedat de Anne –, încă nu se putea despărţi de adânciturile moi şi

confortabile ale soţiei sale.

— Plec, repetă ea. Ce altceva ar putea să însemne?

— Ba nu pleci nicăieri. Ţi-ai ieşit din minţi? Ai o casă şi un copil, ai un soţ şi rămâi aici, unde ţi-e locul.

Zâmbind, o luă de mână:

— Ai fost tulburată aseară, iubito; cu toţii am fost. Dar te-ai comportat magnific; mi-ai luat apărarea şi ai spus tot ce se cuvenea. Azi ţi-am cumpărat un mic cadou; să-l aduc? Voiam să ţi-l dau la cină. Mă gândeam să mergem la Le *Perroquet.*

Rita îşi trase mâna.

— Nu vreau niciun cadou şi nu mergem la niciun restaurant de lux. Ar trebui să ai grijă cu banii, Vince; Dora şi cu mine te vom costa o grămadă. Apartamentul, o dată, şi trebuie să cumpărăm...

— Ce apartament?

— Cel pe care l-am închiriat în Chicago. E pe Lake Shore Drive, foarte frumos. Dar trebuie să cumpărăm mobilă nouă; aia pe care o au acolo e de necrezut. Şi mai e tabăra de vară a Dorei şi taxele ei la Şcoala latină...

— Palavre. Ai înnebunit. Nu pleci nicăieri şi fii sigură că nici pe Dora n-o duci nicăieri. E a mea şi nu mi-o poate lua nimeni.

Rita reveni la grămezile ei de haine.

— Avocatul meu spune că despre asta poţi discuta cu el.

Vince se holbă la ea:

— Când te-ai dus la un avocat?

— Azi-dimineaţă.

— Pentru ce?

— Pentru *divorţ*. Dumnezeule, Vince, greu îţi mai merge mintea azi. Mă acuzi mereu că sunt greoaie, dar nici cu tine nu mi-e ruşine. Poţi să-mi dai valiza aia? Cea de pe raftul de sus?

Vin ce râse scurt, ca un lătrat.

— Poate vrei să-ţi fac şi bagajele?

— Nu, pot şi… A, îţi arde de glumă.

Ridică din umeri şi trase unul dintre scaunele de catifea lângă debara, mutând hainele pe jos.

— Mi-o iau singură.

Vince îi privi curba pulpei în timp ce se urca pe scaun. Îşi trecu mâna în lungul ei, dorind-o.

— Hai dincolo; putem lămuri totul acolo.

— Nu! La naiba, Vince, ia dracului mâna de pe mine.

Îi vârî mâna între coapse, apucând-o de pubis.

— Dă-te jos de pe scaun.

— Urlu! Iar Dora va chema poliţia, i-am spus s-o cheme, dacă mă aude că ţip. O să telefoneze să le spună că sunt violată.

Vince îşi smulse mâna.

— De ce i-ai spus asta?

— Fiindcă ai violat-o pe Anne.

Rita coborî valiza pe podea şi lăsă să cadă lângă ea încă două, mai mici. Îl privi de pe scaun, strângând din buze, cu bosumflarea dispărută.

— Şi a ţinut mult, nu? La nesfârşit. Vreau să zic, nu vorbea despre o regulare scurtă şi pe urmă pa. A spus că ai pus-o să facă diverse. Să *facă! Diverse!* Ştim la ce se referea, nu, Vince? Toate figurile tale favorite, cele pe care mi-ai arătat şi mie cum să le fac. Nu un clei şi fugi, într-o noapte când băuseşi prea mult, a nu, a nu, mult mai mult de-atât. Vorbea despre multe nopţi şi toate preferinţele tale, este? Ticălosule ce eşti, Vince, eşti un ticălos împuţit. Crezi că mai stau cu tine după povestea asta? Crezi că după asta aş lăsa-o pe fetiţa mea să mai stea în aceeaşi casă cu tine? Plecăm de-aici; nu eşti un om cu care să se poată trăi. Am spus de faţă cu familia ta toate minciunile alea despre biata fată ca să ai grijă de mine; ai să mă plăteşti pentru că am minţit. Toată viaţa ai

să mă plăteşti. Mereu m-ai crezut o proastă, acuma cine e prostul? Cine-o să plătească o viaţă întreagă fiindcă nu şi-a putut ţine scula departe de-o fetiţă care se temea de el ca de moarte şi pe urmă a avut nevoie de *nevastă-sa* să-i ţină partea în faţa familiei? Da prost mai eşti, Vince. Cândva, demult, te-am crezut deştept. Însă nu eşti decât cel mai tâmpit ticălos pe care l-am cunoscut vreodată. Dă-te la o parte din calea mea.

Vince se retrase, când Rita sări jos de pe scaun.

— Deci, în seara asta am plecat. Iar avocatul meu îţi va telefona şi cred că vom găsi o cale ca s-o vezi pe Dora, fiindcă nici pomeneală să te mai las singur cu ea. I-am spus şi avocatului. A zis că probabil n-ai să creezi probleme; n-ai nevoie de publicitate, aşa a spus. Crezi că are dreptate?

Cu capul înclinat într-o parte, îi scrută chipul.

— Eu cred că da.

Deschise valiza cea mare şi începu să pună înăuntru teancurile de haine, în ordine.

— Pleacă; nu vreau să-ţi vorbesc. Nu te mai suport, Vince. Eşti un rahat uite-atâta de mare.

Continuă să împacheteze, tăcută, câteva momente.

— Mişcă! strigă apoi, bătând cu palma în podea. Nu

vreau să te mai văd!

Vince se mişcă. Toată ziua se mişcase, reflectă el. Coborî scara şi ieşi în curtea din faţă. Îşi lăsase maşina pe alee şi, deschizând portiera, se aşeză la volan, privind prin parbriz, fără vedere. Trebuia să gândească, să facă planuri, să ia hotărâri. Dar nu se putea gândi decât la femei.

Era înconjurat de harpii pornite să-l distrugă. Anne. Marian. Rita. Şi Dora, care ar fi chemat poliţia dacă mama ei ţipa.

— Tati! strigă Dora de pe veranda din spate. Unde te duci? Pot să vin şi eu?

În spatele ei, Rita se aplecă şi o trase înapoi în casă. Vince porni maşina. Rita avea să primească atâta cât era obligat să plătească şi niciun ban în plus. Şi urma s-o vadă pe Dora cât şi unde voia, şi să găsească o cale de a o lua de lângă nebuna de maică-sa. Şi Tamarack-ul avea să i-l ia tatălui său. Putea să-l ia singur; sau să găsească pe altcineva care s-o facă; dar, într-un fel, indiferent cât de mult dura, urma să reuşească. Niciunul dintre ei n-avea să uite vreodată ce-i făcuseră.

Încercă să fluiere marşul pe care îl fredonase mai devreme, dar nu ieşi niciun sunet. Avea gâtul uscat; şi

buzele îi erau uscate. Furios, deschise radioul de bord, răsucind butonul până găsi o muzică marţială şi dădu mai tare, făcând sunetul să inunde toată maşina. Apoi, ieşi în marşarier de pe alee.

Se gândi în treacăt la Anne, când trecu prin faţa casei ei, şi-şi aminti trupul ei stângaci şi ochii enormi, prima dată, în pădure. Apoi, şi-o alungă din minte. N-avea să se mai gândească la ea; o dăduse deja uitării. Nu era importantă. Urma să se înhăiteze cu o gaşcă de alţi fugiţi de-acasă şi să sfârşească pe străzi. În doi-trei ani, se termina cu ea. Şi chiar dacă nu murea, niciodată n-avea să se mai întoarcă la familia ei; n-ar fi îndrăznit; nimeni nu o crezuse. Niciodată n-aveau s-o mai vadă.

Lăsă casa în urmă, conducând mai departe. Nu era importantă. O şi uitase.

Capitolul 5

Erau unsprezece şi locuiau împreună într-o casă de pe Page Street, în cartierul Haight Ashbury din San Francisco, dormind pe priciuri, somiere adâncite şi saltele întinse pe jos. Casa, la fel ca alte zeci de case din zonă, fusese cândva elegantă, cu cele trei niveluri decorate cu ţigle suprapuse şi lemn sculptat şi vopsit, acoperind complet turnurile, lucarnele, streşinile şi ramele ferestrelor. La începutul secolului, găzduise familia unui bancher bogat şi răsunase de râsetele copiilor, de ropotul copitelor de cai şi de baluri care durau până în zori. Dar, la sosirea lui Anne, era de treizeci de ani pensiune, cu stucaturile cojite, balustradele curbe zgâriate şi ciupite şi policandrele ferfeniţă.

— Un declin trist, spuse Don Santelli, privind de pe trotuar clădirea. Dar toaletele funcţionează, lumina electrică la fel, iar fantoma casei nu e prea ostilă, în genere.

— Fantoma? întrebă Anne.

— Adolphus Swain, bancher. El a construit-o. Bănuim că e vexat să vadă hippies în reşedinţa lui, aşa că mai face

să cadă bucăţi din tavan, când şi când, chiuvetele refulează, părţi din podea se surpă sub tine când nici cu gândul nu gândeşti. Umblă prudent şi foarte uşor, e regula numărul unu. Regula numărul doi e să nu te arăţi speriată. Cu asta, se pare că ai o problemă.

Îl fulgeră cu o privire:

— De ce?

— Asta tu ştii. De ce te temi? Să nu te găsească cineva? Sau că n-o să te găsească nimeni?

— Treaba mea.

— Ei, făceam şi eu pe prietenosul, o cuprinse el cu un braţ. Toţi trec exact prin acelaşi lucru, când ajung aici.

Anne se smulse de lângă el.

— Scuze, făcu Don un pas lung, exagerat, înapoi. Cred că ar trebui să ne prezentăm cum se cuvine. Don Santelli. Nu cred că ţi-am spus, când ne-am întâlnit. De obicei, nu dăm atenţie numelor de familie. Nu l-am reţinut pe-al tău.

— Anne Garnett.

— Garnett. Îmi place cum sună. E un soi de bijuterie, nu?[3]

— Oarecum.

Fusese numele de fată al mamei sale; acum era al lui

[3] Gamei = granat.

Anne. Undeva, între Chicago şi San Francisco, Anne Chatham dispăruse. Devenise Anne Garnett şi aşa avea să rămână toată viaţa.

— Deci, acum ne cunoaştem, spuse Don. Îţi este foame?

Dădu din cap.

— Hai să vedem ce găsim.

Era înalt şi slab, cu păr negru, legat la spate într-o coadă-decal lungă, urechi clăpăuge, un zâmbet iute şi o spuză de coşuri pe fruntea înaltă. Locuia în Haight Ashbury de doi ani, ba într-o casă, ba în alta, cu un grup de oameni, cu altul.

— Caut un loc unde să mă simt bine, spuse el, scoţând din frigider nişte cutii de plastic şi umplând cu legume o farfurie. Poate l-am găsit; aici stă o gaşcă civilizată. Pâine, bombăni el, tăind o felie groasă dintr-o bucată de pâine din aluat acru, pusă pe bufet. Suc, adăugă şi umplu un pahar, după care puse totul în faţa lui Anne. Mănâncă şi linişteşte-te. N-ai nimic de făcut decât să fii fericită.

— Trebuie să-mi găsesc o slujbă. Nu pot face nimic până nu am de lucru.

— Muşcă-ţi limba, Anne; asta-i o vorbă porcoasă pe-aici. Am venit tocmai ca să scăpăm de toate astea. Munca e pentru mârlani.

— Dar...

— Acum, ascultă. Ce faci e să aduni bonuri de masă în fiecare lună. Dacă n-ai încotro, te mai angajezi din când în când pe ici, pe colo, doar pentru ce-ai nevoie. Chiria e douăşcinci de parai pe lună de căciulă, mâncarea variază, la vreo cinzeci pe lună, şi haine ai, nu? Atunci, ce-ţi mai trebuie?

Anne îl privea cu ochi mari.

— Dar toată lumea lucrează.

— Aici, nu. Vorbeşti despre locul ăla îngrozitor de unde ai scăpat. Aici, faci ce vrei tu. Afli cine eşti şi ce e cu adevărat important în viaţă. Nu-ţi place mâncarea?

— Păi, dacă ai avea puţină carne sau ceva...

— Nu mănânc căcaturi d-alea, spuse el binevoitor. Eu sunt strict vegetarian. Dar pe-aici nu ne băgăm; nimănui nu-i pasă ce faci, câtă vreme nu încerci să converteşti pe toată lumea şi-ţi rezolvi singur problemele. Dar, numai azi, facem o excepţie. Bărbie are nişte ton; n-o să se supere dacă-ţi dau puţin, ca să te-ajut să te simţi ca acasă. Numai să i-l pui la loc, cândva, O.K?

Deschise o cutie şi scutură conţinutul în farfuria lui Anne.

— E bine-aşa?

Fata dădu din cap:

— Mulţumesc. Dacă nu munceşti, la şcoală mergi?

— Nnţ, nu mă-nteresează. Sunt un elev prost; nu suport să mi se spună că toate nu se pot face bine decât într-un singur fel, iar la teze, îngheţ. Taică-miu mi-a oferit câte o sută de parai pentru fiecare A pe care-l primeam pe carnetul de note; i-am spus că-i o căcănărie.

— De ce?

— Fiindcă ar fi trebuit să-mi dea opt, nouă mii pentru fiecare A. Fiindcă munceam, nu? Şi o sută de parai A-u' însemna grosolan de puţin pe lângă salariul minim pe economie, când stai să socoteşti timpul pierdut în clasă şi la lecţii. Am fost total deziluzionat că taică-miu îmi venea cu chestii d-astea tipic capitaliste, încercând să mă storcească de-o leafă decentă, când lui şi maică-mii nu le plăcea părul meu, nici hainele, nici prietenii, nici că fumam marijuana şi cred că nimic în ce mă privea. Şi nici mie nu-mi plăcea cum erau tot timpul aşa de-atenţi cu viaţa lor, plănuind totul înainte să facă o mişcare ca să ştie sfârşitul când încă nici nu începuseră. Eu voiam romantism, mister, pasiuni neaşteptate. Aşa că am avut o mulţime de crize, urlete cât încape, lacrimi căcălău, şi-am plecat şi-am venit aici. Aşa că acum cânt cu ghitara la

colţuri de stradă, stau de vorbă cu străinii şi-i fac să se simtă mai împăcaţi cu viaţa. Viaţa e o ghiulea de picior, pentru cei mai mulţi oameni, ştii, da nu şi pentru mine; eu zac la soare şi iau fiecare zi cum vine, şi niciodată nu ştiu ce-o să se-ntâmple mâine. Aşa tre'să fie viaţa, la hai să-ţi găsim un locşor de dormit. Probabil că mai bine-i la etajul doi. Nu-i aşa de multă lume. Acolo nu-s toalete, da' sunt două la primul şi una la parter, şi nimeni nu face nazuri să le-mpartă.

Îi duse valiza, iar Anne îl urmă până la etajul întâi, de unde urcară pe o scară îngustă şi abruptă, la al doilea.

— Să te instalăm, spuse Don, punându-i valiza pe o saltea goală; aduse mai aproape o cutie. Se pare c-o să-ţi încapă aici lucrurile, dacă atâta-i tot ce ai.

Şi începu să deschidă valiza.

— Las-o-n pace! se răsti Anne.

Don se retrase.

— Scuze. Credeam că vrei o mână de ajutor.

— Nu-mi place să-mi atingă alţii lucrurile.

— I-auuuzi, fluieră el încet. Aici împărţim multe. Ar fi bine să te gândeşti la asta.

Se întoarse să plece.

— Nu-i nicio grabă să te instalezi; nu se vede niciun

deşteptător. Ba niciun fel de ceas, la o adică. Mai vorbim.

Rămasă singură, Anne se aşeză pe saltea. Se afla în colţul unei camere mari, cu tavan încrustat şi parchet denivelat, Tulbure de ani. Cândva, fusese o sală de bal; acum, conţinea cinci saltele, câteva scaune şi cutii de carton pline cu haine. Deasupra saltelei lui Anne se afla o fereastră rotundă cu ochiuri pătrate, prin care se vedeau alte case asemănătoare înşirate vis-à-vis şi, dincolo de ele, vârfurile copacilor din Panhandle, fâşia prelungă şi îngustă a Parcului Golden Gate unde stătuse două zile, spunându-şi că parcul semăna atât de mult cu pădurea ei de-acasă, încât avea să se obişnuiască destul de curând să stea acolo.

Îşi spusese că n-avea să simtă lipsa nimănui, dar îi era dor de toţi. Nu de Vince, de Vince niciodată, însă de toţi ceilalţi da, de oamenii care-i umpluseră zilele de când se născuse şi care păreau să devină cu atât mai luminoşi, scăldaţi într-un fel de aură legendară, cu cât stătea mai mult timp departe de ei. Auzise despre Haight Ashbury în liceu, unde colegele ei povestiseră cu emoţie şi dor, ca despre un loc al libertăţii şi al amorului liber. Juraseră că acolo aveau să se ducă în momentul când treaba se împuţea rău de tot acasă, dar niciuna nu o făcea. Anne

era singura care o făcuse şi, în acele prime două zile, hoinărind prin San Francisco, nu se simţise deloc liberă; se simţise singură, sfâşietor de singură, şi convinsă că procedase greşit. Iar apoi îl întâlnise pe Don Santelli, cântând la ghitară în Panhandle, şi se dusese cu el acasă fiindcă Don îi spusese că era binevenită şi putea să rămână cât de mult voia, şi n-o întrebase nimic despre viaţa ei, şi fiindcă nu ştia ce altceva să facă.

Şi-apoi, era rea cu el, când Don încerca să fie drăguţ. *Aici împărţim multe. Ar fi bine să te gândeşti la asta.* Numai că ea nu voia să împartă nimic. Nu voia să se apropie de nimeni. Pentru prima oară după doi ani, trupul ei îi aparţinea din nou; se simţea curată, pură şi neatinsă. Şi aşa avea să rămână. Nimeni n-avea s-o mai înjosească vreodată aşa cum făcuse Vince. Nimeni n-avea să mai prindă ocazia.

Dar nu găsea numai atingerile insuportabile; îi era greu şi să stea de vorbă cu oamenii. Nu dorea decât să tacă; să se desprindă de toată lumea. Însă, în acelaşi timp, nu voia să fie singură. Să se-nvârtă prin jurul ei, oarecum, fără să se apropie niciodată prea mult. „Va fi bine”, îşi spuse Anne. „Dacă vin prea aproape, am să mă duc în altă parte”. Se aşează turceşte pe saltea, privind afară pe

fereastra rotundă. „Nu trebuie să fac nimic din ceea ce nu vreau. Nu poate să mă oblige nimeni”.

Nici măcar nu trebuia să muncească, după câte se părea. Trebuşoare pe ici, pe colo, spusese Don. Bonuri de mâncare. „Bunicul ar fi îngrozitor de dezamăgit”, medită Anne. „Ar spune: *Dar n-ar fi mai bine dacă măcar ai încerca să-ţi găseşti o slujbă adevărată? Poţi cere oricând ajutor, dacă nu te descurci singură, dar nu te-ai simţi mai mulţumită de tine însăţi dacă ai încerca să-ţi foloseşti mintea ta atât de ageră?* Şi apoi m-ar săruta şi mi-ar spune ce deşteaptă sunt”.

Îşi înghiţi lacrimile.

— Dar nu mai locuiesc acolo, zise ea, cu voce tare. Nu mai fac parte dintre ei. Fac parte din locul ăsta. Şi-i datorez lui Bărbie, cine-o mai fi şi ea, o conservă de ton.

Îşi lăsă valiza pe saltea şi coborî scara abruptă. Bucătăria era goală, când trecu prin dreptul ei, în drum spre ieşire. Nimănui nu-i păsa unde se ducea. Nimănui nu-i păsa dacă ieşea sau nu. Marian ar fi întrebat-o unde mergea. „Întotdeauna a vrut să mă apere,”, reflectă ea. „Dar, când a contat într-adevăr, n-a făcut-o”.

Porni pe trotuar, căutând o băcănie, nevrând să întrebe pe nimeni. Strada forfotea de oameni, grupuri de bărbaţi

şi femei cu haine viu colorate, care-i făceau loc când se apropia şi se uneau la loc după trecerea ei. Din această cauză, se simţea foarte singură, iar costumul de tweed şi bluza albă pe care le îmbrăcase la plecarea cu autobuzul o făceau să se simtă deplasată. Totul în jur, însă, era atât de exotic, încât îşi spuse că se mulţumea să fie doar spectatoare.

În apropiere, nişte tinere fete cu baticuri de voal se ţineau de mâini, dansând în cerc; mai încolo, câţiva băieţi cu cozi-de-cal şi cercei, şi femei cu părul lung şi banderole pe cap, stăteau în uşi, cu picioarele încrucişate, fumând şi pălăvrăgind. Drept înainte, alte grupuri intrau sau ieşeau din parc şi, apropiindu-se, Anne văzu sute de oameni, după câte i se părea, stând aşezaţi sau culcaţi pe iarbă, ori rezemaţi de copaci, unii citind, alţii cântând balade triste la ghitară.

Era primăvară în Haight Ashbury. În fiecare zi veneau, alţii şi alţii, din toate părţile ţării, atraşi de povestirile romantice despre libertate, pace, armonie, bucurie şi dragoste. Alcătuiau, pe cei câţiva kilometri pătraţi ai acelei enclave mărginite de ambele părţi de Parcul Golden Gate, o mică lume plină de culorile sariurilor indiene, ale vechilor catifele şi dantele salvate din cufere

uitate, ale tricourilor vopsite manual, sandalelor şi şiragurilor lungi de mărgele. Era o lume parfumată cu tămâie şi marijuana, mobilată cu piese din magazinele de vechituri şi luminată de lumânări înfipte în sticle de vin sau becuri goale agăţate sub tavane înalte. Era lumea lui Jefferson Airplane şi Ken Kesey, a formaţiei *Grateful Dead* şi a Colinei Hippie din Parcul Golden Gate.

— E loc destul, îi spuse cineva, când Anne se opri să privească mulţimea de pe colină; întinse mâna s-o tragă alături. Poţi să te înghesui aici.

Anne se feri:

— Mă uitam doar.

— E loc destul, repetă tânărul, dar, în timp ce se îndepărta, Anne observă că o uitase deja.

În fiecare zi, se plimba prin Haight Ashbury, privind şi ascultând. După o lună, începuse să recunoască zecile de chipuri şi era recunoscută de tinerii care o salutau cu câte un surâs sau vreun gest, ridicând mâna cu palma deschisă, conform obiceiului lor.

— Am aşteptat două săptămâni întregi ca să-ţi zic „bună”, spuse un tânăr cu barbă blondă şi păr lung. Deci, bună.

— Bună, răspunse scurt Anne, mergând mai departe.

— Eu sunt Sandy, continuă el, potrivindu-şi pasul după al ei, şi compun un cântec dedicat ţie. Deci trebuie să ştiu cum te cheamă.

Mergând, se apropiase de ea, atingând-o cu umărul şi mâna. Anne se îndepărtă.

— Alege pe altcineva.

— Nu, tu eşti aia. Eşti o fată foarte atrăgătoare. N-ai putea merge mai încet? Te grăbeşti prea tare pentru mine. De fapt, unde mergem?

Anne se opri, cu o privire rece.

— Du-te unde vrei; doar nu te apropia de mine. N-am chef. Mă simţeam bine şi-mi strici tot cheful.

— Ei, haide. Trebuie să fim împreună; asta-i toată problema. Vreau să zic, uite...

O trase spre el, cuprinzând-o cu braţele sale lungi.

— Dragostea e toată problema, nu?

Anne începu să se zbată, dar Sandy o ţinea foarte strâns.

— Ne-am putea distra; am putea să ne simţim bine împreună...

La auzul acestui ecou al trecutului, Anne ţipă, tulburând strada liniştită. Oamenii se răsuciră spre ei, apropiindu-se în fugă.

— De ce-a trebuit să faci asta? explodă Sandy. Nu trebuia să te porţi de parc-aş fi încercat să te violez; voiam să te *iubesc.*

— Hai, să fugim.

O tânără înaltă o apucă de mână şi, până să se dezmeticească, Anne traversa strada şi alerga pe trotuarul celălalt, spre parc, ţinută strâns. Oamenii se împrăştiau să le facă loc, iar cele două fugeau, fugeau, întinzându-şi picioarele în paşi prelungi, săltaţi, cu inimile bătându-le, cu sandalele clămpănind pe asfalt şi bluzele umezite de transpiraţie în soarele cald al după-amiezii de mai.

— O, minunat, gâfâi tânăra, când ajunseră în parc; se trânti pe iarba răcoroasă de la umbra unui copac, trăgând-o pe Anne lângă ea. A fost bine, nu? Doamne, ce-mi mai place să alerg aşa. Te simţi bine?

— Da, răspunse Anne; avea faţa roşie, strălucitoare de surpriză. Chiar aşa. Mă simt minunat.

— Fuga are mereu efectul ăsta şi nu contează de cine fugi, sau încotro., Eu sunt Eleanor Van Nuys. Încântată de cunoştinţă.

— Anne Garnett. Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

— Sandy ţi-ar fi dat drumul; nu crede în forţă. Dar eşti

excelentă la alergat. Ar trebui s-o facem în fiecare zi, indiferent că avem nevoie sau nu. De cât timp eşti aici?

— De-o lună. Tu?

— A, de-o veşnicie. De un an. Am venit imediat după ce am terminat liceul. Familia mea îmi plănuise strategic toată viaţa: urma să termin colegiul şi să mă mărit imediat cu un bogătaş bătrân care m-ar fi aşezat la casa mea, mi-ar fi făcut trei copii – o fată, un băiat, al treilea nu ştiu ce-ar fi trebuit să fie – şi ne-am fi întemeiat un cămin fermecător în suburbii şi o locuinţă de vară *très chic* pentru nebuneală în Maine. Aşa că, ce puteam face decât s-o-ntind? Nu mai suportam cum mă forţau mereu să fac asta sau ailaltă ca să mă pregătesc pentru viitor şi mă consemnau în casă când ieşeam cu băieţi care nu dădeau bine la imaginea mea, ce-o mai fi-nsemnând şi asta, aşa c-am ajuns să urăsc complet totul. Mai ales toate certurile.

— De ce vă certaţi? întrebă Anne. Ce voiai?

Eleanor ridică din umeri:

— Cine ştie? Viitorul meu încurcat în locul celui ordonat al lor, cred.

Era înaltă, cu păr roşcat, lung şi încâlcit, o gură mică, încontinuu în mişcare, vorbind, cântând sau fluierând…

— Nu-ţi vine să crezi cât îmi detestau ai mei fluieratul; îi scotea din papuci efectiv. Am problema asta, nervii. Dar cred c-ar trebui să mi se mai înmoaie, până pe la douăşcinci de ani. Majoritatea oamenilor se îmblânzesc cu vârsta, nu crezi? Câţi ani ai?

— Tot nouăsprezece, răspunse Anne.

Eleanor îşi înclină capul într-o parte, studiindu-i faţa. Întinse mâna şi-i dădu la o parte din ochi părul negru.

— Mai degrabă şaptesprezece, dar, din partea mea, poţi să ai câţi pofteşti. De unde eşti?

— De pe Coasta de Est.

— Zău? Şi eu. De unde?

Tăcu o clipă.

— De fapt, nu-s din Est, reluă Anne, încet. Cred că nu prea vreau să vorbesc despre asta.

— N-am nimic împotrivă. Şi despre ce-ai vrea să vorbim?

— Despre tine.

— Zău? *Mor să* vorbesc despre mine. Ia să vedem, ce-ar mai fi? îmi place să citesc, mai ales biografii, fiindcă îmi place să aflu că oamenii care-au ajuns mari în viaţă aveau tot atâtea probleme cu părinţii ca mine. Încerc să mă uit la filme *horror,* da nu-s în stare…

— Şi de ce încerci?

— Păi, mi-a spus unu că ţi se întăreşte caracterul dacă-ţi priveşti în faţă coşmarurile şi dacă pleci ştiind că n-au făcut din tine un idiot plângăcios. O fi având dreptate, dar nu suport tensiunea. Şi pe urmă, mai e o posibilitate: dacă ajung să dau apă la şoareci?

— Poate ar *trebui* să plângi din când în când, spuse Anne, spre propria-i surprindere; nu-şi oferise părerea, nici nu purtase vreo conversaţie adevărată cu nimeni, în tot timpul de când se afla în Haight. Dacă nu plângi când te sperie unele lucruri, probabil nu prea ţii la nimeni şi nimic, iar atunci nici măcar umană nu eşti.

— Nu vorbeşti despre filme, nu? Vorbeşti despre viaţa adevărată. Chiar crezi asta? Mie, de obicei, mi-e frică să plâng. E ca şi cum, dacă aş fi cu-adevărat maturizată, aş putea să-mi înfrunt emoţiile şi să le încorporez în personalitatea mea în moduri productive:

Anne zâmbi. Îşi simţi întinderea nefamiliară a muşchilor feţei şi ştiu că era primul ei zâmbet după mai mult de-o lună.

— Pe-asta ai citit-o undeva.

Eleanor surâse larg:

— Am o carte mişto de psihologie, poţi să te uiţi şi tu

prin ea, odată, dacă vrei. Foloseşte o droaie de cuvinte trăsnite, dar are idei foarte tari. Ca asta pe care am zis-o adineauri; înseamnă că trebuie să-ţi stăpâneşti emoţiile, nu să te îneci în ele. Trebuie să le foloseşti ca să-ţi rezolvi problemele cu instrumentele pe care le ai, cu personalitatea pe care o ai, în loc să te laşi dărâmat de tot ce se întâmplă.

— Nu întotdeauna le poţi rezolva, spuse Anne, cu voce scăzută.

— Păi, atunci, să fugi de ele, replică voioasă Eleanor. Ca toată lumea de pe-aici.

Tăcură câteva momente.

— Oricum, motivul pentru care cred că nu trebuie să te prăbuşeşti la filmele horror e fiindcă e normal să ştii că-s false. Problema mea e că Uit. Mă încurc între ce e real şi ce nu. Uneori, mă gândesc la poveşti întregi şi nu mai sunt sigură dacă e vorba de oameni pe care-i cunosc sau dacă mi le-am imaginat doar.

— Ar trebui să le scrii, propuse Anne. Poate eşti o mare scriitoare şi nici nu ştii.

Eleanor îşi înclină capul:

— Poate. Nu-i rea ideea. Dar să nu spui la nimeni; s-ar putea să creadă că seamănă prea mult cu munca. Oricum,

m-am lăsat de filme *horror* fiindcă nu cred că fac nici două parale la întărirea caracterului. Altu' mi-a zis c-ar trebui să mă caţăr pe stânci, ca să-mi întăresc caracterul. Cred că s-ar putea să-mi placă, dar n-am avut niciodată ocazia. Ţie-ţi plac? Filmele *horror?*

— Nu. Şi nici cărţile *horror.* Nu suport să mă sperii. Cine-s toţi ăştia care-ţi dau atâtea sfaturi?

— Unii. Fiecare tip pe care l-am cunoscut mi-a dat sfaturi. Ţi se pare c-aş avea nevoie?

Anne clătină din cap:

— După cum arăţi, pari să-ţi poţi purta singură de grijă.

— Ei, câteodată. Îmi plac tipii, totuşi, şi poate că lansez semnale fără s-o ştiu, cerând ajutor. Nu-s întotdeauna sigură ce-am să fac în continuare, înţelegi? Merg oarecum în rafale şi uneori mă întreb cum am ajuns acolo unde sunt şi ce caut acolo şi unde-o s-ajung mai departe. Dar tu? Ai tipi care-ţi spun cum să te porţi, care încearcă să te-nveţe să faci lucrurile în stilul lor?

Anne sări în picioare:

— Trebuie să mă duc.

— Unde? îşi ridică Eleanor privirea, dar fără să se mişte. Dacă nu vrei să vorbeşti despre ceva, ajunge să schimbi subiectul. Nu mă simt jignită. Chiar trebuie să

pleci? Fiindcă dacă nu, am putea să mai stăm de vorbă. Mă simt excelent. Mă gândeam că poate şi tu. Mă gândeam că poate am reuşi să ne împrietenim mai bine.

În sufletul lui Anne se aprinse o mică flacără de recunoştinţă. Pentru prima oară de când plecase de-acasă, uscăciunea rece şi dură dinăuntrul ei începea să se înmoaie. Încet, se aşeză şi, mai încet încă, surâse, mai larg decât prima dată.

— Mi-ar plăcea.

Din acel moment, Anne şi Eleanor au început să se întâlnească în fiecare zi. Se plimbau pe străzile din Haight Ashbury şi din parc, intrau în grupuri de oameni care le făceau loc în conversaţiile lor leneşe şi recitalurile de cântece. Lui Anne i se părea că toţi erau plini de iubire şi bunătate şi că încercau să-i facă pe cei din jur fericiţi, apropiindu-se de oricine trecea prin preajmă. Acceptau deosebirile dintre ei, aşa că nu-l deranja repezeala pe care Anne încă nu putea să şi-o controleze întotdeauna, şi modul cum se chircea la atingerea lor. Şi erau la fel de nepăsători când începea să se relaxeze, pe măsură ce se obişnuia cu ei şi el Eleanor. În toată vara aceea, Anne a răspuns, fără să-şi dea seama că o făcea, la căldura fără cerinţe a unor oameni pe care abia îi cunoştea: o

atmosferă de afecţiune lejeră ca un balsam pe rănile aduse cu ea în Haight.

Şi apoi, veni toamna. Razele soarelui erau mai joase, răspândind o aură caldă peste casele cartierului, iar umbrele copacilor se întindeau ca nişte pene lungi pe străzile sărbătoreşti. Anne se afla acolo de şase luni. Şi încă mai era singura, după câte se părea, care nu stătea mereu în contact fizic cu cineva, în acel climat al atingerilor, al senzaţiilor şi al dragostei. Şi, totuşi, îşi găsise locul şi, chiar dacă nu dansa şi nu cânta niciodată împreună cu ceilalţi, îi plăcea să le asculte armonia şi să le privească mişcările senzuale.

Îi însoţea când se îndreptau spre tramvaie ca să le ofere flori navetiştilor. Stătea cu ei la coadă ca să completeze formulare pentru ajutorul de şomaj şi bonurile de masă; făcea cumpărături de la băcănie şi mânca împreună cu ei. Adeseori, se culca la etajul doi al casei unde o dusese Don Santelli, dar de multe ori stătea la Eleanor, sau se aciuiau amândouă prin alte case, pe alte saltele, priciuri sau somiere, trezindu-se ca să ia micul dejun cu alt grup şi apoi ieşind să-şi petreacă ziua în compania altora. În toate aceste moduri, făcea parte din viaţa fluidă a Haight-ului, fără a se integra complet în ea,

şi găsea că era de ajuns. Nu avea nevoie de atingere şi, categoric, nici de dragoste.

În acea lună septembrie, Anne şi-a dat seama că putea saluta pe nume peste o sută de vecini şi, în fiecare zi, cunoştea alţii, aflând totul despre ei. Îi uşurau situaţia, fiindcă povesteau tot timpul. Niciodată nu puneau întrebări, spunând că respectau intimitatea tuturor; în schimb, îşi descriau vieţile şi părerile despre univers, în faţa oricui asculta. Lui Anne îi plăcea să asculte. Şi reţinea tot ce auzea, iar a doua zi sau săptămâna viitoare saluta oamenii pe nume şi-i întreba despre câte un lucru important pentru ei. Nu-şi dăduse seama cât de mult însemna pentru oameni sau cât de bine se pricepea la asta, dar a învăţat repede că îi atrăgea popularitatea. Ceilalţi o simpatizau, le plăcea să-i vorbească şi, în curând, au început s-o caute ca să-i asculte.

— Ar trebui să pui taxă, spuse Eleanor, la sfârşitul lui septembrie, în timp ce mergea spre băcănie împreună cu Anne, care era oprită, de oameni la tot pasul. Ai putea zice că eşti psihiatră. Nimeni nu ţi-ar cere diploma; ar fi doar total recunoscători că au pe cineva care-i ascultă şi care se interesează de ei. Şi te-ar plăti. Ar fi şi cazul.

Anne zâmbi:

— Imediat ar găsi alte urechi, dacă ale mele ar costa bani.

— Ba nu, pe tine te-ar prefera, insistă Eleanor. Aş putea să organizez eu totul, să stabilesc ore, să vând bonuri şi să-ţi adun banii, toate treburile.

O privi, chipurile cu uimire:

— O slujbă respectabilă. Părinţii tăi ar sări în sus. Eleanor îşi vine-n fire şi-şi găseşte un loc de muncă. Aproape ca şi cum nici n-ar fi plecat de-acasă.

— Acasă nu e ca aici, spuse cu emfază Eleanor. Chiar dacă mi-aş lua de lucru.

Îşi continuă drumul în tăcere, dintr-odată melancolică, iar Anne ştiu că se gândea acasă. Cu toţii o făceau, din când în când: se retrăgeau în câte un loc singuratic ca să-şi amintească, fiindcă vreun cuvânt, vreo imagine sau vreun gând răzleţ le readucea în minte casa, cu acea aură de legendă care învăluia şi familia lui Anne, ori de câte ori îşi lăsa gândul să revină spre trecut. Apoi, îşi aminteau toate problemele maturizării cărora nu le putuseră face faţă şi curând reintrau în conversaţie, făcând iarăşi parte din grup.

— Oricum, n-ar fi o muncă adevărată, dacă aş face-o pentru tine, reluă Eleanor. N-aş primi bani; aş face-o

numai ca să te ajut. Asta înfrumuseţează viaţa, prietenia. Nu banii. Banii murdăresc totul.

Îşi scoase portofelul, pentru a plăti cumpărăturile, şi izbucniră amândouă în râs.

— Mă rog, e bine să-i ai când ţi-e foame, continuă Eleanor, numărând restul. Diseară mănânci la mine, nu uita.

— A, nu pot. I-am promis lui Don că-l ajut la cina de ziua lui.

Eleanor oftă.

— Ţi-am spus că vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

— Iar eu ţi-am spus că nu vreau să cunosc pe nimeni.

Ieşiră din băcănie cu sacoşele pline cu mâncare. Purtau rochii de vară, lungi şi largi, şi sandale, şi mergeau agale în lumina pestriţă de sub platanii care se unduiau uşor în adierea după-amiezii.

— Iar o luăm de la-nceput; de ce nu pot fi fericită dacă mă culc singură?

— Fiindcă e nefiresc. Eu am atâţia tipi, iar tu n-ai niciunul. Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre asta, dar eşti aici de şase luni şi e timpul să încerci ceva nou. Se găsesc tone de tipi noi prin jur; prea destul pentru amândouă. De ce nu vrei să-ncerci măcar? E o parte esenţială din

maturizare. Vino la un film cu noi, ia o pizza, stai şi fumează...

— Nu fumez.

— Ştiu şi totuşi te iubesc. Dar fă altele. De pat ce-ai zice? Oricâţi ani oi avea, de fapt, trebuie să ştii totul, şi nu se poate să nu fi călcat în străchini de vreo câteva ori; oricine are peste doişpe ani o face, în zilele noastre. Ea îi privi atentă faţa.

— Ştiu, ştiu, subiectul e tabu. O.K., o lăsăm baltă. Dar eşti de acord să-mi faci o favoare? Vrei te rog să vii mai întâi la mine când simţi că-ţi vine cheful de-un tip? Ca să-ţi pot recomanda eu unul şi să mă asigur că e totul în regulă? Faci măcar asta?

— Da, răspunse Anne cu gravitate. Îţi mulţumesc.

Eleanor o privi lung.

— Sigur, s-ar putea să ştii mai multe decât laşi să se înţeleagă.

— S-ar putea, fu Anne de acord, dar ar ieşi la iveală dacă ţi-aş cere ajutorul.

— E absolut imposibil să te conving să vorbeşti despre ceva, când tu nu vrei, oftă Eleanor. Ar trebui să fii o savantă care face un studiu top-secret.

— În loc de psihiatră?

— Mă rog, una din două:

— Nu pot fi niciuna, nici alta, dacă nu merg la colegiu.

Se lăsă tăcerea.

— Mi-a plăcut şcoala, spuse apoi Eleanor. Dar mai degrabă muream, decât să le spun alor mei.

Ajunseră la casa ei şi se aşezară pe treptele din faţă. Anne deschise o pungă cu cartofi prăjiţi şi o ţinu între ele.

— Şi mie mi-au plăcut unele părţi. Îmi plăcea să descopăr cum merg lucrurile şi de ce fac oamenii nebuniile pe care le fac.

— Mie-mi plăcea matematica, răspunse Eleanor. Muream de bucurie când ieşeau cifrele aşa cum voiam eu. Mă făceau să mă simt cea mai puternică.

— Iar mie îmi plăcea să învăţ despre greve, revolte şi războaie, şi cum se terminau. Organizam procese în joacă, la şcoală, şi-mi plăcea să aflu cine era vinovatul şi să mă asigur că-şi primea pedeapsa.

— Şi-mi mai plăcea şi compunerea. Puteam să inventez poveşti şi nu mă acuza nimeni că minţeam.

Contemplau scena de stradă, făcându-le cu mâna prietenilor. Anne oftă şi mai luă o mână de cartofi prăjiţi.

— Nu ştiu ce-am să fac.

Cel mai uşor era să nu facă nimic. În Harght Ashbury

nu existau programe şi ore de masă; zilele treceau una după alta ca valurile oceanului, fără să lase nicio urmă. Mâncatul, dormitul, dansurile, cântecele, chiar şi cozile la bonurile de mâncare, toate se întâmplau atunci când voiai. Grupurile se adunau când aveau chef; oamenii mâncau când le era foame şi dormeau, ziua sau noaptea, când le venea; iar senzaţia de timp în curgere liberă, fără nicio urgenţă, era mereu aceeaşi. Anotimpurile se succedau, la fel ca zilele, trecând fără a lăsa nimic în urma lor. Şi din nou se făcu primăvară, împlinindu-se un an de când sosise Anne.

— E cam plicticos pe-aici, spuse Eleanor într-o zi din aprilie, când tocmai se terminase o ploaie lungă de primăvară şi copacii îşi scuturau stropii de apă sub un cer fără nori. Ce-ai zice de-o plimbare cu maşina?

— Care maşină? întrebă Anne.

— Am împrumutat una de la amicul cu care-am fost azi-noapte. Am umblat peste tot prin San Francisco luând tramvaiele şi autobuzele şi sunt sătulă. Iar tu n-ai făcut-o deloc; mereu vrei să stai pe loc. Haide. Am să te-nvăţ chiar şi să conduci, dacă vrei.

Maşina era un *Studebaker* vechi, decapotabil, care zăngănea şi bolborosea ameninţător, dar pe Eleanor nu

părea s-o deranjeze. Conducea cu viteză şi concentrare, aplecată peste volan, citind semnele de circulaţie cu voce tare, cotind brusc când se hotăra în ultimul moment să viziteze câte o stradă care i se părea interesantă.

— Cred că vom avea nevoie de nişte bani ca să trecem pe-aici, spuse ea, cotind în dreptul semnului care indica Podul Oakland Bay. Ai mărunţiş la tine?

Anne îi dădu un pumn de fise. Viteza o delecta. Părul îi flutura în vânt, dându-i senzaţia că zbura. Timp de o oră, oraşul gonise pe-alături într-un iureş de case pastelate şi grădini multicolore, luciri ale troleibuzelor din lemn lăcuit şi jocuri caleidoscopice ale străzilor: femei în rochii înflorate, poliţişti în uniforme, bone cu costume albe, chelneri cu pantaloni negri şi şorţuri lungi, pe terasele cafenelelor, copii în blugi şi cămăşi. Era o viaţă incomparabil mai mare şi mai miraculos de variată decât cea din Haight Ashbury, iar Anne îşi dădu deodată seama cât de bine era să facă parte din lumea întreagă.

În Berkeley, Eleanor conduse mai încet, pe lângă mici magazine şi restaurante, după care coti spre colinele care se înălţau deasupra oraşului.

— Hai să mergem acolo, propuse Anne. Poate reuşim să ne urcăm în turnul ăla, arătă ea spre o clopotniţă albă

care se ridica deasupra copacilor.

Apropiindu-se, privi oamenii care treceau.

— Unde suntem? E aproape ca în Haight.

— Universitatea, răspunse Eleanor. *Berkeley.* S-o fi văzut anul trecut; Doamne, ce panaramă a mai fost. Cuvântări, defilări, simpozioane... nişte vibraţii fantastice. Nici n-am ştiut despre ce era vorba; nu-s sigură nici că *ei* ştiau cu toţii. Vorbeau mult despre libertatea cuvântului, dar mie mi se părea că, cu cât vorbeau mai mult, cu atât aveau mai multă libertate. Nu ştiu; nu făceam parte dintre ei, dar mi s-a părut cam aiurea. Toţi puştii ăia care în viaţa lor n-au plecat de-acasă până n-au plătit mămica şi tăticu' pentru asta, şi sunt aici fiindcă mămicile şi tăticii plătesc mai departe, şi, pe urmă, dintr-odată, zbiară că vor libertatea cuvântului. Mi-am zis că eu o aveam deja, în Haight, aşa că m-am dus acasă. Proşti mi s-au mai părut.

— Erai invidioasă? întrebă Anne.

Eleanor îi aruncă o privire.

— Poate.

Continuă, cu voce scăzută:

— Probabil. Nu-s proşti; sunt mult mai deştepţi ca mine. Se înţeleg cu părinţii şi reuşesc să li se plătească facultatea.

Conduseră în susul colinei, pe lângă clădirile cu săli de clasă, prin faţa turlei.

— Vrei să vedem dacă putem urca? întrebă Eleanor.

— Aş vrea doar să ne plimbăm puţin. Se poate?

— Sigur.

Porniră în tăcere, iar Anne îi privi pe studenţii care se plimbau, pe jos sau cu bicicletele, ori stăteau tolăniţi sub copaci. Nu era ca în Haight, îşi spuse ea. Oamenii aceia aveau ceva de făcut. Purtau rucsacuri sau teancuri de cărţi; stăteau pe bănci, citind, sau pe treptele clădirilor, cu cărţile stivuite alături. Deodată, acut, îşi dori să ştie ce conţineau cărţile acelea;

— Hai să intrăm, propuse ea, pornind spre o clădire.

— N-avem voie; nu suntem de-aici.

Anne intră, oprindu-se pe culoarul prelung. Inspiră adânc.

— Ţin minte mirosul ăsta. Miroase a şcoală.

Deschise uşa unei clase şi, mergând până în faţa tablei, citi ce era scris:

— „Taţii şi fiicele din romanele lui Jane Austen”.

Mai citi o dată, în gând, dorindu-şi să fi putut învăţa în clasa aceea.

Afară, contemplă studenţii cu cărţile lor. O citise şi ea

pe Jane Austen, dar singură, fără niciun ajutor. Toţi cei de pe-acolo ştiau despre Jane Austen mai mult decât ştia ea; despre toate ştiau mai mult. „Vor putea face tot ce vor cu vieţile lor”, îşi spuse Anne. „Iar eu voi împleti flori în Haight”.

Clopotele din turn sunau.

— Ei, ce-atâta grabă? întrebă Eleanor, în timp ce studenţii alergau pe lângă ele, spre clase.

Anne făcu un pas într-o parte.

— Toţi au treburi de făcut...

Se simţea exclusă.

— Toată lumea are treburi, replică Eleanor.

— Noi nu.

— Ba cum să nu? Mâncăm, dormim, stăm în parc şi cântăm, şi le dăm oamenilor flori ca să se simtă bine...

— Nu-i destul! izbucni Anne.

Dădu cu piciorul într-o piatră de pe trotuar. Rămăseseră aproape singure în mijlocul întinderii de iarbă şi copaci, iar Anne îşi imagină studenţii care-şi ocupau locurile în clase, deschizând cărţile, învăţând atâtea lucruri.

— Nu vreau să spun că *tu* nu eşti destul, îi spuse ea lui Eleanor. Eşti minunată. Eşti cea mai bună prietenă pe

care ar putea-o avea cineva. Dar acolo parcă ne-am atrofia. Suntem ca nişte... specimene într-un muzeu. În Haight, nimeni nu îmbătrâneşte; nimeni nu creşte. Nu simţi? Nu vrei să faci şi altele? Ca, de pildă, să înveţi să scrii şi poate să publici? Sau să te ocupi mai mult de matematică şi să te simţi puternică? Nu?

— Ei, eu n-am fost niciodată puternică, răspunse Eleanor.

O privi pe Anne lovind încă o piatră, şi dădu şi ea cu piciorul întruna. Continuară să lovească pietre, din mers.

— Întotdeauna am fost destul de Slabă, înţelegi; vreau să zic, în esenţă m-am lăsat dusă de val. Singura oară când n-am făcut-o a fost când am venit aici, iar asta a fost fiindcă eram cu un tip. Nu ţi-am spus, dar aşa e.

Anne o privi repede.

— Asta nu înseamnă nimic. Nu eşti deloc slabă. Doar că n-ai descoperit cum să crezi în tine însăţi. Eu cred în tine; cred că poţi face orice. Cred că mulţi oameni trăiesc toată viaţa fără să descopere niciodată lucrurile pe care ar fi în stare să le facă şi, când îmbătrânesc, privesc în urmă şi se întreabă ce s-a întâmplat, pentru că nu s-au întâmplat prea *multe,* iar acum sunt aproape de moarte. Dacă eu aş fi bătrână, m-aş înfuria rău că n-am încercat tot ce

puteam, cât de repede puteam.

Trase adânc aer în piept.

— Aşa că, cred că ar trebui să venim aici.

Eleanor se încruntă:

— Ce?

— Am veni aici şi am învăţa totul, şi pe urmă am face ceva mare şi important pentru ca oamenii să vorbească despre noi şi să-şi dorească să fie în locul nostru. Nimeni nu va reuşi niciodată asta, dacă rămâne toată viaţa în Haight. Ellie, ascultă-mă, îi puse ea o mână pe braţ. O putem face. Vom locui în Haight, un timp cel puţin, fiindcă-i mai ieftin, dar vom veni aici în fiecare zi. Şi vom studia împreună.

Eleanor clătină din cap.

— N-am destulă minte, spuse ea, mergând mai departe. Ţi-am mai zis.

Anne o ajunse din urmă:

— Nu asta e problema. Problema e că-ţi închipui că părinţii tăi vor să ai minte, aşa că spui că n-ai s-o faci. Ascultă, nu voiau să ai minte; te preferau proastă.

Cealaltă o privi scurt:

— Voiau să merg la colegiu.

— Voiau să faci ceea ce ţi se spunea, doar s-o faci, fără

să discuţi. N-am dreptate? De ce ar face o persoană deşteaptă aşa ceva? O persoană deşteaptă vrea să ştie care sunt alternativele; vrea să încerce totul şi să afle ce anume îi place cel mai mult. Şi ce face una proastă? Stă acasă, urmează itinerariul altcuiva şi nu se plânge niciodată. Nu asta voiau părinţii tăi?

Eleanor o privi lung.

— Spuneau că vor să fiu deşteaptă.

— Şi probabil vorbeau serios, dar ce ştiu *ei?*

Izbucniră amândouă în râs.

— Eşti tare, spuse Eleanor. Destul de convingătoare.

Ajunseră la maşină.

— Poate ar trebui să te faci avocată.

— În loc de psihiatră sau cercetătoare ştiinţifică?

— Ei, ce-o fi. Probabil că ai putea face orice te hotărăşti.

— Ceea ce m-am hotărât, spuse Anne, în timp ce demarau, e să mă întorc la şcoală.

— La *şcoală?* întrebă Don Santelli în seara următoare, la cină. De ce să te duci la şcoală, când ai toate astea?

— De-aia.

Împlinea şaisprezece ani şi rămăsese cu Don şi Eleanor la tort, după ce toţi ceilalţi o întinseseră. În tort erau

înfipte optsprezece lumânări.

— Îmi place aici şi toţi se poartă frumos, dar mereu e la fel. Nu ajungem nicăieri.

— Exact de-aia suntem aici, spuse Don. Dacă voiam să ajungem undeva, am fi rămas acolo de unde-am venit.

Zâmbiră.

— E ca în parc, zise Anne. Îi văd intrarea, puţin" din el, dar nu pot vedea destul de departe ca să ştiu ce fel de loc e sau ce-aş putea face înăuntru. Asta e viaţa mea. Habar n-am cum o să fie la mijloc sau la sfârşit. Cândva, am crezut că avea să fie groaznică – vocea îi şovăi şi făcu un efort să şi-o stăpânească – şi aşa urma să continue, iar eu nu puteam face nimic. Dar am făcut totuşi ceva şi am găsit toate astea, şi sunt minunate, dar nu vreau nici să ţină o veşnicie.

— Mie-mi convine veşnicia, se apără Don. Locul ăsta e cel mai bun din câte există. Aici sunt oameni care te fac să te simţi bine şi eşti ca acasă. Ce vrei mai mult?

Când cresc, voi ajunge mai bine decât toţi. Şi voi fi foarte fericită.

Gândul îi veni şi trecu repede, dar, în acel scurt moment, Anne îşi revăzu camera înflorată, sacul de molton gata pentru drum şi lumina zorilor, când mergea

spre gară. „Voi ajunge mai bine decât toţi”, îşi spuse ea. „Voi fi fericită”.

— Vreau să ştiu cât mai multe lucruri, îi răspunse ea lui Don. Mă tot întreb *de ce.* Nu-mi mai iese din cap. *De ce s-a întâmplat asta?* Trebuie să înţeleg, altfel nu mă simt normal. Nu mă simt *întreagă.*

— Întreagă, repetă Don, clătinând din cap. Nu pricep.

— Pur şi simplu nu mai suport să atârne atâtea iţe rămase în aer, îi înfruntă Anne privirea nedumerită; căută un argument comun amându-rora. Şi, de asemenea, dacă învăţ mult, voi putea face diverse lucruri pentru oamenii care au nevoie de ajutor.

— Asta te roade pe tine? Vrei să faci fapte bune? Anne cea Bună, clătină Don iarăşi din cap. Nu poţi să-i faci pe oameni fericiţi şi să rezolvi problemele lumii lucrând la ele; nimeni nu le dă atenţie. Rămâi cu noi, Anne; noi dăm exemplu; suntem cei care vor schimba lumea. Oamenii pot înţelege cât de iubitori şi de *întregi la minte* suntem, şi vor dori să trăiască la fel ca noi, iar atunci nu va mai exista nefericire. Toată lumea va fi fericită.

— Şi adormită, replică Anne, cu un surâs.

Don nu zâmbi.

— Vor fi încă destui treji, şi destui vii. Nu ai râs de noi

când te-am primit aici; ne-ai simpatizat mult şi, mai mult ca sigur, nu te grăbeai deloc să pleci.

— Vă mai simpatizez şi-acum. Şi nici nu mă grăbesc să plec; vreau să rămân aici. Dar vreau să merg şi la colegiu.

— Mi-ai spus că n-ai terminat liceul.

— Nu l-am terminat. Dar există un test G.E.D.[4] pe care pot să-l dau şi, dacă-l trec, voi primi diploma de liceu şi atunci pot da S.A.T.-ul şi nişte probe de Capacitate, şi dacă le iau, mă vor primi şi intru în anul întâi.

— Doamne, da văd c-ai *cercetat* problema. Şi unde-ar trebui să se întâmple toate astea?

— La *Berkeley,* răspunse Eleanor. Şi cred c-am să-ncerc şi eu.

Don se retrase cu scaunul.

— Fetelor, aici suntem *fericiţi.* De ce vreţi să încurcaţi totul? La naiba, toate problemele alea de-acolo... nici măcar nu e nevoie să ne gândim la ele, câtă vreme stăm aici, în siguranţă. Credeam că şi voi simţiţi la fel.

— Eu da, pentru un timp...

Anne ajunsese la capătul răbdării; de ce nu putea s-o înţeleagă? „Se teme”, îşi spuse ea; „e în faza unde eram eu acum un an. Dar nu vreau să mai fiu aşa”. Privi chipul

[4] *General Education* Degree = diplomă de învăţământ general.

defensiv al lui Don.

— A fost frumos, într-adevăr, să mă gândesc că veţi avea grijă de mine la nesfârşit, dar pur şi simplu nu mai pot s-o cred. Trebuie să am *eu* grijă de mine. Şi cum s-o fac? Nu ştiu nimic; mă simt ca o proastă! Trebuie să învăţ, milioane de lucruri, să le îngrămădesc ca... ca şi cum aş umple o magazie. Ca atunci când se apropie un viscol şi ştii că-ţi poţi purta singur de grijă dacă ai tot ce-ţi trebuie în cămară. Asta vreau, să fiu gata pentru tot ce poate fi mai rău. Şi de-asta am să mă duc la şcoală. Tot aici voi fi, Don; vom rămâne prieteni, dar nu-mi poţi schimba hotărârea. Trebuie s-o fac.

Don nu mai insistă. Şi niciodată n-a mai adus vorba, nici chiar după ce Anne a trecut toate examenele şi a intrat la *Berkeley,* în aceeaşi toamnă. Simţea că îl trădase şi îl umilise, pe el şi pe toţi ceilalţi care locuiau în Haight, alegându-şi acelaşi mod de viaţă pe care îl doriseră şi părinţii lor pentru ei. Până şi o slujbă îşi luase, parcă pentru a le arăta cât de diferită era: servea la micul dejun şi la prânz într-un restaurant de lângă campus. În ce-l privea pe Don, devenise o altă fiinţă şi nu conta că încă mai locuia în Haight, fiindcă rămânea la etajul doi şi n-o mai vedea nimeni, numai Eleanor.

Continua să doarmă pe saltea, îşi ţinea hainele tot în cutii, împăturite cu grijă; dar acum avea şi un birou. Îl găsise în pivniţă, îl curăţase şi îl lustruise, şi îl cărase împreună cu câţiva prieteni, plus un taburet de pian, la etajul doi. Îşi cumpărase de la *Woolworth s* o lampă, caiete şi creioane, punându-le pe birou, într-o ordine precisă. Simplul fapt de a le privi o făcea să se simtă ca o studentă. Şi lucra acolo în fiecare seară, până târziu după miezul nopţii, cocoşată peste cărţi în micul cerc de lumină al lămpii, când ceilalţi locatari intrau răzleţi, conversând, cântând şi, în cele din urmă, adormind. Anne abia îi auzea. Nu auzea decât cuvintele din cărţile pe care le citea.

— E prea mult de lucru, spuse Eleanor la Crăciun, trântind pe biroul lui Anne cărţile pe care şi le adusese acasă pentru vacanţă. Oare chiar vreau să muncesc atâta? Vrea cineva? Ţie-ţi place, nu? Absolut totul.

— Majoritatea, răspunse Anne, aproape pe un ton de scuză. E interesant să pun elementele la un loc pentru ca lucrurile să aibă sens. Asta-i partea cea mai frumoasă.

Eleanor clătină din cap.

— De mine nu se lipeşte şi pace.

Deschise una dintre cărţi:

— Tot ce ştiu e că muncesc pe brânci să învăţ despre algoritmi şi războaie, când pe mine mă doare-n cot!

Anne o privi serioasă:

— Ai de gând să renunţi?

— Doamne, Anne, e sinistru, cum citeşti tu gândurile oamenilor. Dacă tot m-ai întrebat... ei bine, mă gândeam.

— N-ai putea să mai aştepţi? Doar să termini primul an? Durează abia până în mai.

— Ce rost are?

Anne îşi privi cărţile şi teancurile de coli pline cu caligrafia ei ordonată.

— Cred că rostul e diferit pentru fiecare.

Îi zâmbi lui Eleanor:

— Poate mă tem doar să nu rămân singură în campus.

— Ţi-ai făcut mulţi prieteni acolo.

— Cunoştinţe.

— Ei, o să-ţi faci şi prieteni, o mulţime. Şi, pe urmă, într-o zi, la restaurant, vei servi un om de afaceri sexy şi cu succes, în valoare de megaparai, care-o să te ducă în caleaşca lui şi-o să aibă grijă de tine toată viaţa şi...

Se opri brusc. Ochii li se întâlniră.

— Parc-aş fi maică-mea.

— Cred că eşti gata să te întorci acasă.

Anne îşi distinse nostalgia din voce, la ideea de casă.

— Îmi va fi foarte dor de tine, să ştii.

— Ei, dar n-o să dispar, să ştii. Nici nu m-am hotărât definitiv.

Îi studie faţa:

— Te duci acasă de Crăciun.

— N-am spus asta.

— Nu, dar e evident.

— Doamne, nu suport să fiu evidentă. Bine, dar nu-i decât o vizită. Mă gândeam să le fac o surpriză. Ştii, Crăciunul e aşa de important pentru ei! Pentru mine, nu; puţin îmi pasă de el. Dar ei ţin mult şi n-am mai fost acolo de cât de două ori – nici măcar o felicitare de sărbători nu le-am trimis – şi ar însemna mult pentru ei…

Anne dădu din cap, serioasă.

— E frumos că faci asta.

— La fel mă gândeam şi eu. Şi am multe la care să mă gândesc, iar acolo poate e mai uşor decât aici. Adică, nici eu nu ştiu ce vreau. Mi se părea atât de simplu, când am venit aici, dar acum toate, sunt încurcate. Te iubesc mult, Anne, dar te-ai schimbat, să ştii. Parcă n-ai mai prea avea nevoie de mine. Şi mă simt cam singură la *Berkeley,* de parcă n-aş fi la locul meu. Nu ştiu unde e locul potrivit

pentru mine; cred că asta trebuie să aflu. Unde vreau cu adevărat să fiu şi ce vreau cu adevărat să fac.

— Atunci, cred că ar trebui să te duci acasă, la nişte oameni care te pot ajuta să te hotărăşti.

— Chiar crezi asta? Pe cinstitelea? Nu vreau să fug din Haight, să ştii; am fugit ca să vin aici şi mi se pare groaznic de copilăresc s-o mai fac o dată, în direcţia cealaltă.

— Nu fugi nicăieri. Te duci acasă ca să-ţi formulezi un plan de acţiune pentru tot restul vieţii.

Eleanor zâmbi.

— Ce expresie nemaipomenită. *Tu* eşti nemaipomenită, Anne; zău că eşti extraordinară. Mă temeam să-ţi spun, iar acum m-ai făcut să mă simt mai bine.

— De ce te temeai să-mi spui?

— Credeam c-am să te întristez.

— Sunt tristă. Dar şi fericită pentru tine.

— Îţi voi scrie, să ştii. Şi la telefon... Vom vorbi tot timpul.

— Unde-ai să fii?

— Ţi-am spus. Acasă.

— Dar nu ştiu unde e casa ta. Nu mi-ai spus niciodată.

— Aha. Păi, nici tu.

— În Lake Forest, la nord de Chicago.

— A mea, în Saddle River. New Jersey.

— New Jersey, repetă Anne. Atât de departe.

O sfâşia pe dinăuntru durerea despărţirii şi faptul de a şti că avea să fie din nou singură.

— Probabil că tot aici o s-ajung, continuă Eleanor. Zău că-mi place. Doar anunţă-mă unde să te găsesc şi ce faci.

Îşi luă cărţile.

— Pe astea le păstrez. Nu se ştie niciodată.

— Când pleci?

— Mâine. Am… mi-au trimis un bilet. Mi-am zis, eu *sigur* nu mi-o pot permite şi, dacă asta vor cu-adevărat, atunci de ce nu i-aş lăsa s-o facă?

Anne dădu din cap:

— Ai să te distrezi de minune.

Se îmbrăţişară, iar Eleanor plecă acasă. Anne rămase la birou. Privi în jur, prin camera mare şi pustie, cu cele cinci saltele. Se uită pe fereastra rotundă de deasupra saltelei ei, la fel ca în ziua sosirii, şi văzu casele de vis-à-vis şi şuvoaiele de oameni de jos. Cartierul acela era refugiul ei de aproape doi ani. Dar Eleanor avea dreptate: se schimba.

Şi, mai drastic, încă, se schimba şi Haight Ashbury. La

început, Anne abia dacă observase; îşi petrecea puţin timp acolo şi, atunci când o făcea, stătea numai la birou. Dar, după o vreme, nu mai putu să nu constate schimbările sau să-şi închipuie că nu aveau importanţă. Erau prea mari şi prea dure.

Iniţial, schimbările au mers încet, începând cu câţiva reporteri de la ziare şi televiziune. Apoi, dintr-odată, oamenii cu carneţele şi camere de luat vederi păreau să fie tot timpul pe străzi şi în parc, luându-le interviuri celor pe care-i numeau „copiii florilor”. În *Time* şi *Newsweek* apăreau fotografii ale unor fete cu *păr* lung şi banderolă pe cap, ale bărbaţilor cu tatuaje şi cercei; psihologii scriau articole de fond, analizând motivele pentru care tinerii deveneau hippies; echipele de televiziune care filmaseră *Vara Dragostei* reveneau, încercând să organizeze alte evenimente dramatice pentru ştirile şi reportajele speciale despre droguri şi spelunci. Autobuzele *Gray Line,* cu ferestre mate, începeau să aducă turişti în Haight, strecurându-se prin traficul de gură-cască şi hippies care umblau pe de lături, ridicând oglinzi în faţa şoferilor şi a pasagerilor ca să se vadă reflectaţi. Unii dintre hippies încă mai vorbeau despre dragoste şi fericire, dar nimeni nu-i asculta; anii simpli de

la Haight se sfârşiseră.

Don Santelli şi prietenii lui stăteau în casă, refuzând să se lase intervievaţi sau filmaţi. Dar reflectoarele, obiectivele ispititoare ale camerelor, curioşii de pe străzi şi ideea unui public naţional erau irezistibile pentru mulţi dintre ei, aşa că au început să creeze noi genuri de teatru, destinate să şocheze şi să atragă şi mai mult atenţia. Oamenii liniştiţi au plecat din Haight. Comercianţii şi-au închis magazinele şi s-au mutat, în timp ce heroina înlocuia marijuana şi traficanţii de droguri ocupau colţurile străzilor. Gunoaiele se rostogoleau pe trotuarele unde bărbaţi şi femei cântaseră şi dansaseră, şi pe unde se obişnuiseră Anne şi Eleanor să se întoarcă de la băcănie.

„Nu mai e de mine aici”, îşi spuse Anne, retrăgându-se de la fereastra rotundă. „Demult nu mai e; doar că n-am fost atentă”. Nu-l mai vedea pe Don aproape niciodată; o evita. Era plin de furie, pe Anne pentru că învăţa, pe reporteri şi pe turiştii invadatori, pe traficanţii de droguri care puseseră comercianţii pe fugă. Prietenii săi plecaseră cu primul val din exodul de masă al hippies-ilor care începeau să întemeieze comune lângă Big Sur şi Eureka şi prin alte zone rurale. Iar Eleanor avea să plece

a doua zi dimineaţă.

„Şi eu la fel”, se hotărî Anne. „Dacă trebuie s-o iau de la început, o voi face aşa cum am mai făcut-o, fără să păstrez nicio legătură cu trecutul”.

Nişte colegi de clasă îi spuseseră că exista o cameră de închiriat în casa de lângă campus, unde locuiau ei. Nu era acelaşi lucru ca în Haight, cu deschiderea şi iubirea lui magică, dar nici solitudine nu era. Urma să aibă o slujbă, o locuinţă, oameni cu care să vorbească şi cărţile ei.

„Şi viitorul meu”, îşi spuse ea. Ultima dată, fugise îngrozită de propria-i viaţă şi chinuită de singurătatea pe care o trăise în familia ei. Acum, pleca fiindcă avea un loc unde să se ducă şi o viaţă pe care să şi-o făurească. *Şi nimeni nu mă va mai face vreodată să fiu speriată şi neputincioasă.*

Se întoarse de la fereastră şi-şi luă sacul de pe un raft din debara. Era timpul să plece.

Capitolul 6

Vince uitase cum arăta. La început, când a plecat din Lake Forest şi s-a mutat la Denver, îi vedea faţa pretutindeni, toată furia concentrându-i-se asupra ei. Dar oraşul Denver se afla departe de Lake Forest şi, odată cu trecerea anilor, devenind cel mai puternic constructor din oraş, a ajuns să nu se mai gândească aproape deloc la ea. Iar când se gândea o făcea un fel de mânie instinctivă, de acelaşi gen cu cea pe care o simţea faţă de Rita, altă căţea care niciodată nu pierdea ocazia să-i facă greutăţi. Uneori, îi revenea în minte câte o imagine, aproape întotdeauna când era în pat cu cineva, crâmpeie şi frânturi din Anne Chatham: o mână îngustă dând la o parte din ochi părul negru şi bogat, genunchi osoşi, braţe subţiri, sâni mici, ochi mari privindu-l fără emoţie, miezul tare al urii ei pe care îi plăcuse atât de mult s-o zdrobească.

Pe-atunci, nu o numise ură; nu-i atribuise niciun nume. Până în seara când ea se hotărâse să-l distrugă. La gândul acelei seri, putea să-şi redeştepte într-o clipă furia crescândă de la cină şi jurământul rece, când ea

dispăruse, de a-l face pe tatăl său să plătească pentru neaşteptata prăbuşire a tot ce plănuise. Avea să distrugă *Chatham Development;* avea să ia toate măsurile ca Ethan să piardă Tamarack-ul; avea să facă familia să piardă totul.

Dar ura aceea reactivată se ştergea întotdeauna, la fel ca imaginea lui Anne. Vince nu-şi îngăduia niciodată să se lase slăbit de efectul amintirilor, al emoţiilor sau al remuşcărilor.

În acel moment, era mult prea ocupat ca să adaste asupra trecutului. Îşi construia reputaţia. Şi-şi însuşea oraşul Denver.

Se mutase acolo datorită lui Ray Beloit, un constructor iute la vorbă şi cu mize mari, care se gândea la Denver ca la o mână mare de poker pe care ştia cum s-o joace. „Mişcă-ţi aici curul ăla lacom", îi spusese el lui Vince la telefon, când acesta îl sunase, în timp ce-şi evacua biroul de la *Chatham Development.* „Se mai găseşte aur aici în Vest, doar că acum se cheamă climat, spaţiu liber şi stil de viaţă. Oraşul ăsta se dezvoltă nebuneşte şi noi doi am putea construi în draci. Crede-mă pe cuvânt, Cuvântul meu e la fel de onorabil ca portofelul".

Vince trecuse adeseori prin Denver, în drum spre

Tamarack; îi cunoştea posibilităţile. Oraşul îi chema pe noii-sosiţi, ca întotdeauna, fiind ultima oază pe câmpiile prăfuite înainte ca munţii să se înalţe la apus ca nişte metereze. Se dezvoltase încet de-a lungul anilor, dar încă mai existau mii de acri goi între marginea sa şi poalele munţilor.

Centrul Denver-ului era un pâlc strâns de zgârie-nori ce se înălţau ca nişte santinele în mijlocul peisajului plat, cele mai înalte construcţii ridicate de mâna omului între Omaha şi Los Angeles. Stăteau umăr lângă umăr, urcând dintr-un mozaic întins de cartiere *şi,* în apropiere, cupola aurită a capitoliului de stat privea senină spre orizontul prelung şi colţuros al Munţilor Stâncoşi din depărtare, limpezi ca nişte siluete decupate în majoritatea zilelor, dar uneori înceţoşaţi de pâcla smogului brun-gălbui despre care unii experţi preziceau că avea să fie faţa întunecată a progresului din Denver. Plutind pe vasta câmpie, Denver-ul avea un aspect neterminat, în comparaţie cu graniturile şi oţelurile din Chicago şi, străbătându-i străzile în primele săptămâni de după sosire, Vince îşi imagina deja schimbările pe care avea să le opereze. În jurul oraşului se întindeau mii de pogoane pline numai cu salvie şi ierburi sălbatice; în intravilan

existau spaţii goale; cvartale întregi de clădiri bondoace se milogeau să fie înlocuite cu zgârie-nori. Vince mergea prin Denver şi ştia că era un oraş care-şi aştepta cucerirea.

Avea douăzeci şi cinci de milionane de dolari din vânzarea părţilor sale la *Chatham Development* – suficient pentru a se instala ca principal constructor şi a trăi pe cât de luxos poftea. A închiriat un apartament duplex într-o clădire elegantă, a angajat un decorator din New York ca să i-l mobileze şi şi-a folosit relaţiile din Lake Forest pentru a se integra cât mai uşor în societatea din Denver. La nicio lună după sosire, el şi Ray Beloit deschiseseră un birou şi-şi planificau prima achiziţie de teren. Şi atunci îi telefonase Charles.

— A trebuit să-ţi cer numărul de la centrală, spuse el. Crezusem că era vorba să ţinem legătura.

— N-am avut timp. S-a întâmplat ceva?

— Dacă te referi la Anne, n-am aflat nimic de ea. Am concediat detectivul şi am angajat altul; ce naiba, avem doi, de la agenţii diferite, dar nu par mai buni decât primul; ne tot spun să nu ne aşteptăm la prea mult. Nu ştiu cât timp acordă de fapt afacerii ăsteia; nimănui nu pare să-i pese de adolescenţii fugari. Pe-aici e ca un

mormânt, Vince; ai mare noroc că ai scăpat. Tu ce faci cu viaţa ta? Nu prea ai nevoie să munceşti, cu cât ai scos pe-acţiuni…

Tăcu un moment.

— Ştii, voiam să vin cu tine.

Vince tăcu şi el.

— Mă gândeam că am putea pune bazele unei companii proprii, altundeva, departe de toate presiunile de-aici. Am fi putut să ne descurcăm cu… ce-a spus Anne… la ce-o fi vrut ea să se refere…

— Ştii bine la ce s-a referit. M-a acuzat că aş, fi violat-o. Iar tu ai stat ca o momâie şi i-ai permis; n-ai făcut niciun căcat pentru mine.

— Christoase, am mai vorbit asta şi înainte de plecarea ta; nu te mai potoleşti odată? Am picat la mijloc, Vince; încerc să vă înţeleg pe amândoi. Cum naiba aş fi putut face ceva pentru tine, în seara aia? Voiai s-o fac pe fiica mea mincinoasă; n-am putut.

— De ce nu? Asta este.

— N-o considera aşa! Orice-a făcut, biata fetiţă, a visat, sau a născocit, din cine ştie ce motiv dement, orice s-a întâmplat, un tată trebuie să fie înţelegător. Şi tu ai fi procedat la fel, cu Dora.

— Dora nu va fi niciodată o fată ca asta.

— Cum adică? Of, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă, am destule probleme; nu mi le complica şi tu. Nu mai suport faptul că Anne a plecat, că a fugit de noi; tot vreau să îndrept lucrurile. Am fost un tată destul de bun, ştii doar; mereu mă duceam la spectacolele ei de la teatru şi la concursurile de gramatică – le câştiga pe toate şi al dracului ce mândru mai eram de ea – şi-i cumpăram tot ce voia. Cred că n-am fost chiar atât de apropiaţi pe cât am fi putut; mă tot gândesc şi am impresia că n-am stat destul de vorbă. Iar acum, nici măcar despre asta nu mai pot să-i vorbesc! Şi dacă nu eşti în stare să înţelegi că mă simt frustrat – şi mi-e dor de ea, să ştii – atunci dracu să sealeagă de toate; n-o să mai vorbim. Nu te mai sun; nu merită.

— Vom vorbi despre altceva, se grăbi Vince, dându-şi seama dintr-odată că nu voia să-şi piardă singura legătură rămasă cu familia. Se mai întâmplă şi altceva?

Nu, în rest e linişte. Prea linişte. Cu toţii am luat-o în direcţii diferite; nici măcar o cină de duminică n-am mai avut, de când a plecat ea. Parcă nu-mi vine să cred. Era o fetiţă aşa de liniştită, jumătate din timp nici n-o simţeam când umbla prin casă, dar acum nu mai poţi merge în

niciun loc din casă fără să te gândeşti la ea. Şi pe urmă ai plecat şi tu, Vince – amândoi în aceeaşi săptămână – parcă s-ar dărâma totul. Aşa a spus tata: totul se dărâmă. Şi el a plecat; s-a dus la Tamarack săptămâna trecută şi n-a spus când se întoarce.

— Ce să facă? Ce caută acolo?

— Nu ştiu; cred că s-a hotărât să-nceapă iarăşi să-l extindă. Presupusesem că voia să-l menţină mărunt, dar nu-mi dezvăluie nimic; niciodată n-a făcut-o. Tu ce faci în Denver?

— Mi-am întemeiat o companie. A luat pe cineva cu el?

— Adică, antreprenori sau arhitecţi? Din câte ştiu eu, nu. Dacă extinde, într-adevăr, probabil va folosi oameni locali. Poate şi pe unii din Denver. Cred c-ai s-auzi, dacă o face. Ţi-ai deschis singur o firmă?

— Am un partener care e pe-aici de destul timp ca să cunoască oamenii potriviţi.

— Doamne, cât aş vrea să fiu şi eu acolo, să particip la ce faci. Să începi într-un loc nou, fără nimeni care să-şi bage nasul în treburile tale… Poate reuşesc şi eu, la anul.

— Gândeşte-te, spuse Vince indiferent. Să mă anunţi din timp.

— Dar vom mai vorbi. Trebuie să ţinem legătura, Vince.

— Perfect.

— Vorbesc serios, Vince. Îmi lipseşti. Mereu am contat pe tine, ştii, mai ales când începeam câte ceva nou; tu vezi lucrurile mai clar decât mine, întregul proiect, deja început până la sfârşit, înainte de a-l începe măcar. Eu nu pot face aşa ceva; nu pot să-mi imaginez lucruri pe care nu le-am văzut niciodată. Mă obsedează, să ştii; nu reuşesc să trec peste asta. În momentul de faţă, mă îngrijorează complexul din Long Grove; ar trebui să începem luna viitoare şi pur şi simplu nu reuşesc să-l simt. Am nevoie de cineva cu care să vorbesc; cineva care să mă ajute să vizualizez totul.

— Cere-i lui William.

— Nu e acelaşi lucru.

— Ei, sună-mă când vrei să vorbim. O să te descurci tu.

Vince se plictisea. Voia să păstreze legătura, dar nu s-o facă pe dădaca.

— Am o întâlnire; te sun eu peste o săptămână, două.

— Să salut pe cineva din partea ta?

— Pe cine vrei. Spune-le că mi-e dor de ei.

Era un lucru uşor de spus, genul de frază goală care putea ţine uşile întredeschise chiar şi după cele mai grave crize familiale.

— Deştept băiat, comentă Ray Beloit, când Vince intră în biroul lui şi-i spuse de ce întârziase la întâlnire. E bine să ţii legătura cu familia; legăturile de familie sunt mai rezistente decât apa.

Beloit, cu zece ani mai mare decât el, îl îndemnase pe Vince să vină la Denver de când se cunoscuseră, în

Tamarack. Dorea un partener, un constructor care să poată privi o clădire învechită sau un loc viran şi să vadă un centru comercial, un complex administrativ sau un parc industrial, după care să se repeadă înainte, făcându-le să se concretizeze. Îşi dorea un om dispus să rişte bani şi timp pentru a transforma o capitală somnoroasă din Vest într-un oraş modern şi trepidant, şi cu acel prilej să facă şi avere.

— Îmi plac oamenii ambiţioşi şi grăbiţi, spuse el. Şi eu sunt la fel. Un luptător autentic; un extraordinar învingător prima-ntâi.

Ray Beloit era cel mai mare fan al său propriu. Nu suporta tensiunea de a aştepta să-l admire alţii, aşa că o făcea el însuşi. Toată lumea din afacerile şi politica statului Colorado ştia că Beloit avea să le vorbească frecvent şi umflat în pene despre realizările lui, şi că nu aveau nevoie decât de o înclinare a capului sau de un

murmur de încuviinţare, ca să-l mulţumească.

— Doi zburători la trapez, de-asta facem noi o echipă bună, îl bătu el pe Vince pe umăr, iar Vince, care detesta să fie bătut pe umăr, făcu un efort să nu-i dea una peste mână. Avea nevoie de Beloit.

Denumise compania *Lake Forest Development, cu* toate că aveau sediul în Denver, cu faţa spre coline, întorcând spatele oraşelor Chicago şi Lake Forest, la fel cum o făcuse şi el, pentru totdeauna.

— Ciudat nume, spuse Beloit, dar, dacă ţi s-a lipit de inimă, merg şi eu; nu-mi cade nasul. O să-l facem să bubuie, oricum s-o numi. Vii diseară cu mine şi Lorraine la un film?

— Am o şustă.

— Bine, bine. Îmi plac bărbaţii care sunt tot timpul ocupaţi. Ca mine. Nu las iarba să crească sub pietre. Cu toată viteza înainte şi foarte mare atenţie la albul ochilor. E una specială?

— Nu.

— Ei, fă-ţi cheful. Şi vezi cum te mişti. Când abia te-ai bălăcărit printr-un divorţ, nu se cade să pici iar în apă fiartă.

Îl bătu pe umăr. Avea mâna mare şi cu perniţe, ca o

labă de urs, semăna şi el cu un urs, faţă masivă, nas mic, mustaţă deasă, buze umede, umeri puternici şi braţe lungi. Umbla avântat înainte, făcându-i pe străini să creadă că era gata-gata să-i ia pe sus, iar cei care se temeau să nu-l fi jignit cumva o tuleau să ia distanţă. Lui Vince îi plăcea aura vag ameninţătoare care-l înconjura pe Beloit; şi chiar mai mult îi plăceau relaţiile lui. Beloit cunoştea pe toată lumea din şi de pe lângă Denver; le ştia secretele, poftele, alianţele, războaiele private. Iar acestea erau genul de cunoştinţe necesare unui om pentru a ajunge la destinaţie atât de repede pe cât intenţiona Vince.

În toţi acei ani de început, a zburat la Chicago o dată pe lună, în weekend, ca s-o vadă pe Dora. Îi plăcea să se gândească la el însuşi ca la un tată, să ştie că modela o minte maleabilă. De-asta aveau oamenii copii, în primul rând, îşi spunea Vince; ca să aibă putere totală asupra altei fiinţe omeneşti, să determine, fără amestecul nimănui, ce gen de persoană avea să fie acea făptură. Dar, oricât de mult îi plăcea să fie tată, îl mai încânta şi s-o împiedice pe Rita să le facă pe toate după pofta ei. De îndată ce judecătorul i-a ordonat să-i permită accesul la fiica lui pentru două zile pe lună, Vince a luat avionul de

Chicago, după care n-a mai ratat nici o singură vizită, decât cu rare excepţii, când el şi Beloit treceau prin câte o criză.

— Mi-ar plăcea să vină ea la mine data viitoare, îi spuse el Ritei într-un weekend, pe vremea când Dora avea şase ani.

Se afla la Denver de niciun an, dar el şi Beloit cumpăraseră deja pământ şi elaborau planuri pentru un turn administrativ în Denver şi un mic centru comercial în Colorado Springs. Stătea aşezat în livingul decorat în argintiu şi în culoarea piersicii al Ritei, într-o, seară de duminică din februarie, amarnic de geroasă, arătându-se amiabil şi împlinit.

— Am s-o duc la munte, s-o învăţ să schieze; i-ar plăcea enorm.

— Rămâne la Chicago, replică Rita.

Vince clătină din cap cu jale:

— Cât de mult timp mai ai de gând să mă pui să plătesc? Am venit aici în fiecare *lună, din* mai, a*nul* trecut; i-am acordat Dorei toată atenţia şi i-am cumpărat tot ce şi-a dorit... n-am fost un tată bun?

Rita ridică din umeri.

— Rita, n-am fost? Spune-mi! Vreau să fiu un tată bun,

dar toate astea sunt noi pentru mine şi nu-s întotdeauna sigur de ce-ar trebui să fac. N-avem un cămin şi o familie normale şi încerc să-mi dau toată silinţa. Rita, e spre binele Dorei, nu al meu! Spune-mi cu ce greşesc!

— Cu nimic, răspunse Rita, fără tragere de inimă. Îi privi chipul angelic şi văzu lacrimi lucindu-i în colţurile ochilor căprui şi calzi.

— Nu e la fel de frumoasă ca mama ei, continuă el, aproape nostalgic, dar nu-i drăgălaşă? Şi deşteaptă brici, şi o sportivă splendidă. Ţi-a spus că am jucat şotron şi a câştigat?

Rita zâmbi, atrasă de farmecul lui, ca de-atâtea alte ori. Apoi, sări în picioare şi se duse în capătul opus al încăperii. Îşi muşcă buzele.

— Nu poate merge în Colorado. Vreau s-o ştiu aici, nu singură într-un apartament cu tine.

Vince o privi lung.

— Tot mai crezi... Doamne fereşte, Rita, doar nu poţi crede una ca asta! Orice altceva oi fi crezut – şi ticăloasa aia mică a minţit! –, nu poţi crede că i-aş face aşa ceva propriei mele fiice!

Rita îi evită ochii rugători.

— Nu vreau să meargă în Colorado.

Lui Vince îi scăpă din piept un oftat prelung.

— Poate, într-o zi, ai să te îndupleci. M-am gândit că ar fi bine ca Dora să vadă unde locuiesc, şi biroul, şi ce construiesc. Sigur că probabil încă nu spargem solul încă un an; poate până atunci Dora va putea să…

Lăsă fraza în aer. Rita privea pe fereastră, spre luminile de pe Lake Shore Drive.

— Dacă vrei să te gândeşti, numai, spuse Vince umil. Ţi-aş fi foarte recunoscător.

Se ridică şi-şi luă paltonul.

— Mă gândeam s-o scot la o pizza; mi-am rezervat bilete la un avion mai târziu, în seara asta. Ai ceva împotrivă?

— Nu.

— O aduc înapoi în două ore. N-am să urc şi eu cu ea; plec direct la aeroport.

Rita dădu din cap.

— Şi ne vedem luna viitoare.

Acelaşi gest.

Vince îi privi profilul, cu un mic zâmbet pe buze. Avea să se răzgândească. Femeile se răzgândeau întotdeauna, când aveau de-a face cu el. Adineauri, un moment, fusese gata să cedeze… Ştia că avea să se mai întâmple. Porni pe

culoar spre camera Dorei.

— Ce zici de-o pizza?

— O, da! sări fetiţa de lângă casa păpuşilor pe care i-o cumpărase el în aceeaşi după-amiază. Stătea într-un colţ al odăii, printre zecile de Animale de pluş, păpuşi, truse de construcţii, cuburi, seturi Lego şi jocuri cu care o potopea Vince după divorţ.

Alergă spre el:

— Mor după pizza. *Uno's* sau *Duc's?*

— Tu alegi. Pizza e la fel de bună la ambele.

— *Uno's.* E întuneric, fum şi mai ca pentru oameni mari.

Vince chicoti:

— Eşti o tânără femeie foarte mare.

— Ştiu, răspunse fetiţa serioasă. Nu cred că-i mare lucru de capul copilăriei. Mergem?

— Chiar acum.

O urmă până la debaraua de mantouri de lângă uşa din faţă şi, când îi dădu paltonaşul, i-l ţinu să se îmbrace. O privi cum îşi înfăşura un şal de caşmir la gât şi îşi încheia cu grijă nasturii pe deasupra lui. Îi plăcea să se uite la ea, fiind aproape ca şi cum s-ar fi privit pe el însuşi. Părul scurt şi blond al Dorei era buclat exact la fel ca al lui,

ochii căprui aveau aceeaşi formă cu ai lui şi puteau trece de la căldură la calm calculat aproape tot atât de iute, şi mai avea un zâmbet întocmai la fel de dulce. Bărbia, ca a lui, era puţin cam prea ascuţită dar, în pofida ei, faţa avea o frumuseţe angelică, aidoma cu a lui.

Şi, mai mult chiar decât înfăţişarea fetiţei, lui Vince îi plăcea maturitatea ei precoce. Niciodată nu agrease bebeluşii sau copiii mici, iar Dora reuşise să-i atragă atenţia doar sărind peste o întreagă etapă a copilăriei.

— E foarte frig afară, spuse ea, punându-şi o beretă de caşmir din aceeaşi garnitură cu şalul. Sper că te-ai îmbrăcat cum trebuie.

— Luăm un taxi, replică Vince. N-ar trebui să-ţi iei rămas bun de la mama ta? Se supără foarte rău dacă uiţi.

— Ba nu se supără. Am discutat.

— Aha, rămase el cam descumpănit. Ei, e bine atunci, înainte, se agita tot timpul pe tema asta.

— Nu zău? răspunse Dora rece.

Aşteptă în tăcere la ascensor şi, când acesta sosi, intră înaintea lui Vince, salutându-l din cap pe liftier. Îşi privi tatăl, cu un zâmbet dulce, trecerea instantanee de la o stare la alta, după stilul lui, iritându-l şi mai mult.

— Mor de foame, tati. Ce idee minunată ai avut, să mă

duci la o pizza la *Uno's.*

Uita întotdeauna de Dora imediat ce se urca în avionul de Denver. Acolo se găsea adevărata provocare; acolo trebuia să se asigure că stăpânea tot ce se întâmpla, să profite de toate, să acumuleze destulă bogăţie şi putere pentru a face orice dorea. Şi, mai ales – din moment ce nu-i fusese greu să-şi transfere planurile din Illinois în Colorado –, să intre în politică.

Era cel mai potrivit moment pentru a se afla în Denver, la începutul a ceea ce urma să devină cel mai mare boom din istoria localităţii. Pentru un constructor ca Vince, care-şi învăţase lecţiile în bazinele miniere din Chicago şi politica în comitatul Cook, şi un antreprenor ca Ray Beloit, ale cărui relaţii mergeau de la lideri ai scenei sociale până la personaje obscure din culise, avântul din Denver era o beţie lungă şi ameţitoare.

„Locul potrivit, momentul potrivit, oamenii potriviţi", îşi spuse Beloit, cu glasul plin de satisfacţie. Stătea în fundul unui cabinet, privindu-l pe Vince cum conducea o conferinţă de presă la inaugurarea primului proiect al *Lake Forest Development* şi a celei dintâi hale comerciale din Denver – *Chatham Place.* Vince era talentat, constată el fericit; era cel mai bun. Replica la întrebări cu un surâs

care te făcea să te-ndrăgosteşti de el. Pe Vince îl aştepta un viitor strălucit, foarte strălucit.

— Cum se face că n-aţi folosit un arhitect din Denver? întrebă un critic de arhitectură de la *Denver Post.*

— Am vrut, răspunse cu dezinvoltură Vince; stătea aşezat, lejer pe un colţ al mesei, lângă un şevalet cu schiţe şi fotografii ale lui *Chatham Place* în diversele stadii de construcţie. Şi intenţionez s-o fac, cât de frecvent pot, De data asta, n-a ieşit.

— De ce n-a ieşit?

— Îl doream pe cel mai îndrăzneţ şi mai controversat arhitect din lume. Întâmplător, era în Japonia şi nu în Denver.

— De ce? De ce controversat?

— Ca să vă atragă atenţia, le zâmbi Vince, cu chipul deschis şi sincer ca al unui copil. Vreau să urc oraşul Denver lângă New York, Chicago şi Roma. Vreau să fac statul Colorado celebru şi prin altceva în afară de agrement. De ce să se bazeze Colorado numai pe munţi, pentru grandoarea lui? Suntem în stare de mai mult. Daţi-mi câţiva ani şi şansa să construiesc celelalte proiecte pe care le am pe planşetă şi veţi vedea cum Colorado conduce lumea în transformarea peisajului. *Chatham*

Place nu e decât un început.

— Cât a costat? interveni un alt reporter.

— Optzeci şi cinci de milioane de dolari.

— Şi returul?

— Respectabil. Şaptezeci şi cinci la sută din magazine şi din toate restaurantele sunt închiriate şi deschise, clubul sportiv e deschis, avem concursuri de patinaj programate pentru următoarele şase luni. Nu ne îndoim că vom avea locurile ocupate în proporţie de sută la sută până la sfârşitul anului.

— Ce s-a întâmplat cu conflictul dumneavoastră cu Greenbriar Viilage? întrebă un reporter. Oamenii aceia s-au luptat nebuneşte ca să nu intraţi acolo. Cum le-aţi închis gura?

— N-a fost nevoie, răspunse cu blândeţe Vince. Ştiu şi ei că această comunitate ne interesează la fel de mult ca pe ei. Ar trebui să-i întrebaţi direct. Vă voi da numele principalilor lideri; cred că veţi afla că am devenit buni vecini...

— Dând foc unei case de-a lori insistă reporterul.

În sală se lăsă tăcerea. Vince îl privi lung-pe reporter.

— Presupun că vă referiţi la casa lui Oscar şi Emmy Delaney.

Exact. Într-o vreme, soţii Delaney apăreau mereu în ziare sau la posturile de televiziune, ” participau la şedinţele primăriei şi la marşuri pe străzi, luptând împotriva halei dumneavoastră, împreună cu vecinii lor. Până le-a ars casa.

Vince dădu din cap:

— A fost o mare nenorocire. Le-am construit o casă nouă, mai mare, am mobilat-o şi am amenajat şi o curte de joacă pentru copiii lor. Pierderea casei a fost o tragedie, dar i-am putut ajuta, integrându-i în emoţia proiectului *Chatham Place* şi a tot ce spune acesta despre viitorul statului Colorado, despre productivitatea şi viaţa fericită americană. Oscar şi Emmy se află în fruntea consiliului de locatari care se ocupă de relaţiile dintre hală şi vecinătate, şi îi considerăm buni prieteni ai *Chatham Place.* Şi ei la fel.

Se ridică.

— Îi voi preda problema lui Ray Beloit; are în buzunar toate datele şi cifrele. Când aţi terminat, la restaurant se serveşte un bufet rece. Vă mulţumesc tuturor că aţi venit; sper să vă văd des pe-aici. *Eu* voi fi aici; s-ar putea chiar să învăţ să patinez. Dacă adineauri aţi crezut că mă aflam, pe gheaţă subţire, aşteptaţi numai să mă vedeţi pe cea

adevărată.

Râseră, admirându-i îndrăzneala. Ancheta oficială asupra incendiului de la familia Delaney se încheiase neconcludent, dar stăruiau zvonuri că nu fusese un simplu accident.

— Mare figură, comentă un reporter, în timp ce Vince ieşea. Să ţin minte, niciodată să nu fiu în tabăra opusă când vrea el ceva.

„Cretinii”, spuse Vince în gând, cu dispreţ, părăsind clădirea, „n-au să ne-atingă nici c-un deget”. Ştia că ghicise corect: reporterii, la fel ca oamenii de afaceri din Denver, voiau să îngraşe oraşul cu ajutorul turiştilor, al convenţiilor şi al cumpărătorilor atraşi din toate statele Munţilor Stâncoşi, închizând ochii în faţa zvonurilor, dacă se anunţa un val de prosperitate. „Ce parteneri comozi suntem”, medită el, cu un surâs subţire, dar în dimineaţa aceea, în drum spre birou, simţea faţă de presă un dispreţ profund, pe care n-avea să şi-l piardă niciodată.

Când ajunse, îl sună secretara:

— Domnul Charles Chatham vă caută la telefon; a spus că e ceva important.

Cu un *mormăit* de nemulţumire, Vince luă receptorul.

— Da, răspunse el, nervos.

— Iartă-mă că te întrerup, începu Charles, dar m-am gândit la oferta ta.

Vince se încruntă:

— Care ofertă?

— Pentru Dumnezeu, Vince, de vicepreşedinte al companiei tale! Săptămâna trecută când am fost acolo, ai spus...

— Ţin minte. Şi? Când ajungi aici?

— Nu ajung. Nu pot, Vince, cel puţin nu încă, Tata are nevoie de mine. N-a mai rămas nimeni care să conducă firma în timp ce el e la Tamarack şi azi-dimineaţă mi-a spus că se va Instala acolo. Permanent. Pleacă din Chicago...

— De ce? întrebă Vince imperios.

— Zice că-i place mai mult decât la Chicago. Are şaptezeci de ani, ştii şi tu. Cred că a obosit şi vrea să scape. Mi-a spus că e convins că pot conduce compania.

Vince tăcu.

— Mă rog, are dreptate, continuă Charles. Nu fac afacerile la fel Ca el, nici ca tine, dar are încredere în mine şi nu-l pot lăsa de izbelişte.

Vince continua să nu spună nimic.

— Va fi bine, adăugă Charles, cu glas sonor. O s-o

lăsăm doar puţin mai moale, pe-aici. Ştiu că tu şi tata nu mă găsiţi destul de agresiv, dar aşa sunt eu şi, dacă îmi scapă unele lucruri fiindcă nu le observ imediat, tot bine o vom duce; o să meargă. Aşa sunt eu; nu mă reped.

„Şi nici nu împingi, nu tragi, nu manipulezi”, completă Vince în sinea lui. „Dar ai necazuri”. O bănuise, întrucât Charles nu vorbea niciodată despre el însuşi când venea la Denver. Se târa după Vince la dineuri, cocktail-uri şi acţiuni de binefacere şi se părea că nu voia să audă decât despre Vince.

„Dar are probleme”, îşi spuse Vince din nou. *Dar îmi scapă unele lucruri.* Se întrebă ce ocazii se iviseră pentru *Chatham Development,* după care profitaseră de ele alte firme, deoarece Charles nu era stăpân pe situaţie, cum nu fusese niciodată.

Dar ştiuse de mult timp că fratele său nu putea conduce compania aşa cum trebuia să fie condusă; era nevoie de imaginaţie şi bărbăţie, iar el nu avea niciuna, nici alta. Ethan le avea; Vince le avea. Charles era un băiat bun la toate înnăscut, omul perfect pentru faţadă. „Ce-aş fi putut face eu cu ea?” îşi spuse Vince şi, un moment, în ciuda strălucitului început pe care şi-l realiza la Denver, trecutul îi reveni în minte, cu toate pagubele şi tulburarea

sa. Totul ar fi trebuit să fie al lui. Compania familiei. Tamarack-iul. Anne. Soţia lui. Fiica. Toate de care fusese atât de sigur. Şi nu s-ar fi întâmplat nicio belea dacă Anne nu dădea din gură, dacă Ethan nu-i lua apărarea, dacă Charles îi stătea lui alături, dacă William îi ţinea clar partea, dacă Marian n-o dădea cotită. Le merita sprijinul – i-l *datorau* – fiindcă el era cel mai deştept din toţi. Dar se prăbuşiseră, iar Vince rămăsese pe dinafară.

— Iar William şi Fred lucrează şi ei cu mine, continuă Charles. Facem o echipă destul de bună. Nu avem atât de multe activităţi ca pe vremea când erai tu aici, dar stăm pe linia de plutire şi e perfect aşa. În fond, nimic nu durează o veşnicie. Toate se schimbă. Anne a împlinit optsprezece ani acum două luni, în aprilie, şi nici nu ştiu cum mai arată. Dacă ar fi rămas acasă, acum era la colegiu. Cum poate cineva să *dispară* aşa? izbucni el. Dacă munceşte, înseamnă că are un cod de asigurări; trebuie să plătească impozitul pe salariu; dacă se întorcea la şcoală, era înscrisă; dacă avea un cont de bancă, figura în fişiere. Oamenii lasă urme, orice-ar face… Cum naiba a putut să se piardă aşa, pur şi simplu? Am început să citesc anunţuri, ştii, la cele personale. Nu ţi-ar veni să crezi cât de mulţi oameni îi caută pe alţii. Uneori, cred că

întreaga lume s-a pierdut şi n-am mai rămas decât puţini care ştim unde ne e locul. Doamne, ce dor mi-e de ea, Vince. Îngrozitor lucru să pierzi o fiică. De fapt, eu am pierdut două; Gail nu mai are prea multe în comun cu mine; mă acuză pentru plecarea surorii ei. Şi cred că are dreptate.

— Ar fi preferat să mă faci violator şi mincinos, spuse rece Vince.

— N-are decât doisprezece ani, Vince; nu înţelege tot ce se întâmplă. Îi e dor de Anne, atâta.

Urmă o scurtă tăcere.

— Ştii, ne vedem cu Dora; Rita o aduce uneori la cină. E o fetiţă frumoasă; îmi aminteşte de tine. Poate, odată, când vii în vizită, o aduci şi tu la cină.

— Când m-o invita tata, am să vin şi la cină, replică Vince. Încă se mai poartă ca şi cum n-aş exista?

— Nu vorbeşte despre tine, dacă la asta te referi. E ca oţelul, în problema asta, Vince. Nu vrea să-ţi pronunţe numele; nici măcar nu rămâne în cameră, dacă pomeneşte cineva de tine.

— Şi mă pomeneşte cineva?

— Nu prea des.

— Trebuie să te las, spuse brusc Vince. Sunt ocupat;

tocmai am deschis o nouă hală comercială…

— Am citit despre ea. *Chatham Place.* Mi-a amintit de tata, cum denumea străzile după membrii familiei. Sună excelent. Poate că zilele-astea las şi eu totul baltă şi o iau spre vest. Tata a făcut-o; urmează rândul meu.

„Nici de futu-i mă-sa”, reflectă Vince. „N-o ştergi tu, piticule; n-ai tu coaiele să faci de capul tău ceva, nici măcar să vii aici şi să te bazezi pe mine”.

— Oricând, îi spuse el lui Charles. Te aşteaptă un birou.

După ce închise, stătu nemişcat câteva momente. „Toată familia”, îşi spuse el; „s-a terminat muniţia. Tata e prea bătrân şi se duce. Aş putea să scufund *Chatham Development* şi să-i fac să piardă Tamarack-ul, şi nu m-ar putea opri cu nimic. Atunci vor înţelege că i-au dat cu şutul cui nu trebuia”. Avu o clipă de regret că nu putea fi o bătălie mai dură.

Dar până atunci mai era. Urma să se ocupe de îndată ce va avea timp să se gândească.

Însă îi erau încă destul de prezenţi în minte pentru ca săptămâna viitoare să-i trimită lui Charles o tăietură din suplimentul special de duminică al ziarului *Denver Post* în care Vince era numit „Noul superstar din Denver”. Beloit, care se menţinea intenţionat în culise, nu era pomenit;

numai Vince Chatham, preşedinte şi fondator al firmei *Lake Forest Development,* cu farmecul şi fotogenia sa blondă, ocupa tot centrul articolului. „Pune-o pe biroul tatii”, scrise Vince într-un mesaj către Charles, ataşat articolului. Şi în tot timpul anului următor, când se deschise Turnul Chatham, o clădire administrativă de oţel şi sticlă, şi începu munca la fundaţiile Centrului *Chatham,* un complex de clădiri administrative, Vince îi trimise decupaje lui Charles, spunându-i să le pună pe biroul lui Ethan sau să i le trimită la Tamarack. Toate reportajele spuneau acelaşi lucru: Vince Chatham călărea pe cai mari în centrul vieţii mondene şi de afaceri a oraşului; devenea un erou.

De-atunci începând, el şi Beloit au găsit uşor finanţări pentru construcţii, în termeni mult mai avantajoşi decât li se acordau celorlalţi antreprenori. În câţiva ani, aveau un personal de cincizeci de membri şi construiau turnuri rezidenţiale, magazine, cinematografe şi vile orăşeneşti în Colorado, Utah şi Arizona. Iar Vince, care niciodată nu participase şi nu susţinuse acţiunile de caritate, a intrat în comitetele directoare ale Societăţii caritabile unite din Denver, în Clubul băieţilor şi al fetelor din Denver, şi contribuia cu bani pentru toate organizaţiile care îi

cereau.

Mergea din triumf în triumf. Anii se succedau, iar el se afla mereu pe creasta următorului val. Oriunde privea, vedea orizontul schimbat din Colorado şi din statele învecinate, clădirile care răsăreau la atingerea mâinii lui şi creşteau tot mai înalte sau mai întinse, acoperind pământul. Ajunsese un cetăţean de frunte al oraşului Denver, cel mai căutat burlac din Denver, regele construcţiilor din Denver. Acest lucru a fost exprimat cel mai clar la un banchet dat în onoarea lui ca „Om al anului" din Denver. „Vince Chatham", a spus maestrul de ceremonii, „este modelul perfect al tinerilor din America".

— Pentru copiii-minune, spuse Beloit, ridicând paharul, la cea de-a cincisprezecea aniversare a lor.

Se aflau în biroul lui Vince, privind spre munţi, peste întinderea de clădiri care nu se aflaseră acolo la sosirea lor. Metropola tot mai extinsă a Denver-ului scotea în fiecare an noi degete în dezvoltare, nivelând pământul şi acoperindu-l cu un linţoliu de smog galben-cafeniu care devenea tot mai dens cu fiecare kilometru de şosea nou construit.

— Cinşpe ani de glorie, continuă el, şi iată-ne plini de proiecte care vin, ca femeile de treabă, unele după altele.

În viaţa mea nu m-am distrat atât de bine.

Bău şi-şi umplu din nou paharul.

— Vii diseară cu mine şi Lorraine, să sărbătorim?

— Am alte planuri pentru diseară.

— Ei, aşa e, de obicei ai, Atâtea fete, Vince; unde naiba le găseşti? Nu ştiam că în Denver sunt atât de multe. Ba nicăieri, de fapt.

Tăcu un moment.

— Te gândeşti să te însori din nou?

Sprâncenele lui Vince se înălţară:

— De ce?

— Păi, s-ar putea să fii mai fericit. Mai aşezat. Nu va mai trebui să-ţi faci griji cu cine ai să te culci în fiecare noapte.

— Nu-mi fac griji.

— Bine, poate nu-ţi faci acum, dar nu se ştie niciodată.

— Despre ce e vorba, Ray? întrebă Vince, după un moment.

Beloit ridică din umeri:

— Lorraine şi cu mine ne întrebam, atâta tot. Vreau să zic, ştiu că nu mă priveşte, dar mă gândeam; cred în preocupările pentru ceea ce contează, iar aici cel mai important e să navigăm lin. Am adunat destulă energie;

îmi place încotro ne îndreptăm; dar, pe mări calme, voiajul e mai prosper – nu? – şi cele mai calme mări sunt ale partenerilor mulţumiţi. Eu am familia mea, pe Lorraine a mea, cuibuşorul meu în copacul vieţii, dar tu continui să alergi ca un fante al frontierei de Vest. Nu te încrunta la mine, Vince, e un sfat părintesc pe care ţi-l dau.

Privi lung expresia tot mai sumbră de pe chipul lui Vince.

— O.K., nu vrei sfaturi părinteşti; atunci, zi-i sfat ca între parteneri. Tot ce spun e că sper să te saturi de genul ăsta de viaţă şi să te aşezi la casa ta.

Oftă.

— Şi mă mai îngrijorează şi toate tovarăşele astea de joacă. Îmi amintesc cât de derutant e – alt nume, alte poziţii, alte conversaţii în fiecare săptămână, sau la două săptămâni, cât o fi – şi azi-mâine ai putea şopti noaptea-n pat secrete de afaceri, în vreo ureche gingaşă…

Vince se ridică în picioare, negru la faţă.

— Ticălosule, dacă-ţi închipui că aş vorbi, mai ales unei femei…

— E posibil, replică Beloit, neintimidat. O femeie e o capcană dulce, iar tu eşti un puşti sexy, Vince, şi e foarte

posibil să te laşi sedus de un snop de farmece delicioase. Stai jos, stai jos; nu ne certăm; discutăm. Câteodată, apar în afaceri unele situaţii care te macină şi-ţi vine cheful de vorbă la ora două noaptea. Ai o nevastă, e O.K. Nu nemaipomenit, dar merge. Eu nu-i vorbesc lui Lorraine dar, dacă aş face-o, ştiu că ar ţine cărţile aproape de foarte frumosu-i piept. Deci, uite ce spun eu, ai nevoie de un cuib cu o păsărea care să te facă fericit; ai nevoie de o tovarăşă cu pâinea unsă pe partea ta. E mai sigur şi foarte comod.

Îşi goli paharul.

— Asta a fost tot. Nu prea greu de înghiţit, este?

Vince îl privi îngândurat.

— Nu eşti tu prost degeaba, Ray.

— Şi nici tu nu eşti degeaba o canalie, replică Beloit vesel. A propos, Ludlow o să liciteze pentru Cherry Creek Point.

— E sigur?

— Am aflat de la un sponsor de-al lui. Se dă peste cap cu problema asta şi are o echipă mai mare ca a noastră. Îşi închipuie, am impresia, că-şi poate goli puşculiţa ca să cumpere pământul, poate până la treizeci de milioane, şi să-i pună la loc din tot ce construieşte. Crezi că ar merge

până acolo?

— Poate reuşim să aflăm. Cal Zorick a lucrat la el.

— Uitasem. Noul tău asistent. Şi probabil mai are amici de pahar la Ludlow. Mi se pare cam lacom.

— Probabil.

— Vrei să-l sun?

— S-ar putea să nu fie rea ideea.

— Îi telefonez chiar acum. Iar tu ai să tegândeşti la ce ţi-am spus? Despre cuibuşoare şi păsărele şi toate alea?

— Am să mă gândesc.

Ştia că Beloit avea dreptate; trebuie să se ocupe de acel lucru. De fapt, Vince înţelesese de câtva timp că nu putea trăi la nesfârşit fără obligaţii. Dacă o mai ţinea mult aşa, aveau să i se erodeze credibilitatea şi influenţa în oraş. Conservatorul Denver, devotat valorilor de preerie ale stabilităţii şi ale grupurilor sociale şi familiale strâns unite, n-avea să-l aplaude şi să-l tolereze dincolo de o anumită limită şi, după cincisprezece ani de prezenţă vizibilă în centrul scenei sociale, acea limită nu mai era prea departe.

Un an, cel mult, îşi spuse. Până atunci, avea să fie căsătorit: un soţ şi un cetăţean model. Iar apoi, putea merge mai departe. Se plictisise să tot fie primul

constructor din Denver; cam era timpul să-şi schimbe cariera.

În săptămâna următoare, intră în biroul lui Beloit:

— Ai vorbit cu Cal?

— Am vorbit, i-am spus toate lucrurile pe care le ştie deja. I-am spus că Cherry Creek Point ar putea fi cel mai mare eveniment din Denver, de la căruţele din Conestoga, dacă părinţii oraşului îi vând pământul antreprenorului potrivit, i-am spus că Ludlow o să liciteze şi că mă întrebam dacă nu-şi mai păstrase unele prietenii de-acolo. I-am spus că afacerile cu construcţii sunt pline de recompense pentru găina care ouă informaţiile de aur. E un băiat isteţ, să ştii: azi-dimineaţă mi-a adus licitaţia lui Ludlow. Douăşapte jumate pentru toţi cei şaptezeci de acri.

— Nu-i rău deloc. Şi Cal ce-a spus?

— Vrea să liciteze douăşopt şi să facă treaba. Moare după ea.

— Pe-asta aş vrea s-o mai pieptănăm puţin. Cheamă aici pe toată lumea, azi după-amiază; ne apucăm de lucru. A propos, cu cât l-ai plătit pe Cal?

— Zece mii. A făcut treabă bună.

Vince încuviinţă:

— Toată lumea aici, la ora trei.

Era genul de şedinţă care-i plăcea cel mai mult, cu toate informaţiile în mână, oamenii săi din puncte-cheie aşteptându-i hotărârea, opoziţia în dezavantaj. Oferta lor finală, predată peste o săptămână municipalităţii în plic sigilat, a fost de 27.910.000 de dolari. Peste două săptămâni, proprietatea Cherry Creek era a lor.

Întrucât se hotărâseră să folosească o metodă rapidă de construcţie, începând să clădească încă în timp ce mai terminau schiţele multor detalii, fundaţiile s-au pus în aceeaşi toamnă, la cinci luni după ce-şi însuşiseră terenul.

— Cel mai mare record de timp, spuse Cal Zorick, privind desenele din biroul lui Vince. E un proiect excelent, Vince; este, cum să spun, vizionar. Toate, pe o scară atât de enormă. Şi banii; costurile. Partea asta e greu de înţeles.

Vince îl privi cu ochii îngustaţi:

— Ce te frământă?

— A, mă gândeam doar la câte implică. Nu mă refer la ceea ce ai plătit pentru pământuri; a fost destul de firesc. Dar când va fi construit totul... Doamne, Vince, nu ţi se pare că auzi deja banii căzând în toate fantele alea mici pentru monede? Parcul de distracţii şi verdeaţa,

terenurile de tenis şi debarcaderul, şi pe urmă toate chiriile, şi obţii un procentaj din vânzările magazinelor şi restaurantelor, nu? E atât de imens, încât îţi vine greu să cuprinzi totul. Vreau să zic, noi, ceilalţi, lucrăm doar la unele părţi din proiecte şi câştigăm nişte salarii mici, dar tu vezi totul, ai panorama asta peste... toate. Zău că te invidiez.

Vince se rezemă de spătar.

— Zece mii de dolari ar satisface pe oricine care consideră că are un viitor în domeniul ăsta.

— Dar eu nu sunt oricine, Vince; dacă eram, Ray nu mi-ar fi cerut să vă ajut. Şi pe urmă, a spus că m-am descurcat excelent. Şi aşa a fost, Vince; nimeni de la Ludlow n-a aflat măcar că întrebam. Am fost foarte abil.

— Poate că ai fost, atunci. Acum nu eşti.

— În fine, nu ştiu. Înţelegi unde bat, voiam să pornesc pe cont propriu şi să ajung constructor ca tine, şi aş putea-o face, dacă aş avea vreo două sute de mii de dolari. Nu un constructor la fel de mare ca tine, dar aş începe cu puţin, undeva în altă parte; mă gândeam că poate în sud-vest. Şi că poate m-ai ajuta tu să încep. Ar fi ca şi cum ai investi în mine.

— Şi de ce-aş face asta? întrebă Vince.

— Să zicem, ca un act de bunăvoinţă. Vreau să zic, v-am ajutat când aţi avut nevoie, chiar dacă aţi vrut să fac ceva... dubios? Adică, a fost de-a dreptul ilegal, *nu?* Şi mă cam mustră conştiinţa. N-aş vrea să vă bag pe tine şi pe Ray în cine ştie ce rahat; dar, dacă nu reuşesc să scap şi să încep ceva pe cont propriu, atunci cred că m-ar învinge conştiinţa şi după un timp aş fi silit să – hai să zicem – să mărturisesc.

Vince se uită lung la el, până când Cal îşi mută privirea.

— Când te gândeai să pleci în sud-vest?

— Imediat, răspunse Cal prompt. Peste câteva zile. Mă mişc repede.

— Şi eu. Ar trebui s-o putem rezolva mâine după-amiază. Închide uşa când ieşi.

— Dar... stai o clipă... vrei să zici c-ai să...

— Mâine după-amiază. Închide uşa după tine.

După ce Cal plecă, Vince se duse în biroul lui Beloit.

— Cal vrea două sute de mii ca să tacă. Te ocupi tu, Ray? Te pricepi mai bine decât mine la chestiile de soiul ăsta.

— Ce i-ai spus?

— Că o rezolvăm mâine după-amiază.

— Înseamnă că avem timp la noapte. A, stai o clipă. Am

un dineu din alea împuţite. Ce-ar fi să mergi tu în locul meu?

— Perfect, răspunse pe dată Vince.

Şi, în noaptea aceea, se aşeză în locul lui Beloit la o masă rotundă din marea sală de bal a hotelului *Brown Palace,* cu două sute de invitaţi care mâncau pui la cuptor şi orez sălbatic, menu-ul tuturor banchetelor de binefacere din acel an la Denver. El şi Beloit participau în fiecare sezon la câteva asemenea dineuri; era important să fie văzuţi ca sprijinitori ai comunităţii şi se dovedea de o importanţă crucială să poată întreţine cu oficialităţile financiare şi guvernamentale conversaţii liniştite care de multe ori rezolvau mult mai multe decât întâlnirile din birouri şi săli de şedinţe.

Scrută sala de bal, observându-i pe bărbaţii la care nu ajunsese în timpul orei de cocktail-uri, pentru a conversa cu ei după cină. Privirea I se opri la două mese distanţă, întâlnind ochii unei roşcate cu zâmbet larg care se uita direct la el. Femeia se ridică de la masă, apropiindu-se.

— Maisie Farrell, se prezentă ea, cu mâna întinsă.

Vince se ridică şi îi strânse mâna. Era îmbrăcată în negru, contrastând cu braţele şi umerii goi, albi ca marmura, şi părul ca o aureolă de flăcări.

— Îmi amintesc, spuse el, sondându-şi adânc infailibila memorie. Mai faci muncă voluntară la filarmonică?

— Nu. Am promovat la muzeu.

— *Promovaseşi,* de la universitate, când ne-am cunoscut...

— Culcat.

— O ţin minte şi pe asta.

Zâmbetul lui Vince era cald, deşi tot ce-şi putea aminti cu certitudine după cinci – sau poate şase? – ani era că se aşteptase ca o absolventă de colegiu să fie docilă şi recunoscătoare, şi când colo ea fusese versată şi ironică.

— Urma să pleci în Europa, săptămâna următoare.

— Luna viitoare. Am fi avut timp să ne mai vedem. Nu m-ai mai căutat.

O privi fără grabă. Avea faţa prea lungă pentru a fi frumoasă, nasul şi bărbia puţin prea mari, fruntea ceva cam joasă. Surâsul ei, însă, era acela care atrăgea atenţia, şi iscodirea necruţătoare a ochilor verzi şi reci. Remarcile sale acide îi aminteau lui Vince de Anne, deşi Maisie era mai în vârstă şi mai sofisticată, ţintind mai precis. Acum îşi amintea şi altele despre ea. Era singura fiică a unui petrolist bogat; campioană la înot, la schi şi la tenis, cunoscută pentru pasiunea ei pentru petrecerile care

durau toată noaptea. Cel pe care şi-l amintea cel mai bine, însă, era zâmbetul: strălucitor şi deschis, atât de luminos, încât, deşi nu i se citea şi din ochi, majoritatea oamenilor credeau că era fascinată de tot ce i se spunea. Acel surâs impersonal dorise cel mai mult Vince să-l strivească. Voise să zâmbească numai pentru el.

— Mă neliniştiseşi, îi spuse. Nu ştiam dacă avea intenţii serioase, ceea ce era îngrozitor pentru orgoliul meu. Bărbaţii nu pot suporta incertitudinea, înţelegi; încep să se îndoiască de toate, chiar şi de propriul lor nume, dacă nu pot fi siguri de o femeie.

Maisie râse:

— Deci, ţi-ai uitat numele, şi pe-al meu. Ai talent.

Vince; aproape că te cred. Asta-mi amintesc cel mai clar despre tine: cât talent ai.

— Va trebui să mă asigur că te gândeşti încontinuu.

Continua s-o ţină de mână şi i-o ridică la buze.

— N-am să-ţi mai uit numele.

— Nici pe-al tău, sper.

Dezinvoltă, îşi retrase mâna dintr-a lui şi rămase relaxată, studiindu-l. Avea un tuxedo croit perfect; butoni de aur; părul blond îi era pieptănat cu grijă, ca să arate doar uşor nepieptănat. Era înalt exact cât ea, dar reuşea

să dea impresia că-i privea de-sus pe toţi.

— Tot oraşul vorbeşte. Am auzit oameni spunând că vei schimba Denver-ul pentru totdeauna.

— Au dreptate.

— Şi te bucuri? Te simţi victorios şi nemuritor, cu toate aceste turnuri *Chatham* şi locuri *Chatham* şi centre *Chatham care* domină câmpia?

— Fireşte. Ţi-ar plăcea un turn *Farrell?* îţi construiesc unul.

— N-am vrut niciodată să-mi apară numele pe clădiri. Mi se pare o dorinţă cam ciudată. Ca şi cum ar trebui să-i convingi pe toţi ce mare eşti. Adeseori m-am întrebat dacă oamenii fac asta pentru că îi îngrijorează mărimea unei anumite părţi.

Vince se întunecă la chip. „Futu-te-n cur de boarfă”, înjură el în gând; „cerşeşti să fii cârpită”. Nu se întrebă de ce încerca să-l înfurie; pe Vince rareori îl preocupau motivele, ale lui sau ale altora. Se însenină la faţă şi chicoti:

— Pe-asta n-am mai auzit-o. Va trebui să mă gândesc serios. Şi să mă examinez în oglindă.

Ochii ei îi salutară prompta revenire.

— Şi cum rămâne cu clădirile? Sunt copiii pe care-i vei

lăsa în urmă?

— Mai grozave decât nişte copii. Nu stai să te întrebi cum vor creşte.

— Asta trebuie să fie mult mai liniştitor decât să-ţi asumi riscuri cu oamenii. Le vizitezi des? Mângâi piatra şi te simţi nobil pentru că ai creat din ea frumuseţe şi utilitate?

— Nu.

Era în continuare furios, dar şi interesat şi activat. Voia să-i şteargă batjocura din voce şi licărul superior din ochii verzi; voia să-i facă trupul ăla mândru să se încovoaie sub al lui.

— Nu mă interesează să ating piatra, nici vreo altă parte a unei clădiri; nu vreau decât s-o văd luând forma dorită de mine.

Zâmbi puţin, ca un băieţaş, şi-i observă prudenţa din ochi, când chipul lui deveni juvenil şi candid.

— Toată distracţia e să asamblezi elementele ca într-un puzzle gigantic. Piatră, mortar, oţel; echipele care lucrează; banii cu care plăteşti; oamenii care închiriază spaţiile când sunt gata... Fac piesele să se îmbine astfel, încât nimeni să nu şi le poată imagina în vreun alt mod. N-au decât să mângâie alţii piatra şi marmura şi să

vorbească despre frumuseţe şi valoare funcţională; jocul constă în a completa puzzle-ul cât mai bine. Eşti căsătorită?

— Nu.

— Te conduc acasă diseară.

— Sunt cu cineva.

— Atunci, mâine. Mă eliberez la unu.

— Eu, nu; lucrez.

— A, la muzeu. Şi când termini?

— La cinci.

— Voi fi în faţă la cinci.

— Nu mă integrez în jocurile de puzzle ale altora, spuse Maisie. Nici în altfel de jocuri.

— Atunci, vom inventa unul nou, anume pentru tine.

Îi luă iarăşi mâna.

— Îţi mulţumesc că ai venit să mă saluţi. E cel mai frumos lucru pe care l-ai fi putut face. Abia aştept ziua de mâine. Cinci ani sunt o veşnicie.

— Şase, afişă ea zâmbetul acela larg şi automat care nu exprima nimic. Mâine va fi perfect.

A doua zi dimineaţă, când se trezi, se gândea la Maisie; se gândi la ea toată ziua.

— Nu eşti atent, spuse Beloit, aşezat pe canapeaua din

cabinet, înainte de amiază.

— Nu, mă gândeam. Ce spuneai?

Privirea lui Beloit deveni atentă:

— Cine-i tipa?

Vince tăcu un moment; apoi, ridică din umeri.

— Una pe care am întâlnit-o aseară.

— Nume n-are?

— Maisie Farrell.

— A, bravo. Chiar îţi place? Şi te place şi ea? Excelent, Vince; nici că se putea s-o nimereşti mai bine. E gazda perfectă, soţia ideală pentru tine. Şi cuscri buni; sunt chiar mai bogaţi ca tine. Jumate de miliard, un miliard, cât o fi. Cuscrii bogaţi sunt o comoară mai preţioasă decât rubinele. Şi nevestele bogate la fel. Face parte dintr-o duzină de comitete, e voluntară la muzeu şi la Liga femeilor şi Dumnezeu mai ştie pe unde, e atât de respectabilă că ar putea ajunge la Casa Albă. Ceea ce-mi aduce aminte de altceva.

— De ce anume?

Vince îl asculta doar pe jumătate, parcurgând ziarul de dimineaţă.

— De ce-ţi aduce aminte?

— De politică. Te-ai gândit vreodată la politică, Vince?

— Nu.

— Când o spui pe tonul ăsta, înseamnă că te-ai gândit.

— Poate. Stai o clipă, vreau să citesc asta…

Încă un moment, şi-şi ridică privirea:

— Maşina lui Cal Zorick a ieşit de pe şosea aseară, în Clear Creek Canyon. I-au găsit trupul pe la zece şi ceva.

— Nu, pe bune. Cal? Ce păcat. Era un băiat talentat, îşi ţuguie buzele Beloit, dând încet din cap. Mare nenorocire. A făcut treabă bună la noi. Se pare că a depăşit viteza şi a pierdut controlul volanului. Păcat de el. Ei, dar ce voiai să spui, că poate te-ai gândit la politică? Sau te-ai gândit, sau nu? Cum e?

Vince închise ziarul.

— Unde baţi, Ray?

— Plutesc schimbări în aer. Trebuie să le adulmeci, ştii, iar eu stau cu nasul după ştiri. În ultima vreme, îmi petrec mult timp cu amicii din partid, şi caută pe cineva nou. Politica abilă priveşte mereu înainte, înţelegi; nu se înglodează în mâlul trecutului, le dă alegătorilor noi posibilităţi de a alege, noutăţi de tot felul. Vor un om nou la alegerile viitoare.

— Pentru ce?

Glasul lui Vince era sec, aproape plictisit.

— Pentru Senat. Senator al Statelor Unite.

Vince tăcu.

— Mai sunt doar patru ani, nu foarte mult, cu tot ce am avea de făcut. Dar eşti cunoscut, Vince, ai o imagine bună şi tipii cu bani din oraş te agreează. Ăsta-i un start bun, iar avantajul de timp contează mult.

Aşteptă o clipă.

— Ei, gândeşte-te. Nu pierzi nimic gândindu-te. Am o listă de oameni pe care ar trebui să-i întâlneşti imediat, grupuri locale pe la care să treci, cuvântări pe care să le ţii la *Elks,* la *Rotary,* tot tacâmul. Şi o listă de locuri unde să dai bani. Mai mult decât ai dat până acum; mult mai mult. Nu există niciun substitut pentru a întinde averea, în strat gros, ca glazura pe tort, şi umplutura. Cred că valorezi cel puţin o sută de milioane – nu e nevoie să comentezi; e doar deducţia mea personală – aşa că poţi fi generos. Politicienii saltă capul şi dau din degete ca o dansatoare din buric, când intră în cameră cineva generos. Chiar dacă te ştiau dinainte, te vor cunoaşte mai bine când te vor vedea completând cecuri cu şase cifre.

Beloit îşi examină unghiile, apoi şi le lustrui uşor pe mânecă.

— Altceva. Babacul tău construieşte cu grămada în

Tamarack. Are multă presă – staţiune cu glanţ, parc de jocuri al vedetelor de cinema, al patronilor şi al neamurilor regale... Categoric, dă sclipire numelui de Chatham. Ai ceva de-a face cu Tamarack-ul?

— Încă nu. Stau cu ochii pe el.

— Ei, tot aia e: Chatham înseamnă Chatham, indiferent că eşti tu sau bătrânul. Unul dintre voi face o treabă care aduce noi afaceri în Denver; celălalt, transformă un mic oraş minier într-o staţiune bombastică, atrăgându-i în Colorado pe toţi marii cheltuitori. Iar creditul îţi revine ţie; tu eşti cel care ţine discursuri şi candidează pentru Senat.

Se ridică greoi de pe canapea.

— A, şi mai e ceva. Maisie Farrell. E bună, e dură, are clasă. Ar fi un ajutor nepreţuit în campanie. Viitoarea soţie a unui mare senator. Ba chiar...

Se întrerupse, pornind agale, îngândurat, spre uşă.

— Cum spuneam, e chiar îndeajuns de respectabilă ca să ajungă la Casa Albă. Vorbim noi mai târziu.

Vince rămase la birou mult timp, după plecarea lui Beloit. Se înteţea în el o dorinţă puternică, în sfârşit descătuşată. Se gândise la politică? Pentru numele lui Dumnezeu, cum să nu se fi gândit? Oricine pe care-l

interesa puterea se gândea la politică. Îi fusese aproape prea uşor să cucerească puterea în Denver, iar acum se săturase. Voia ceva nou. Ceva mai mare. Şi, pe măsură ce ideea se aşeza în mintea lui, îşi dădea seama că era, sosise momentul. Era gata pentru politică. Gata pentru Senat.

E *chiar îndeajuns* **de** *respectabilă ca să ajungă la Casa Albă.*

Era gata pentru toate.

S-a întâlnit cu Maisie în fiecare seară, timp *de* patru luni la rând, dorind-o în acelaşi fel în care dorea fotoliul din Senat. Trebuia s-o ia de soţie. Nu fiindcă îi spusese Beloit că trebuia să fie căsătorit; nici măcar pentru că era o valoare politică de prima mână. Trebuia să se însoare cu ea, fiindcă nu şi-o mai putea scoate din minte; era pentru prima oară că i se întâmpla, după cincisprezece ani, de când păţise la fel cu Anne. Şi, cu cât îi ocupa Maisie mai mult gândurile, cu atât devenea Vince mai gelos pe tot ceea ce făcea fără el. Îi distrăgea atenţia furia de a nu şti unde se afla în fiecare oră din zi şi din noapte, ce planuri avea, la ce se gândea când nu era cu el.

Nu reuşise să-i alunge sarcasmul; nu putea ajunge destul de aproape. Maisie, însă, avea să se mărite cu el;

era sigur de asta. Şi-l putea ajuta să obţină orice voia; în acest sens, Beloit avusese dreptate. Era ageră la minte, calmă şi cu destulă raţiune ca să-şi stăpânească ironiile. Provenea din lumea celor avuţi; avea relaţii distinse şi acreditări impecabile. Ştia *cum să* se îmbrace şi cum să se poarte cu străinii. Era foarte tânără – douăzeci şi opt de ani, pe lângă cei patruzeci şi şapte ai lui Vince – dar dădea impresia de a fi mai matură; deţinea o stăpânire de sine pe care puţine femei, de orice vârstă, o puteau egala. Valora o avere în campania politică şi urma să fie soţia politică ideală.

Şi, chiar dacă n-ar fi fost toate astea, tot s-ar fi căsătorit cu ea. Se mira şi el, uneori, dar numai într-o doară. Nu-l interesau speculaţiile filosofice şi, cu excepţia independenţei ei afurisite, Maisie era tot ce-şi dorea.

— S-ar putea să mă mărit cu tine, Vince, îi spuse ea, într-o seară de ianuarie.

Stăteau la o masă luminată de lumânări, în colţul restaurantului *Chez Amis,* iar flacăra pâlpâia exact atât cât să facă faţa lui Maisie să se unduiască sub bruştele schimbări de stare, ochii verzi trecându-i de la intimitate la răceală. Îl privea pe Vince cu un zâmbet amuzat.

— Parc-ai fi un alergător la curse, aşteptând pistolul de

start. Calmează-te, dragul meu; de ce eşti mereu aşa de nerăbdător?

— De ce n-aş fi? Ţi-am mai spus o dată, nu suport incertitudinea.

— În afaceri, nu te deranjează; te aştepţi la ea. Ceea ce te nemulţumeşte de fapt e că nu eşti sigur dacă va ieşi cum vrei tu sau nu. Povesteşte-mi despre Dora.

— De ce? întrebă el, surprins.

— Fiindcă, ori de câte ori vorbeşti despre ea, ceea ce nu se întâmplă prea des, te înfurii. Ce s-a întâmplat cu ea, de n-a ieşit pe placul tău?

Vince îi făcu semn chelnerului să mai aducă o sticlă de vin.

— O iubesc pe Dora foarte mult şi mă iubeşte şi ea. E o tânără remarcabilă.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc.

— O vei cunoaşte.

— Dar de ce n-am cunoscut-o până acum? După patru luni, şi atâtea discuţii despre căsătorie, n-ar fi fost cazul să-ţi cunosc fiica?

— Va veni în vizită nu peste mult, în vreo vacanţă de la şcoală, şi atunci o să vă cunoaşteţi.

— Dar n-a fost aici de Crăciun. Şi ai spus că nici când

era mai mică nu venea.

— N-a lăsat-o maică-sa. Iar la *Crăciunul* trecut a vrut să stea cu ea la Chicago.

— N-o lasă să te viziteze. De ce?

Vince ridică din umeri:

— Are idei sucite despre taţi şi fiice.

— Despre orice tată sau numai când e vorba de tine?

— La naiba, ce contează? Are un nou soţ, după doi ani de la divorţ, şi a spus că vrea ca Dora să aibă o familie adevărată, nu să se-nvârtă printr-o vizuină de burlac.

Zâmbi nostalgic.

— Cum aş fi putut-o contrazice? Eu nu-i puteam oferi o familie. Şi o vedeam la Chicago, de două ori pe lună. Dar de-acum încolo va veni aici ori de câte ori vrea; e la colegiu în California şi va trece tot timpul prin Denver.

— Va fi plăcut pentru tine, spuse Maisie, îngândurată. Deci, nu ca să fie destul de respectabil pentru Dora ai nevoie să te căsătoreşti cu mine.

— Dora n-are nicio legătură. Numai tu ai. Te doresc.

— Dar pe mine mă ai, răspunse ea cu seriozitate. Mergem la cină, stăm de vorbă, vedem filme, ne culcăm împreună. Ce-am avea mai mult de-atât, dacă am fi căsătoriţi?

Vince zâmbi larg:

— Nimic, cred. Hai s-o lăsăm baltă. Spune-mi ce se întâmplă la muzeu.

— Cât îmi place cu tine, Vince, râse Maisie. Cât despre muzeu, ştii prea bine ce se întâmplă. Azi am aflat că ai finanţat expoziţia lui Sandor Tiyo din Galeria *Berno,* apoi ai cumpărat două Tizio-uri şi le-ai donat muzeului. Nu mi-ai spus nimic despre asta.

— Nu-mi fac reclamă...

— Prostii; îţi faci reclamă cu majoritatea reuşitelor tale. Filantropia e excelentă pentru afaceri. Dar de când ai devenit sfântul patron al tinerilor artişti?

— De câţiva ani. De când am început să colecţionez. Ce-i aşa de comic?

Maisie râdea.

— Sfântul Vincent. Zău că eşti amuzant, Vince. Îmi place uşurinţa cu care accepţi sfinţenia; nici cel mai vag protest că nu eşti decât un om, ca noi, ceilalţi.

— Şi altceva ce-ţi mai place? întrebă el printre dinţi.

— A, multe. Îmi place ambiţia ta şi felul cum nu te temi de muncă. Îmi plac proiectele pe care le construiţi tu şi Ray; unele sunt strălucite şi-mi imaginez că veţi trece la altele şi mai mari şi mai importante, şi îmi place să fiu

aproape de oamenii care-şi pun amprenta pe lume. Îmi place în pat cu tine, când încetezi să mai dai instrucţiuni şi nu faci decât să te simţi bine. Îmi place modul cum îi ajuţi pe tinerii artişti; numai Dumnezeu ştie câtă nevoie au. Îmi place cum ai păstrat legătura cu Dora; mulţi taţi renunţă. Şi nu mă plictiseşti.

Tăcu un moment.

— Se pare că-mi plac destul de multe.

— Şi de iubit? întrebă Vince, ocărându-se imediat, căci suna prea copilăros şi rugător.

— Ei, nu… Dar asta are două înţelesuri, nu crezi?

— Nu-i adevărat, se grăbi el. Eu te iubesc.

— Of, Vince, hai să nu ne minţim; e atât de searbăd şi de sordid. Dacă ne căsătorim, va trebui să-mi promiţi că nu mă mai minţi.

— Şi ne vom căsători?

Îl privi gânditoare şi, în lumina slabă, zâmbetul ei părea să crească şi să se şteargă, ca şi cum şi-ar fi schimbat atitudinea faţă de el cu fiecare secundă.

— Cred că da, spuse ea într-un târziu. Cred că va fi interesant.

În tăcere, Vince expiră prelung. „Aşteaptă destul”, îşi spuse el, „şi vei căpăta tot ce-ţi doreşti”.

La vremea când preţurile petrolului au început să se prăbuşească şi oraşul Denver şi-a început lunga alunecare de pe înălţimile îmbătătorului său dezmăţ, numele Chatham se auzea pe toate buzele. Maisie nu-l mai ironiza, căci îi conferea lui Vince o identificare imediată când îşi făcea campania în oraşele mici din Colorado, unde problema ce stârnea cele mai aprinse pasiuni era folosirea pământului. El şi Beloit organizaseră o echipă de campanie care-i concentra asupra pământului cuvântările, broşurile şi declaraţiile. Mesajul era mereu acelaşi: „Construiţi. Folosiţi pământul; pentru asta există. Nu-l avem pentru câţiva excursionişti şi o droaie de elani; este pentru oamenii din Colorado. Lor le aparţine. E al lor, ca să facă tot ce vor cu el”.

Electoratul se pronunţa zgomotos pro sau contra masivelor proiecte de construcţii care radiau numele Chatham. Turnurile *Chatham,* halele comerciale din *Chatham Piaza,* edificiile administrative din *Chatham Block,* vastul *Chatham Place* de la Cherry Creek, parcurile industriale *Chatham,* hotelurile *Chatham* din Aspen, Vail şi *Alta,* şi zeci de alte clădiri dominau orizonturile şi regiunile a opt state apusene. Adeseori de o arhitectură îndrăzneaţă şi admirate pentru profesionalismul

construcţiei, proiectele *Chatham* erau la fel de bine cunoscute şi pentru metodele dure de a achiziţiona pământul şi a obţine aprobarea planurilor, trecând peste opoziţia comunităţii. Niciun cartier nu mai era acelaşi, după ce treceau pe-acolo Vince şi Beloit, iar comunităţile din Colorado şi statele Munţilor Stâncoşi vorbeau despre ei cu un amestec de groază şi de nerăbdare însufleţită.

— Îţi place, spuse Maisie, în timp ce mergeau cu limuzina spre Colorado Springs, la un dineu politic; purta o rochie de mătase ca smaraldul şi un mantou lung, iar părul roşcat îi era prins cu agrafe bătute în smaralde. Atâta atenţie. Oameni care te iubesc sau te urăsc; oameni niciodată siguri, ce vei face în continuare, ce vei spune, pe cine vei ataca, în cât timp le vei distruge cartierul.

Vince zâmbi dulce.

— Cândva, numeai strălucite clădirile astea.

— Am spus că unele dintre ele erau strălucite.

Limuzina gonea lin pe şosea, în întunericul timpuriu de noiembrie, ducându-i spre o sală de banchet unde aşteptau sute de persoane, după ce plătiseră cei cinci sute de dolari tacâmul pentru a mânca şi a bea în vecinătatea lui Vince Chatham la o săptămână înainte de alegeri, şi a-l asculta spulberând încă o ţintă de pe tunătorul său drum

spre Senat.

— Te-am privit hipnotizându-l pe Ludlow aseară, spuse Vince. O să cedeze?

— Douăzeci şi cinci de mii. Nu mi-ai spus că odată l-ai păcălit de nişte pământ.

— Nu ştie nimic; bănuieşte. Douăşcinci de mii? Ce naiba i-ai promis?

— Nu-i prost, Vince; ştie că vei fi cel mai bun lucru care li s-a întâmplat vreodată antreprenorilor din statul ăsta; vor avea o zi mare. Dar i-am oferit o mică cină intimă, acasă la noi în Washington, cu nişte persoane foarte puternice.

Vince râji:

— Şi câţi ai invitat la cina aia mică şi intimă?

— Câteva sute. Nu contează; te aşteaptă şase ani glorioşi ca să te achiţi faţă de credincioşii tăi contribuabili.

O privi lung.

— Ai spus „acasă la noi în Washington”.

— Bineînţeles. Nu prea puteam spune că n-am să fiu şi eu prezentă, nu? Dar nu m-am răzgândit, Vince. Rămân până după alegeri; nicio zi mai mult.

— Ai putea. Sunt gata să uit anul care a trecut. Am

începe...

— *Tu* să-l uiţi? O, bietul meu Vince, eşti cel mai slinos soi de politician posibil; te minţi la fel de mult ca pe noi ceilalţi. Ai petrecut ultimii patru ani încercând să mă transformi în altcineva, un mic apendice drăgălaş fără mai multă voinţă decât un copil. N-ai nevoie de o femeie în toată firea, Vince; cel mai fericit ai fi cu o fată de treişpe ani care să-ţi urmeze ordinele. Iar când nu m-ai putea schimba, ţi-ai găsi alta. *Altele.* La plural. Numai eu ştiu de trei. De ce-aş înghiţi aşa ceva? Am treizeci şi doi de ani; sunt atrăgătoare, deşteaptă, bogată şi mă descurc în lume. Îmi plac bărbaţii, cred că-mi place şi căsnicia, dar vreau un parteneriat cu drepturi egale, nu o poziţie subalternă. De ce-aş rămâne căsătorită cu un ticălos însetat de putere, care crede că e stăpân pe mine şi-şi petrece timpul liber regulând fecioaredestul de tâmpite ca să facă sluj când pocneşte el din degete? Nici măcar nu-ţi plac. O faci numai ca să mă înjoseşti pe mine.

Chipul lui Vince devenise rigid.

— Dacă am alte femei, e pentru că nevastă-mea îşi omoară vremea cordindu-se cu tipi pe care-i agaţă la muzeu...

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, de altceva mai bun

nu eşti în stare? O mică aventură, Vince. Trei luni, în ultimii patru ani. Recunosc. Am recunoscut şi atunci. Nu cred în infidelitate, dar avea umor, pe când tu nu ai deloc, şi n-am putut rezista. A trecut un an de-atunci, Vince, şi tot timpul am fost cuminte, dar tu încă mai comentezi. Poate să se fi strecurat o mică moleculă de vinovăţie în vidul ăla unde ar trebui să ai valorile etice, şi te simţi doar atât de stingherit încât trebuie neapărat să dai vina pe mine?

Îi privi ochii îngheţaţi.

— Nu, nici măcar o moleculă, clătină ea din cap. Cu atât mai rău. A fost o vreme când credeam că ai reale posibilităţi.

— De-asta m-ai luat de bărbat? Pentru posibilităţile mele?

— Lasă-mă să văd dacă mai ţin minte. M-am măritat cu tine fiindcă puteai să treci pe farmec şi să devii un companion minunat câte o seară întreagă, şi am crezut că ai putea învăţa, cu ajutorul meu, să fii minunat câte o săptămână sau o lună, poate chiar un an. Cred că m-am măritat cu tine pentru a ne putea bucura amândoi de celebritatea ta; e distractiv să te afli în centrul puterii. Altceva? A, da. Eşti foarte deştept, Vince, şi dintotdeauna

mi-am dorit să mă mărit cu un om deştept. Am crezut că s-ar putea să fii şi inteligent, dar am ajuns la concluzia că nu eşti. Nu înveţi. S-ar putea ca ăsta să fie defectul tău fatal. A, uite c-am ajuns.

Limuzina se oprise sub o copertină viu luminată.

— Zâmbeşte, Vince; nu ţi-a mai rămas decât o săptămână.

I-o spuse din nou şi după dineu, când reflectoarele televiziunii se aprinseră şi camerele se îndreptară spre podiumul plin de microfoane. Privindu-l pe Vince în adâncul ochilor, pentru fotografii înghesuiţi mai jos de masa principală, Maisie îi aranjă papionul cu mâini drăgăstoase.

— Zâmbeşte, Vince; mai avem doar o săptămână.

— Doamnelor şi domnilor, bubui glasul maestrului de ceremonii. Am astă seară sarcina de a vă prezenta un vorbitor pe care toată lumea îl cunoaşte. Am căutat ceva nou de spus despre el – poate creşte lame, sau e campion la friptul costiţei, sau îi cumpără fermecătoarei sale soţii perle, maşini ori avioane – dar m-am hotărât să-l las cu secretele lui, dacă are vreunul, fiindcă tot ce avem nevoie cu toţii să ştim despre el sunt următoarele: crede în dezvoltarea statului Colorado şi în progresul Americii, şi

ştie ce vorbeşte, pentru că, în materie de dezvoltare, a înscris statul Colorado pe hartă. Este un om care *poate* şi *face;* numele lui înseamnă *Ynare* şi *cel mai mare* şi *la o parte din calea mea pentru că am viteză,* iar acesta e lucrul de care avem cea mai mare nevoie în aceste zile, când oamenii spun că America rămâne în urmă. Numele lui reprezintă succesul, adică exact ceea ce ar trebui să reprezinte *America!* Cu toţii îi cunoaştem numele... doamnelor şi domnilor, Vince Chatham, viitorul senator al Statelor Unite pentru statul Colorado!

Patru sute de oameni se ridicară în picioare, ovaţionând. Vince făcu cei câţiva paşi spre podium şi şi-o alungă pe Maisie din gânduri.

— Bună seara, spuse el, când în sală se restabili tăcerea.

Vorbea cu glas scăzut, ca întotdeauna când începea, dar pe măsură ce continua creştea în volum şi intensitate, astfel că, la final, striga de-a binelea. Cuvântarea, ca toate discursurile lui, era scurtă, cu propoziţii succinte, ritmate, şi idei simple, care urmau să se deruleze la televizor cu iuţeala unei spectacol de varietăţi.

— Preşedintele m-a prezentat cu un discurs atât de inspirat, încât cred că aş face mai bine să tac.

Aşteptă să se stingă valul de râsete.

— Dar aş dori totuşi să vorbesc despre câteva idei pe care le am pentru acum şi pentru viitor. În ultima vreme, suntem înconjuraţi de negativişti. Oameni care ne tot spun ce n-o să reuşească. Ce nu se poate face. Ce nu e posibil fiindcă e prea *scump* sau consumă prea mult *timp* sau e prea *riscant* ori prea *nesigur.* Aceşti oameni au intenţii bune – deşi nu putem fi întotdeauna convinşi de asta, nu-i aşa? –, dar sunt ei genul de oameni care au clădit America? Sunt genul de oameni care au câştigat două războaie mondiale, au salvat Europa şi au cucerit spaţiul cosmic? Sunt genul de oameni de la care ni se trage măreţia?

Ridică glasul:

— Nu ştiu ce ziceţi dumneavoastră, dar eu, daţi-mi voie să vă spun, *sunt sătul şi plictisit să mi tot spună ce nu pot face!*

Sala explodă în aplauze. Când Vince reluă, în fine, vorbi despre Colorado, despre America şi despre progres.

— Progresul face averea! strigă el; se apropia de încheiere şi urcase aproape la volum maxim. Putem avea un progres constant şi totuşi să protejăm toate micile companii şi toate fermele familiale. Putem avea

dezvoltare pe scară largă şi totuşi să conservăm pământul pe care-l iubim!

— Cum? murmură Maisie, dar n-o auzi nimeni.

— Vom umple suprafeţele goale ale acestei ţări întinse cu case pentru toată lumea. Le vom umple cu splendide centre comerciale, astfel ca nimeni să nu fie mai departe de o zvârlitură de băţ de îmbelşugare. Le vom umple cu fabrici, şcoli şi şosele. Le vom umple cu săli de cinema şi parcuri de distracţii şi grădini zoologice, unde să se recreeze toată lumea. Vom umple suprafeţele pustii ale acestui ţinut întins cu toate lucrurile bune ale vieţii, fiindcă ştim cum să le facem mai bine decât oricine pe lume... *şi fiindcă le meritǎm!*

Aplauzele îl învăluiră. Vince ridică mâna:

— Ascultaţi ce vă spun! Să nu uitaţi niciodată! Şi să nu lăsaţi pe nimeni să vă spună altceva! Le-am dăruit popoarelor lumii libertatea şi democraţia! Le-am oferit popoarelor lumii principiul muncii harnice! Le-am dat popoarelor lumii cea mai mare producţie industrială şi cele mai calificate echipe administrative din istorie! I-am dăruit lumii explorarea spaţiului! I-am dat lumii etica familiei: o familie puternică, rezistentă, iubitoare, care-şi apără copiii şi membrii neajutoraţi de pericolele din jur!

Am făcut lumea mai bună pentru fiecare, iar acum meritǎm să clădim cea mai fericită viaţă pe care o putem construi, pentru americani! *O meritǎm!* Şi asta vom avea, începând de săptămâna viitoare, când voi deveni senatorul dumneavoastră…

Uralele şi aplauzele se înălţară până la candelabre.

— … şi voi duce acest mesaj la Washington…

Vuietul îi acoperi ultimele cuvinte. Nu mai interesau pe nimeni. Vince zâmbea, cu surâsul dulce şi umil al slujbaşului public care e iubit. Ochii săi căprui străluceau, cutreierând sala, oprindu-se doar o clipă spre soţia sa, care aplauda cu un sarcasm pe care numai el putea să-l observe.

Privirea îi trecu mai departe, peste ochii emoţionaţi, gurile deschise în ovaţii şi palmele care aplaudau ale alegătorilor, poposind la fiecare cameră de televiziune, pentru ca să-i transmită în lume zâmbetul deschis şi privirea hotărâtă. Totul era în regulă; totul era sub control.

Maisie avea să rămână cu el; femeile ca ea nu-i părăseau niciodată pe oamenii puternici. Ethan şi Charles şi ceilalţi urmau să-i stea la dispoziţie când avea nevoie de ei. Îl ajutaseră deja; îi oferiseră o familie vizibilă.

Fotografia lui, înconjurat de mulţi dintre cei dragi, apăruse în *Time,* în *Newsweek* şi People. Era candidatul ideal, cu soţia perfectă, familia perfectă, mesajul perfect.

Şi, peste o săptămână, încă înainte de încheierea numărătorii voturilor, deveni senatorul Vince Chatham, în drum spre Washington, şi, în cele din urmă, după cum se zvonea, spre Casa Albă.

Capitolul 7

Anne se găsea în cabinetul ei, când citi despre alegerea lui Vince Chatham. Era dimineaţa devreme şi se afla singură în labirintul birourilor de avocaţi şi al boxelor secretarelor, la etajul treizeci, bând cafea şi citind *Los Angeles Times,* când, deodată, în faţa ei apăru chipul lui Vince, zâmbind ca un băieţandru triumfător. Cu un ţipăt, Anne scăpă ziarul din mână. Cafeaua se vărsă pe birou şi puse cana jos, stângace. Tremura şi se simţea cuprinsă de fiori reci, de o ruşine şi o neputinţă cum nu mai trăise de ani în şir. „Încetează”, îşi spuse ea în tăcere, „încetează, încetează, încetează”, şi-şi încleşta mâinile pentru a-i impune trupului să rămână nemişcat.

Se răsuci în scaun, privind fără vedere prin ferestrele largi. Trecuseră nouăsprezece ani de când văzuse ultima oară acel zâmbet şi încă o mai făcea să tremure şi să se chircească parcă pentru a se apăra. „Îngroapă-l”, îşi ordonă – aceleaşi cuvinte pe care le repetase zilnic în primul an din Haight Ashbury. „Îngroapă-l”.

Încercă să se concentreze asupra priveliştii care de obicei îi dăruia atât de multă plăcere. La treizeci de

niveluri mai jos, soarele de dimineaţă colora cu roşu şi auriu panorama întinsă a oraşului Los Angeles, iar în depărtare munţii se conturau clar pe cerul albastru palid. Peisajul îşi trăia momentul cel mai limpede şi mai frumos, la acea oră dinainte de a începe să se înalţe smogul; palmierii înalţi, peluzele catifelate şi florile tropicale luxuriante nu indicau prin nimic că era luna noiembrie şi, în alte părţi ale ţării, începea iarna.

De la etajul treizeci, oraşul părea bogat, ordonat şi senin. Era o privelişte care îi trezea întotdeauna lui An ne un sentiment de confort şi siguranţă, chiar şi în toiul celor mai agitate zile, când privea frecvent pe fereastră, ca pentru a găsi un antidot la meschinăria îngustă şi visurile spulberate care-i pătrundeau în birou, când avea de-a face cu clienţii aflaţi în plin divorţ.

Totul „la etajul treizeci, îi dăruia acea stare de siguranţă şi confort, şi mai ales cabinetul ei. Era spaţios, cu ferestre cât un perete întreg, şi părea s-o cuprindă într-o îmbrăţişare ocrotitoare. Mobilierul, la fel ca în toate birourile firmei, era masiv, din lemn de nuc şi piele, cu lămpi de alamă, mochetă verde închis şi, pe pereţi, tablouri reprezentând catedrale anglicane şi scene bucolice. Lui Anne îi plăcea permanenţa solidă a încăperii

şi nu adăugase nicio tuşă personală, în afară de diplomele înrămate de la *Berkeley,* Universitatea California, şi Facultatea de Drept *Harvard.* Însă, curând după ce se instalase, venise în vizită Eleanor, de la New York, şi-i spusese că avea nevoie de altceva.

— Poate chiar puţin mai excentric, spusese ea.

În săptămâna următoare, la birou a fost livrată o oglindă prelungă şi îngustă, cu ramă antică, englezească. „Agaţ-o în faţa biroului", scrisese Eleanor pe biletul alăturat, „pentru ca, ori de câte ori ridici privirea, s-o vezi pe cea mai bună avocată din Los Angeles. Şi pe cea mai bună prietenă a mea, de care mi-e dor, fir-ar să fie, pentru că nu ne vedem nici pe departe cât de des ar trebui".

Anne se întoarse dinspre fereastră, privindu-se în oglindă. Ochii ei albaştri-închişi o priviră de-acolo ferm, fără niciun semn de descumpănire. Era o privire la a cărei perfecţionare muncise ani de zile. Adeseori era admirată pentru frumuseţea ei, dar aceasta nu era la fel de importantă pentru Anne ca imaginea pe care o prezenta lumii, a unei profesioniste absolut stăpână pe ea însăşi. Părul negru i se ondula lucios la baza gâtului prelung, nu-şi aplica alt machiaj decât un ruj coral palid, în urechi purta perle mici şi îmbrăca taioare superb croite, din lână

şi mătase, care o făceau să arate mai înaltă şi mai impunătoare. Imaginea ei publică era calmă, reţinută şi impecabilă, astfel că oricine o întâlnea nu-i punea la îndoială reputaţia de avocată abilă şi aspră, care învinsese prejudecăţile firmei, spre a deveni parteneră, deşi nu avea decât treizeci şi patru de ani şi era femeie.

Se aşeză în fotoliul ei directorial, încăpător, de piele, privindu-şi imaginea publică din oglindă. Şi-o şlefuise mult timp, din anii de singurătate şi nelinişte de la *Berkeley,* prin cei tot mai încrezători de la *Harvard,* când descoperise că dreptul era exact domeniul pe care şi-l dorea şi ştia că urma să aibă talent. Continuase să-şi lucreze imaginea în timpul primei slujbe, la New York, şi încă şi-o mai perfecţiona, chiar şi acum, când făcea parte din cea mai prestigioasă firmă de drept din Los Angeles şi ajunsese deja principala lor specialistă în divorţuri, căutată de directori de corporaţii şi televiziune şi de celebrităţi din lumea filmului, care-i doreau priceperea şi discreţia. Trăise atât de mult timp cu propria ei imagine, încât ajunsese să creadă că era într-adevăr persoana pe care o vedea în oglindă.

Şi, deodată, m-am prăbuşit din cauza unei fotografii dintr-un ziar.

Dincolo de uşă, sediul se trezea la viaţă. Avocaţi, funcţionari, secretare şi recepţionere se salutau, tăifăsuiau, glumeau şi discutau despre activităţile zilei, în timp ce se îndreptau spre birouri sau se adunau în sălile de şedinţe. Anne auzea frânturi de conversaţii şi hohote de râs, în timp ce ritmul se accelera. Era momentul ei favorit din zi, când putea anticipa tot ce urmă: dramele intense, surprizele, până şi trudnicele detalii ale legii. Toate alcătuiau lumea ei şi o stimulau. Numai aici se simţea cu adevărat acasă, şi vie.

N a fost numai o fotografie. A fost un memento. O fantomă, iar acum trebuie s-o iau de la început, învăţând cum să mă debarasez.

Luă ziarul şi făcu un efort să citească articolul.

„Bogatul constructor imobiliar care a adus în Colorado şi în statele montane proiecte masive de construcţii, de o arhitectură adeseori îndrăzneaţă, Vince Chatham, a avut o campanie bine finanţată care a evitat datele concrete şi a eludat cu succes acuzaţiile de relaţii oneroase şi tactici discutabile în ascensiunea spre proeminenţă. A câştigat alegerile pentru Senat, prima sa funcţie politică, cu un avantaj mic, dar decisiv”.

Nu e decât un reportaj despre un om politic. Ar putea fi

oricine. N-are nicio legătură cu mine.

Dincolo de uşă se lăsase liniştea; sediul îşi începuse lucrul. Anne, însă, continua să stea aşezată cu faţa spre oglindă, parcă aşteptând ceva. După o clipă, pradă unui impuls, ridică receptorul şi formă numărul din New York al lui Eleanor.

Răspunse secretara personală, apoi Eleanor veni la aparat:

— Tocmai plecam; Doamne, cât mă bucur că m-ai prins; n-am mai vorbit cu tine de veacuri. Cum de mă suni dimineaţa? S-a-ntâmplat ceva?

— Nu, aveam doar chef de vorbă. Unde mergeai?

— La cumpărături şi pe urmă la un prânz, între cucoane, după care iau copiii şi-i duc în New Jersey pentru weekend, spre extazul bunicilor lor. Eşti sigură că nu e nimic în neregulă?" Niciodată n-ai tu chef de vorbă aşa, hodoronc-tronc; de obicei eşti prea ocupată.

— Cred că mă gândeam la tinereţea mea şi mi-am amintit de tine. Ce face Sam?

— Şi mai ocupat ca tine, dacă se poate aşa ceva. Nu-l văd mult mai mult decât pe tine, sau cel puţin aşa mi se pare, dar poate că asta-i formula unei căsnicii reuşite. Sau, măcar, a uneia durabile. Şi eu îmi amintesc de

tinereţe. Mi-e dor de ea; ne-am distrat aşa de bine. Tu îi duci dorul?

— Nu. Mă bucur că am lăsat-o în urmă. Niciodată nu m-am simţit stăpână pe viaţa mea. Uneori, îmi lipsesc plimbările cu picioarele desculţe.

— Eşti una dintre vedetele avocaţilor de-acolo; ai putea lucra desculţă cât e ziua de lungă, şi nimeni n-ar scoate o vorbă. Probabil că ai lansa chiar o modă. Destul de curând, *Times* ar publica pe toată pagina întâi fotografii cu oameni umblând desculţi pe Madisoa Avenue, iar industria încălţămintei i-ar trimite redactorului şef scrisori pline de înjurături.

— Anne râse:

— Dacă mă hotărăsc să încerc, te-anunţ. Ce-o să fie la prânzul între cucoane?

— O gaşcă de tipe din foarte înalta societate care poartă *Valentino* la amiază şi *Ungaro* la cină. Sau poate viceversa. Plănuim o acţiune de binefacere pentru bibliotecă. Va fi o petrecere trăsnet; ce-ar fi să vii şi tu în weekend şi să participi cu mine şi cu Sam?

— De data asta nu, Ellie. Sunt prea ocupată.

— Nu ţi-am spus în care weekend.

— Sunt ocupată în toate.

— Auzi, tu m-ai sunat, mai ştii? Simt nevoia unei urechi binevoitoare. De fapt, şi mie mi-ar prinde bine una; de ani de zile n-am mai stat la poveşti toată noaptea. Trebuie să te angajez cu contract, ca să-mi faci o vizită?

— Asta ce înseamnă? Iar ai probleme cu Sam.

— Iar. Încă. Mereu. Niciodată nu trece; tot timpul fierbem la foc mic şi din când în când dăm în clocot.

— Dar n-ai mai făcut demult aluzii la divorţ.

— Mă gândesc. Însă e o asemenea pacoste – mă rog, cine să ştie mai bine dacă nu tu? Toate casele şi maşinile noastre, şi cele două Iahturi, antichităţile, operele de artă… Dumnezeule mare, trăim într-o asemenea încurcătură de *obiecte.* Şi nu vreau să silesc copiii să facă naveta încontinuu între unul şi altul, dar va trebui să-i vadă, e foarte bun cu ei. Când stă pe-acasă, ceea ce nu se întâmplă prea des, dar vorbeşte despre timpul de calitate şi cum de nu ştiu eu că atâta nu-i de-ajuns? Copiii ţin mult la el.

— Şi tu, cred.

— De cele mai multe ori. Uneori, chiar îl iubesc. Alteori, îl urăsc. Poate că e ceva specific. Cum ar putea un om să-l placă pe altul tot timpul? N-are niciun sens. Deci, cred că probabil vom rămâne căsătoriţi. E fericit şi nu văd ce-aş

avea de câştigat – adică, am toate şansele să găsesc unul la fel ca el şi să mă mut la câteva străzi distanţă într-un apartament exact ca ăsta în care sunt acum, iar copiii mei ar învăţa la aceeaşi şcoală particulară, eu aş lua masa cu aceleaşi doamne pentru aceleaşi cauze nobile, şi singura schimbare ar fi tipul din patul meu, iar ăştia toţi se pot schimba între ei, ştii, după primele două, trei luni… aşa că, până una-alta, cred că nu divorţăm.

— Îmi pare rău, spuse Anne, după un moment. Ultima dată când am vorbit păreai mai fericită.

— Poate că eram. De multe ori sunt. Dar azi-noapte am început să mă gândesc la Haight – îţi vine să crezi, după atâţia ani? – şi mi-am dorit să mai pot avea măcar o zi, poate doar o oră, aceleaşi *speranţe* pe care le aveam atunci. Mai ştii? Credeam într-adevăr că lumea poate fi aşa cum o vrem noi – frumoasă şi plină de iubire, cu toţi având totul în comun, trăind liberi şi *ţinând* unii la alţii. Aşa că m-a apucat melancolia şi pe urmă m-ai sunat tu şi ţi-am trântit ţie totul în braţe. Scuză-mă. Oricum, *sunt* fericită. M-am integrat aici mult mai bine decât reuşisem în Haight; pentru asta am fost crescută. Am în viaţă multe lucruri bune şi o ştiu; doar că… of, fir-ar să fie, Anne, sunt prea multe de care mi-e *dor.* Nu contează cât a trecut de-

atunci, mie tot dor îmi e.

Tăcură câteva clipe.

— Ţie nu ţi-e? Niciun pic? Ştiu, ştiu; mi-ai spus că nu te gândeşti la trecut, Dar nu se strecoară spre tine din când în când?

— Ba da. Şi de unele părţi din el mi-este dor. Mi-e dor de modul cum alergam noi două prin parc şi nimeni nu ne putea prinde. Şi mi-e dor de felul cum stăteam câte o gaşcă întreagă pe trepte, cântând şi simţind că eram împreună, ca o familie.

— M-am întors acolo acu vreo lună, imediat după ce ţi-am cumpărat oglinda. Don Santejii mai e şi-acum; nu ţi se pare incredibil? Bietul băiat, e cam pierdut; un fel de hippie îmbătrânit. Mi-a spus că se urăşte fiindcă e la fel de rău ca părinţii lui, la fel de blocat în una şi aceeaşi rutină. Nu contează care e rutina – a lor era respectabilitatea, a lui constă în droguri şi fuga de muncă –, mereu a vrut să fie liber şi spontan, iar acum nu se *mai* simte aşa. Şi nu mai are nicio speranţă. Şi că viitorul nu va fi cu nimic mai bun. A fost cel mai important lucru pe care l-am făcut, de-o lungă bucată de vreme. Halal încercare de a mă întoarce. Ai avut dreptate, Anne; trebuia să plecăm. N-am vrut s-o recunosc, însă e

adevărat. Dar încă mă mai gândesc. Vorbeşte-mi despre tine.

— Îmi vine un client...

— Povesteşte-mi.

— E un scenarist cu nevastă, trei copii şi barcă de curse cu vele, tocmai a împlinit cincizeci de ani şi e îngrozit că îmbătrâneşte. Aşa că şi-a găsit o manechină de douăzeci şi doi de ani care-l face să se simtă în stare să conducă lumea – îi cere sfatul în toate privinţele, Inclusiv hainele, coaforul şi ce ar fi mai bine să bea – şi au fost la Aspen, la Tamarack şi în Europa, iar acum vrea să se însoare cu ea.

— De ce?

Şi eu l-am întrebat. Zice că are nevoie de stabilitate şi curaj, i-am răspuns că va avea nevoie de astea ca s-o scoată la capăt cu divorţul; nevastă-sa vrea să-l despoaie de toate.

— Ar fi şi cazul; a abandonat-o...

— Ei, are şi ea un tip, pare-se; un bucătar de douăzeci şi opt de ani – unul dintre cei mai tari din oraş. Nici ea nu vrea să îmbătrânească. Pe-aici, tinereţea veşnică e obsesia tuturor, iar căsnicia nu se prea împacă bine cu asta.

— O deteşti, aşa-i? întrebă Eleanor.

— Căsnicia? Nu, cred că e perfectă pentru oricine o doreşte şi e dispus să facă eforturi pentru ea. Ellie, trebuie să te las; scenaristul o să apară din clipă-n clipă. Când mai vii în L.A?

Mai conversară un minut, apoi Anne închise telefonul, simţindu-se mai bine. Erau cât de diferite pot fi două prietene, dar păstraseră legătura timp de optsprezece ani şi încă mai apelau una la cealaltă când aveau nevoie de ceea ce Eleanor numea „o ureche binevoitoare”: Anne ştia că Eleanor mai avea multe alte prietene; ea, una, nu avea pe nimeni. Niciodată, după plecarea din Haight Ashbury, nu mai putuse să coboare garda, încălzindu-se faţă de altcineva. Când vorbea cu Eleanor, simţea că o iubea şi, poate, ar fi reuşit să iubească şi alte persoane, cândva. Voia s-o creadă. Iar convorbirile cu Eleanor o ajutau întotdeauna. Încă o dată, redevenise stăpână pe sentimentele ei.

Dar cine vorbea cel mai mult? se întrebă amuzată Anne. Cine avea cu adevărat nevoie de consolare? Zâmbi. De obicei, aşa se întâmpla: Anne asculta; prietena sau clientul vorbeau. Nimeni, în afară de Eleanor, nu ştia nimic despre ea – şi nici Eleanor nu ştia prea multe – fiindcă niciodată nu vorbea despre ea însăşi. Cândva,

dorise s-o facă, dar reticenţa i se înrădăcinase atât de adânc şi făcea atât de mult parte din imaginea ei publică, încât niciodată nu se mai gândea să se confeseze nimănui, şi nimeni nu i-o cerea. Pentru această dimineaţă, era suficient că Eleanor fusese acasă când o căutase, că găsise pe cineva la celălalt capăt al firului. Mai mult nici nu-i trebuia.

— Anne, spuse secretara, din uşă, eşti aşteptată în sala de şedinţe.

— Sunt gata, răspunse Anne, luându-şi dosarele de pe birou.

Ziua începuse.

Ethan se plimba pe străzile din Tamarack în fiecare dimineaţă înainte de micul dejun, simţind cum i se infiltra *soarele* în oase şi-i alunga anchilozarea încheieturilor. La ora aceea, era aproape singur; magazinele nu se deschiseseră încă, alergătorii făceau jogging prin celălalt capăt al oraşului, pe pista de lângă râu, şi aproape toţi ceilalţi, localnici şi turişti deopotrivă, încă mai dormeau. Nu se vedeau pe străzi decât măturătorii, spălând de praf caldarâmul scuarului central şi străzile comerciale şi rezidenţiale din jur, aşa că, pentru un scurt răstimp; oraşul lucea umed şi curat sub cerul fără nori.

Era momentul favorit al lui Ethan. Mergea pe mijlocul străzii, neluând în seamă clădirile moderne şi enormele case noi care se construiau peste tot, pentru a se imagina pe el însuşi în Tamarack aşa cum îl văzuse în urmă cu peste patruzeci de ani, când pe uliţele sale desfundate se preumblau capre, iar Strada Mare era compusă din căsuţe, un magazin şi câteva prăvălii din scându-ri. Se întâmpla exact după al doilea război mondial. Făcuse o călătorie cu maşina prin Colorado şi, pradă unui capriciu, trecuse printr-o strâmtoare spectaculoasă ca să vadă ce era în celălalt capăt.

Găsise un orăşel dărăpănat, într-o vale îngustă: o umbră tăcută a trecutului. Cu şaizeci de ani în urmă, valea răsunase de glasurile şi râsetele celor opt mii de oameni care foloseau saloon-urile şi bisericile, bordelurile şi fierăriile, şcoala, şirul de magazine cu mărunţişuri, o sală mare de operă şi un hotel având holul decorat cu brocarturi şi catifele cu franjuri. Dar adevărata activitate a oraşului era argintul. Minerii scobeau tuneluri pe sub munţi, sub forma unor enorme reţele ca fagurii, care ajungeau până la douăzeci de niveluri, în adâncurile pământului, şi şerpuiau înainte şi-napoi, pe o distanţă orizontală de cinci kilometri. Topitoriile funcţionau zi şi

noapte, un tren aducea provizii şi lua minereul, iar copiii se duceau să muncească în mine de la începutul adolescenţei.

Apoi, în ultimul deceniu al secolului trecut, Congresul a emis o lege care consacra aurul ca monedă oficială a Statelor Unite.

În acel moment, *argintul* şi-a pierdut valoarea aproape complet. Patronii minelor le-au închis; minerii s-au mutat. Bordelurile, magazinele şi şcoala au tras obloanele. Uşile bisericilor s-au încuiat. Tamarack-ul a adormit.

În perioada când Ethan a străbătut Wolf Creek Pass, ajungând în oraş, nu mai trăiau acolo nicio sută de oameni, aceştia locuind în barăcile şubrede *ale* minerilor de pe Strada Mare. Erau deschise o benzinărie, un magazin mixt cu oficiu poştal în spate şi *Lodestar,* un restaurant cu o tejghea, cinci mese şi linoleum zgâriat pe jos. Câteva camere din vechiul hotel – cele cu ferestrele şi podelele intacte – erau deschise. Opera arsese, fiind apoi jefuită, de-a lungul anilor, de oamenii care treceau prin vale, până când nu mai rămăseseră decât zidurile, cu câte o frunzuliţă aurie lucind în mijlocul ruinelor înnegrite, asemenea pepitelor care-i atrăseseră pe primii mineri dincoace de Wolf Creek Pass. Sub munţi, galeriile minelor

erau inundate sau surpate. Praful se învolbura pe străzi, până când venea iarna, cu troiene de trei metri înălţime.

Dar ceea ce a văzut Ethan erau împrejurimile: păduri verzi, bogate, şi pajişti alpine, covoare de flori viu colorate, jocul umbrelor în asfinţit, scăldând lanţurile de coline în violet şi cenuşiu, purpuriu intens şi albastru, sub cerul învăpăiat, şi piscurile înalte ale munţilor San Juan, cu toate crestele şi crevasele conturate tăios pe fondul cerului saturat de albastru sau învăluite în ceaţă în zilele ploioase, cu pantele sumbre şi misterioase. A văzut cum stătea oraşul cuibărit în valea dintre cele două lanţuri prelungi ale munţilor Tamarack şi Star, cum se rostogoleau râurile prin adânciturile prelungi ale altor văi, pentru a se întâlni în oraş. A respirat aerul uscat şi înmiresmat şi a simţit euforia altitudinii; a ascultat tăcerea şi păsările şi a ştiut că niciodată în viaţa lui nu văzuse un loc mai frumos şi mai liniştit.

În ziua aceea, prima lui zi în Tamarack, a cumpărat o casă, unul dintre puţinele conace victoriene ornamentate, cu două etaje, lăsate în urma lor de proprietarii minelor şi de bancheri, când aceştia se întorseseră la New York şi Chicago. Şi, apoi, revenind iar şi iar, şi convingându-se că acela era locul unde dorea să trăiască până la moarte, a

cumpărat hotelul, opera, zecile de căsuţe minereşti, locurile virane din oraş, apoi pământurile din jurul oraşului şi toate fermele din vale, şi în cele din urmă a abandonat drepturile de minerit de pe coastele cu faţa spre nord ale muntelui Tamarack, fiindcă nişte prieteni se întorseseră de la schi din Europa şi i-au spus că îl considerau un sport cu şanse de a prinde în America.

A creat Compania *Tamarack, o* filială a Corporaţiei *Chatham Development,* cu el în postul de preşedinte, şi a început să readucă Tamarack-ul la viaţă. A construit un aeroport şi o mică zonă de schi; şi-a remodelat casa; a restaurat hotelul, a construit un şir de magazine pe Strada Mare, a transformat cel mai mare bordel în brutărie şi restaurant şi a clădit un cinematograf.

Şi, apoi, cu ajutorul prietenilor din Chicago, New York şi Los Angeles, a organizat o petrecere enormă, toată vara, cu o orchestră filarmonică în turneu, care cânta pe o pajişte, un festival de muzică folk şi o serie de conferinţe despre cărţi, filme şi politică, ţinute de cele mai prestigioase personalităţi ale lumii care acceptaseră să vină la Tamarack pentru o zi, o săptămână, o lună. A fost petrecerea secolului şi nimeni nu dorea s-o piardă. Tamarack-ul se lansase.

În mai puţin de zece ani, oraşul s-a ales cu un nou consiliu al primăriei; o zonă d-schi; festivaluri de muzică, film şi jazz, în centrul artistic de la marginea oraşului; seminare deschise publicului, cu lideri ai lumii dezbătând marile probleme la ordinea zilei; o colonie de artă pentru pictori, sculptori, bijutieri şi scriitori; trasee de ciclism, călărie şi drumeţie; şi cinci sute de cetăţeni permanenţi.

Şi, apoi, Ethan a spus:

— Ajunge.

Era paradisul pe care-l visase: un refugiu pentru toţi aceia care, la fel ca el, erau nevoiţi să-şi trăiască aproape toată viaţa în agitaţia şi aerul dens al marilor oraşe. S-a aşezat în scuar, format din patru străzi pietruite din centrul oraşului, privind cu plăcere munţii sălbatici vizibili din orice loc; s-a plimbat cu bicicleta pe toată lungimea văii, pe lângă gardurile prelungi care mărgineau câmpiile cu fân şi cai ce păşteau, hambarele roşii şi casele fermelor cuibărite comod între grădini cu legume şi flori; s-a integrat în fluxul lejer al vieţii din oraş, cu zile încete şi îmbrăcăminte uşoară, cu întruniri spontane la baruri şi picnicuri improvizate, unde se amestecau cu toţii – instalatori, tâmplari, chelneri, banchéri, muzicieni, oameni politici, moştenitori ai unor mari averi şi directori

de corporaţii – toţi la un loc, fără identitate, în blugi şi cămăşi din flanel.

— E de-ajuns, a spus Ethan. Nicio casă în plus, niciun magazin, niciun concert, film sau concurs de schi. Este perfect aşa cum e.

Ştia că aşa ceva era imposibil; nimic nu putea trăi stând nemişcat. Dar, pentru a-l menţine cât mai aproape posibil de perfecţiune, s-a asigurat că primarul era întotdeauna un om ales de el pe sprânceană, şi şi-a folosit influenţa pe lângă consiliul orăşenesc şi comisarii de comitat pentru a controla dezvoltările din oraş. Ethan avea idei clare cu privire la arhitectură, înălţimea şi adâncimea clădirilor, materialele pentru acoperişuri, amenajarea teritoriului, până şi la culorile vopselelor, şi fiecare construcţie trebuia să fie aprobată înainte de a intra în lucru. Astfel, spunea el, toate din oraş aveau să-şi păstreze armonia. Iar oraşul urma să rămână mic.

Dar Tamarack-ul continua să crească. A crescut încet, până când Ethan a avut aproape şaptezeci de ani, şi i-a predat în sfârşit preşedinţia Corporaţiei *Chatham Development* lui Charles, mutându-se în paradisul său din munţi. Însă nu se retrăsese – nici nu-şi putea imagina o bătrâneţe la pensie – şi, fiind un constructor care trebuia

să construiască, a privit Tamarack-ul şi l-a găsit gata de creştere.

— Creştere controlată, i-a spus el consiliului primăriei. Asta vom face. Extindem aeroportul; aducem aici turboreactoare mai mari. Triplăm pârtiile de schi şi telescaunele de pe muntele Tamarack; am un expert din Elveţia care face proiectele. Mai multe piste pentru schi fond şi ciclism; le planifică un băiat din New York. Clădiri permanente pentru muzică, film, dans şi teatru; o estradă în aer liber pentru concerte de muzică populară şi festivaluri de jazz; un mic campus pentru seminarii pe teme mondiale, vom avea nevoie de mai multe spaţii de cazare, mai multe magazine şi un garaj cu parcare. Toate astea sunt în lucru. Voi priviţi doar: Tamarack-ul va deveni tot mai frumos cu fiecare zi. Pe dedesubt, însă, nu schimbăm nimic: rămâne un oraş mic şi confortabil, fără ostentaţie, acelaşi liman unde toţi ne simpatizăm, lucrăm şi petrecem împreună. Ne vom dezvolta, dar ne vom dezvolta aşa cum trebuie.

Creşterea e ca un duh în sticlă: singurul mod de a-l ţine sub control e să păstrezi sticla bine astupată. Odată ce duhul s-a eliberat, devorează camera, casa, cartierul, oraşul. Ethan ştia totul despre duh. El a fost acela care i-a

dat drumul.

În cinci ani, vechiul Tamarack dispăruse. Fusese inundat de succes. Fiindcă se întâmplase un lucru straniu şi complet neaşteptat. În timp ce Ethan demara dezvoltarea Tamarack-ului cu toată viteza, orăşelul din valea îngustă, deloc uşor accesibil, departe, de orice şosea importantă sau rută aeriană, a fost descoperit de lumea internaţională: nomazii moderni bogaţi, neliniştiţi, adesea plictisiţi, care-şi cheltuiesc banii şi timpul într-o nesfârşită căutare de noutăţi.

Şi astfel au început să vină bogătaşii, de neam regal şi fost regal, şi odată cu ei stelele internaţionale ale filmului şi televiziunii, după care au urmat turiştii. Şi fiecare parte din Tamarack s-a schimbat. Şi a crescut.

Ethan îşi amintea acei patruzeci de ani, în timp ce mergea prin mijlocul străzilor pustii ale Tamarack-ului, în zorii zilei. El era cel care declanşase totul. Iar acum, regreta pierderea acelui orăşel prăfuit unde niciodată nu se întâmpla mare lucru şi nu venea nimeni, iar fermierii şi turmele de elani îşi împărţeau în linişte pământul nebrăzdat.

„Dar uită-te în jur”, îşi spuse Ethan, în conflict cu el însuşi. „Munţii nu şi-au pierdut frumuseţea şi vraja, iar

oraşul e mai frumos ca oricând. Toată lumea prosperă. Toţi sunt fericiţi. Ar trebui să fiu şi eu. Ar trebui să fiu cât se poate de mulţumit. Am nouăzeci de ani şi majoritatea oamenilor ar spune că nu-mi lipseşte nimic. Ar trebui să fiu cel mai fericit om”.

Se întoarse, pornind înapoi. Pe Strada Mare, brutăria se deschisese, iar un grup de biciclişti se opriseră să ia micul dejun. Se aşeză lângă ei pe terasă, ascultându-le planurile pentru acea zi, invidiindu-i pentru tinereţea şi siguranţa din glasuri, puterea fălcilor în timp ce mestecau, modul dezinvolt în care erau atât de siguri pe sănătatea lor, pe muşchii lor, pe drumul neted de sub roţi. Ethan îşi amintea de vremurile când la fel fusese şi el, căsătorit cu Alice, crescând cinci copii, construind uzine industriale, pentru guvern în timpul celui de-al doilea război mondial, pentru ca apoi, pe timp de pace, să treacă la hale comerciale şi oraşe întregi, făcând din compania lui una dintre cele mai mari şi mai bogate ale ţării.

Tot ceea ce făcuse în vremurile acelea îi alimentase ambiţia, energia sexuală, pofta de muncă. Anii trecuseră în goană, ca un înviorător iureş de succese şi prosperitate, şi niciodată nu-şi mai putuse aminti, după aceea, data exactă când se construiseră câte o clădire

administrativă, o fabrică sau un complex de locuinţe, nici ce vârstă aveau copiii când făcuseră câte un lucru ce părea demn de a fi reţinut, nici chiar ziua când Alice, pentru prima oară, se împiedicase şi căzuse, fără niciun motiv, după cum crezuseră ei.

Devenise de multe ori milionar în anii aceia glorioşi şi-i făcuse o plăcere teribilă. Fusese ca un zeu, călare pe Lume, sculptând forme din sălbăticie, modelând vieţile oamenilor prin a crea căminele unde aveau să locuiască, instituţiile unde lucrau, parcurile şi terenurile de joc unde se relaxau.

Dar, cu toată puterea lui, nu putuse împiedica tumoarea să crească în creierul soţiei sale şi s-o ucidă; nu-l putuse face pe fiul său Charles să fie mai agresiv şi mai puţin speriat de lume; nu-l putuse transforma pe Vince, cel mai frumos şi mai inteligent copil al lui, într-un om bun. Şi n-o oprise să fugă pe iubita sa nepoată Anne, nici n-o mai putea aduce înapoi, acum, după mai mult de douăzeci de ani.

Privi cornul şi cafeaua pe care le pusese chelneriţa în faţa lui. Nu-i era foame. Cândva, indiferent de oră, le-ar fi înfulecat cu poftă, cornul cu unt, cafeaua neagră şi tare, şi ar mai fi cerut. Acum le privea fără interes şi se întreba

ce se întâmplase cu toate apetiturile cu care se lăudase atâta vreme.

— N-o să muşte, spuse cu un zâmbet Leo Calder, trăgând scaunul din faţa lui Ethan. Niciodată n-am văzut pe cineva privind mai bănuitor un corn.

— Aşteptam să arate tentant, răspunse Ethan; se rezemă de spătar, încântat că avea companie, bucuros că era Leo. Mă gândisem că mănânc – e ora –, dar n-am poftă.

— Atunci, nu mânca. Nu eşti destul de bătrân ca să faci orice vrei, indiferent ce oră e?

— Nouăzeci, murmură îngândurat Ethan. Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi să ai o asemenea vârstă. Şi încă nu ştiu; nu-mi pot da seama ce simt. Dar, mai mult ca sigur, trupul mi-a încetinit mult.

Îşi împinse farfuria peste masă:

— Mănâncă-l tu. Şi vorbeşte-mi. Ce se mai întâmplă şi ar trebui să ştiu?

— E linişte; n-am nicio problemă de raportat.

— Atunci, înseamnă că nu taci destul. Tragi la mal. Te leneveşti, devii delăsător şi mergi spre dezastru.

Leo râse:

— Îmi spui că mă îndrept spre dezastru tot timpul, de

când m-am însurat cu Gail. Nouă ani de preziceri negre a ceea ce avea să se întâmple dacă nu puneam fundul la treabă. Şi am făcut treabă. Te-am lăsat eu vreodată baltă? Ţi-a părut vreodată rău că m-ai angajat la conducerea Companiei *Tamarack?*

— Nu. Dar asta fiindcă te-am ţinut pe fugă.

Râseră amândoi şi, un moment, stătură tăcuţi la soare. Bicicliştii plecaseră şi alţi clienţi le luaseră locul; chelneriţele se grăbeau încoace şi-ncolo pe terasa aglomerată. Dincolo de zidul scund de piatră, turiştii veniţi în vacanţă se plimbau pe trotuar: tinere perechi împingând cărucioare, familii studiind hărţi ale oraşului, bărbaţi şi femei în tricouri şi şorturi kaki, cu rucsacuri în spinare şi sticle de apă legate la centură. În ambele părţi ale văii se înălţau munţii, iar soarele cald luneca în josul pantelor lor abrupte, aşezându-se în oraş ca o binecuvântare.

Ethan oftă, emoţionat de frumuseţea şi seninătatea locului. Oricât de mult se schimbase, încă mai putea să stea pe terasa unei cafenele, într-o dimineaţă însorită de la sfârşitul lunii iunie, izolat de tumultul lumii şi desfătându-se cu faptul de a fi viu într-un asemenea loc, într-o asemenea zi, cu un asemenea prieten ca Leo

Calder.

Îl privi pe Leo în timp ce comanda cafea şi încă un corn, simpatizându-l, bucurându-se de prezenţa lui. Era scund şi solid, cu păr negru, drept, sprâncene stufoase, bărbie hotărâtă şi o putere pe care statura lui n-ar fi indicat-o. Fusese campion de lupte în colegiu, iar acum juca tenis, cu un forehand înfricoşător, şi schia, cu putere, dacă nu şi cu graţie. Ochii săi negri îi obligau pe oameni să-l privească drept în faţă şi era aproape imposibil să stărui în minciună, când te ţintuia privirea aceea fermă. Leo era cunoscut ca un om în care se putea avea încredere, iar Ethan se simţise întotdeauna mai bine când îl avea prin preajmă. Ştia că *Tamarack Company,* cu vastele sale acţiuni în oraş şi în vale, nu fusese niciodată condusă atât de bine cum era din ziua când îl numise pe Leo preşedinte. Şi se bucura cu atât mai mult că Leo era soţul lui Gail şi că erau familia lui, aici, în

Tamarack.

Charles îi spusese lui Ethan că pe Vince îl înfuriase numirea lui Leo ca preşedinte. Era uimitor, medita Ethan, că după atâţia ani Vince încă se mai supăra pentru că adusese în firmă pe cineva din afară…

— Aseară, am primit veşti de la Vince, spuse Leo.

Un moment, Ethan fu cuprins de nedumerire. Îi veni ameţeală. Gândurile sale şi glasul lui Leo i se ciocneau în cap şi nu le mai putea deosebi. Se agăţă de scaun, ca să nu se răstoarne:

— Ethan! veni Leo imediat lângă el. Ce ai?

— Nu ştiu...

Bătrânul îşi miji ochii. Ameţeala aproape trecuse.

— Am fost cam zguduit, un moment. Poate din cauza soarelui. E foarte puternic, nu-i aşa?

— Te duc acasă.

— Nu, nu, îmi place aici. E foarte frumos, să stau cu tine, Leo; îmi face mare plăcere. Încă nu trebuie să te duci la birou?

— Mai am puţin timp.

— Îmi spuneai ceva.

— Despre Vince. A telefonat aseară. Mai sună din când în când şi nu prea are multe de spus. Mereu vrea să afle despre companie, dar după ce-i spun că totul merge perfect, ni se termină subiectele de discuţie. Aşa, şi a întrebat dacă va fi aici cineva din familie de 4 Iulie, i-am spus că ceilalţi nu vin aproape niciodată la Tamarack şi nu văd de ce anul ăsta ar fi altfel. L-am întrebat dacă ar vrea să vină el.

Ethan se încruntă:

— De ce-ai făcut asta?

— Fiindcă m-am gândit că poate vrei ca familia să se reunească din nou.

— Adică, fiindcă sunt pe moarte.

— N-am spus aşa ceva. Uneori, e bine să faci pace cu oamenii care sunt o parte din tine.

— Vince nu e o parte din mine, Leo; nu mai este, de douăzeci de ani sau chiar mai mult. A, m-am gândit la asta; să nu crezi că nu m-am gândit. Dar ceea ce a făcut Vince a fost să smulgă inima din familia noastră. A violat tot ceea ce reprezintă familia. Trebuie să avem grijă de copii, să le oferim un fel de sanctuar în timp ce învaţă cum să lupte în bătăliile lumii; ăsta e principalul motiv pentru care existăm. Restul – cineva cu care să ne culcăm, cineva cu care să mâncăm, cineva cu care să stăm de vorbă la sfârşitul zilei – toate astea sunt secundare. Esenţialul este să construim o fortăreaţă care să ne apere copiii de rele şi să le dăm posibilitatea de a creşte încrezători şi mândri. Acest lucru e sacru. Iar Vince l-a distrus. L-a batjocorit. Pe-asta nu pot să i-o iert. Nu-l pot ierta. Nu ştiu cât de mult îi mai pasă acum, când e un senator atât de ocupat şi de important, dar nu mă priveşte

pe mine dacă lui îi pasă sau nu. Întotdeauna, în trecut, a făcut tot ce-a vrut, înţelegi, în afară de momentul când i-am spus să plece. A fost un moment îngrozitor. Nu cred că vreunul dintre noi a trecut vreodată cu adevărat peste el...

Ethan se opri. Îndruga prea multe, în ultima vreme. O ştia, dar nu se putea stăpâni. Cuvintele îi şiroiau ca şi cum ar fi trebuit să vorbească încontinuu, fiindcă, atâta vreme cât vorbea, mai era viu, şi nu i se părea posibil să poată muri cineva în mijlocul unei propoziţii.

— N-am crezut cu adevărat că va veni, spuse Leo, şi nici n-o să vină. A spus că în weekend-ul ăla trebuie să fie la Denver, să-şi bucure alegătorii, iar apoi se duce în Maine. A spus că va fi şi Charles acolo cu el.

Făcu o pauză.

— A spus că Charles se ducea întotdeauna la el când păţea câte un necaz şi avea nevoie de ajutor.

— Ce fel de necazuri?

— Nu mi-a spus.

Ethan ridică din umeri:

— Ei bine, nici nu vreau să ştiu. Dacă e destul de grav, aflu eu.

— Charles n-ar fi trebuit să fie aici pe 4 Iulie?

— A zis el ceva. Parcă în sensul că dacă vin şi ceilalţi; am putea avea un adevărat picnic de familie. Cândva, le făceam pe plajă şi pe urmă priveam artificiile peste lac. Nu erau la fel de spectaculoase ca demonstraţiile de-aici, de pe muntele Tamarack, dar nici rele nu erau, toate rachetele reflectate în apă şi bărci până departe, cât vedeai cu ochii, cu oameni aşezaţi în ele şi privind în sus…

— Vom face picnicul, spuse Leo. O să fim noi patru, tu şi Keith. E în oraş şi Dora.

— Cu ăla… cum îi zice.

— Bărbatul cu care trăieşte.

Ethan făcu o mutră.

— Nu-mi place povestea asta, să ştii. Toate mariajele astea de probă, ca bucăţelele alea de mâncare pe care ţi le întind femei cu şorţuri în băcănii; trebuie să guşti şi apoi să te hotărăşti ce cumperi. Dacă oamenii se iubesc, de ce nu pot avea destulă încredere ca să se căsătorească? Totuşi, *el* îmi place… prietenul… Dorei; îmi place tot mai mult, de fiecare dată când îl văd. Dar trebuie să fie ceva în neregulă cu băiatul ăsta. Dacă ar avea bun simţ, ar lua-o de soţie. Sunt împreună de atâta vreme. De un an? De doi? Mai mult, chiar. Sunt împreună de cel puţin doi ani. L-aş simpatiza mai mult dacă s-ar

însura cu ea.

— Poate nu vrea Dora:

— Nicio clipă nu cred asta. Femeile o doresc întotdeauna; stă în firea lor. Ceva nu-i în regulă cu el, asta-i tot.

— Dar nu te deranjează dacă vine la picnic.

— Nu, nu, sigur că trebuie să vină, atâta vreme cât el şi Dora sunt... împreună. Ţi-am spus: îmi place. Are o conversaţie plăcută. Ca tine. Şi ca Gail. Keith, nu prea; îmi aminteşte prea mult de tatăl lui. Nu mă deranjează că Fred nu vine; nu-i vom simţi lipsa. Mi-ar plăcea, totuşi, să vină Marian şi Nina. Ei, dar tot vom avea picnicul; vom fi o familie.

Se rezemă de spătar, cu un oftat prelung. Era mulţumit. Uitase de amărăciunea faptului că nu voia micul dejun şi de îngrijorarea pe care i-o trezea lipsa poftei de mâncare. Probabil că avea să-şi amintească de ele mai târziu, dar deocamdată dispăruseră. Atât de multe dispăreau în ultima vreme, pe nepusă masă: la un moment dat, îi ocupau toate gând urile, iar peste o clipă se risipeau şi nu-l mai lăsau decât cu un tremur vag în minte care-i spunea că el deranjase ceva. De fiecare dată când se întâmpla asta, era uimit, fiindcă trecutul îndepărtat era cu

atât mai clar, mai luminos, cu amintirile întipărite perfect, în cele mai mărunte detalii: nume de persoane, intrigi din cărţi, mirosuri ale femeilor, atingerea morţii când o sărutase pe Alice de rămas bun.

Dar n-avea să plângă numai pentru atâta lucru; nu fusese niciodată un smiorcăit, nici chiar când tristeţile se agăţau de el ani în şir. Era sănătos; îi avea pe Leo şi pe Gail şi pe cei doi copii ai lor, mai apropiaţi de el decât oricare alţi membri ai familiei; avea Tamarack-ul. Nu era complet mulţumit, fiindcă tot timpul se întrebase despre Anne şi-şi făcea griji pentru Charles, care se chinuia să conducă firma *Chatham Development,* dar acum, stând la soare, se gândea că o scosese destul de bine la capăt. Fusese ca un zeu; îşi lăsase amprenta asupra lumii. Acum, era recunoscător pentru fiecare zi care-i mai rămăsese şi pentru amintirile lui, neatinse de timp. Numai unul dintre acele momente îi pricinuia o reală suferinţă, amintirea lui Anne, fiindcă el fusese cel spre care se îndreptase şi pe care contase, şi când colo o dezamăgise.

Şi nici acum nu ştia de ce. Niciodată nu înţelesese de ce făcuse ceea ce făcuse în seara aceea, la petrecerea de ziua ei. Şi îl rodea. După atâţia ani, nu se putea gândi la Anne fără vinovăţie şi durere.

— Draga mea Anne, murmură el şi, întrucât avea ochii închişi, nu-l văzu pe Leo întorcând capul, surprins... rău, atât de rău îmi pare. Te-am iubit şi am fost nedemn de tine. Aş vrea să-ţi pot cere iertare, să te îmbrăţişez şi să te apăr. Desigur, acum eşti femeie şi probabil nu mai ai nevoie de ocrotirea mea, dar totuşi aş dori să-ţi pot face un loc unde să fii iubită şi în siguranţă. Aş vrea să vii aici, Anne, ca să-ţi pot spune că te iubesc şi că îmi pare rău. Aş vrea să ţi-o pot spune înainte de a muri.

Lumina soarelui îi contura venele roşii prin pleoapele închise; căldura îi dădea senzaţia că se topea, scurgându-se în pământ.

— Anne, mai şopti el.

Şi, adormi.

Lui Vince îi plăcea să fie senator. Îi plăcea începutul zilei, când intra în sala de recepţie şi era salutat cu deferenţă de subalterni; îi plăcea sfârşitul zilei, când se oprea în drum spre ieşire să privească prin nobilele ferestre spre peluzele netede şi clădirile guvernamentale care reprezentau osia puterii, centrul lumii. Senatorii care se aflau acolo de ani de zile tindeau să-şi atenueze puterea şi să spună că nu făceau decât o muncă la fel ca oricare alta, lucrând pentru populaţia din statele lui, dar

Vince nu lua niciodată în serios asemenea vorbe. Ştia că aura Senatului se întindea până la toţi locuitorii lumii, de la săteni neştiutori la regi, preşedinţi şi vedete rock; şi că acei o sută dintre ei care făceau parte din Senat erau cei mai invidiaţi oameni de pe glob.

Charles îl invidia.

— Doamne, ce senzaţie, să faci parte din toate astea, spusese el la prima sa vizită în Washington, după alegerea lui Vince. Parcă ai sta în centrul lumii.

Îl ajuta pe Vince să agaţe tablouri în noul său apartament şi se oprise lângă fereastră, cu un peisaj mare în ulei pe care-l ducea în partea opusă a camerei. Apartamentul se afla într-un complex nou şi scânteietor de pe malul râului Potomac, cu pereţii din sticlă curbată dând spre esplanada din lungul cheiului, blocul de apartamente Watergate şi Kennedy Center. În cealaltă direcţie se afla Key Bridge, trecând râul spre Alexandria. Charles îşi aţinti privirea asupra insulei Rossevelt şi a apelor neclintite ale Potomacului, de culoarea bronzului, sub ultimele raze ale soarelui. „Centrul lumii”, îşi spuse el, cu un neaşteptat junghi de melancolie. „Am şaizeci şi doi de ani şi niciodată nu voi fi mai aproape de el decât aici, la marginea vieţii lui Vince. Dar a cui e vina? Când

mi-am asumat eu vreodată un risc?”

— Locul tău aici e, să ştii, spuse el, aducând tabloul spre Vince. Aş fi vrut să fie şi al meu, dar niciodată n-am fost nominalizat, necum ales. Cred că e mai bine aşa; trebuie să mai stea cineva şi acasă şi să facă propagandă.

— Şi să strângă bani, adăugă Vince, luându-i din mâini pictura. Tu şi William aţi făcut o treabă excelentă.

Charles simţi un val de recunoştinţă pentru lauda lui Vince.

— Şi eu m-a mirat. Dar pentru altcineva nu cred că aş fi în stare s-o fac. E prea la vedere, să le ceri oamenilor bani; parcă le-ai pretinde să facă un act sexual în public.

Vince hohoti de râs:

— Pe-asta n-am să ţi-o cer. Tu concentrează-te doar asupra banilor, Charles; ai la dispoziţie cinci ani ca să descoperi diferenţa, dintre ei şi sex, până la viitoarea mea campanie.

Înfuriat şi stingherit, Charles reveni spre stiva de tablouri.

— Nu înţeleg de ce ai ales comisiile alea, spuse el.

— Fiindcă nu sunt populare, i se alătură Vince, luând o pictură din vraf. Jasper Johns; o să-l punem deasupra patului. E locul cel mai potrivit pentru el: atâta energie

nervoasă. Nu e complicat, să ştii: n-am dorit comisii tari, cu preşedinţi puternici. Aveam nevoie de comisii pe care să le pot controla. Nimeni nu e pasionat de agricultură, nutriţie şi păduri; nimeni nu-şi constituie campanie pe problemele mediului şi ale lucrărilor publice.

— Dintr-un anume motiv, răspunse Charles. Nici pe alegători nu-i interesează.

— Nu încă. Aşa că preşedinţii vor fi plecaţi să joace golf şi să caute calea spre alte comisii, şi mă vor lăsa bucuros pe mine să le fac aproape toată treaba. Eu voi fi cel care va programa audierile, care va controla chestionarea martorilor şi va pregăti raportul final. Şi voi ajuta la scrierea legislaţiei care derivă din el. Acolo sunt favorurile şi reputaţiile.

— Dar agricultura şi nutriţia...

— Din partea mea, pot să fie şi canalele; ce-mi pasă mie? Dar nu subestima agricultura; acolo e rost de multă muniţie. Fermierii se vor pomeni cu subvenţiile trase de sub picioare peste câţiva ani, iar cei care ies eroi din asta vor fi senatorii din Vest care încearcă să-i ajute, dar sunt învinşi la numărătoare de senatorii din Est

Zâmbi:

— Aici ai auzit-o prima oară.

— Şi lucrările publice?

— Lasă-le-ncolo de lucrări publice. Mediul e ăla sexy. Până acum, nimeni nu ştie cum să se folosească de el fără să ricoşeze pe undeva, dar zilele-astea vom găsi noi soluţia; e atât de futut, încât parc-ar fi o bombă cu ceas şi oricine se pricepe s-o potrivească în campanie poate face aproape orice are chef. Să fie ales oriunde vrea.

— În campanie n-ai spus că e futut.

— Şi nici n-am să spun, până nu găsesc o cale de a aborda problema. Comisia e un început. Una dintre minunile vieţii în Congres e aia că audierile la comisilânlocuiesc gândirea şi acţiunea. Nu mai e nevoie să crezi absolut în nimic. Programezi doar încontinuu martori şi tot pui întrebări încuietoare, şi toată lumea crede că eşti preocupat şi munceşti pe brânci. O poţi ţine mult timp aşa, iar din când în când îţi foloseşti cele treizeci de secunde la actualităţile de seară şi câteva paragrafe în ziarul de dimineaţă şi bagi în campanie câte ceva din depoziţii. În fond, adversarul n-a ţinut audieri, el trebuie să aibă idei adevărate şi, de vreme ce majoritatea candidaţilor n-au niciuna, dispui de un avantaj frumuşel. Iar dacă eşti cât de cât priceput, nu-l mai pierzi niciodată.

Charles tăcea, oripilat, fascinat şi plin de invidie. Şi

când stătuseră altfel lucrurile cu Vince? se întrebă el. Mai tânăr şi mai scund, Vince îl dominase întotdeauna pe Charles, precum şi întreaga familie. Sigur că Ethan îl dăduse afară, dar, în perspectivă, ce rezolvase cu asta? Corporaţia *Chatham Development* o luase la vale, Vince era mult mai bogat decât înainte şi senator al Statelor Unite, iar Ethan îi părăsise pe toţi, pentru muntele lui afurisit. Charles avea mai puţin ca oricând: o fiică dispărută, cealaltă îndepărtată de el şi locuind la Tamarack, un tată plecat, o companie slăbită din cauza lui, ceilalţi fraţi şi surori mergând pe drumurile lor proprii şi personale. Tot ce mai avea Charles era un frate care avea totul.

Aşa că venea în vizită la Washington cât putea de des. Fascinaţia era de două ori mai mare: nu numai faţă de Vince, ci şi faţă de Senat, unde Charles respira atmosfera oamenilor importanţi şi se simţea aproape de marile evenimente atât cât ar fi putut spera să ajungă, vreodată. Îi era mai greu ca oricând să rămână la Chicago; dorea să fie cu Vince, care umbla prin Washington şi prin labirinturile puterii cu uşurinţă şi siguranţă, atrăgând atenţia oriunde ajungea. Şi îl lua pe Charles cu el: la petreceri unde conducători străini vorbeau despre

evenimente cunoscute celei mai mari părţi a lumii numai prin titlurile de ziare, la mici prânzuri unde senatorii discutau administraţia în termeni scatologici care ar fi iscat scandal dacă deveneau publici, la dineuri cu lideri de partid care vorbeau despre viitoarele alegeri, despre strategia de campanie, sondaje şi, mai presus de orice, despre bani. Charles se ţinea după el, simţindu-se mai tânăr decât Vince, mai puţin experimentat, un străin în ameţitoarea vâltoare a politicii, a reţelelor, a factorilor strategici şi a femeilor.

Vince avusese întotdeauna femei. Se plictisise de Maisie, îi spusese el lui Charles, care era uimit; nu ştia dacă avea să se mai recăsătorească. Între timp, însă, oraşul Washington era plin de femei singure, iar acestea, fără greş, îl găseau pe Vince.

La Chicago, Charles se simţea singur, aşezat în fotoliul tatălui său, încercând să câştige bani pentru compania tatălui său, căutând căi de a se dovedi vrednicul succesor al tatălui său. Nu conta că Ethan plecase; prezenţa sa domina totul; toate păreau să-i aparţină în continuare lui. Iar Charles nu avea pe nimeni care să-i spună ceea ce jinduia să audă: că era mai bun şi mai dinamic decât Ethan, mai stăpân pe *Chatham Development* decât fusese

Ethan vreodată. Charles nu avea pe nimeni care să-i spună ceva. De-a lungul anilor, se gândise să se căsătorească din nou, dar într-un fel imaginea tatălui său, nobil în văduvia lui, îl reţinuse. Îi vedea rar pe William, Nina şi Marian, mai mult la reuniuni de familie, cu ocazia sărbătorilor. Întotdeauna simţea că-i comparau comportamentul cu cel al tatălui lor, îngrijoraţi ca nu cumva să distrugă compania care-i îmbogăţea pe toţi.

În schimb, se ducea la Washington. Locuia în apartamentul lui Vince şi se ţinea după Vince, iar Vince îi găsea adesea câte o femeie şi mergeau toţi patru la restaurant sau la teatru. Şi, de fiecare dată, înainte de a se întoarce la Chicago, Charles visa să vândă *Chatham Development* şi să se retragă.

Bineînţeles, nici vorbă să poată face aşa ceva; Ethan îi încredinţase compania. Mai mult decât atât, Ethan continua să participe la unele dintre întreprinderile firmei şi cerea regulat declaraţii financiare şi rapoarte de situaţie. Iar Charles se afla în toiul unui enorm proiect, cel mai mare pe care îl manevrase vreodată.

Se numea *Deerstream Village* şi începuse să-l conceapă cu cinci ani în urmă, după ce un critic de arhitectură spusese că firma *Chatham Development* nu mai putea fi

luată în serios; decăzuse de la conducerea strălucită şi inventivă a lui Ethan Chatham la siguranţa proiectelor mărunte şi a modelelor timide. Atins, Charles căutase un proiect masiv şi destul de îndrăzneţ pentru a atrage laudele tuturor. Alesese ca loc cinci sute de acri de câmpie cultivată cu porumb, la nord-vest de Chicago, având în mijloc un mic cătun numit Deerstream. Preţul se triplase de când guvernul federal anunţase planurile de construcţie a unei şosele între Deerstream şi Chicago, iar alţi constructori ezitau, însă Charles se aruncase.

Fred Jax lucra cu el la Deerstream. Charles se înţelegea bine cu Fred, deşi ştia că toţi ceilalţi membri ai familiei nu-l simpatizau, încă de când îl adusese Marian acasă, iar Ethan le dezaprobase căsătoria, din cauza trăsăturii de cruzime pe care i-o atribuia lui Fred. Charles o observa şi el şi nu i-o admira, dar îi putea face faţă; uneori, era utilă.

Fred îi împărtăşea viziunea pentru Deerstream, aceea de a face din el cel mai important oraş-satelit apusean, având cea mai mare hală comercială din lume, cu faţada spre noua şosea. Avea să necesite toate resursele financiare şi umane ale Corporaţiei *Chatham Development,* dar era cel mai mare proiect pe care-l văzuse Charles vreodată. Urma să-i confere lui Charles un

nume chiar mai mare decât al tatălui său. Şi, apoi, avea să-i predea preşedinţia lui Fred Jax şi să plece din companie cu demnitate.

Vince îl întreba pe Charles despre Deerstream ori de câte ori acesta venea la Washington. Manifesta faţă de proiect mai mult interes decât pentru oricare altul întreprins vreodată de Charles, în timp ce se făceau releveurile terenului, se schiţau planurile şi începeau săpăturile de fundaţie pentru prima hală, în timp ce erau desenate proiectele şi se lansau licitaţiile pentru acontarea primelor locuinţe de familii individuale.

— Şi şoseaua? îl întrebă el pe Charles într-o seară caldă de septembrie.

Se plimbau, întorcându-se spre apartament de la o cină luată la *Sequoia,* cu cravatele lărgite şi sacourile aruncate pe umăr. Oricine ar fi observat că erau rude, datorită insesizabilei lor asemănări, cu toate că unul era mai scund cu zece centimetri, blond şi remarcabil de chipeş, cu un pas aproape ţanţoş, în timp ce celălalt, cărunt şi cu umerii rotunjiţi, era agreabil într-un stil mai şters, din cauza gurii nehotărâte şi a brazdei de îngrijorare dintre ochi.

— Ce e cu şoseaua? repetă Vince. Erai îngrijorat din

cauza ei, în iunie, când am fost în Maine.

Charles ridică din umeri:

— La fel. Au trecut trei ani şi ăia încă mai discută unde s-o facă. Nenorociţii; nu a lor e grija, aşa că nu se grăbesc.

— Dar de ce să-ţi faci tu griji? Fondurile au fost însuşite.

— Ştii al naibii de bine de ce-mi fac griji. Nu se construieşte. Ai spus, ultima dată când am discutat, că te ocupi tu de problema asta.

— N-am apucat; o să vorbesc, săptămâna viitoare.

— Ai putea să faci unele presiuni, Vince; ştii bine cât de multe depind de afacerea asta. Dacă nu avem o şosea până în oraş, nu mai avem ce vinde. Cine ar vrea să locuiască în plin pustiu, fără trenuri şi drumuri?

Vince îi aruncă o privire;

— Holdingurile tale ar putea să absoarbă paguba; doar n-ai băgat în ea toţi banii.

— Ba pe-aproape. Nu mai stăm la fel ca altă dată. Ştii ce-a făcut tata, şi ticălosul ăla de Leo, care au silit *Chatham Development* să le împrumute bani – *şaptezeci şi cinci de milioane de dolari,* Doamne Dumnezeule – toţi pentru Tamarack, nimic pentru noi. Dacă se întâmplă

ceva cu Deerstream-ul, nu mai avem încotro s-o luăm.

Nu putem împrumuta din holdingurile de la Tamarack; era colaterala noastră, când am împrumutat cele şaptezeci şi cinci de milioane. Va trebui să vindem alte proprietăţi.

Vince tăcea. Ştia toate astea; avusese grijă să afle totuldespre *Chatham Development.* Dar Charles nu observase niciodată până atunci prăpastia din faţa lor. Coti de-a lungul Canalului C & O, cu paşi mai repezi, auzindu-l pe Charles în urma lui, grăbit să-l ajungă. Încercă să încetinească, dar ceva îl propulsa înainte; o emoţie care-i dădea chef să se mişte, să exulte.

Cu peste douăzeci de ani în urmă, Vince jurase să-şi facă familia să plătească pentru că îl alungase. Sosise momentul. Iar Charles îi uşura sarcina, investind totul în Deerstream, mizând întreaga companie pe o şosea care nici măcar nu Intrase în lucru. Slăbise firma, pusese familia în pericol, îi lăsase expuşi. Tot ce avea de făcut Vince era să sufle asupra lor ca peste un scaiete în deşert şi aveau să se prăbuşească. Pe Ethan l-ar fi omorât; pe Charles l-ar fi distrus. Cum putea Charles să trăiască ştiind că în cinci ani compromisese tot ceea ce clădise Ethan într-o viaţă de om?

Vince zâmbi în întuneric. *Aşteaptă destul şi vei căpăta tot ce-ţi doreşti.*

— Domnu', zise un glas, dă şi mie cinci dolari; avem un copilaş *bonlav* acasă.

Charles se opri.

— Ce? întrebă el.

Încercase să ţină pasul cu Vince şi avu nevoie de un moment pentru a-şi da seama ce spunea băiatul. Era mic şi foarte scund – de vreo zece ani, bănui Charles – şi părea să se contopească între copacii care mărgineau aleea de lângă canal. Charles văzu mişcare în spatele lui şi-şi imagină alţi băieţi, pândind să se repeadă. Deodată, îşi dădu seama cât de pustie era zona.

— O fetiţă *bolnavă,* repetă băiatul, ridicând glasul. Îi trebe doctorii. Buline. Zece dolari.

— Ai spus cinci.

— *S-a-mbonlăvit* şi mai rău.

Observând forfota din penumbră, Charles duse mâna spre buzunarul de la spate. Regula era să nu te cerţi niciodată cu tâlharii. Viaţa lui valora mai mult decât zece dolari.

Dar, înainte de a apuca să scoată portofelul, Vince se apropie şi-şi repezi pumnul în mutra băiatului. Acesta

căzu, cu capul într-o parte şi ochii închişi.

— Vince, pentru Dumnezeu… ţipă Charles, lăsându-se în genunchi lângă copil, în timp ce Vince se întorcea spre umbrele din spatele lor.

Acolo apăruse alt băiat.

— Nu… scheună el.

Se lăsă pe un picior, apoi pe celălalt, ezitând între a-şi ajuta prietenul şi a fugi.

— Nu vream să… n-am făcut rău la nime!

Charles sări în picioare şi-l apucă pe Vince de braţ, exact când acesta pornea spre al doilea băiat.

— Lasă-l în pace, pentru numele lui Dumnezeu, e doar un puşti.

— Mulţi dintre ei sunt puşti. Trebuie să le dau o lecţie.

— Aveţi o droaie de zeci de dolari! strigă băiatul. Ce vă dureau zece?

— Futu-i mama mă-sii de javră… se smulse Vince din mâna lui Charles, întinzând un braţ lung să-l înhaţe pe copil.

— *Lasă-l în pace!* îl împinse Charles în lături, interpunându-se între cei doi. Avem deja destule probleme; cred că pe ăsta-l-ai omorât.

Vince îşi coborî privirea spre băiatul de pe alee. Îl

înghionti cu piciorul, iar copilul gemu.

— E nevoie de mai mult ca să-i omori pe stricaţii ăştia, spuse el. Bine, hai să mergem; o să aibă grijă de el prietenul său. Futu-le muma-n cur de bandiţi. Erau gata să se repeadă la tine, să ştii. De ce naiba ai vrut să scoţi portofelul?

— Nu merita să mă omoare pentru atâta lucru. Chiar dacă era portofelul tot.

Şi de ce erai aşa de sigur că te-ar fi omorât?

Vince mergea grăbit, cu paşii la fel de lungi şi de încrezători ca înainte. Parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Părăsiră aleea C & O şi ajunseră din nou pe Strada K, la niciun cvartal de apartamentul său.

Charles îl ajunse din urmă. Tremura, dar nu din cauza celor doi băieţi. Vince era pricina. De ce *erai aşa de sigur că te-ar fi omorât?* în întrebarea aceea se simţise dispreţul, iar Charles nu suporta dispreţul lui Vince. Dar de ce *fusese* atât de sigur? De ce nu-i trecuse niciun moment prin minte să atace? Puştiul era pe jumătate cât el, o treime în greutate şi, probabil, înspăimântat. De ce Charles Chatham, cetăţean cinstit, orăşean cunoscător şi om umblat prin lume, nu-i arsese un pumn în faţă, să-l azvârle în lumea de apoi, aşa cum făcuse fratele său mai

tânăr şi mai scund?

Nu ştia. Niciodată nu ştia de ce Vince apărea ca omul de acţiune, iar el ca timidul său însoţitor: Toată viaţa fusese incapabil să se smulgă de sub vraja lui Vince. Iar cea mai distrugătoare dovadă a acestui fapt se văzuse cu douăzeci şi patru de ani în urmă, când oscilase între propria lui fiică şi Vince şi, prin tăcerea sa, îl alesese pe Vince.

Şi nici acum nu ştia dacă avusese dreptate. Încă nu-i venea să creadă că Vince s-ar fi putut atinge de Anne. Asta ar fi însemnat că înăuntrul fratelui său exista un rău pe care Charles nu şi-l putea închipui şi nu-l văzuse niciodată. Dacă l-ar fi cunoscut, ar fi sărit în apărarea fiicei sale, când ea le arătase dovada că răul era în mijlocul lor. „Aş fi făcut-o”, îşi spuse el. „Sigur că aş fi făcut-o”.

Vince ocoli fântâna circulară de la intrarea în bloc şi-l aşteptă pe Charles.

— Mă duc în cabinet; am de dat nişte telefoane, spuse el, în timp ce luau liftul spre etajul doisprezece. Mâine dimineaţă la zece e o audiere la comisie, dacă vrei să fii şi tu.

— Te-anunţ, răspunse Charles; dădu din cap spre

valetul care le deschise. S-ar putea ca mâine să plec înapoi; probabil că un timp ar fi mai bine să stau aproape de birou.

— Cum vrei. Poţi să vii, poţi să pleci; ştii bine. Serveşte-te cu o băutură. Ne vedem la micul dejun, dacă nu te hotărăşti să-ţi iei zborul cu noaptea-n cap.

— Noapte bună.

Charles îşi turnă un whisky mare şi merse cu paharul în apartamentul de oaspeţi din capătul culoarului, îşi scoase valiza. Pentru prima dată, era nerăbdător să plece. Nu atât de Vince dorea să scape, cât de propria lui dependenţă. „Am şaizeci şi şapte de ani”, îşi spuse – când era cu Vince, părea să se gândească la vârstă mai mult decât în oricare alte momente – „ce naiba se întâmplă cu mine?” Ştia că făcea o figură ridicolă: un om de afaceri cărunt şi sofisticat, incapabil să scape de magnetismul fratelui său mai tânăr.

„Dar nici măcar de succesul tatălui meu nu mă pot desprinde”, adăugă el în gând.

Se aşeză pe marginea patului. Ar fi trebuit să se ducă la Tamarack şi să-i spună lui Ethan ce se întâmpla cu *Chatham Development.* Erau prea multe în joc. Crezuse că i-o putea spune cu câteva luni în urmă, când Leo îl

chemase de 4 Iulie. În schimb, el se dusese în Maine, cu Vince. „Am să-i spun”, se hotărî Charles. „Orice s-ar întâmpla, trebuie să ştie. Poate reuşim să o scoatem la capăt, împreună. N-o să se supere dacă-i mai cer ajutorul o singură dată”.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră Vince.

— A telefonat Leo. Ethan a avut un atac; te cheamă. Mai bine rezervă-ţi bilet.

Charles întinse mâna spre telefon:

— Cât de grav e?

— Nu ştiu. Îl transportă la Denver, iar Gail e cu el în avion. Poate mă suni şi pe mine când afli.

— Nu vii şi tu?

— Nu pot lipsi de la audierea de dimineaţă. Vin mai încolo, dacă crezi că e cazul.

Se priviră.

— Are nouăzeci de ani, spuse Charles. Am ştiut dintotdeauna că va muri odată şi-odată.

— De la o vreme, părea că nu mai avea de gând, zise neutru Vince şi ieşi din cameră, în timp ce Charles îşi rezerva locul pentru prima cursă spre Denver.

Ethan îi auzi intrând în cameră, dar nu se osteni să deschidă ochii. Ştia de ce se adunau în jurul patului său:

familia lui venise să-l vadă murind. Ei bine, era perfect; asta se cădea să facă. Nu prea voia să fie singur în acel moment, fiindcă îi era puţin cam teamă de ceea ce urma. Bănuia că avea să semene cu o adormire lentă şi, cu siguranţă, aşa ceva nu-i deranja; fusese obosit aproape tot timpul, după criza de apoplexie, când o mai fi fost şi aia. Părea să fi trecut foarte mult. În toamnă se întâmplase, îşi amintea, iar Charles venise cu avionul de la Washington, unde îl vizitase pe

Vince. Cu toţii se aşteptaseră să moară atunci, dar scăpase cu bine. Mă rog, nu chiar atât de bine. Nu se mai putea face înţeles de oameni, cu toate că ştia exact ce voia să spună; şi nu putea merge nicăieri, nu se putea plimba prin Tamarack în dimineţile calde, să se aşeze la cafenea cu un corn şi o cafea de care n-avea poftă. În ultima vreme, se gândise că ar fi fost mai bine să renunţe, să adoarmă doar şi să se lase în voia sorţii. Dar apoi îşi amintea că n-avea să se mai trezească, niciodată, şi îşi spunea: „Încă nu, un timp, încă nu; nu sunt gata să plec atât de departe”.

Voia să-i vadă pe copiii lui Gail crescând; erau atât de isteţi şi plini de moduri noi de a privi lumea, şi îl iubeau. Voia să-l ajute pe Charles; nu credea că putea să existe

vreodată un timp când Charles să nu aibă nevoie de ajutor. Voia s-o aştepte pe Anne; ştia că urma să se întoarcă într-o bună zi, poate mâine, sau chiar astă seară, la timp pentru cină, iar el trebuia să fie prezent ca s-o întâmpine. Voia să aibă grijă de Tamarack, să încerce să-i stăvilească cele mai mari excese, în timp ce continua să se dezvolte. Voia să se plimbe prin munţi şi să inspire mirosul brazilor după ploaie, şi parfumul trandafirilor sălbatici, atât de fragili, încât fiecare floare trăia doar o zi, şi al pământului umed cu ciuperci suculente crescând la rădăcinile molizilor şi ale pinilor Douglas.

Dar ştia că nimic din toate astea n-avea să se mai întâmple. Era prea obosit, prea bătrân şi obosit, şi sosise timpul să cedeze, să-i dea drumul vieţii de care se ţinuse atât de avid timp de nouăzeci şi unu de ani.

— ... vindem. Ţi-am spus: nu avem încotro.

Era glasul lui Charles, scăzut şi insistent. Ethan abia putea distinge cuvintele. Ce să vândă? se întrebă el. Poate casa lui din Lake Forest; Dumnezeu ştia de ce o mai ţinuse, în toţi acei ani. Soţia lui murise, Gail era aici.

An ne plecase; nu exista nicio nouă solie care să însufleţească aerul mort din „încăperile acelea mari şi formale. Era o nebunie că o păstrase atâţia ani. Deci,

acum o va vinde. Probabil la un preţ frumos; piaţa era bună în toată zona oraşului Chicago.

— Nu poţi.

Ăsta era Leo. De ce-i păsa lui Leo dacă Charles vindea sau nu casa lui din Lake Forest?

— O să-l omoare pe Ethan.

— N-o să ştie.

— Ba va şti. Oricum, e ipotecată până la prăsele; nu vei obţine destul ca să merite pierderea Tamarack-ului.

Tamarack? Ethan deschise ochii.

— Rack, spuse el; glasul îi suna abia auzit. Rack şi ruin…

Se chinuia să-şi mişte gura.

— *Colţ,* izbucni el.

— Of, uitaţi-vă ce-aţi făcut! exclamă Gail.

Ochii lui Ethan se îndreptară spre ea. Era o fată bună: drăguţă, generoasă, blândă. O tânără cumsecade. Avea să-i fie dor de el; erau prieteni buni.

— Ştie, şi e necăjit. Lăsaţi-l în pace; lăsaţi Tamarack-ul în pace. Ar fi cel mai rău lucru din lume să-l vindeţi.

Îl privi pe Charles, cu ochii rugători:

— Nu poţi face asta.

— Fac ceea ce trebuie, replică el sec. William şi cu

mine avem voturile...

— Nu suntem gata de vânzare, bombăni William.

Charles explodă:

— La naiba, şi tu ai necazuri!

— Vă rog! ţipă Nina. Nu strigaţi!

Se uita la Ethan, care închisese Iarăşi ochii.

— Poate adoarme din nou.

— Nu contează, spuse Charles. Dacă ne-a auzit, a înţeles; ştie mai bine decât noi toţi la un loc cum merg afacerile. Ar fi de acord cu mine să vindem Tamarack-ul.

— Gogoşi, aruncă Leo. S-ar ţine de Tamarack până la moarte. Şi ce vrei să spui, că şi William are necazuri?

— Cu toţii avem necazuri, începu Charles să se plimbe încoace şincolo printr-o parte a camerei. Compania, Tamarack-ul, toţi. Christoase, doar ştii ce se întâmplă pe-aici; dacă nu scăpăm destul de repede, nu vom mai avea *nimic* de vândut.

Leo clătină din cap:

— Tamarack-ul nu are necazuri; aici ne descurcăm perfect. Dacă te referi la E.P.A.[5], pe aia o putem rezolva. Nu vor găsi nicio problemă. Dumnezeule, gropile alea de mină sunt acolo de aproape o sută de ani; dacă mai curge

[5] *Environment Protection Agency* = Agenţia pentru protecţia mediului.

puţin plumb din ele, ne vom ocupa de el. Orice-ar fi, nu e atât de grav pe cât se spune la Washington. Singurul mister e de ce le-a căşunat pe noi pentru teste, când se găsesc mine vechi prin tot statul Colorado. Dar o scoatem noi la capăt; nu-mi fac griji.

— Ei bine, eu da, se răsti Charles furios. De câte ori să-ţi spun? Familia asta are necazuri; şi vând tot ce pot ca să acopăr pierderile din Deerstream…

— Ăla era un proiect condamnat din start, interveni William.

Charles se răsuci spre el.

— M-ai ajutat să-l punem la punct.

— Ţi-am spus să aşteptăm şoseaua.

— Banii fuseseră alocaţi! Era o treabă sigură!

— Atunci, unde e? întrebă Marian. Puzderie de porumb şi niciun pic de beton.

— Nu mai contează, răspunse Charles. Vince a spus că banii au fost realocaţi în conferinţă ca parte dintr-un alt proiect, înainte de a fi apucat el să intervină. Cred că se întâmplă tot timpul.

— Am să-i scriu o scrisoare redactorului şef de la *Times,* spuse William. Nu poţi avea încredere într-un guvern care se răzgândeşte în mijlocul unei acţiuni.

— Exact asta ne mai lipsea, zise Charles sarcastic. Una din scrisorile tale. Ascultaţi, am nevoie de banii de la Tamarack! Nu mă ascultă nimeni? îl vom vinde; altceva nu ne-a mai rămas de făcut!

— Dar, Charles dragă, spuse Nina, eşti sigur că ai voturile?

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-avem nevoie de niciun vot! Ăsta nu e Senatul sau Camera; e o familie.

— Dar tu eşti cel care a menţionat acţiunile lui William.

Ethan nu-i mai ascultă. Simţea o profundă tristeţe că familia lui se certa când el era pe moarte, însă nu ştia cum să-i oprească; nu putea pronunţa cuvintele potrivite. Nu mai avea ce face. Şi urmau să se descurce; găseau el o soluţie. N-aveau să vândă *Tamarack Company;* Leo şi Gail n-ar fi permis-o niciodată. Toate urmau să se rezolve perfect, iar moştenirea lui avea să dăinuiască. Oraşe, clădiri, fabrici; urmau să reziste. Structura solidă a Corporaţiei *Chatham Development:* aceea avea să reziste. Şi Tamarack-ul. Îl readusese la viaţă şi urma să dăinuiască şi el.

Când era tânăr, făcuse o casă de carton cu atâtea etaje, încât ajungea până în tavan. Tavanul era singurul lucru care o oprea. Iar când crescuse, nu mai avusese niciun

plafon care să-l oprească: turnurile sale administrative, hotelurile şi blocurile de apartamente ajungeau până la cer, iar oraşele lui atingeau orizontul. Ce visuri mari îşi făcuse şi cu o bătaie atât de lungă!

— Dar nu destul de lungă pentru a ajunge până la Anne. O trădase. O, de ce trebuia să-şi amintească acest lucru? îi revenea în minte tăios, deschizând o rană, iar el era prea obosit ca să-i facă faţă. „E prea greu, ” îşi spuse. „Prea cumplit, să mă gândesc la Vince şi la Anne”.

Cuvintele erau ca nişte şerpi. Încercă să nu le ia în seamă. Prea obosit, insistă Ethan, mult prea obosit. Dar şerpii deveneau tot mai lungi şi mai graşi şi nu putea să păşească peste ei sau să alerge pe-alături. Îi privi în faţă. Vince şi Anne. În pat, trupuri goale împreună, feţe apropiate, piei atingându-se. El în ea. Vince şi Anne. *Nu!* urlă mut Ethan.

„O, Doamne”, se rugă el, cu un geamăt. „Doamne sfinte, am fost gelos. Aşa că am silit-o să plece. N-o doream pentru mine; nu în sensul acela. Niciodată nu m-am gândit la una ca asta. Dar voiam să fie tânără şi nevinovată şi aşa să rămână pentru totdeauna. Voiam să se apropie de mine pentru tovărăşie, râs şi iubire. N-ar fi avut nevoie de alţi bărbaţi, cel puţin încă mulţi ani de-a

rândul; era atât de tânără, iar eu îi puteam dărui tot ce-i trebuia. Asta dorisem: să se uite la mine ca şi cum aş fi fost zeul ei”.

Gemu iarăşi, iată, din nou: se gândise la el însuşi ca la un zeu. Şi, ca pedeapsă, o pierduse pe Anne.

„Dar Anne e cea care a suferit cel mai mult. Mă întreb dacă m-a iertat vreodată. Sper că înţelege că tot ceea ce am făcut se datora propriei mele slăbiciuni; n-am avut nimic cu ea. A fost întotdeauna adorabilă, sinceră şi bună. Te rog, iartă-mă, Anne. N-am înţeles ce se întâmpla. Îţi jur că n-am înţeles. Anne, te rog, iartă-mă.

Asta e ultima oară când ţi-o pot cere. Găseşte-ţi pacea, scumpa mea Anne. Şi fericirea. Şi dragostea”.

Vocile familiei se stingeau, ca şi cum s-ar fi îndepărtat de el. Nu, îşi dădu seama Ethan; el se îndepărta de ei, lăsându-l în urmă. Deodată, se lăsă o tăcere desăvârşită. „Nu-i chiar atât de rău”, îşi spuse Ethan. „Nicio durere, nicio luptă; doaraceastă stingere înceată. Parcă aş adormi la soare. Încălzit, mulţumit, topindu-mă în pământ. Îmi place; e un loc atât de bine ales. Am urcat aşa de sus, dar acum e mai bine aşa: să mă aşez, să mă scufund adânc, tot mai adânc, în pământ. Da. Atât de adânc. Atât de bine. Parte din pământ”.

A doua zi dimineaţă, când deschise ziarul de pe birou, Anne descoperi privind-o fotografia lui Ethan. *„Ethan Chatham, unul dintre cei mai mari constructori ai secolului, a murit ieri la domiciliul său din Tamarack, Colorado, în etate de nouăzeci şi unu de ani”.*

Anne parcurse articolul până la sfârşit. „Slujba funerară va avea loc în capela din Lake Forest, Illinois, în ziua de miercuri”.

Stătu un moment nemişcată. Mâna îi tremura. Vocea, însă, îi era fermă, când ridică receptorul şi-i ceru secretarei să-i rezerve loc marţi seară, pentru o călătorie dus-întors până la Chicago.

Capitolul 8

Gail trecu pe lângă Leo şi fiul lor, Ned, spre culoarul lateral. Merse pe lângă oamenii care stăteau acolo şi, când ajunse la Anne, întinse mâinile:

— Eşti Anne, nu-i aşa? *Simt* că eşti Anne. N-ar trebui ca o soră să ştie...?

Mâinile li se atinseră şi rămaseră împreunate.

— Bună, Gail, spuse uşor Anne.

Cu un mic ţipăt, Gail îşi aruncă braţele pe după gâtul ei.

— Mă bucur aşa de tare, murmură ea, cu vocea înăbuşită. Nici nu ştii cât mă bucur...

Anne privi peste umărul surorii ei, spre mulţimea din capelă. Arăta ca un tablou: rânduri-rânduri de chipuri întrebătoare, întoarse spre o latură a sălii, concentrându-se pentru câteva secunde asupra celor două femei îmbrăţişate. Niciun sunet, nicio adiere nu risipea acea nemişcare încremenită.

— Prieteni, ne aflăm aici pentru Ethan, spuse pastorul, cu reproş blând, iar încăperea se animă din nou, când mulţimea, fără tragere de inimă, se întoarse spre el.

Acum, când cei care au ţinut la el au vorbit, doresc să evoc prietenia mea cu Ethan, care datează de treizeci de ani. Şi apoi, vom pleca de-aici ca să-l depunem întru veşnică odihnă lângă iubita sa Alice.

Charles nu se întorsese la loc către pastor. Continua să privească spre marginea capelei şi întâlni ochii lui Anne, într-o privire lungă. La fel ca în cazul lui Vince, ea îşi mută cea dintâi ochii. Mâinile cu care o ţinea pe Gail de braţe tremurau; tot trupul îi tremura. *Nu încă, nu încă. Ştiu că se va întâmpla; ne vom aşeza amândouă, vom sta de vorbă* şi *vom descoperi ce legături ne mai unesc, dar încă nu. Încă nu-i pot face faţă.*

— Tremuri, observă Gail, retrăgându-se.

— Se întâmplă multe cu Unine, replică Anne, cu un mic surâs. Parcă aş jongla cu emoţiile, pe sârmă. Gail, eu ies de-aici. Poţi veni cu mine?

— Nu vii la cimitir?

— N-am de ce; mi-am luat rămas bun. A trebuit să fiu aici, dar nu e nevoie s-o mai lungesc. Te aştept, totuşi, dacă vrei să mergi cu ceilalţi.

— Nu, prefer să vin cu tine. Stai numai să-i spun lui Leo.

— Voi fi afară, mai zise Anne.

Porni fără zgomot pe culoar şi se strecură pe uşă, aproape nevăzută, la fel cum intrase, cu o jumătate de oră mai devreme.

— Slavă Domnului, spuse ea, scoţându-şi pălăria neagră şi trăgând adânc aer în piept, când Gail i se alătură afară. Era înăbuşitor acolo.

— Probabil din cauza prea multor oameni, răspunse Gail.

— Şi a amintirilor.

Anne privi spre lac, cenuşiu ca oţelul sub norii negri în goană rapidă şi razele de soare ce străfulgerau printre ei, pentru a dispărea apoi şi a răzbate iarăşi.

— S-ar putea să le suport, pe rând, dar toate odată sunt prea mult. Unde mergem să stăm de vorbă?

— Noi locuim la Marian, zise încet Gail. Acolo am putea avea linişte.

— Nu, nu vreau să…

Lăsă fraza în aer. Pălăria îi atârna din mâna cu mănuşă neagră, în timp ce mergea pe cărarea care ducea spre stradă. Străbătuse acea potecă de atâtea ori, încât se pomeni ocolind instinctiv o cotitură unde arbuştii înalţi îşi întinseseră ramurile ca să-i înhaţe pe trecătorii neatenţi. Dar tufişurile nu mai erau; fuseseră înlocuite de un gard

viu scund, tuns cu grijă, care nu punea pe nimeni în pericol. „Niciun pericol”, îşi spuse ea. Şi ajunsese până aici; de ce n-ar fi mers până la capăt, în casa unde copilărise?

— Perfect, să mergem acolo. O putem lua pe jos? îmi face plăcere.

Din faţa capelei, cotiră spre nord, pornind pe sub stejarii şi ulmii înalţi care-şi întrepătrundeau crengile înfrunzite alcătuind un tunel peste stradă. Fascicule subţiri de lumină străpungeau frunzişul, iar Anne şi Gail le străbăteau ca două fantome trecând prin nişte ziduri însorite. De-o parte şi de alta, boscheţi înalţi şi porţi de fier fixate în ziduri de cărămidă lăsau să se întrezărească fugar casele de cărămidă sau piatră cenuşie. Cu excepţia câte unui automobil, din când în când, nu se vedea niciun semn de viaţă; nimeni nu se mai plimba pe trotuarele acelea pustii. Anne îşi amintea din copilărie: în suburbii, nu se plimbă aproape nimeni.

— Unde te-ai dus? întrebă Gail.

— La San Francisco.

Strălucise soarele, îşi aduse aminte Anne. Fusese o dimineaţă frumoasă de aprilie.

— Exista acolo un cartier unde mergeau oamenii fugiţi

de-acasă.

— Haight Ashbury, dădu Gait aprobator din cap. Am citit despre el. Nici nu mi te pot Imagina acolo. Era atât de pervers.

— Ba nu era deloc: Era cel mai fermecător loc din lume. După un timp, s-a schimbat, iar eu m-am înscris la *Berkeley,* în colegiu. Iar apoi am plecat la *Harvard,* să urmezdreptul.

— Dreptul? Eşti avocată?

— Da. În Los Angeles.

— Ce fel de avocată?

— Mai mult de divorţuri.

Gail îi aruncă o privire:

— Eşti căsătorită?

— Nu.

— Sau divorţată?

— Nici. Dar tu eşti căsătorită; cu Leo. Iar copiii aceia drăgălaşi care stăteau lângă voi sunt ai tăi?

— Da, Robin şi Ned. Robin tocmai a împlinit opt ani, iar Ned face zece, în septembrie. Or să-ţi placă; sunt minunaţi. Şi Leo la fel. A fost foarte apropiat de bunicul. Este preşedintele Companiei *Tamarack.* Bunicul avea încredere în el – şi în mine, cred – ca să-i apărăm toate

visurile.

— Vorbeşte-mi despre Leo.

— E foarte serios, foarte ambiţios şi foarte protector. Am ajuns, se opri Gail din mers. Dar, desigur, ştiai. Nu e cel mai uimitor lucru? Că eşti aici? Că noi două mergem acasă împreună?

— Ba da.

Anii dispărură, iar Anne traversă strada ca şi cum s-ar fi întors acasă de la şcoală, la sfârşitul zilei. Trecură printre stâlpii de cărămidă, pornind pe aleea lungă, spre casa lui Marian. Pe negândite, Anne o luă spre uşa laterală, după care reveni, când Gail merse la Intrare şi descuie cu cheia ei. Şi, odată ajunsă înăuntru, Anne se sili să meargă cu pas sigur prin vestibul, pe scară şi până la capătul culoarului de la etajul întâi. Deschise uşa şi privi în cameră. Camera ei. Dincolo de ferestre se învolburau norii, iar odaia era cenuşie şi întunecoasă, ca în zorii acelei zile când îşi împachetase lucrurile în sacul de molton. Nimic nu se schimbase, din ziua plecării ei. Ba nu, exista o schimbare. Pe masă nu mai erau trandafiri proaspăt culeşi, care să se asorteze cu cei aflaţi peste tot: pe draperii, pe canapeaua de lângă fereastră, pe tapet, pe tăblia măsuţei de toaletă, pe pat…

Brusc, se răsuci şi închise uşa după ea. Sunetul explodă în casa tăcută. Când Vince închidea acea uşă, o făcea atât de atent, încât nu scotea niciun zgomot. Îi scăpă din piept o răsuflare prelungă, ca un suspin.

— Haide, o chemă Gail; stătea în capătul scării, la jumătatea coridorului. Să facem nişte ceai.

O aşteptă pe Gail să ajungă lângă ea şi coborâră împreună.

— Nu ştiam despre ce era vorba, în seara aceea când le-ai spus… mă rog, aveam doar nouă ani; habar n-aveam de nimic. Am ştiut doar că era ceva îngrozitor, din cauza felului cum arătai şi după cum au început toţi să răcnească unii la alţii. Marian n-a vrut să-mi spună. O tot întrebam unde erai, de ce plecaseşi, de ce nu mai vorbea nimeni despre tine…

— Nu vorbeau?

— Nimeni nu vorbea prea mult despre nimic. Tata spunea că era ca într-un mormânt. Şi era, să ştii; era groaznic. Eu rămâneam la şcoală după ore, ca să ajung acasă cât de târziu puteam, iar Marian mi-a găsit un loc unde să fac arte şi meserii sâmbăta, iar vara plecam într-o tabără din Wlsconsin. Toată vara. Când ai plecat tu, totul s-a dărâmat. Nu puteam suporta situaţia. Nu înţelegeam

nimic, nimeni nu voia să-mi spună şi mai cu seamă îmi era dor de tine. Nu-mi vine să cred că acum eşti aici; nu pot să cred că vorbesc într-adevăr cu tine. M-am gândit la tine atât de des, ştii, şi îmi lipseai îngrozitor. Aveam senzaţia că rămăsesem fără casă şi fără aproape toată familia.

— Suntem două în aceeaşi situaţie.

Ca şi cum n-ar fi fost nicio întrerupere de când o făcuse ultima oară, Anne umplu ibricul şi îl puse pe aragaz, aprinse focul, întinse mâna spre raftul de deasupra după căni şi ceainic şi le puse pe bufet. Toate mişcările erau exacte; nu avea nevoie să se gândească la niciuna dintre ele.

— Ce ciudat, spuse ea, clătinând uşor din cap. Am nimerit într-un fel de falie temporală.

— Cum s-a întâmplat? o întrebă Gail. Te-a ameninţat?

Muşchii lui Anne se încordară. Se aşeză la masă, lângă glasvandul care dădea în curtea din spate. Începuse ploaia; peste lac fulgerau săgeţi de lumină. Îşi amintea acele furtuni de iulie; averse torenţiale care treceau în cincisprezece minute, îndepărtându-se cu bubuituri de tunet tot mai slabe şi mai slabe, pentru a lăsa în urmă o pală de aer încins şi greu, irespirabil.

— Nu pot vorbi despre asta, răspunse ea.

— Nici chiar acum? După *douăzeci şi doi* de ani? Nu mi-ai putea spune nimic?

Anne clătină din cap.

Gail oftă:

— Pur şi simplu nu ştiu nimic despre tine şi vreau să aflu. În toţi anii ăştia am avut o soră şi tot doream să vii. Înainte, fusesem prea mică, dar mă gândeam încontinuu că, dacă te întorceai, am fi putut să fim atât de bune prietene. În tot timpul cât creşteam au existat lucruri pe care nu le puteam spune prietenelor şi-mi ziceam că, dacă tu ai fi fost aici, ţi le-aş fi putut destăinui ţie. Ca şi cum am fi avut un avantaj din start, fiind mai apropiate, cu toate că nu ne vedeam niciodată. Oare are sens? Aşa că nu vreau să te forţez şi să te fac nefericită, dar, dacă vrei vreodată să-mi vorbeşti, aş dori s-o faci. Problema e că, în unele privinţe, mă simt atât de departe de tine. Toată lumea zicea că n-aş înţelege ceea ce ai spus tu în seara aia, n-aş înţelege, n-aş înţelege, aşa că până la urmă am întrebat pe cineva de la şcoală şi mi-a explicat foarte clar, mult mai amănunţit decât aş fi vrut, dar totuşi nu ştiu nimic despre *tine.*

Tăcu un moment.

— Ai putea să-mi spui măcar atât... dura de mult?

Anne îşi încleştă mâinile.

— De doi ani.

— *De doi ani?* Dumnezeule mare, avuseseşi *treisprezece* când a...? Şi n-ai spus nimănui? De ce nu i-ai spus lui Marian?

Anne închise ochii. Îi era rău şi o cuprindea furia. Dar la ce se aşteptase? Ca Gail să n-o ia la întrebări?

— Lui Marian nu i-a plăcut niciodată să audă despre probleme, spuse ea, încet. Ştii bine. Şi – se sili să continue – mă ameninţase că mă omoară.

— O, nu. Cum a putut cineva din familia noastră...

Ibricul începu să fluiere ascuţit, iar Gail stinse aragazul.

— Nu-mi pot închipui pe cineva spunând una ca asta.

Turnă apa în ceainic şi adăugă ceai din pungă. Avea mişcările la fel de exacte şi de controlate ca ale lui Anne. Puse cănile exact în faţa ei şi a lui Anne, iar zahărul şi frişca la distanţe egale de căni. Luă din congelator o farfurie cu plăcinte, le încălzi un minut în cuptorul cu microunde, apoi le puse pe masă, lângă o untieră, mutând zahărul şi frişca astfel ca gruparea să fie perfect echilibrată.

— Şi eu fac aşa, spuse Anne. Eşti vreodată dezordonată?

— Niciodată. M-ar ţine trează toată noaptea. Dar tu?

Clătinând din cap, Anne zâmbi. Aşa era mai bine:

amândouă, făcând treptat cunoştinţă. Asta dorise în capelă, când se îmbrăţişaseră: să înceapă cu ziua de azi, să ignore trecutul. Aproape că nu avea nicio amintire legată de Gail.

Şi, totuşi, erau surori. Cuvântul îi suna ciudat şi o şoca uşor de fiecare dată când îl rostea în sinea ei. Niciodată nu se gândise la aceste cuvinte – *soră, tată, bunic, mătuşă, unchi, văr* – în legătură cu ea însăşi. Acum, însă, o făcea. *Soră,* se gândi ea cu deliberare, privind-o pe Gail cum ungea cu unt o plăcintă; Nu era sigură ce însemna asta: ce aveau să fie una pentru cealaltă. Ca ea şi Eleanor, poate, dar mult mai apropiate. De fapt, Gail părea deja mai apropiată, în unele sensuri. „E ca mine”, reflectă Anne. „Prea ordonată, încercând să controleze totul. Se teme să nu fie neglijentă, fiindcă asta ar putea însemna că situaţia îi scapă din mână, e la fel cum s-a întâmplat şi-nainte. Şi seamănă cu mine. Îmi place”.

— Câţi ani ai mers în tabără? o întrebă ea.

— A, toată viaţa. Orice era de preferat decât să stau

acasă o vară întreagă şi, oricum, îmi plăcea. Am început să fiu monitoare la vârsta de cincisprezece ani şi am continuat aşa până am plecat la colegiu. Nu ţi-a fost niciodată dor de noi?

— Ba da. Unde ai făcut colegiul?

— La *Northwestern.* Niciodată nu m-am îndepărtat prea mult de casă. Nu ştiu de ce. Poate mă temeam să ajung cu-adevărat pe picioarele mele. M-am mutat de acasă la cămin şi l-am cunoscut pe Leo când aveam optsprezece ani; el a venit să se angajeze la bunicul şi ne-am căsătorit după absolvirea mea. Dacă ţi-a fost cu adevărat dor de noi, de ce n-ai dat niciun telefon?

— N-am crezut că aveam să mă mai întorc vreodată.

Anne sorbi din ceai, ceaiul de iasomie al lui Marian, căruia nu-i mai simţise gustul de la plecare, şi fu năpădită de alte amintiri, declanşate de aburii săi aromaţi.

— Ţin minte odată, când William scria una dintre scrisorile lui… mai face şi-acum asta?

— Tot timpul. Continuă să creadă că poate schimba lucrurile cu care nu e de acord şi le scrie tuturor – senatori, congresmeni, ziarişti, preşedinţi de corporaţii, Casa Albă… niciodată nu-şi pierde credinţa.

Anne surâse.

— Ei bine, William folosea maşina de scris a lui Marian, îi bea ceaiul şi-mi dădea sfaturi, toate în acelaşi timp. Eu aveam vreo zece, unsprezece ani, şi, deşi de obicei nu eram prea atentă, probabil că ascultam, fiindcă îmi aduc aminte foarte clar că a ridicat deodată privirea şi a spus: „Când vei creşte, domnişoară, îţi aduni viaţa la modul cel mai absolut de care eşti în stare şi mergi până la capăt; nu moşmondeşti şi nu te-agăţi cu unghiile de ce ţi se pare sigur; te arunci, ţii privirea drept înainte şi nu te uiţi niciodată înapoi, fiindcă acolo nu e nimic: toate sunt în viitor”.

Anne tăcu. Apoi, urmă:

— N-am uitat niciodată asta. Era atât de categoric. M-am gândit la cuvintele lui, când eram în Haight. Mi-aţi lipsit – majoritatea – dar nu mă mai puteam întoarce. Mă simţeam prea singură. Aşa că mi-am făurit o viaţă proprie şi am făcut ceea ce-mi spusese William: am ţinut ochii drept înainte şi nu m-am mai uitat în urmă.

Tăcură amândouă.

— Îmi pare rău, spuse Gail. Nici măcar nu-mi pot imagina că aş simţi aşa ceva. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată nimic cu adevărat groaznic. Nu ţi se pare uimitor? Am treizeci şi trei de ani şi n-am avut nicio

experienţă cu adevărat cumplită. Nu mi-o amintesc pe mama şi, în rest... Am avut şi eu momente proaste şi am fost nefericită, dar perioadele alea au trecut şi n-au lăsat urme. Mă întreb dacă e valabil pentru majoritatea oamenilor.

— Cred că toate lasă urme, răspunse Anne. Ne schimbăm câte puţin, sau mai mult, de fiecare dată când ni se întâmplă ceva. Uneori, nici nu ne dăm seama, iar alteori ştim că nimic nu va mai fi vreodată la fel.

Gail îşi privi sora.

— Ai trecut şi prin alte întâmplări îngrozitoare, după ce-ai plecat de-aici?

— Nu, am avut grijă. Dar am de-a face cu ele la serviciu. Clienţii mei sunt de obicei destul de nefericiţi – unii sunt fascinaţi la gândul că scapă de o soţie sau de un soţ şi o iau de la capăt cu cineva nou, dar cei mai mulţi trec prin momente grele – şi toţi cred că necazurile lor sunt unice şi pustiitoare. Şi, într-un fel, au dreptate: se simt într-adevăr distruşi şi nimeni nu a mai trecut vreodată printr-un divorţ exact ca al lor, cu copiii lor anume, şi părinţii şi cuscrii şi proprietăţile... toată povestea. Iar divorţul schimbă întotdeauna oamenii, chiar dacă majoritatea dintre ei sunt prea înverşunaţi sau

defensivi sau zdrobiţi ca să fie conştienţi de acest lucru în momentul respectiv.

— Cum adică, ai avut grijă? o întrebă Gail.

— Adică, nu m-am încurcat cu nimeni. Mi-am făcut o prietenă bună în Haight – mai suntem prietene şi-acum –, dar după aceea am fost mult prea ocupată. Mai vrei ceai?

— Da, mulţumesc. Nu al niciun prieten apropiat? Sau vreun bărbat?

— O am pe Eleanor, prietena mea din Haight. Şi-mi plac unii oameni de la firmă.

Anne turnă ceaiul. Fuioare de abur se ondulau pe fundalul ferestrei brăzdate de ploaie. Bucătăria era caldă şi luminoasă; se simţea bine acolo.

— Cei mai mulţi dintre noi avem nevoie de incomparabil mai puţin decât credem, să ştii. Dacă facem munca pe care o iubim şi dacă ne interesează multe lucruri, astfel că învăţăm încontinuu, e de-ajuns. Nu avem nevoie de mulţimi de oameni. De fapt, nu avem nevoie cu adevărat de nimeni.

Gail îşi plimbă degetul peste buza cănii.

— Nu vorbeşti serios.

— Aşa am trăit toată viaţa.

— Nu şi când ai locuit aici.

— În mare parte din timp, da. De multe ori mă simţeam ca o străină. Iar când am avut cea mai mare nevoie de el, m-au tratat tot ca pe o străină.

— Dar te-ai întors.

— Voiam să-mi iau rămas bun de la Ethan. Niciodată n-am înţeles de ce nu mă ajutase în seara aceea, dar l-am iubit şi era omul care-mi lipsea cel mai mult. Aş fi vrut să avem şansa de a vorbi înainte să moară; l-aş fi întrebat de ce mă abandonase. Şi i-aş fi spus că l-am iubit tot timpul.

— Leo a zis că vorbea despre tine.

— Da? Şi ce spunea?

— Ar trebui să-l întrebăm pe Leo.

Urmă o scurtă pauză.

— N-aş crede. Mi-ar face plăcere să-l cunosc pe Leo, dar pe ceilalţi nu vreau să-i văd. Voi pleca înainte de a ajunge ei aici.

— Nu vreau să pleci, abia te-ai întors la mine, protestă Gail. A, dar ai putea... Ascultă, Anne, vino la Tamarack cu noi! Plecăm diseară; Leo trebuie să se întoarcă. Vino neapărat cu noi. Vei ajunge să-i cunoşti pe Leo şi pe copii, şi putem sta de vorbă câtvrem. Vei locui la noi; avem loc destul. O, Anne, te rog, spune că vii. Ar fi minunat.

— Nu ştiu.

Dar Ideea se prinsese deja de ea. Nu mai văzuse Tamarack-ul de douăzeci şi patru de ani şi fusese locul ei favorit.

— Câţi din familie mai locuiesc acolo?

— Doar Keith; îl ţii minte, fiul lui Marian şi al lui Fred. Cred că avea vreo cinci ani când ai plecat. A trecut printr-o perioadă proastă, alcool, droguri, şi pe urmă, într-o zi, a apărut din senin şi i-a cerut lui Leo o slujbă. Asta a fost cam acum trei ani; e asistent în administraţia de la munte şi cred că a revenit definitiv pe calea cea dreaptă. Nu-l prea vedem; are prietenii lui.

— Şi atâta tot? Altcineva, nimeni?

— Ei, Dora şi Josh, tipul cu care trăieşte ea, au o casă în oraş, ba vin, ba pleacă. E un tip trăsnet; am ajuns să ne împrietenim la cataramă. Nu-l vedem atât de des pe cât am vrea; locuiesc la Los Angeles. Dacă de Vince întrebi, el nu vine niciodată la Tamarack. Nici tata nu vine; şi nici William. Marian, Fred şi Nina mai trec, o dată, de două ori pe an. Atâta tot. Nici unuia din ei nu-i pasă de oraş. S-au înfuriat când bunicul a pus *Chatham Development* să împrumute bani pentru dezvoltarea Tamarack-ului; mereu erau supăraţi pe el, fiindcă îşi închipuiau că ţinea la Tamarack mai mult decât la companie sau la orice altceva

din Chicago. Am putea să dispărem mâine şi nu l-ar Interesa nimic decât banii pe care i-ar pierde.

Anne lăsă cana jos.

— Ce s-a întâmplat, Gail? De ce te temi?

— Nu mă tem. Am spus eu că mă tem de ceva?

— Te întreb despre ceea ce nu mi-ai spus. Ce nu merge la Tamarack?

— Ei. Multe. Dar nu ţi le-arunc pe cap, Anne. Şi nu de-asta te-am chemat să vii acasă cu noi. Nici măcar nu înţeleg cum te-ai prins.

— Îmi petrec mult timp prinzându-mă ce vor oamenii să spună cu adevărat când sunt prea îngrijoraţi sau speriaţi sau furioşi ca să vorbească pe faţă. Şi nu mă supăr dacă te-ai gândit că v-aş putea ajuta; mi-ar face plăcere. Deşi nu sunt sigură ce aş putea să fac.

— Poate avem nevoie doar de cineva care să ne asculte. De cineva care face parte din familie dar nu e cu adevărat *parte,* din ea, dacă înţelegi ceea ce vreau să zic.

— Perfect, replică Anne, cu voce calmă. Nici nu te-ai fi putut exprima mai clar.

— A, nu, n-am vrut să… Of, Anne, iartă-mă, nu voiam să spun că nu faci parte dintre noi. Sigur că faci parte din familie; întotdeauna am considerat aşa, chiar şi când *tu*

nu păreai să...

Se întrerupse.

— Spun numai ce nu trebuie, aşa-i?

— Nu face nimic, răspunse Anne liniştită. Nu e întotdeauna clar ce trebuie spus şi ce nu.

— Tu te-ai gândit *vreodată* la *mine?* izbucni Gail.

Anne dădu din cap:

— Mult. Dar nu te cunoşteam. Erai atât de mică atunci când am plecat, şi aveai prietenii tăi, încât abia dacă ne vedeam. Credeam că nici n-aveai să observi că plecasem.

— Ei bine, am observat. Parcă ai fi murit. Şi cel mai rău era că nu ştiam şi mă gândeam că nu ţineai la mine nici măcar atâta ca să-mi dai un telefon.

— Îmi pare rău. Nu mi-a trecut prin minte că s-ar fi putut să fii şi tu nefericită. Întotdeauna am crezut că te înţelegeai cu ei toţi mult mai bine decât mine; niciodată nu răspundeai, nu-i contraziceai...

— Nu puteam. Mereu mă speriam când oamenii se Certau şi începeau să le strălucească ochii de furie. Totuşi, mi-aş dori să mă fi revoltat şi eu un pic; poate ar fi fost nostim.

Anne zâmbi vag:

— Nu prea e nimic nostim în revoltă; mai mult

nefericire e. Revoltele înseamnă de cele mai multe ori că te-ai pierdut şi încerci cu disperare să-ţi găseşti un loc al tău şi pe cineva care să-ţi dea atenţie.

Cuvintele rămaseră plutind în aer.

— Aş dori să vă ajut, dacă crezi că pot. Spune-mi ce-ai vrea să fac.

— Nu ştiu. Nu sunt sigură ce poate face oricare dintre noi. Trebuie să găsim o cale de a păstra Tamarack-ul. Tata vrea demult să-l Vândă, dar n-a putut, atâta vreme cât trăia bunicul. Aseară, iar a adus vorba – nici măcar înmormântarea nu avusese loc! – iar Leo şi cu mine am refuzat categoric, dar, dacă se supune la vot, s-ar putea să pierdem. Familia asta nu colaborează. E o nebunie, dacă stai să te gândeşti, fiindcă toţi sunt implicaţi dintotdeauna în firma familiei, dar în afara birourilor nu ştiu ce ni se întâmplă că nici măcar nu mai părem să ne *plăcem* unii pe alţii. Habar n-am ce vrem toţi de la companie şi de la noi înşine; pur şi simplu nu stăm de vorbă. Ai crede că într-o familie se vorbeşte tot timpul, şi poate că în unele aşa se întâmplă, dar la noi, nu. Aşa că nu văd cum am putea să stăm şi să găsim o soluţie. Am să-ţi spun toată povestea…

— Nu acum, o întrerupse Anne.

Se uită la ceas, temându-se ca familia să nu apară dintr-odată, adunată în faţa ei. Dar, oricât de mult dorea să nu-i vadă, voia totuşi s-o însoţească pe Gail acasă. Putea petrece câtva timp doar cu familia lui Gail, redescoperind Tamarack-ul şi poate găsind o cale de a recupera ceva din ceea ce se pierduse.

Apoi, însă, se răzgândi. Familia lui Gail ar fi fost pârghia; până la urmă, i-ar fi revăzut pe toţi. *Prea aproape, prea aproape.* Era în siguranţă, acolo unde se afla. Avea un cămin şi o slujbă, o poziţie asigurată într-o firmă de drept care de mult timp fusese singura ei familie. Era un loc confortabil, cu reguli şi sisteme de comportament, activităţi şi aşteptări ritualizate şi o grijă scrupuloasă ca nimeni să nu calce pe altcineva pe bătătură. O familie nu se compara cu aşa ceva; niciun grup de oameni din lume nu era mai previzibil şi mai potenţial haotic ca o familie: fiecare, câte un tun scăpat de sub control, gata să tragă când se întâmpla un lucru pe care nimeni nu şi-l imaginase cu un minut în urmă.

Am avut grijă. Nu m-am încurcat cu nimeni.

„Dar dacă o iau încet”, îşi spuse ea, „s-ar putea să fie bine. E familia mea; şi s-ar putea să nu risc dacă vorbesc cu unii dintre ei”.

Pe neaşteptate, îi veni o nouă idee. Poate că greşise, plecând într-o asemenea grabă. Niciodată nu-i trecuse prin minte. Poate nu-şi pierduse familia; poate că ea însăşi renunţase. *Am fugit şi pe ceilalţi i-am lăsat neatinşi. Pe Vince l-am lăsat cu familia, iar eu am plecat fără nimic. Eram prea tânără; nu ştiam că aş fi putut lupta ca să păstrez ceea ce deja îmi aparţinea.*

Nu ştia dacă putea face asta. Dar poate sosise timpul să încerce. Cel puţin, să înceapă şi să vadă dacă era într-adevăr posibil şi dacă asta dorear „Aş putea face o încercare”, îşi spuse Anne. „Atâta vreme cât rămân stăpână pe situaţie. Nu trebuie să-mi scape din mână”.

— Vreau să aud toată povestea, îi spuse ea lui Gail. Dar nu acum. Trebuie să plec. Mi-o poţi spune când ajungem în Tamarack.

— Deci vii? O, minunat! Ce zi incredibilă! Nici nu mă gândisem că ai putea veni la înmormântare, dar iată-ne aici şi parcă n-am fi fost despărţite aproape deloc – simţi ce simplu e totul? – iar acum vii la noi în Tamarack! Zău că e incredibil! Nu ţi se pare?

— Ba da, răspunse Anne; îşi luă jacheta taiorului. Te aştept la aeroport. Când pleacă avionul?

— La opt şi un sfert, dar până atunci ce vei face? E abia

ora două. Vin şi eu cu tine.

— Rămâi cu ceilalţi; aşa e normal. Ne vedem la avion. Nu-ţi face griji pentru mine; n-am să păţesc nimic, zâmbi Anne. Dar, oricum, îţi mulţumesc; a trecut mult timp de când nu şi-a mai făcut cineva griji pentru mine.

Aruncă o ultimă privire prin bucătărie, apoi porni înapoi prin casă. Limuzina pe care o închiriase de dimineaţă le urmase şi o aştepta în faţa casei. Ploaia se oprise, iar norii se risipeau; tunetele răsunau în depărtare. Anne îi dădu instrucţiuni şoferului s-o ia pe acelaşi drum pe unde mersese ea la plecare, cu atâţia ani în urmă, şi privi cum luneca satul pe-alături. Un mod mult mai stilat de a pleca, îşi spuse ea, cu un zâmbet. Dar încă o mai durea să privească orăşelul acela îngrijit şi dichisit, care prezenta o faţadă de familii fericite şi cu viaţa uşoară, în armonie, seninătate şi profund confort, ştiind cât de false erau acele aparenţe. Oraşele bogate îşi ascund cu uşurinţă chinurile, medită Anne, dincolo de opera arhitecţilor şi a grădinarilor, a decoratorilor şi a tâmplarilor, dar cele mai bogate oraşe te cheamă cu promisiuni atât de exagerate şi de prefăcute, încât un om tânăr care creşte în ele ajunge prins între nostalgie şi realitate. Şi singura scăpare rămâne fuga.

Trecură prin dreptul gării unde stătuse, cu sacul de drum lângă ea, aşteptând trenul de Chicago. Şoferul păru să încetinească un moment, conducând apoi mai departe, spre apus. Când cotiră la sud pe şosea, Anne se rezemă de perna canapelei. N-avea să se mai întoarcă niciodată acolo; Lake Forest şi casele familiei Chatham nu mai aveau nimic pentru ea. Însă făcuse primii paşi spre a-şi reîntâlni familia şi dorea acest timp de singurătate, înainte de a-i vedea pe Gail, pe Leo şi pe copiii lor la aeroport, pentru a se gândi la ce însemna totul.

„Înseamnă că voi face o încercare; mai mult nu înseamnă. Dacă e prea multă suferinţă, sau iscodire, am să plec şi voi reveni acolo unde eram – ceea ce e perfect; nu e nimic rău în asta. Dar dacă-mi place să stau cu ei...

Aştept să văd ce se întâmplă. Merită o zi sau două din timpul meu, ca să aflu".

Tamarack-ul era un oraş mic, prima oară când îl văzuse Anne, cu străzile înzăpezite şi sunetele înfundate, cu clădirile împovărate sub cuşme grêlé de zăpadă aplecate peste streşini. Ea avea cinci ani şi venise acolo cu părinţii şi bunicii săi. În iarna aceea a învăţat să schieze, iar Ethan a luat-o la o plimbare cu sania trasă de paisprezece din siberieni. În vara următoare, s-au plimbat de-a lungul

unui pârâu până într-o pajişte unde clopoţeii creşteau înalţi până la genunchi şi nu se auzea decât zumzetul gâzelor, trilurile suave ale păsărilor şi şipotul apei repezi din pârâu.

— E un loc magic, spusese Anne, cu voce înceată. Locul *meu* vrăjit. Cândva, voi locui exact în locul ăsta.

— Iar eu îţi voi clădi casa, răspunsese Ethan. Dar poate nu vei dori să fii atât de departe de ceilalţi oameni. Ai destul timp să te gândeşti.

Nu uitase niciodată acel loc, deşi, de-a lungul anilor, prin alte părţi ale lumii, găsise multe altele şi mai îndepărtate şi de o frumuseţe şi mai sălbatică. Zece ani, se dusese la Tamarack ori de câte ori ceilalţi membri ai familiei se hotărau să-l viziteze, fie şi pentru câteva zile doar. Devenise o schioare rapidă şi agilă, iar vara umbla neobosită prin pădurile de brazi şi plopi-de-munte şi peste întinderi lungi de stâncă sau tundră. Întotdeauna schia şi se plimba singură, i-ar fi plăcut să-şi facă prieteni în Tamarack, dar niciodată nu ştiuse cum, de vreme ce venea în oraş pentru perioade atât de scurte.

Ethan construise o casă nouă pe şaizeci de acri de pământ ai muntelui Star, cu vedere peste vale, spre pârtiile de schi de pe muntele Tamarack, mai sus de Wolf

Creek Pass, la est, iar la vest către unele dintre cele mai înalte şi mai colţuroase piscuri ale munţilor San Juan. Peste câţiva ani, Vince cumpărase optzeci de acri mai sus pe munte, deşi nu apucase niciodată să facă vreo construcţie acolo. Marian şi Fred Jax îşi clădiseră în oraş o casă cu vedere spre muntele Tamarack de la ferestrele din faţă şi spre muntele Star din spate, cu toate că nu veneau aproape niciodată, iar Nina închiriase un condomeniu într-un complex de la poalele muntelui Tamarack. Charles şi William nu construiseră niciodată în Tamarack. William prefera plajele şi navigaţia, iar Charles refuza să investească bani în oraş. După ce tatăl său începuse să cheltuiască masiv, el îl priviseca pe un rival al Corporaţiei Chatham Development şi îi displăcea totul, până şi frumuseţea Tamarack-ului, aşa cum li se întâmplă oamenilor când sunt devoraţi de invidie şi trebuie să găsească pretexte prin care să-şi justifice ura.

Dar Anne iubea Tamarack-ul şi cunoştea fiecare palmă de loc din oraş şi din vale. Ştia unde se puteau culege fragi sălbatici şi mure; cunoştea cărările pe care le străbăteau cerbii noaptea; şi petrecea ore întregi stând de vorbă cu bătrânii care fuseseră în Tamarack când sosise Ethan prima oară şi care încă mai considerau oraşul al

lor, în pofida tuturor schimbărilor aduse de el. Majoritatea acelor bătrâni dispăruseră, la vremea când Anne se întoarse împreună cu Gail. Şi dispăruse şi o mare parte din vechiul Tamarack.

Era la fel de frumos ca întotdeauna, dar dacă odinioară fusese ca un singur cartier întins, acum era un mare oraş. Anne văzu câteva restaurante cu hamburgeri şi grătar rămase din trecut, un magazin mixt de modă veche, o benzinărie în mijlocul oraşului şi şcoala elementară, dar toate celelalte se schimbaseră. Străzile erau mărginite de case şi blocuri, strânse una lângă alta pe parcelele înguste din oraş şi întinzându-se în jurul acestuia, prin vale şi pe pantele împădurite. Proprietăţile şi terenurile de golf ocupaseră câmpiile unde Ethan privise caii păscând. Majoritatea căsuţelor de mineri fuseseră demolate şi înlocuite cu vile elegante, având livinguri pe două niveluri şi acoperişuri de cupru. Se deschiseseră noi restaurante, cu bucătari aduşi din Franţa şi Italia, şi zeci de magazine noi, într-ale căror vitrine străluceau coliere şi inele faţetate, halate de caşmir şi costume de schi tivite cu blană, jachete de piele cu pulpană de hermelină, pulovere şi pantofi de la casele de modă.

— Pot cumpăra cel mai scump argint din lume, dar nu

găsesc întotdeauna un coş de rufe pentru baie, spuse Gail râzând, în timp ce mergea împreună cu Anne prin scuar.

An ne zâmbi, dar nu răspunse. Încerca să-şi amintească unde fuseseră unele şi altele pe vremea când cutreiera ea străzile acelea, în copilărie. Avionul aterizase noaptea, târziu, şi ştiuse după luminile de jos cât de mult se întindea acum oraşul faţă de cum şi-l amintea, dar abia în această dimineaţă înţelesese cum se schimbase. Ea şi Gail mergeau împreună cu mulţimile de turişti pe un mal şi celălalt al unui mic râu umbrit care şerpuia prin centrul scuarului pietruit, pe lângă magazine şi terase ale cafenelelor, iar Anne îşi amintea povestirile lui Ethan despre zilele când maşinile se împotmoleau pe străzile înnoroiate de ploile primăverii.

— E mai bine aşa, decât cu noroiul, spuse ea, cu un nou surâs. De fapt, e fermecător. Doar că nu mai e Tamarack-ul.

— Pentru mine, este, răspunse Gail. E singurul pe care-l cunosc.

Ajunseră la capătul scuarului şi intrară în parc, oprindu-se să se uite la copiii de pe tobogane şi leagăne.

— După ce ai plecat tu, când veneam cu Marian, Fred şi copiii lor, nu mă interesa decât să schiez şi abia dacă

observam oraşul. Prima oară când am venit vara, eram cu nişte prieteni, ca să facem excursii şi să mergem pe râu cu bărcile pneumatice. Atunci l-am cunoscut pe Leo. Era asistentul bunicului; venise aici de aproape un an şi deja conducea, practic, oraşul.

— Cât a trecut de-atunci?

— Cincisprezece ani, luna asta. A fost cea mai minunată vară; îmi petreceam zilele umblând pe munţi, iar nopţile, în pat cu Leo. Apoi, după ce am terminat colegiul, ne-am căsătorit, iar el devenise între timp preşedinte al Companiei *Tamarack* şi oraşul era pâinea şi untul nostru, aşa că am început să-i acord multă atenţie.

În capătul opus al parcului, Gail se opri şi privi în urmă spre scuarul aglomerat şi clădirile oraşului: hoteluri şi blocuri administrative din anii ’80, restaurante, construcţii noi de cărămidă care se pierdeau printre cele vechi şi imitaţii victoriene mult mai fanteziste decât fuseseră originalele.

— Încă mai suntem proprietarii unei atât de mari părţi din oraşul ăsta, spuse ea. N-ai idee câte a cumpărat bunicul, când a început să vină aici. Cred că nu-i păsa nimănui – sau poate credeau că-şi găsiseră un fraier şi râdeau pe la spatele lui – dar a fost o vreme când era

proprietar peste tot capătul de la apus, „jumătate din cel de la răsărit, toată zona scuarului, Strada Mare aproape în întregime şi tot pământul de la poalele muntelui Tamarack, plus drepturile de minerit asupra muntelui. Şi fără să mai punem la socoteală şi ceea ce cumpărase în restul văii. Desigur, le-a vândut multe celorlalţi constructori, chiar dacă voia să facă el singur totul; pur şi simplu nu avea atâta timp. Dar încă mai deţinem peste cincisprezece la sută din oraş şi trei dintre cele mai mari ferme din vale, aici e casa noastră şi o iubim. Nici nu-mi pot imagina că n-am mai avea-o; bunicul ar fi murit, dacă afla că tata vrea să vândă.

— Are probleme? întrebă Anne. Îi trebuie bani?

— Aşa spune el. Ar fi trebuit să construiască un mare complex lângă Chicago, dar guvernul a contramandat o şosea care ar fi făcut legătura cu oraşul, aşa că toate motivele construcţiei au dispărut. Şi cred că a investit mulţi bani. Prea mulţi, din câte spune William. Mă rog, cred că are probleme mari, dar Tamarack-ul nu are; ne descurcăm perfect. Şi ar fi o nebunie să-l vindem; nu-l *putem* vinde, i-am promis bunicului că vom avea grijă de Tamarack, din consideraţie pentru el. Şi face parte din noi; tot ceea ce avem, aici este.

— Dar ar putea familia să piardă *Chatham Development?*

— Nu ştiu! Poate. Însă de ce să dăm Tamarack-ul pe o companie care demult merge în declin?

— Aşa?

Anne simţi un neaşteptat junghi de milă pentru tatăl ei. Cât de greu trebuia să-i fi fost să asiste la aşa ceva, să se compare cu Ethan şi să ştie că familia îl compara la rândul ei.

— Leo ştie mai multe din aspectele financiare decât mine, dar esenţa asta e, continuă Gail; se îndreptau spre maşină. Principalul e că trebuie să-l împiedicăm pe tata să vândă – să vorbim cu el, să ne târguim, să-ncercăm să-l ajutăm în Chidago, orice-o fi nevoie. E groaznic de preocupat să facă o construcţie mare înainte de a ieşi la pensie şi n-o poate face fără bani, iar banii spune că nu-i poate obţine fără să vândă Tamarack-ul.

Porni maşina şi coti pe Strada Mare.

— Vrei ceva anume la masă? Ne putem opri la magazin.

— Orice aveţi îmi convine.

Trecură peste un pod, pe deasupra unui râu înspumat, şi o luară pe un drum îngust care urca neîntrerupt în susul văii, spre un platou larg, împădurit, cu păşuni

îngrădite şi poieni deschise, pline de zambile. Anne recunoscu semnele de reper şi ştiu că era pajiştea pe care o numise „locul ei magic”. Amintirile o năpădiră, mult mai intens decât i se întâmplase în ajun, la Lake Forest; parcă abia acum ar fi ajuns acasă. În ultimii ani, călătorise în staţiuni montane din toată Europa, dar niciuna dintre ele n-o mai afectase astfel, cu durerea paradisului pierdut şi regăsit. O privi, sorbind-o din ochi; nu se mai sătura să se uite.

Gail trecu pe lângă crânguri şi pajişti care se întindeau pe opt sute de metri, intrând apoi pe o poartă, spre o alee şerpuită care ducea la o casă joasă şi întinsă, din lemn închis la culoare, care se contopea cu copacii.

— Bunicul a construit-o pentru noi când ne-am căsătorit, spuse ea, parcând în faţă. A mai clădit încă trei aici, în acelaşi timp; are fiecare câte patruzeci de acri. Îmi place discreţia.

Anne ieşi din maşină. În jurul lor, rânduri după rânduri de steiuri zimţate se pierdeau în depărtare, unele încă vârstate cu dâre de zăpadă în crevasele adânci... În faţă, casa stătea cuibărită într-o poiană înconjurată de flori şi, dincolo de ele, păduri şi pajişti cu ierburi înalte care se unduiau în briza răcoroasă. Cântecele păsărilor pluteau

prin văzduhul încremenit. Nu se zărea nicio altă casă.

— Cine locuieşte în celelalte?

— Oameni din oraş, răspunse Gail, privind-o peste capota maşinii. Nimeni din familie, dacă la asta te referi. Chiar dacă vin în vizită, casele lor sunt în oraş. Şi ţi-am spus, Vince nu apare niciodată pe-aici; e prea ocupat să conducă lumea. Cel puţin, aşa îi spunea bunicului la telefon. Bunicul mi-a spus că şi-a schimbat părerea despre oamenii din Colorado, când l-au ales pe Vince. A spus că-şi face mari griji pentru o ţară la a cărei conducere participa şi Vince...

— Marian nu vine deloc aici? o întrerupse Anne.

— Iartă-mă. Nu ştiu de ce-am făcut asta; de obicei, nu-s toantă. N-am să mai vorbesc despre el; nici nu-mi pot închipui de ce am început. Hai să mergem înăuntru.

— Ce curios, spuse Anne după un moment, Chatham-ii nu prea sunt ca o familie, cel puţin nu genul despre care se compun cântece, dar se pare că nu avem cum să vorbim despre vreunii dintre ei fără să ne referim la toţi. Poate că asta înseamnă familia: toţi înlănţuiţi, chiar dacă nu vor. Cred că totuşi va trebui să aflu totul despre ei. Dar în doze cât mai mici.

— Ca un medicament. De trei ori pe zi.

— Ei, probabil că de două ori ar fi prea destul.

Râzând, intrară în casă. Avea tavane joase, o atmosferă caldă şi lejeră. Razele soarelui şiroiau printr-un perete cu ferestre care încadrau lanţul muntos din lungul văii, cu muntele Tamarack în centru.

— Întotdeauna ai fost înlănţuită cu noi, spuse Gail. Mereu am fost de părerea asta chiar când eram atât de supărată pe tine pentru că plecaseşi. Făceam arbori genealogici, la proiectele de şcoală sau, uneori, pentru cadourile de Crăciun, iar noi două figuram atât de aproape, încât era aproape un singur nume – Gail/Anne, Gail Chatham/Anne Chatham – şi mă tot gândeam… Ce este?

Anne clătina din cap.

— Nu ăsta e numele meu. Mi l-am schimbat demult.

Gail o privi cu ochi mari:

— Cum?

— Garnett.

— Numele mamei? Dar de ce?

— Nu mai voiam să fiu o Chatham. Şi ca să nu mă găsească nimeni. Au încercat măcar?

— Bunicul a angajat detectivi şi te-au căutat mult timp, după care s-au lăsat păgubaşi. Anne Garnett. Sună

frumos. Dar de ce n-ai spus nimic în avion, aseară, când ţi l-am prezentat pe Leo?

— Ai spus: „Sora mea, Anne”. Era de-ajuns atât.

— Anne Garnett, zise Gail îngândurată. Un nume cam straniu.

— Ei, dacă vrei să ştii, şi Gail Calder e la fel de straniu.

Gail râse.

— Mie nu mi se pare; mai ales după zece ani. Nu ştiu de ce am spus că numele tău sună straniu; n-aş fi spus-o, dacă ţi-l schimbai prin căsătorie. Cred că nu ne aşteptăm ca femeile s-o facă din proprie iniţiativă.

— E singurul motiv serios ca s-o faci, replică Anne. Ar trebui să purtăm ce nume vrem; şi bărbaţii la fel. De ce să rămână oamenii cu nume care nu le plac?

— Fiindcă aşa e legea. Nu? N-ar fi ilegal să-ţi schimbi numele ori de câte ori ţi se năzare?

— Te poţi numi oricum vrei, cu condiţia să n-o faci în scopul de a înşela pe cineva.

— Aha. Mă rog, mie mi se pare cam hazardat. Îmi place să cunosc regulile ca să ştiu la ce să mă aştept.

— Şi eu, spuse Anne. Dar nu-i întotdeauna atât de simplu.

— Mie mi-a plăcut să am un nume nou, zise Gail,

intrând amândouă în bucătărie. Ţie?

— Da. M-a ajutat să mă eliberez.

Aruncă o scurtă privire prin încăpere.

— E minunat aici; oamenii care locuiesc în apartamente visează la bucătării ca asta. Cu ce te pot ajuta?

— Facem nişte sandvişuri. Leo şi copiii vor veni în curând acasă şi au să fie flămânzi ca lupii. E efectul softball-ului de sâmbăta dimineaţa, pare-se.

Puse în chiuvetă frunze de salată, îi dădu lui Anne o pâine de secară şi luă din frigider câteva felii de curcan. Cele două femei începură să lucreze în linişte, la masa din mijlocul bucătăriei. Încăperea era mărginită cu dulapuri din lemn de brad auriu-palid, cu mânere albe, smălţuite. Pe podelele din lemn de fag erau împrăştiate covoare indiene, iar de-a lungul unui perete se afla o masă lungă de brad, înconjurată cu o colecţie de scaune desperecheate. Lângă uşă era o oglindă înaltă, iar Anne aruncă o privire într-acolo, în timp ce făcea sandvişurile. Ea şi Gail păreau să semene mai mult decât în trecut: amândouă cu blugi şi cămăşi cadrilate de-ale lui Gail, ambele cu părul negru legat la spate şi legat cu câte o basma. Hainele lui Gail îi veneau lui Anne aproape perfect, după cum constataseră, dar Anne îşi cumpărase

câteva lucruri în acea dimineaţă, pentru scurtul răstimp pe care plănuia să-l petreacă în Tamarack.

În timp ce lucrau, se tot uita în oglindă. Îi făcea bine să se vadă, alături de Gail, ca două gemene; era liniştitor, la fel ca drumul până acolo şi senzaţia de întoarcere acasă.

— A, îţi spuneam cine vine aici, reluă Gail. Marian şi Fred obişnuiesc să stea câteva săptămâni, iarna. Fiul lor, Keith, locuieşte în oraş, ţi-am mai spus, iar fata lor, Rose – ea stă în Lake Forest – e căsătorită cu Walter Holland, un biet didirinţ de te-apucă plânsul, aşa de tare se teme să nu-l înfulecăm – lucrează la compania din Chicago şi joacă rolul rudei sărace până-ţi vine să-l zgâlţâi şi să-i spui să se ducă naibii şi să-şi găsească un rost în viaţă fără noi, dar el stă şi, personal, cred că-i place să facă parte din familia Chatham şi să-şi plângă singur de milă. Unde rămăsesem?

— Îmi spuneai cine vine aici, răspunse Anne, râzând, Nina ce face?

— Nina a avut cinci soţi, doi fii şi şase câini, de când ai plecat tu. Nu, mint; era căsătorită pe vremea când tu încă mai stăteai acasă, nu? ia să vedem. Doi bărbaţi înainte de plecarea ta; trei, pe urmă. Vine aici ca să se refacă după decepţiile divorţurilor. Când e căsătorită, ea şi soţul ei, care s-o nimeri să fie, merg în Europa. E drăguţă, să ştii,

şi-mi pare rău că are atâtea ghinioane cu căsniciile; i-am spus odată că ar trebui să trăiască împreună cu un bărbat, dacă-l place, şi să nu se gândească la măritiş cinci ani de zile, sau poate toată viaţa, dar ea a răspuns că aşa ceva ar face-o să pară instabilă şi încă mai consideră că e imoral să trăiască, nemăritată, cu un bărbat.

— *Asta* ar face-o să pară instabilă? întrebă Anne.

Gail râse:

— Mai mult decât toate divorţurile ei la un loc, cred. În capul ei.

— Acum e căsătorită?

— Nu, dar caută. Încă s-ar mai putea să-şi găsească iubirea de-o viaţă. N-are decât cincizeci şi opt de ani, în fond, şi e foarte energică.

— Şi Fred? Niciodată nu i-am prea dat atenţie. El cum e?

— Încă destul de arătos, în felul ăla al lui ciudat, osos; n-am descoperit câtă minte are. Îi umblă ochii, mai ales după secretare, ceea ce mie mi se pare o mare tâmpenie. Bunicul nu-l simpatiza, dar se înţelege bine cu tata şi cu Vince. Şi cu Marian, cred; sunt căsătoriţi de mult timp. Hai să mâncăm pe terasă; e aşa de frumos afară.

Telefonul sună, iar Gail răspunse. – Da, Keith, spuse ea;

se încruntă, aruncând o privire spre Anne. Nu, continuă, mai încet, nu-i aici. Nu ştiu unde e. A plecat după înmormântare.

Tăcu, ascultând.

— Da, am vorbit pe urmă, dar apoi a plecat. Keith, dacă vrea să ne vadă pe vreunul din noi, ne-anunţă ea.

Închise, întorcându-se spre Anne:

— Cam ca marele inchizitor. E la Chicago. Toată lumea se întreabă unde eşti.

— Îmi pare rău că a trebuit să minţi pentru mine, însă îţi mulţumesc. Dar de ce Keith? Nici măcar nu mă cunoaşte. Ce-i pasă lui dacă sunt aici sau nu?

— Nu ştiu; e ciudat. Poate a sunat din partea lui tata, sau a lui Marian, sau a altcuiva.

— Keith e curierul lor?

— Din câte ştiu eu, nu. Cred că s-ar putea să se simtă cam jenaţi.

— Ei, cu siguranţă, nu vrem să fie jenaţi, replică sec Anne.

— Ura!

Uşa cu plasă de ţânţari se trânti.

— E gata masa?

— Bine, Rob, puteai să zici şi tu bună ziua, se îmbulzi

Ned Calder pe lângă sora lui, intrând în bucătărie. Bună dimineaţa, mătuşă Anne. Ai dormit bine?

— Ce mârlă, gemu Robin. Joci teatru. *Niciodată* nu vorbeşti aşa şi tu eşti ăla care se îmbuibă tot timpul, nu eu!

Îl înlătură cu un ghiont.

— Pot să stau la masă lângă tine, mătuşă Anne?

— Sigur că da, zâmbi Anne. Dar mi-ar plăcea să stau cu amândoi. Vă convine dacă stau eu la mijloc?

— Ai stat lamijloc în avion, spuse Ned. Trebuie să discuţi în *tetatet* cu oamenii, dacă vrei să-i cunoşti de adevăratelea.

— Probabil că aşa e, răspunse Anne cu gravitate.

— Ned, pe-asta de unde Dumnezeu ai mai auzit-o? întrebă Gail.

— De la mine, cred, intră Leo în încăpere, cuprinzând-o pe Gail cu un braţ. Vorbeam cu Tim Warren despre curăţenia aia nenorocită pe care vor s-o facă cei de la E.P.A. Şi am spus că dacă i-am putea lua pe rând în *tête-à-tête* poate am reuşi să-i convingem să ne asculte, iar Ned a prins-o din zbor.

Anne îi privi pe Gail şi pe Leo, unul lângă altul, cu copiii alături, în confortul stabil al casei lor, şi simţi un junghi

tăios de dor. Dar *eu nu vreau aşa* ceva; *demult am luat hotărârea asta. Sunt fericită pentru ei, însă mie îmi doresc o viaţă diferită. Am muncit atât de tare pentru ceea ce am şi e exact ce-mi doresc.*

— Deci *unde* stai la masă? nu se lăsă Ned.

— În mijloc, răspunse Anne. Acolo stă de obicei avocatul.

— Credeam că avocaţii sunt de partea cuiva. La tribunal, cu judecătorii şi toţi ăia.

— Aşa e, dar încearcă şi să împace amândouă părţile.

Lui Anne îi trecu prin minte că n-avea idee cum să discute cu copiii.

— Îmi place să stau între voi, Ned. E amuzant. Şi pe urmă, după aceea, vrei să-mi arăţi împrejurimile? Aici era locul meu favorit, dar nu l-am mai văzut de atâta vreme…

— Pe care să ţi le-arăt? întrebă Ned.

— Locurile mai deosebite. Cele magice, unde-ţi place să mergi.

— Adică locurile despre care nu spun la nimeni?

— Poate. Ai vreunul?

— Mda, vreo două. Pot să te duc acolo.

— Vreau şi eu, sări Robin. Du-mă şi pe mine.

— Atunci, n-ar mai fi secrete.

— Nu vor mai fi secrete nici dacă o duci pe mătuşa Anne.

— Păi, da, da'...

Urmă o scurtă tăcere.

— Ce zici, Ned? întrebă Anne. Dacă-i destăinuieşti unei singure persoane un secret de-al tău, are mare importanţă dacă i-l mai dezvălui şi încă uneia, numai?

Ned părea nedumerit.

— E altceva, dacă e doar una singură. Dacă spui la toată lumea, nu-ţi mai rămâne nimic. Pariez că tu nu spui la *nimeni* despre secretele tale, mătuşă Anne. Pariez că nici coaptă-moartă nu le-ai da pe gură.

Lui Anne îi scăpă un mic hohot de râs.

— Cred că vrei să spui „moartă-coaptă". Şi ai dreptate; am într-adevăr secrete pe care nu le spun nimănui. Toată lumea are. Tu hotărăşti, Ned; poţi avea secrete în comun cu unii oameni aparte, sau le poţi păstra strict pentru tine. Cred că secretele sunt cu-adevărat importante; ele decid în mare măsură cine şi ce suntem, Iar a le spune cuiva e ca şi cum am lăsa acea persoană să intre în noi. Aşa ceva cere o hotărâre serioasă.

— Mda, răspunse Ned, nesigur. Ei, e O.K., cred. Vreau să zic...

Ridică din umeri, privind spre Robin:

— … poţi să vii. Şi tu eşti O.K. Numai să nu spui la nimeni.

— Mulţumesc, radie fetiţa. Dar ce vom face *noi*? o întrebă ea pe Anne. Numai noi două, adică?

Sună telefonul şi răspunse Gail:

— Nu, nu ştiu. Nu mi-a spus. Bine, dacă sună… Nu, n-a spus asta; sunt sigură că da, dacă vrea să vadă pe cineva din nou.

Leo o privi, în timp ce închidea:

— Taică-tău?

— Îţi dai seama întotdeauna, nu? zâmbi vag Gail.

— Vocea îţi devine calmă, cuviincioasă şi puţin cam tristă.

Gail o privi pe Anne:

— Ai spus că nu vrei să ştie nimeni.

— Aşa e. Şi-ţi mulţumesc din nou.

— Ce să ştie? întrebă Robin.

— Că nu voi vorbi cu alţi oameni în weekend-ul ăsta. Vreau să stau tot timpul numai cu tine şi cu familia ta. Şi mă întrebai ce vom face, doar noi două. Mă gândeam că poate ai alege unele locuri unde să mergem împreună, eventual în oraş. Cum ţi se pare?

— Rămâi? întrebă Robin, ridicându-se în faţa lui, Anne, cu mâinile în şolduri. Oamenii din familia asta tot mereu pleacă. Noi suntem singurii care rămânem aici; toţi ceilalţi vin pentru scurt timp şi pe urmă se duc. Mereu ne luăm rămas bun. Iar străbunicul tocmai a murit, eu voiam să rămână aici pentru totdeauna, şi când colo nici el n-a rămas. Tu vei rămâne pentru totdeauna?

Anne clătină din cap.

— Nu pot, îngenunche ea lângă Robin. Am o muncă şi depind de mine mai mulţi oameni, aşa că nu pot sta prea mult. Dar mi-ar plăcea să mă întorc. Şi dacă mă voi tot întoarce, iar şi iar, ar fi aproape ca şi cum aş sta aici, nu?

— Nu, declară scurt Robin. Să stai, înseamnă să-ţi bagi valizele în pivniţă, să nu mai pleci la aeroport şi să fii mereu aici ca să stăm de vorbă.

Anne surâse:

— Putem vorbi oricând; poţi să mă suni. Şi-ţi voi telefona şi eu.

— O idee foarte bună, interveni Leo.

Se ridică, împreună cu Gail, privindu-i pe Anne şi pe copiii lor. Alcătuiau un grup fermecător, îşi spuse, băiatul şi fetiţa bruneţi, şi femeia la fel de brunetă, toţi trei adânciţi în conversaţie. Robin arăta aşa cum trebuia să fi

fost Anne la opt ani, slabă şi vânoasă, cu ochi mari şi alerţi, şi părul părând să aibă încontinuu nevoie de un pieptene. Ned era altfel: avea constituţia îndesată şi sprâncenele dese ale tatălui său, încruntându-se adesea, concentrat. Dar diferenţele care-l intrigau cel mai mult pe Leo erau cele dintre Gail şi Anne. Le comparase, seara în avion, însă acum, când erau îmbrăcate aproape identic, deosebirile deveneau mai pronunţate, iar diferenţa majoră era aceea că, deşi se asemănau, Anne avea mai mult din toate. Părul şi sprâncenele îi erau mai închise decât ale lui Gail, buzele mai pline şi mai senzuale, pometii obrajilor mai proeminenţi, ochii de un albastru mai închis. Era puţin mai înaltă şi mai zveltă decât Gail şi-şi ţinea capul mai sus. Era mult mai frumoasă, mai intensă, mai dramatică din toate punctele de vedere. Dar, într-un fel, nu era tocmai reală. Gail era reală. Leo simţi un val de iubire pentru soţia lui, care-i dăruise inima ei şi un cămin, care-i dăruise o familie, care era tot ceea ce-şi dorise vreodată.

Şi, pe neaşteptate, i se făcu milă de Anne. Avea o mare frumuseţe, dar parcă ar fi fost împlătoşată în armură, atât de strict controlată era, atât de protejată împotriva lumii, încât nu exista nici măcar o fisură prin care să i se

reverse emoţiile. Leo ştia că la ea se referise când îi spusese lui Ned că secretele sunt o parte importantă din cine şi ce suntem. Se temea să lase pe altcineva înăuntru. Nici măcar nu ştia să ţină un copil în braţe, observă el, privind-o pe când stătea în genunchi lângă Robin, cu braţele pe lângă trup. Nici măcar o dată n-o cuprinsese pe Robin, aşa cum ar fi făcut Gail cu orice copil care vorbea despre adulţi mereu pe ducă şi despre un străbunic iubit abia decedat.

— La telefon nu-i tot aia, se încăpăţână Robin. Mie-mi place să fim *aproape.* Înţelegi... să ne *atingem.* Ca atunci când citim cărţi împreună şi facem plimbări, sau doar stăm de vorbă. Dacă rămâi, am putea citi toate cărţile mele, am putea să mergem la filme şi să jucăm Scrabble. Nu ţi-ar plăcea? Doar dacă... ei, cred că te-ai plictisi de noi...

— Ba nu, spuse Anne categorică. Nu m-aş plictisi; mi-ar plăcea foarte mult să fac toate lucrurile astea cu tine. Şi cu Ned. Dar, în momentul de faţă, nu pot.

Văzu faţa fetiţei îmbufnându-se.

— Ascultă, spuse ea, e la fel ca şcoala. Nici tu n-ai putea veni la Los Angeles, să locuieşti cu mine, fiindcă ai şcoală. Eu am o slujbă; e cam acelaşi lucru.

— Aş putea merge la şcoală acolo. Sau tu, ţi-ai putea lua o slujbă aici.

— O.K., Robin, ajunge, interveni ferm Leo. De ce nu te bucuri de Anne cât timp e la noi, în loc să te tot gândeşti la viitor?

Telefonul sună, iar Gail întinse mâna pe lângă Leo, să ridice receptorul.

— Nu, răspunse ea după un moment; aruncă repede o privire spre copii. Nu ştiu unde e. N-a spus. Dacă vrea să te sune, cred c-are s-o facă. *Nu ştiu.*

Şi închise.

— Cine era? întrebă Nici.

— Cineva cu care nu voiam să vorbesc, replică Gail. V-ar interesa pe careva un prânz?

— Sigur. Pot să beau o limonadă?

Anne se ridică:

— Eu ce să duc?

Luară tăvile pe terasa largă, cu vedere peste Valea Tamarack-ului. Plopi tremurători creşteau prin deschizăturile terasei, umbrind mesele din fier forjat şi scaunele cu perne viu colorate; mai jos, grădinile de flori şi zarzavaturi coborau pe panta colinei. Într-o parte se aflau o seră şi o piscină; în cealaltă, o plasă de badminton,

la marginea gazonului cu iarba tunsă.

— Ce loc desăvârşit, spuse încet Anne.

— Trebuia să fie al tău, răspunse Gail. Bunicul a cumpărat pământul de-aici pentru noi toţi, l-a numit Riverwood şi l-a împărţit, ca să aibă fiecare câte o casă. A hotărât totul, să ştii; mult timp, a domnit peste Tamarack ca şi cum ar fi fost împărăţia lui. Oricum, pe ăsta pentru tine îl alesese. Ni l-a dat nouă numai când s-a născut Ned şi ne căutam o locuinţă. A spus că nu mai putea să ţi-l păstreze.

Anne îşi aminti cum făcuse schi fond cu Ethan printre copaci şi peste pajiştile netede şi largi ale platoului.

— Tot mai crezi că aici vrei să locuieşti? o întrebase el.

— Da, răspunsese Anne, fără să stea pe gânduri. E cel mai frumos loc din lume. Mai minunat decât oricare altul.

— E cam departe de oameni, comentase Ethan, aşa cum mai făcuse şi în alte dăţi.

— Asta şi vreau. Să scap de ei.

Pe-atunci, avea aproape cincisprezece ani. Fusese ultima ei vizită în Tamarack.

— N-am ştiut că avea să mă ţină minte, spuse ea încet. Am crezut că era atât de furios şi de dezamăgit de mine, încât pur şi simplu mă scosese din viaţa lui.

— Se gândea mult la tine, zise Leo, ajutând-o pe Gail să pună în farfurii sandvişuri şi salată de cartofi. Mi-amintesc, luam odată micul dejun, cam cu un an înainte de a muri. La scurt timp după aia a făcut primul atac de apoplexie şi niciodată n-a mai avut mintea la fel de limpede ca în dimineaţa aceea. Închisese ochii şi spunea: „Anne…” nu, a spus „draga mea Anne…” şi pe urmă, a spus:, „îmi pare rău, îmi pare rău… Te-am iubit şi am fost nedemn de tine şi aş vrea să-ţi cer iertare…” Cam aşa ceva. A spus că probabil nu mai aveai nevoie de el, acum fiind femeie în toată firea, dar totuşi ar fi vrut să te facă să te simţi iubită şi în siguranţă. Ţin minte că a spus exact aşa: iubită şi în siguranţă. Şi dorea să vii acasă, ca să-ţi spună toate astea, înainte de a muri.

Anne stătea absolut nemişcată. Ochii i se umpluseră de lacrimi, dar plângea mai mult înăuntrul ei. „Atâţia ani”, îşi spuse. „Atâţia ani, am crezut că nimeni nu mai ţinea la mine. Ethan ţinea. Eram iubită şi nu ştiam. Şi Gail ţinea la mine. Nici pe-asta n-am ştiut-o niciodată. Iar acum, copiii lui Gail. Şi soţul ei”.

Lacrimile i se uscaseră.

— Aş dori să mă fi întors, spuse ea.

— *Eu* aş dori, preciză Gail, cu insistenţă. Dar eşti

fericită, nu-i aşa? Apartamentul tău pare să fie minunat, şi biroul, şi meseria de avocat. E mult mai interesant decât în Tamarack. Aici domneşte o linişte îngrozitoare. Tu eşti singura din familie care a plecat şi a făcut ceva complet separat de companie.

— Şi unchiul Vince la fel, interveni Ned. E senator. Îi spune preşedintelui fel de fel de chestii.

Privi faţa de nepătruns a lui Anne.

— Nu prea-mi place de el, continuă, cu şiretenie. Şi cred că nici lui nu-i plac-copiii. Poate că nu-i place „de nimeni. A făcut ceva tare ciudat, la înmormântarea bunicului. I-a spus lui Keith să se descotorosească de cineva. Cum ar veni, omoar-o, înţelegeţi. Zău c-a fost ciudat.

— Despre cine vorbea? întrebă Leo.

Ned ridică din umeri:

— A zis doar: „Vezi ce vrea şi expediaz-o". Parc-ar fi fost în *Miami Vice,* dar suna aiurea fiindcă eram la o înmormântare, înţelegeţi, şi nu prea merge să zici una ca asta la o-nmormântare.

Leo o privi pe Anne în ochi.

— Nu putem şti sigur, spuse el.

— A dat telefon adineauri, adăugă Gail.

— Cine? se întoarse Leo spre ea.

— Keith, răspunse soţia lui, cu ochii tulburaţi.

— Ce nu putem şti? întrebă Ned, uitându-se de la unul la altul.

— Despre ce vorbea, îi explică Gail. Dar ai dreptate; indiferent despre ce era vorba, nu se cuvenea s-o spună la înmormântare. Ce-ar fi să ne povesteşti despre meciul tău de softball? Nici măcar nu ştim cine a câştigat.

Anne se rezemă de spătar, urmărindu-i cum vorbeau despre meci. Abia le mai auzea vocile. *Vezi ce vrea şi expediaz-o.* Parcă-i şi auzea glasul; nici nu ştiuse cât de bine şi-l mal amintea. Simţi un junghi de teamă, apoi furie. Deja se descotorosise de ea o dată; nu-i era de ajuns?

„Eu sunt cea care a plecat”, îşi spuse ea. „Iar el a rămas, ghemuit în sânul familiei, la căldurică şi în siguranţă. Nedrept, nedrept, nedrept. Şi după toate astea, i-a cerut lui Keith să mă expedieze... ce-o mai fi însemnând şi asta. Iar Keith a telefonat mai-nainte, ca să întrebe dacă sunt aici. De ce Keith? Şi ce contează pentru Vince? Nu poate fi glasul conştiinţei; n-are aşa ceva. Nici teamă nu are, nici măcar îngrijorat nu e; ce pericol să reprezint eu pentru el? L-am acuzat o dată şi nimeni nu

m-a crezut. Dar, sigur că un senator şi-ar face griji; sigur că un Senator s-ar teme. O acuzaţie de abuz sexual ar fi ca o bombă. Iar acuzaţia, dacă apare, n-ar mai proveni de la o fată de cincisprezece ani, ci de la o avocată respectabilă, membră a unei firme solide, conservatoare”.

Reprezenta o ameninţare cât se poate de reală la adresa lui Vince. Sigur că i-ar fi convenit să se debaraseze de ea.

Ei bine, n-avea să reuşească. O mai făcuse o dată; n-avea s-o facă şi a doua oară. Acum Anne avea o familie. Dintotdeauna avusese una, deşi nu-şi dăduse seama. Ethan ţinuse la ea şi era sigură că, în felul lor, ţinuseră şi Marian, Nina şi William, chiar dacă în acel moment cumplit o lăsaseră de izbelişte. Acum, însă, îi avea pe Gail şi pe Leo, pe Ned şi pe Robin, iar dacă voia ca el să fie familia ei, şi poate şi unii dintre ceilalţi, atunci Vince n-o mai putea opri. Urma să aibă din nou o familie. Şi n-avea să cedeze ca prima oară, atât de uşor.

De data asta, dacă pleacă cineva din familie, va fi Vince.

— … luni, mătuşă Anne? întrebă Robin.

Anne tresări:

— Scuză-mă, ce-i cu luni?

— Am putea merge împreună la ora mea de ceramică. E

O.K. Aşa? Poate faci şi tu ceva; zău că ţi-ar plăcea. Şi pe urmă putem lua un hot dog, să-l mâncăm în parc. Îţi convine?

Anne îşi revizui planul de plecare pentru luni. Avea să telefoneze la birou de dimineaţă şi să-i ceară secretarei să reprogrameze totul.

— Mi-ar face plăcere. Unde...

— Salut, v-am auzit glasurile, aşa că am trecut prin casă.

— Dora, bine-ai venit, o întâmpină Gail. Nu ne-am mai văzut de mult. Ea e Anne Cha... Garnett. Anne, Dora Chatham. Ai luat masa, Dora?

— Nu, toată dimineaţa am făcut cumpărături. Mor de foame.

Se întoarse spre Anne:

— Te-am văzut la înmormântarea lui Ethan; toţi ne întrebam cine eşti. Stai la Gail şi la Leo?

Anne dădu din cap. Nu putea scoate o vorbă. Era aproape ca şi cum în faţa ei s-ar fi aşezat Vince. Părul lung şi blond al Dorei se unduia şi lucea exact ca al tatălui ei; ochii săi căprui o studiau pe Anne cu tresăriri, întocmai ca ai lui Vince; avea surâsul tot aşa de dulce, bărbia la fel de ascuţită. Dora Chatham, cu frumuseţea ei

angelică, era o Vince Chatham feminină, redusă la scară şi, o clipă doar, Anne se crispă.

Gail o privi întrebătoare. Abia ezitând un moment, Anne dădu din cap. Nu se putea ca Dora să nu ştie cine era; nu puteau ţine secretul.

— Probabil că nu-ţi mai aminteşti de Anne, spuse Gail, a lipsit atât de mult, dar e sora mea. A plecat...

— Eşti acea Anne? se holbă Dora la ea. Păi atunci nu mă mai mir că şi-au ieşit cu toţii din minţi la înmormântare. Ai întins-o când eu aveam vreo cinci ani, nu? Mama spunea că nu ne prea plăceai. Şi nu te-ai mai întors niciodată, până acum? Undeai fost?

— În California, răspunse Gail în locul ei. Anne locuieşte în Los Angeles.

— Serios? Şi eu. Unde stai?

— În Century City, replică Anne, cu vocea încordată.

— E pe lângă tine, Dora? întrebă Gail.

— Nu, spuse scurt fata.

Sprâncenele lui Leo se înălţară:

— Probleme, Dora?

Dora ridică din umeri.

— Nu mai locuiesc acolo. De vreo două luni.

— O, îmi pare rău, zise Gail. Habar n-aveam. Aţi fost

atâta timp împreună.

— Trei ani şi două luni. Şi o săptămână.

— Şi ai tras concluzia că nu era potrivit pentru tine?

— El a tras-o, ridică ea iarăşi din umeri. Din senin. Crezusem că-i cunoşteam toate toanele lui trăsnite, dar asta a fost una nouă. O tot ţinea la nesfârşit cu problemele lui şi pe urmă, pur şi simplu… m-a poftit pe uşă afară.

— Îmi pare atât de rău, repetă Gail. Ţi-ai găsit altă locuinţă, în Los Angeles?

— Încă nu; am fost în Europa. Nu voiam decât să scap. Totul se terminase, înţelegi? Nu ştiam ce să fac, spre cine să mă îndrept. Mi-a spus să mă car dracului, aşa că m-am cărat.

— Fără să-ţi faci măcar bagajele? întrebă Ned cu interes.

Dora îi aruncă o privire vagă.

— Ba da, mi le-am făcut. Mi-am luat hainele. Săptămâna trecută, am fost din nou în L.A., le spuse ea lui Gail şi lui Leo. A trebuit să-mi concediez avocatul. Îmi tot spunea ce *nu puteam* face şi ce *nu puteam* obţine şi ce *nu puteam* nici să cer măcar. Cred că l-a aranjat Josh. Aşa că de-asta am venit aici, ca să vorbesc cu Leo. Cunoşti

avocaţi, şi-l cunoşti şi pe Josh; vreau să zic, voi doi aţi fost destul de apropiaţi, nu? Uneori, mi se părea că te plăcea mai mult decât pe mine. Deci, trebuie să-mi spui ce să fac. Trebuie să găsesc pe cineva care să nu-i înghită tromboanele.

— Nu ştiu ce vrei de la el, spuse moale Leo.

— Ceva care să compenseze toţi anii ăştia. Dacă aş fi fost măritată atâta timp şi mă dădea afară, cel puţin obţineam bani. Aşa că de ce nu i-aş primi acum? Simplul fapt că n-am fost căsătoriţi nu înseamnă că nu i-am dat tot ce dorea şi nu l-am distrat şi i-am gătit...

— Spuneai că nu poţi suferi gătitul, se amestecă Robin.

— Robin, o admonestă Gail.

— Mi-am dat toată silinţa, continuă Dora. Nu prea-i păsa lui dacă găteam sau nu, înţelegeţi; era obişnuit cu toate mâncărurile alea groaznice din deplasările lui. Şi, oricum, ce contează? Am făcut tot ce-a vrut, toate lucrurile pe care le face o soţie, şi în tot timpul ăsta am stat împreună şi a fost fericit... ştiu că a fost fericit... îmi spunea lucruri *iubitoare...*

Din ochi i se revărsară lacrimile şi scoase o batistă din buzunarul pantalonilor.

— Şi eu eram fericită, să ştiţi, şi pe urmă a distrus totul,

toate speranţele mele, tot ce mi-era mai scump…

Leo stătea încruntat.

— Nu te-a avertizat în niciun fel? N-a prezentat niciun motiv? Nu pare să fie genul lui Josh.

— Îi ţii partea, exact ca avocatul ăla! Duce oamenii cu preşul, Leo, am spus eu. Toţi îl cred minunat; dar ei nu-s obligaţi să trăiască împreună cu el. Am nevoie de cineva care să fie de partea mea şi să-l înfrunte, cineva dur, cineva căruia îi pasă dacă femeile o iau în barbă sau nu. Trebuie să cunoşti pe cineva.

— Dora, tu *cunoşti jumătate* din Los Angeles, replică Leo. Nu se poate să nu ştii zeci de avocaţi, sau oameni care ţi-ar recomanda unul.

— Poate cunoaşte Anne pe cineva, interveni Gail.

Dora aruncă o privire spre Anne:

— De ce? Eşti măritată cu un avocat?

— Anne e avocată, preciză Gail. Specializată în divorţuri.

Ochii Dorei se fixară asupra lui Anne:

— Eşti bună de ceva?

— *Dora, o* mustră Gail.

— Vreau să zic, ai cazuri grele şi le câştigi?

— Sigur că da, răspunse tot Gail.

— Numai dacă vorbeşte singură.

— Sunt foarte ocupată în perioada asta, spuse Anne rece. Mă îndoiesc că aş putea lua un client nou. Ţi-aş putea recomanda pe cineva.

— La ce firmă eşti?

— *Engle, Saxon and Joute.*

— Am auzit de ei. Sunt printre cei mai buni. Mi-ai recomanda pe cineva din firmă?

— Dacă vrei. Persoana la care mă gândeam eu lucrează la altă firmă.

Dora sorbi din ceaiul de la gheaţă.

— Şi crezi că am şanse să câştig?

— N-am Idee. Nu ştiu nimic despre tine, nici despre omul cu care ai trăit.

— Ce-ar trebui să ştii?

— La ce înţelegeri aţi ajuns, contracte pe care le-aţi semnat, promisiuni orale pe care vi le-aţi făcut unul altuia, declaraţii de faţă cu martori, proprietăţi deţinute în comun, bunuri acumulate.

— Asta-i toată lista?

— Doar un început.

— Omul ăsta pe care mi l-ai recomanda… a mai lucrat cazuri din astea?

— Din câte ştiu eu, nu. Dar e puternic şi creativ şi îl interesează ca femeilor să li se facă dreptate.

— Tu ai mai avut cazuri de-astea?

— Da.

— Ai unul şi acum?

— Nu.

— Când l-ai făcut pe ultimul?

— Acum două luni.

Ochii Dorei se îngustară.

— Steve Hawthorne. Ăsta e, nu? Doamne, n-am făcut legătura. Anne Garnett. Ai fost avocata prietenei lui. Am citit despre tine. Ai câştigat.

— Da, dar ţi-am spus, nu iau clienţi noi în momentul de faţă.

Dora se rezemă de spătar.

— Avocaţii caută mereu cazuri interesante, nu? De genul care să le propulseze cariera? Vreau să zic, Steve Hawthorne era o partidă grasă, dar n-ar fi rău nici s-o aperi pe fiica unui senator, nu?

— Regret.

— Cât ar trebui? întrebă Dora. Anne, ascultă. Te rog, ascultă-mă. Sunt disperată. Toată viaţa mi s-a întors cu josu-n sus, hodoronc-tronc. Credeam că aveam un cămin

şi ştiam ce era viitorul, şi peste o clipă, nu mai aveam unde locui şi habar n-aveam cum urma să-mi mai fie viitorul. Rămăsesem în stradă şi eram speriată. Şi încă mai sunt; cred că e nevoie de mai mult de câteva luni ca să crezi iar în tine însăţi şi s-o iei de la capăt.

Văzu faţa lui Anne schimbându-se.

— Înţelegi, nu-i aşa? Anne, te rog, fă-o. Te vreau pe tine. N-am nevoie de nimeni altcineva. Îmi place cum vorbeşti, cum arăţi şi-mi place ce-ai făcut. Anne, mă simt îngrozitor de singură şi mi-e atât de ruşine... Vreau să zic, să fii dată afară din propria-ţi casă... Anne, ascultă-mă, *am nevoie de tine.*

Anne privi dincolo de Dora, spre piscurile care se înălţau maiestuos la orizont. Atât de mult spaţiu în lume, atâţia oameni, atâtea căi de a evita întâlnirile. Dar ea stătea acolo „la masa aceea, iar în faţa ei se afla fiica lui Vince, cerându-i ajutorul. *Fiica lui Vince.* „Nu pot, ” îşi spuse. „Nu mă pot apropia atât de mult de el. Îmi doream o familie, nu o implicare atât de strânsă”.

Dar ce crezi că e o familie, dacă nu implicare? în ansamblul ei, nu doar în părţile frumoase şi plăcute.

Dacă Dora n-ar fi fost fiica lui Vince, ar fi luat-o de clientă într-o clipă. Ea era singura din firmă care prelua

cazurile de acel gen. Atunci, de ce să-l lase pe Vince, încă o dată, să determine ce avea să facă? Tocmai se hotărâse că niciodată n-avea să-l mai lase s-o desprindă cu forţa de familia ei. De ce să lase ca prezenţa lui să decidă dacă primea sau nu un caz care era exact specialitatea ei?

Nu există pentru mine. Am o profesie, am o viaţă, iar acum am şi o familie. Fac ce vreau eu. Iar trecutul nu are nicio legătură cu asta.

— În regulă, îi spuse ea Dorei şi, în acel moment, simţi că făcuse primul pas pe un drum al cărui sfârşit nu putea să-l prevadă sau măcar să şi-l imagineze. Mă întorc la Los Angeles marţi. Şi, atunci, ne apucăm de treabă.

Capitolul 9

— Foarte drăguţ, spuse Dora, cu o scurtă privire aprobatoare spre mobilierul englezesc solid din cabinetul lui Anne. Şi are şi vedere frumoasă. Presupun că birourile pe colţ le păstrează pentru oamenii care lucrează de mai mult timp aici.

— Da, răspunse Anne, amuzată.

— Ei, pariez că în cazul tău au făcut o excepţie; oamenii spun lucruri minunate despre tine, foarte impresionante.

Se aşează într-un fotoliu de piele, în faţa biroului.

— I-am întrebat pe vreo doi – nu te superi, nu-i aşa? Nu că n-aş avea încredere în tine, doar că sunt atât de nouă în domeniu, încât m-am gândit că încă o opinie, mă rog, două opinii, de fapt... în fine, amândoi au spus că sunt foarte norocoasă că te-am prins. Nu le-am spus că suntem rude; voiam să creadă că m-ai acceptat fiindcă te interesa într-adevăr cazul meu şi consideri că am mari şanse, nu pentru că am fi verişoare... De-asta m-ai luat, nu? Vreau să zic, nici nu sunt sigură dacă mi-e mai bine sau mai rău cu o rudă. Of, n-am vrut să spun *mai rău;* ce prostie incredibilă. Voiam să zic doar că poate nu ţi-ai da tot atâta

osteneală ca şi cu…

Anne lăsă ultimul cuvânt să rămână în aer.

— Sunt cât de bună ca avocată pot fi, pentru toţi clienţii mei, declară ea fără intonaţie.

— Ştiu, ştiu asta, răspunse umilă Dora. Îmi pare rău pentru ce-am zis; zău că-ţi sunt aşa de recunoscătoare… *cu-adevărat* recunoscătoare, înţelegi; chiar am *nevoie* de tine. Ei, cu ce începem? Ce vrei să-ţi spun?

Anne zâmbi, observând cât de preocupată era Dora de ea însăşi. Se întrebă cât de mult din drăgălăşenia şi farmecul ei erau prefăcute. Poate totul. Tatăl ei era expert în aşa ceva. O străbătu un neaşteptat val de repulsie. *Nu pot face asta. N-ar fi trebuit să accept niciodată.*

Dar Dora nu era vinovată pentru faptele tatălui ei; nu putea face nimic cu asemănarea aceea atât de mare, încât Anne avea-câte un şoc de fiecare dată când zâmbea sau întorcea capul într-un anume mod; nu era vina ei că, din cauza acelei asemănări, Anne se pomenea îndoindu-se de ea. Făcea parte din familie şi, cel mai important lucru, avea nevoie de Anne, iar acestui fapt Anne nu-i putea rezista.

Era factorul care o atrăsese din capul locului spre drept

şi o mulţumise în toţi acei ani, fără rude sau prieteni apropiaţi. Faptul că era necesară. Nimeni nu avusese niciodată nevoie de ea. Până şi Eleanor, dorindu-i prietenia, avusese mai multă nevoie de propria ei familie, în ultimă instanţă. Anne îi avea pe clienţii ei. Pe mulţi dintre aceştia nu-i plăcea, nici nu-i admira, dar asta nu conta cu nimic; aveau nevoie de ea. Se aşezau în cabinetul ei şi încercau s-o convingă de cinstea, moralitatea, importanţa, farmecul lor, şi de faptul că fuseseră nedreptăţiţi îngrozitor. Dar, dincolo de toată lăudăroşenia şi fanfaronada lor, şi de minciunile lor deliberate, erau nişte oameni care întindeau mâinile după ajutor. Doreau să li se spună ce aveau de făcut şi cum şi când s-o facă, şi chiar când nu-i respectau sfaturile, continuau să revină, cerând alte Instrucţiuni, noi încurajări, mai mult ajutor. Şi aproape întotdeauna erau recunoscători.

— Mă poţi întreba orice, spuse Dora. N-aş putea avea secrete faţă de tine şi nu mi-ar fi ruşine să-ţi spun nimic, fiindcă ştiu că ai înţelege şi nu vei râde de mine. Am mare încredere în tine, Anne; nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Anne dădu din cap. În timp ce Dora vorbea, începea să simtă emoţia tipică a avocatului. Mai devreme, fusese atât

de preocupată de asemănarea ei cu Vince, încât nu putuse remarca ingenuitatea din farmecul Dorei şi gingăşia convingătoare a surâsului ei. Acum le simţea forţa şi ştia că Dora avea să se prezinte superb la bara martorilor. Luă un creion.

— Să începem cu împrejurările în care l-ai cunoscut pe acest om. Joshua Durant.

— Ei, se aşează Dora mai bine în fotoliu. La Tamarack. Cineva ne-a făcut cunoştinţă, la o petrecere. El tocmai pleca. Nu-i plac petrecerile mari, trecuse doar pentru un minut, dar am intrat în vorbă şi pe urmă ne-am dus la cină. Iar apoi am mers acasă la mine.

— Asta a fost acum trei ani şi ceva?

— Trei ani şi două luni.

— Deci, aţi început să locuiţi împreună imediat după ce v-aţi cunoscut.

— Ei, nu chiar imediat. Voia el, dar eu…

Se întrerupse. Pe buze îi tremură un mic surâs nostalgic.

— Nu-i adevărat, să ştii. Eu am fost cea care am vrut. Josh voia să mai aşteptăm. A spus că era mai bine să stea fiecare la el acasă şi să ne întâlnim cât de mult doream, iar după un timp să ne hotărâm dacă doream mai mult

sau nu. Eu n-am vrut să mai aşteptăm; mă temeam să nu-l pierd. Dar, desigur, am făcut cum a zis el; ştii, bărbaţii se pricep întotdeauna mai bine să fixeze reguli.

Privirea lui Anne deveni tăioasă.

— Asta a fost o înţelegere între voi? Ca el să stabilească regulile şi tu să le respecţi?

— Nu ştiu, se încruntă Dora. Niciodată n-a spus aşa. Şi nici eu. Vreau să zic, n-a fost nevoie, înţelegi; pur şi simplu aşa a ieşit.

— Vorbeşte-mi despre el, îi ceru Anne, pentru a o vedea pe Dora încruntându-se din nou. Majoritatea oamenilor se încruntau, exact în acel mod, când li se cerea să descrie o persoană pe „care înainte o iubiseră, iar acum o dispreţuiau. Erau prinşi în dilema de a dori să descrie persoana într-un fel care să-l facă şi pe ascultător s-o dispreţuiască, oprindu-se totodată la limită înainte de a o transforma într-un monstru pe care nimănui nu i-ar fi fost posibil să-l iubească vreodată.

— E un ticălos egoist, arogant şi meschin, declară Dora, izbucnind în lacrimi, Iartă-mă, nu trebuia să spun asta.

Se îndreptă de spate şi se şterse la ochi cu pumnii, ca un copil.

— E foarte deştept – oamenii susţin că e inteligent – şi

poate fi aşa de dulce şi iubitor şi amuzant, când vrea. Femeile sunt înnebunite după el; e înalt şi arătos, numai că a stat prea mult pe-afară, aşa că are pe faţă riduri care-l fac să pară mai bătrân decât e. Tot timpul e bronzat, de la soare, are ochii albaştriânchişi şi părul un fel de şaten deschis; cred că soarele i-l deschide şi mai mult. Dă o mulţime de bani pe haine; îmi plăcea felul în care se îmbrăca. Dar nu e nici pe departe atât de drăguţ pe cât pare; de fapt, e topit după el însuşi; nu-l interesează decât ce vrea *el.* Nu m-a lăsat să-mi aduc mobila în apartamentul lui, nici animăluţele – colecţionez animale de ceramică; s-a scris şi în reviste despre colecţia mea! – şi a trebuit să le las în custodie. Nu mă lăsa să-i spun bucătăresei ce să facă la cină, avea felurile lui de mâncare favorite şi mie nu-mi rămânea decât să le mănânc sau să flămânzesc. E arogant şi crud, brutal şi tiranic. Dar cum s-o fi putut şti, până nu m-am mutat la el? Mă brusca încoace şi-ncolo la fel cum face cu muncitorii lui…

— Care muncitori? Cu ce se ocupă?

— Sapă. E arheolog şi, bineînţeles, are muncitori care fac cea mai mare parte din săpături, dar spune că-i place şi lui să lucreze. Zice-că-i place să simtă pământul cu

mâinile lui – mie mi s-a părut o idee foarte ciudată – cum îi descoperă secretele cu mâinile, nu cu aparate, ca să fie mai aproape, mai implicat în istorie, mai strâns legat de oamenii care au pus atunci, demult, obiectele în mormânt, sau unde le-au pus. Cam aşa ceva. Vorbeşte mult în stilul ăsta; nu înţelegeam întotdeauna exact ce voia să spună, dar prindeam ideea.

Anne repeta frazele în sinea ei, încântată. Să simtă pământul. Să-i descopere secretele cu mâinile, nu cu aparatele.

— Şi altceva ce mai face? întrebă ea.

— A, de toate. Excursii, schi, navigaţie, tenis, înot; până şi polo joacă, uneori. E şi un bun dansator. Şi e profesor de arheologie la U.C.L.A. Şi consultant la Muzeul lumii antice. Şi cumpără opere de artă şi antichităţi, mai ales când călătoreşte.

Anne făcu o însemnare.

— De unde are bani pentru toate astea? Pare cam mult, pentru un salariu de arheolog şi profesor.

— A moştenit destui bani, de la bunicii lui; i-au lăsat o avere întreagă. Nu seamănă cu niciun profesor pe care l-ai întâlni vreodată, să ştii; pare mai degrabă un playboy. Nu e; munceşte într-adevăr pe brânci; dar are un

apartament senzaţional şi un beci cu vinuri şi, împreună cu un prieten, o ambarcaţiune de curse, şi-şi cumpără costume *Versace...* îi plac lucrurile elegante.

— Când ne-am cunoscut, spuse Anne gânditoare, ai spus că nu-l interesează mâncarea bună; că era obişnuit cu mâncărurile proaste pe care le găsea în deplasări, aşa că nu conta dacă-i găteai sau nu. Asta nu se prea potriveşte cu vinurile fine şi plăcerile vieţii.

Dora roşi.

— Ei, de fapt îl interesează mâncarea. Ştie multe despre ea, ştie mai multe decât mine, şi are cei mai buni furnizori din oraş, pentru petrecerile lui. Pur şi simplu, gătitul nu s-a lipit niciodată de mine. Şi o ştia.

— Câţi bani are?

— Nu ştiu. Am încercat să aflu, prin aluzii, înţelegi, dar nu mi-a spus niciodată, Nu-şi face griji cu banii; ştiu asta...

— Şi tu?

— Am destui. Mi-a înfiinţat bunicul un fond şi tatăl meu altul.

„Bunicul ei”, îşi spuse Anne. „Ethan. Avem acelaşi bunic. Şi i-a stabilit un fond. Probabil că a făcut câte unul pentru toţi nepoţii. Cu o singură excepţie. Eşti la

serviciu”, îşi reaminti ea severă, concentrându-se din nou asupra Dorei:

— Şi cât îţi aduc fondurile astea?

Fata ezită.

— Nu vorbesc despre ele, decât cu contabilul.

Anne tăcu.

— Dar dacă trebuie neapărat să ştii… cam o jumătate de milion pe an.

Anne dădu din cap:

— El ştia? Aţi discutat despre veniturile voastre separate?

— Nu, ţi-am mai spus: nu l-am întrebat niciodată cu adevărat. Erau multe despre care nu vorbeam, să ştii. La început, ieşeam des în oraş şi discutam despre oamenii pe care-i vedeam, despre locurile unde ne duceam, iar după un timp – tot anul trecut, cred – n-am mai prea ieşit; Josh spunea mereu că voia să stea acasă şi să citească. A fost cea mai plicticoasă perioadă, zău aşa; până la urmă, am început să umblu singură.

— Ieşea şi el singur?

— Mult. La început, nu; le făceam pe toate împreună, în afară de munca lui; n-am ştiut niciodată prea mult despre asta. Dar anul trecut a stat mai mult pe-acasă, citind şi

ascultând muzică, sau se ducea cu prietenii, toţi erau oameni de ştiinţă şi scriitori, iar mie nu-mi plăcea niciunul. Vorbeau despre lucruri care pe mine nu mă interesau şi nici ei nu păreau prea interesaţi de ceea ce voiam eu să discutăm, aşa că mi-am zis că nu merita efortul. Deci, când Josh îşi stabilea întâlniri cu ei, eu mă duceam la petreceri sau îmi chemam câte o prietenă să mergem la un film, înţelegi, doar ca să nu trebuiască să stau acasă şi să mă simt exclusă.

— Aţi vorbit vreodată să faceţi unele lucruri separat, să vă îndepărtaţi?

— Nu, nu m-am gândit niciodată la asta. Vreau să zic, majoritatea oamenilor căsătoriţi o iau uneori pe cont propriu…

— Dar voi nu eraţi căsătoriţi.

— Ştiu, dar uitam mereu. Vreau să zic, eram ca şi căsătoriţi – ăsta-i tot rostul poveştii ăsteia, cu procesul, adică eram exact ca doi oameni căsătoriţi. Nu conta că n-aveam acte pe care să le arătăm…

— Vorbeaţi despre căsătorie?

— Bineînţeles! Tot timpul.

— Cum? El ce spunea?

— Spunea că voia să se însoare cu mine. Spunea că mă

iubea şi voia să se însoare cu mine.

Anne lăsă creionul jos şi o privi lung pe Dora.

— Ascultă-mă. Indiferent ce le-ai spus altora, mie ai să-mi spui adevărul. Nu te voi reprezenta, dacă bănuiesc că-mi spui jumătăţi de adevăruri, invenţii sau minciuni sfruntate. Voi renunţa la cazul ăsta în clipa când descopăr că se întâmplă aşa ceva. Mai clar de-atât nu pot să-ţi spun.

— N-am minţit! strigă Dora.

Peste un moment, însă, sub privirea fermă a lui Anne, îşi plecă ochii. Buza de jos i se răsfrânse înainte; o podidiră lacrimile.

— N-a spus-o niciodată. Am aşteptat şi-am tot aşteptat şi... într-un fel... aduceam vorba, înţelegi, din când în când... dar el, niciodată. Parcă asurzea ori de câte ori începeam eu.

Anne luă creionul:

— Ce-ţi *spunea?*

— Spunea că îi plăcea să fie cu mine; cu mine se putea relaxa. Spunea că spera să ajungă până la o vârstă matusalemică, fiindcă voia să trăim împreună mult, mult timp. Ăsta era altul dintre modurile lui ciudate de a vorbi. Spunea că voia să călătorim mult şi să-mi arate colţurile

secrete şi spiritele ascunse ale locurilor pe care credeam că le cunosc. Şi mi s-a părut ciudat şi lucrul ăsta şi, oricum, dacă stau să mă gândesc, n-am prea călătorit împreună. Spunea că voia să-mi aducă serafimi şi şerpi, pentru că lumea mea era prea strâmtă; niciodată n-am înţeles despre ce era vorba.

Anne simţi o durere ascuţită, nefamiliară şi deconcertantă. Ei nu-i spusese nimeni asemenea lucruri.

Bineînţeles că nu, îşi spuse ea categorică. În viaţa ei nu exista loc pentru fantezii. Dar o nedumerea portretul pe care i-l făcea Dora lui Josh Durant. Ce ciudat că un tiran arogant, crud şi egocentric vorbea cu atâta tandreţe, folosind expresii proprii poeţilor.

— Şi nu spunea numai atât, continuă Dora. Restul nu mi-l mai amintesc.

— Nu-ţi mai aminteşti? V-aţi despărţit doar de scurt timp.

— Bine, dar nu mi-a mai spus asemenea lucruri de ani de zile. Le spunea la început, când eram împreună: Pe vremea aia, spunea lucruri frumoase tot timpul. Dar în ultimul timp, nu. M-am mutat la el şi a început să se Schimbe.

— Imediat?

— Mă rog, nu imediat. După un timp.

— După cât timp?

— Ei, nu-mi mai aduc aminte. Un an, poate.

— Tu ai fost aceea care ai vrut să te muţi la el, spuneai. El voia să mai aşteptaţi. Ce l-a făcut să se răzgândească?

— Păi, eram împreună tot timpul şi părea evident.

Anne aşteptă.

Umerii Dorei se prăbuşiră.

— Îi tot spuneam ce nefericită eram. Chiar eram, să ştii; nu puteam suferi să mă duc acasă, într-un apartament pustiu, parcă aş fi fost alungată din viaţa lui. Aşa că-i spuneam încontinuu cum doream să fac diverse treburi pentru el şi nu suportam gândul că nu ţinea la mine destul ca să locuim împreună şi cât de nefericită eram, şi de singură. Cred că i-a fost mai greu aşa. Dar ne simţeam atât de bine în perioada aia, încât mi se părea că n-avea niciun sens să nu fim cu adevărat împreună, şi nici nu mai era nevoie să aştept ca să ştiu ce simţeam; îl doream încontinuu. Aşa că a durat o vreme, dar apoi a fost de acord şi ne-am simţit minunat un timp, până s-a schimbat. Ne-am înţeles bine un an. Cel puţin un an.

Tăcu. Anne îşi revăzu însemnările.

— Ai spus că nu vorbeaţi despre bani. Ajunseserăţi la

vreo înţelegere, financiară sau de altă natură, când aţi început să locuiţi împreună?

— Ca un fel de contract, adică? Nu.

— Aţi avut o înţelegere orală?

— De pildă?

— Aţi stabilit o perioadă concretă de timp în care să trăiţi împreună – şase luni, un an, doi ani – înainte de a discuta despre o formulă mai permanentă? Aţi convenit să împărţiţi cheltuielile vieţii – mâncarea, ratele de ipotecă şi aşa mai departe? Sau felul cum v-aţi fi împărţit lucrurile dacă vă despărţeaţi? Aţi hotărât dinainte să ţineţi conturi bancare separate?

Dora clătină din cap:

— Ne iubeam. Nu ne gândeam la bani şi, cu siguranţă, n-aveam de gând să vorbim despre ei. Vreau să zic, locuiam în aceeaşi casă, nu stabileam reguli pentru despărţire. Nici nu ne *gândeam* la despărţire. Niciodată n-am crezut că aveam s-o facem.

— Despre copii aţi vorbit vreodată?

— Nu. Josh detesta copiii.

— Şi tu?

— A, mie mi-ar plăcea să am doi, trei. Dar nu m-am mai prea gândit la ei, cât am fost cu Josh.

Anne deschise o pagină nouă a caietului.

— Povesteşte-mi despre prietenii voştri.

— Ce-i cu ei?

— Cine erau, cât de des vă întâlneaţi cu ei, cât de mult le vorbeaţi despre voi înşivă. Le spuneaţi că urma să vă căsătoriţi într-o zi? El le-a pomenit vreodată despre căsătorie? Perechile îşi comparau părerile despre viaţa împreună şi vorbeau despre viitor?

— Din câte-mi amintesc eu, nu. Ţi-am spus, în ultimii doi ani n-am prea văzut alţi oameni, nu împreună, oricum, aşa voia Josh. Voia ca totul să meargă după placul lui: prietenii, restaurantele, locurile unde călătoream, mobila, apartamentul.

— Şi ce spunea când tu obiectai?

— Nu obiectam.

— Nu scoteai nicio vorbă despre dorinţele tale?

— Ţi-am spus, el făcea regulile.

— Dar mi-ai mai spus şi că voiai să te măriţi cu el şi tot aduceai vorba de asta. Chiar dacă el făcea toate regulile şi ţie nu-ţi conveneau?

— L-am iubit! Şi încă-l mai iubesc!

— E prima oară când te aud spunând asta. L-ai iubit cu adevărat? îl mai iubeşti şi-acum cu-adevărat?

— Îl ador!

— Nu te cred, o privi lung Anne. Va trebui să-mi spui cu ce vrei să te-alegi din afacerea asta. Ce te interesează de fapt şi în ce măsură e doar o răzbunare rapidă şi murdară.

Ochii Dorei se îngustară.

— *Rapidă şi murdară...?* Cine mă-ta te crezi să...

I se opri respiraţia, apoi se aplecă înainte:

— Iartă-mă, scuză-mă, îmi pare atât de rău, ce mod îngrozitor de a-ţi vorbi. Nici nu-mi dau seama ce mi-a venit; eu nu *fac* aşa ceva. Poate din cauza cuvântului ăluia. Răzbunare. Sună atât de... veninos. Nu de răzbunare e vorba; nici nu s-ar pune problema vreodată. Doar că vreau să rămân cu ceva...

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ceva concret. Dacă nu-l mai pot avea pe Josh, dacă l-am pierdut într-adevăr pentru totdeauna, vreau cel puţin să recunoască – în public! – că i-am fost ca o soţie şi merit aceleaşi lucruri pe care le-ar căpăta o soţie. Respect, pe de o parte. Aş prefera iubirea, aş prefera să-i fiu soţie, dar dacă pe astea nu le pot obţine, atunci vreau respect. Şi bani. Unei soţii ar fi trebuit să-i plătească pensie alimentară; ar fi răsplătit-o ani de zile pentru că a fost tot ceea ce şi-a dorit el, pentru că l-a iubit şi a ţinut la el; ar fi

trebuit să ia măsuri că are viitorul asigurat, înainte de a-şi găsi... alta...

Îşi acoperi faţa cu mâinile, suspinând încet. Bravo, spuse Anne în sinea ei. Avusese dreptate: Dora avea să arate splendid la bara martorilor. Era chiar posibil ca o mare parte din ceea ce spunea să fie adevărat. Probabil că nici Dora însăşi nu mai ştia precis ce era realitate şi ce era numai imaginaţie alimentată de furie şi dezamăgire. După cum, bănuia Anne, nu ştia nici Josh Durant:

Slavă Domnului că eu nu trebuie să trec prin aşa ceva. Era un gând care-i venea cu regularitate, când avea de-a face cu clienţii. Slavă Domnului că se ţinea departe de intimitate, departe de a pune măcar problema să trăiască împreună cu cineva sau, mai rău, să se mărite, departe de a trebui să simtă vreodată acele decepţii şi agenţi corozivi, acea furie care ţâşnea din cenuşa dragostei, acea înceţoşare a adevărului şi acea falsitate care tulbura raţiunea. Şi raţiunea, clară şi cu muchii tăioase, neîntinată de emoţii, era aceea pe care o plasase Anne în centrul vieţii ei, ba chiar într-al întregii sale fiinţe.

— Te-ai supărat? întrebă Dora, ridicând privirea. Nu trebuia să-ţi vorbesc aşa; n-am s-o mai fac niciodată. Eu nu sunt aşa, serios. Te rog, iartă-mă, Anne. Spune-mi că

n-ai să… mă alungi, sau ceva. Încă mai eşti avocata mea, da? Nu pot să-ncep să-mi caut alta! Primul avocat nu m-a înţeles şi ştiu că tu mă înţelegi, iar peste o lună începe procesul şi *nu mă poţi părăsi tocmai acum!*

— N-am să te părăsesc, răspunse calmă Anne. Dar n-am glumit în legătură cu adevărul. Va trebui să te gândeşti ce vorbeşti şi să fii sigură că nu-mi spui numai ceea ce crezi tu că e adevărul, sau ce-ai dori să crezi că e adevărul. Înţelegi asta?

Faţa Dorei se lumină din nou.

— Da, da, bineînţeles. N-am să te mint niciodată.

Anne oftă. „Ba sigur c-ai să mă minţi”, spuse, în sinea ei. „Însă vom face tot ce putem”. Deschise caietul la o nouă pagină. Doar patru săptămâni până la înfăţişarea în instanţă. Aveau multă treabă de făcut.

Vince îi telefona Dorei de două ori pe lună. Îi plăcea să considere că prefera să converseze cu el, nu cu mama ei, şi se asigura să aibă întotdeauna o colecţie de bârfe din Washington cu care să-şi condimenteze convorbirile. Mai lua măsuri şi ca să ştie şi alţii despre aceste dialoguri regulate; erau importante pentru imaginea lui.

— Mă pregătesc s-o sun pe fiică-mea, îi spuse el lui Ray Beloit, când acesta apăru în uşa sa, într-o seară la ora

zece. Va dura un timp; întotdeauna avem multe de discutat.

— Cred că pe-asta preferi s-o auzi, îl ocoli Beloit cu familiaritate încrezătoare, lărgindu-şi cravata, în drum spre cabinet. Vin de la sediul partidului. S-a pronunţat numele tău.

Nemulţumit, Vince îl urmă mai încet. Când ajunse în birou, Beloit tocmai îşi turna de băut.

— Vrei şi tu?

— Îmi iau singur.

— E o seară mare, Vince. Nu fi scorţos numai fiindcă m-am servit singur. Am stat pe-aici destul timp ca să mă simt ca acasă; şi-o să stau şi mai mult. Nu te interesează ce-au spus?

— Mi s-a pronunţat numele. Şi ce-i cu asta? Anul viitor sunt alegeri.

— Şi în mahalale e un zăpăcit care şi-a pus în cap să te învingă.

— Aşa vorbesc ăia din centru? – Unii dintre ei. Sunt neliniştiţi. Şi tu la fel.

— Sunt nişte babe, zise Vince turnându-şi scotch în pahar şi adăugând cuburi de gheaţă. O fi el pe-aproape, dar n-are nicio şansă să câştige.

Beloit scoase din buzunar un articol de ziar decupat.

— *Rocky Mountain News* a făcut ieri un sondaj…

— L-am văzut. Ce naiba ai păţit, Ray? Suntem în iulie; listele electorale se completează în aprilie viitor. Am avut o vară liniştită; ăia de la ziar încearcă să-şi mărească şi ei tirajul. Poate c-au umblat la procentaje; nu m-ar mira, din partea lor. Oricum, un sondaj electoral cu nouă luni înainte de întocmirea listelor e bun să-mpachetezi peştele în el şi altceva nimic; ştii doar; o ştiai încă dinaintea mea. Ce te-a apucat, de fapt?

— M-hmm, se tolăni Beloit în lungul canapelei de piele neagră a lui Vince, punându-şi paharul în echilibru pe movila amplă a burţii şi privindu-l ca şi cum i-ar fi impus să rămână vertical. Numele tău s-a spus mult. Nu doar pentru cursa electorală de la anul. Dar pe aia ai s-o câştigi. Ăsta-i primul lucru.

Ochii lui Vince se îngustară.

— Şi al doilea?

— Păi, se tot vorbeşte despre Casa Albă. Mai sunt trei ani. Nu prea mult timp, cu legislativele şi celelalte.

Se lăsă o tăcere prelungă. Vince merse spre peretele cu ferestre arcuite şi privi fântâna arteziană care împroşca trâmbe de apă luminate în piaţa de jos, şi terasa

strălucitoare a cafenelei de dincolo de ea. De-a lungul anilor, el şi Beloit vorbiseră despre preşedinţie şi sondaseră alţi oameni politici şi donatori importanţi ai partidului. Dar fusese întotdeauna o chestiune de viitor; Vince ştia că un senator apusean dintr-un stat cu populaţie răzleaţă avea nevoie de o bază şi mai puternică decât un candidat din Est. Însă, dacă oamenii dinăuntrul partidului vorbeau despre alegerile de peste trei ani...

Se întoarse, trecând încet cu privirea peste mobilierul negru, masiv, din cabinet, peste cărţile de pe pereţi, peste fotografiile Dorei, aflate pretutindeni. Îi plăcea ca vizitatorii să le vadă. Aveau să-i fie de folos; Dora avea să-i fie de folos. Cel mai bine ar fi fost dacă era căsătorit. Trebuia să se ocupe de asta, şi repede. Nu prea grozav: trei neveste. Dar, de-a lungul anilor, ţara alesese preşedinţi necăsătoriţi, preşedinţi cu amante, preşedinţi cu copii nelegitimi, chiar şi un preşedinte care divorţase şi se recăsătorise. În trecut, existaseră căi de a trece peste orice.

— Deci, la anul vei fi reales, spuse Beloit. Cu avantaj mare.

Vince îl privi:

— Ţi-am spus că nu-mi fac griji.

— Mi-ai spus că vei câştiga la limită.

Beloit luă o înghiţitură prelungă.

— L-am urmărit pe caraghiosul ăsta, am citit despre el şi-aşa mai departe. Spune măscări despre tine şi are o mulţime de susţinători. Nu prea mulţi în Denver, încă, dar merge pe căi lăturalnice şi adună adeziuni ca o hârtie de muşte. Dar, mă cac, doar nu-ţi faci griji, nu? Nu te interesează că ne-am putea asigura să iasă din cursă încă înainte de candidaturi.

— Nu m-aş opune, răspunse Vince, după un moment. Ai destul ca s-o faci?

— La fix. E aproape imaculat. Dar am găsit vreo două care ar trebui să-i facă de petrecanie. Dacă-i cazul, ne vom folosi de frate-său; Doamne, ce ameţit. Nici nu ţi-ar veni să crezi; acu câţiva ani; a…

— Nu vreau să ştiu. Rezolvă problema şi nu comenta.

— Nu comentez, şi-o ştii al naibii de bine.

Rămânând tolănit, Beloit ridică paharul. Vince îi aruncă o privire scurtă, rece, apoi se întoarse să şi-l umple pe al lui. Respiraţia lui Beloit răsuna greoaie în tăcerea din apartament. În cele din urmă, îşi coborî picioarele peste marginea canapelei.

— N-am terminat. Mai avem vreo câteva de vorbit. Cu

vârf şindesat.

Îşi turnă scotch până la buza paharului şi se aplecă să soarbă prima înghiţitură. Îndreptându-se, gemu şi-şi duse o mână la noadă.

— Bătrâneţile… O.K., uite cum stăm. Mă pot ocupa de papiţoi, să mă asigur că-ţi obţii avantajul. Îi pot presa pe băieţii din centru să te susţină şi să nu se uite după alte surle şi tobe, indiferent de ce motive trăsnite găsesc. E multă treabă de făcut, dar o scoatem noi la capăt; părerea mea, în două vorbe, e că-ţi putem obţine nominalizarea. Dar trebuie să-mi pice şi mie ceva la afacerea asta.

— Secretar de stat? întrebă Vince, cu un zâmbet. Ambasador la Curtea St. James?

— Astea nu-s de nasul meu, răspunse serios Beloit. Mi-ar fi plăcut oricare, dar n-am făcut colegiul, nu vorbesc întotdeauna literar şi-mi stă ca dracu' în smoking. În plus, n-aş trece niciodată peste examenul trecutului;

am destule chestii care m-ar zbura din competiţie. Chestii despre care nu ţi-am spus, nici nevesti-mii, nimănui. Curios: te încurci în câte ceva şi nu ştii ce-o să se-ntâmple peste cinşpe, douăzeci, treizeci de ani, poate şi mai mult, şi parc-ai fi umblat în tot timpul ăsta cu bomba-n buzunar, fără să ştii că-i acolo, şi pe urmă,

deodată, îţi pică fisa şi ştii c-o să explodeze dacă faci un anume lucru, şi-ntotdeauna-i lucrul pe care *vrei* cel mai mult în pizda mă-sii să-l faci, doar că acum nu mai ai nicio şansă să-l poţi face. Niciodată. Înţelegi?

— Cred că de bani e vorba, spuse Vince, ca şi cum Beloit nici n-ar fi vorbit. Cât?

— Du-te-n mă-ta, Vince, nu de bani vorbesc. Vorbesc despre ceva de înaltă clasă, ceva ca funcţia de ambasador, dar şi mai mişto, fiindcă pe toţi i-ar durea în cot ce-am fost înainte.

Vince se uită la el ca la un copil.

— Înalta clasă nu poţi s-o cumperi.

— Ba unii pot. Eu, probabil, nu. Dar pot să *am* înaltă clasă. Cu asta vreau să m-aleg de-aici. Ascultă, Vince, vreau să fiu eu patronul Companiei *Tamarack.*

Vince se holbă la el.

— Vrei, *ce?!?*

— De ce nu? E pe cât de distinsă se poate. Şi am nevoie de aşa ceva. Mi-e dor de *Lake Forest Development;* a fost cel mai de soi lucru care mi-a ieşit vreodată. Lorraine spune că trebuie să-mi găsesc ceva de făcut, care să mă scoată din casă, să mă îmbăţoşeze. Da’ tre’ să fie distractiv, Vince, şi elegant, şi ăsta-i Tamarack-ul. Sigur c-

ar putea să aibă mari probleme cu ăia de la E.P.A. Care vor să ia mostre de sol din vechile gropi de gunoi ale minelor – tot capătul de est al oraşului, nu? Dacă descoperă că pe-acolo se scurg minerale periculoase, oraşul ăla a intrat în rahat pân-la gât. Ştiu eu ce spun; am cercetat. Proprietarii caselor vor fi obligaţi să achite curăţenia în ogrăzile lor din dos şi n-o să le convină... Şi-au s-apară tot felul de tipi care aşa deodată vor avea greţuri şi tremuriciuri şi-or să dea vina pe poluarea de la gropile minelor, adică pe compania care-i patroana lor, adică familia ta. Aşa că va trebui să muţi oamenii în alte părţi ale oraşului, să cureţi pământul şi să-l reamenajezi... multă bătaie de cap, multe parale, Cine naiba a asmuţit E.P.A. pe familia ta? Le purta careva râcă? Sau poate vreun băiat cuminte din guvern s-a hotărât să dea exemplu şi a ales o staţiune la modă ca să-şi facă de cap? Ei, cum o fi, cum n-o fi, eu tot o vreau. Oriunde-n lume, cum zici numele Tamarack, cum oamenii ciulesc urechile. Încep să se gândească la stele de cinema, la vedete t.v., la foşti regi – ce naiba, şi la regi pe bune – numai bani, glorie şi strălucire. Li se pare un loc straşnic. Şi este. Şi-l vreau. Şi frate-tău Charles vrea să-l vândă. A cacarisit-o regeşte în Illinois şi are nevoie de bani. Nu-ţi spun nicio

noutate.

— Dacă fratele meu vrea să vândă, telefonează-i şi fă-i o ofertă.

— Nu, tot nu te-ai prins. Asta o poţi face tu, în timp ce eu sunt ocupat să-ţi ung roţile pentru Casa Albă. Poţi să ai grijă de trebuşoara asta, pentru mine; altceva nu vreau. Convinge-ţi familia să vândă; unii dintre ei nu vor. Şi convinge-i să vândă ieftin. Nu vreau să arunc banii pe fereastră; am mai făcut-o de câteva ori şi mă enervează, am impresia că oamenii râd de mine. E un fleac pentru tine, Vince; tu ai influenţă acolo. Marele senator, faimă, influenţă, televiziune; tot tacâmul. Familiile îl mănâncă pe pâine cu unt. Deci, aşa stăm. Eu cumpăr Compania *Tamarack* pe-un mizilic şi cât mai curând; n-am chef să mai aştept. Şi tu-ţi. tragi un covor roşu până la Casa Albă. Ai cuvântul meu, Vince; vei fi preşedinte. Preşedintele Vincent Chatham al Statelor Unite ale Americii. Ne aşteaptă zile mari, garantat.

Vince îşi mai turnă un pahar.

— Am să mă gândesc.

— Nu, nu, trebuie să ştiu c-o faci, Vince. Voiai să afli despre întâlnirile mele de azi; ţi-am spus din prima. Ceea ce vreau şi de la…

Sună telefonul. Vince ridică receptorul aparatului de pe birou şi auzi vocea Dorei.

— E fiică-mea, îi spuse el lui Beloit. Discutăm mâine.

— Ar trebui s-o lămurim acum.

— La şapte jumate. La micul dejun. Şi adu pe cine ştie cel mai bine încotro ne îndreptăm de-aici încolo. Nu ditamai haita; doar un om, doi, care să vorbească serios, nu sloganuri electorale.

— Ai putea s-o suni tu, peste-un sfert de oră cel mult.

— La dracu, vreau să vorbesc cu fata mea! Şi peste asta nu trece nimic!

Beloit înţelese în sfârşit.

— Vai, ce devotament, oftă el. Un bun familist, un tată minunat, un om loial, iubitor, *de încredere.* Femeile, mai ales, apreciază aşa ceva. Ne vedem mâine.

— Managerul meu de campanie, spuse Vince în telefon; aşteptă până auzi uşa de la intrare închizându-se. Voi avea nevoie de unul nou, totuşi; nu-i destul de tare pentru ce se-anunţă. Ascultă: o să te bucure...

— Tati, îl întrerupse Dora, în sfârşit am cunoscut-o pe verişoara mea Anne.

Vince se trânti pe fotoliul de la birou.

— Ce naiba vorbeşti?

— Verişoara mea. Haide, tati, ştiu că n-ai vorbit niciodată despre ea, dar asta nu înseamnă că nu există. Am cunoscut-o săptămâna trecută. Acum îşi spune Anne Garnett; şi-a schimbat numele când a fugit, la cinşpe ani. De ce nu vorbea nimeni niciodată despre ea? Am întrebat-o, dar n-am putut primi un răspuns clar.

Garnett, îşi spuse Vince. Numele de fată al mamei sale. Nici nu le trecuse prin minte lui Ethan şi lui Charles, sau cretinilor ălora de detectivi pe care-i angajaseră.

— De unde ştii toate astea?

— Mi-a spus ea. Ne-am întâlnit acasă la Gail, în Tamarack. Fusese la înmormântare; ai văzut-o; mai ţii minte că ţi-am arătat-o şi am spus că toată lumea se uita la ea?

— A fost la Gail acasă?

— Adineauri am spus.

— Charles a telefonat acolo. Şi alţii la fel. Gail a zis că nu ştia unde era.

— Nu ştiu nimic de asta. Gail ştia unde era, când am ajuns eu acolo; stăteau pe terasă şi luau prânzul. A fost vreun scandal cu ea, sau ce? De ce nu mai vorbeşte nimeni despre ea? E o femeie interesantă – nu genul tău, totuşi; e foarte puternică şi hotărâtă; nu cedează. Şi

foarte inteligentă, şi nu te poartă cu vorba. De-asta am angajat-o.

— Ai *angajat-o?*

— E avocata mea. Ţi-am spus că l-am concediat pe celălalt...

— Fir-ar al dracului să fie! sări Vince din fotoliu, trăgând telefonul după el. Ce futu-i mama mă-sii se-ntâmplă cu tine? Ţi-am spus...

— *Nu vorbi aşa cu mine, tată.* Acuşi închid.

Vince expiră prelung.

— Ţi-am spus să renunţi la procesul ăla. Credeam că m-ai ascultat.

— Normal că nu. De ce să renunţ?

— Când l-ai concediat pe idiotul ăla de avocat, n-ai renunţat?

— Nu, numai la el. Nu ţinea cu mine. Am nevoie de cineva care să mă înţeleagă. Trebuia să-mi iau din capul locului o femeie. Bărbaţii nu înţeleg lucrurile astea. Uită-te la tine; nici nu-ţi pasă dacă mi se face dreptate sau nu. Şi nici pe Josh nu l-ai plăcut. Niciodată nu-ţi place nimic din ce fac eu.

— Nu te smiorcăi; ştii că nu suport. Stai o clipă.

Vince comută convorbirea pe telefonul portabil şi

începu să se plimbe pe toată lungimea camerei. Lumina din plafon îi ardea ochii şi o stinse, rămânând nemişcat, în timp ce vederea i se adapta la întuneric. Un proces. Şi Anne…

Un proces. Sex şi bani.

Şi Anne.

Ai cuvântul meu; vei fi preşedinte. Preşedintele Vincent Chatham al Statelor Unite ale Americii.

— Stai puţin, repetă el.

De-a lungul anilor, ţara alesese preşedinţi cu amante, preşedinţi cu copii nelegitimi… în trecut, existaseră căi de a trece peste orice.

Fusese atât de sigur.

Trebuia să-i pună capăt. Stătuse destul de prost şi doar cu procesul Dorei; ştiuse cât de periculos putea fi aşa ceva şi îi interzisese cu desăvârşire să continue. Dar acum era de-o mie de ori mai rău. Acum, ameninţarea plutea deasupra lui, ca o pasăre uriaşă. Anne. Avocata Dorei. Sfătuitoarea Dorei. Confidenta Dorei. O femeie crudă, răzbunătoare, croindu-şi drum în viaţa fiicei sale, săpând familia ca s-o întoarcă împotriva lui. Şi apoi – *când?* – adresându-se presei. Ca să întărâte întreaga lume contra lui.

Trebuia s-o oprească. Şi ea şi Dora trebuiau să fie oprite. Dar Dora, evident, nu ştia nimic. Nu încă. Vince se opri din mers, concentrându-se să vorbească sonor şi cald.

— Dora, am mai discutat despre asta. Şi ştiu că ai înţeles tot ce-am spus, şi multe pe care nu le-am spus; niciodată n-a trebuit să-ţi explic nimic ca unui copil. Nu poţi compărea în instanţă şi în niciun caz cu un proces de genul ăsta; suntem în ochiul publicului…

— *Tu* eşti în atenţia publicului; eu sunt invizibilă.

— Ai destulă minte ca să nu spui aşa ceva. Ştii că am duşmani care pândesc exact o ocazie ca asta. Fiica mea, la tribunal, cu un proces de pensie alimentară.

Chicoti cald, încrezător:

— Grozavă combinaţie. Sex şi bani, şi un tată în politică. Ştii doar cum s-ar repezi presa. N-ar pierde niciun moment ca să facă aluzii răutăcioase la calitatea mea de a fi senator. Dora, ascultă-mă. *Oraşul ăsta e plin de duşmani! Toată ţara e plină de ei!* Ar pune ziarele să scrie editoriale despre mediul meu familial, despre creşterea copiilor, despre *morală,* pentru numele lui Dumnezeul M-ar acuza pentru tot ce-ai făcut tu; ar ieşi ditamai bâlciul. Iar eu am alegeri la anul!

— Tare te mai agită afacerea asta, comentă Dora. Mult mai mult decât acum două săptămâni. Vreau să zic, nu erai tu tocmai încântat că-l dădusem în judecată pe Josh, dar acum ai înnebunit de-a binelea. Ce-mi scapă oare?

Vince trase aer în piept.

— Sunt îngrijorat şi încerc să te fac să înţelegi. De obicei, te preocupă mai mult problemele mele, Dora, eşti mai înţelegătoare cu privire la ceea ce am de înfruntat aici. Mă dezamăgeşti. De ce e atât de important să te expui în faţa duşmanilor mei? Nu poate fi vorba de notorietate; nu te-a interesat niciodată. Banii sunt problema? îţi dau exact atâţia cât crezi că ai obţine de la el.

Ascultă, concediaz-o pe avocata asta şi dă uitării totul. Vino la Washington. Voi da petreceri non-stop, începând din septembrie, şi nimeni nu e mai potrivită ca amfitrioană decât fermecătoarea mea fiică. Vei cunoaşte câţiva oameni puternici, cei mai puternici din ţară, iar eu îţi voi prezenta cei mai eligibili celibatari... a cam sosit vremea să-ţi găseşti pe cineva demn de tine. Ce zici? Faci asta pentru mine?

— Nu, răspunse simplu Dora. Îmi pare rău, tati, nu vreau să te dezamăgesc, dar ăsta e un lucru pe care

trebuie să-l fac. Nu e vorba nici de bani, nici de notorietate; pur şi simplu trebuie să-l fac.

Tăcură amândoi.

— Trebuie să-l lovesc, izbucni ea. Până nu reuşesc, nu voi fi mulţumită. Iar Anne o să mă ajute. E dură, deşteaptă şi cred că nu-i plac bărbaţii. Asta vreau şi gata.

— De ce o face? întrebă Vince, după un moment.

— De ce? De ce nu? E avocată. Îi sunt clientă.

— De ce te-a luat pe tine de clientă?

— I-o fi plăcut cazul. Sau eu. Ce contează?

Vince reveni spre birou. Se aşeză şi trase în faţa lui un blocnotes.

— Foloseşte numele Garnett?

— Aşa o cheamă. De ce?

— Şi la ce firmă e?

— *Engle, Saxon and Joute.* Tati, ce-i cu tine? Ne este *rudă;* e *nepoata* ta. Şi încă nu mi-ai spus de ce nu vorbea nimeni despre ea. Ce s-a întâmplat? A fost într-adevăr scandalos? Poate că, pe lângă asta, procesul meu de pensie alimentară ar fi un nimic. Haide, tati, ce scandal a fost?

— N-a fost niciun scandal.

Depuse creionul peste numele şi firma de avocaţi a lui

Anne, scrise cu caligrafia lui ascuţită.

— Nu ştiu de ce ceilalţi n-au vorbit despre ea; mama ta şi cu mine nu vorbeam fiindcă nu însemna nimic pentru noi. Aproape că nici nu-i observaserăm lipsa. Din câte-mi aminteşti, minţea mult. Nu ştiu exact când a dispărut. Eram ocupat cu compania, aveam probleme cu mama ta şi trebuia să rezolv probleme mult mai importante decât să-i dau atenţie unei adolescente psihopate.

— *Psihopată?* repetă Dora.

— Mă rog, cu tulburări, spuse Vince nepăsător. Orice-o fi avut, într-o zi şi-a luat tălpăşiţa şi asta a fost tot. Toţi aveam altele pe cap şi nu merita nici timpul necesar să ne întrebăm unde era. Nu era o persoană pe care s-o bagi în seamă; nu dădea semne de inteligenţă, duritate sau ce ţi s-o fi părând ţie să găseşti atât de impresionant. Presupun că de-asta nu vorbea nimeni despre ea. E ciudat că a apărut acum, de niciunde. A spus ce căuta?

— N-am întrebat-o. Am vorbit numai despre mine.

Vince dădu din cap. Dora se gândea întotdeauna numai la ea. Exact ca maică-sa.

— Dacă o mai vezi…

— *Bineînţeles* c-am s-o mai văd; e *avocata* mea.

— N-ai de gând să te laşi de capriciul ăsta?

— Ţi-am spus, e mai mult decât un simplu capriciu; o iau foarte în serios. Şi nu mi-ai oferit niciun motiv valabil ca să renunţ.

— S-ar putea să devin preşedinte, izbucni Vince. E confidenţial, fireşte, dar partidul discută posibilitatea. Peste trei ani. Şi se pare că am şanse al naibii de mari. Sau, le-aş avea, dacă fiică-mea nu şi-ar fi pus mintea la cruciada asta. *Să-l loveşti.* Şi dacă mă loveşti şi pe *mine?* Exact asta faci.

Dora tăcu mult timp.

— Vor într-adevăr să fii preşedinte?

— Aşa zic. Şi consideră că pot reuşi. Nu te-ar bucura? Ai fi gazdă la Casa Albă.

— N-ai să te recăsătoreşti? Mai ai trei ani ca s-o faci?

„Căţea”, zise Vince în sinea lui. Dar îi şi plăcea faptul că fiica lui înţelegea atât de rapid ceea ce era de făcut. De la el moştenise calitatea asta.

— Nu m-am gândit. Aş prefera să te am pe tine ca amfitrioană; eşti cea mai impresionantă femeie pe care o cunosc. Şi ţi-ar face plăcere, nu?

— Bineînţeles. Dar, tati, dacă te vor ca preşedinte, un mic proces în California, cu trei ani înainte de alegeri, n-o să conteze cu nimic, i-ar putea face pe câţiva să râdă pe

sub mustaţă acum, ei şi? Eşti atât de puternic, încât nu va avea niciun efect asupra ta. Oricum, nu tu eşti implicat; eu sunt, iar de mine nu-i pasă nimănui. Ar fi nedrept din partea ta să mă opreşti pentru un lucru până la care mai e atâta timp. Vreau neapărat să câştig procesul ăsta, tati; la altceva nici nu mă mai gândesc. Dacă ţii la mine, vei înţelege.

Vince ştiuse întotdeauna când să abandoneze. Bătu în retragere.

— Mă rog, fireşte că îţi urez succes. Sper să câştigi tot ce vrei. Dar data viitoare când îţi vezi avocata, încearcă să afli de ce s-a întors. Toţi suntem curioşi.

— Sigur, răspunse Dora absentă, iar Vince ştiu că n-avea s-o întrebe; era prea captivată de procesul ei ca să-şi amintească, măcar, o rugăminte de-a lui.

Futu-l în cur pe mă-sa de nenorocit, îl înjură el pe Josh Durant. De ce nu putuse s-o ţină pe Dora regulată şi satisfăcută? Vince nu-l agrease niciodată, din seara când i-l adusese Dora la cină, odată, când Vince se afla la Los Angeles; era prea sigur de sine, prea reţinut şi calm. Un ticălos arogant şi înalt: mult mai înalt decât Vince. Şi deştept: nu trădase nimic despre el însuşi. Vince părăsise restaurantul neştiind aproape nimic mai mult decât la

sosire. Îi spusese Dorei în seara aceea că mizerabilul nu era demn de încredere; n-avea să-l poată domina niciun pic. Nu-l crezuse.

Rămase aşezat la birou mult timp după ce Dora îşi luase rămas bun. *Preşedintele Vincent Chatham al Statelor Unite ale Americii. Ne aşteaptă zile mari, garantat.*

Îşi coborî privirea, citind ceea ce scrisese. *Anne Garnett.* O revăzu în minte, aşa cum arătase la înmormântarea lui Ethan: păr negru, pălărie neagră, taior negru, o faţă palidă, năucitoare, capul sus: o ţinută regală. Şi-o amintea pe fata de altă dată: slabă, cocârjată, cu părul negru nepieptănat, cu ochii mari şi goi când se uita la el.

Nu se mai gândise la ea timp de douăzeci şi patru de ani. Iar acum revenise, ca să-l distrugă. Dacă n-o distrugea el mai întâi. Întinse mâna după telefon şi-l sună pe Ray Beloit.

Capitolul 10

Anne se întâlni cu Dora în holul plin şi aglomerat din faţa completului de judecată, la zece fără ceva dimineaţa.

— *Foarte* bine, spuse Dora, cu o privire rapidă peste silueta lui Anne, calculând în minte preţul taiorului gri deschis şi al bluzei de mătase albă, al ceasului antic de argint prins la rever şi al servietei de piele fină. Îmi place costumul; e *Valentino?*

— Nu, răspunse Anne; se opri, cu mâna pe clanţă. Stai lângă mine şi taci. Nu uiţi?

— Ţin minte tot ce mi-ai spus, răspunse Dora cu sinceritate.

Se lipi de perete, când cineva din mulţime năvăli pe lângă ele. Un individ imens, în cămaşă de corp, se repezi pe-alături, trăgând de mână o femeie în fustă cu franjuri. O fată în blugi, împingând un cărucior cu un copil care plângea, alerga prin mulţime. O femeie potrivea cravata unui bărbat. Într-un colţ, se săruta o pereche. Avocaţi în costume închise de lucru stăteau între reclamanţi, pârâţi şi gardieni în uniformă; ţăcănitul tocurilor pe duşumeaua tare puncta vacarmul conversaţiilor răcnite; lumina de

august, şiroind prin ferestrele înalte, se întindea în dâre prelungi peste puhoiul care gesticula, ridicând temperatura, cu toate eforturile instalaţiei de aer condiţionat.

— Locul ăsta e Gheena, spuse Dora. Cum de poţi rămâne atât de calmă? Parc-ai fi de gheaţă.

— Ţine minte doar să taci, replică Anne, deschizând uşa.

— O să tac, dacă nu-ncepe Josh cu minciunile.

Anne dădu drumul clanţei.

— Dacă-l ascultă pe avocatul lui, o să tacă, se răsti ea. Dora, ţi-o mai spun încă o dată. Nu suntem la proces; în dimineaţa asta, judecătorul va audia reclamaţiile. Atâta tot. Vor depune o moţiune ca judecătorul să-ţi respingă acţiunea ca nefondată; noi îi vom spune judecătorului de ce nu poate fi respinsă. N-ar trebui, să dureze mai mult de o jumătate de oră; poate chiar mai puţin. Şi vorbesc numai eu; tu nu deschizi gura. Vei avea timp destul să vorbeşti, mai încolo. Acum, vino cu mine.

O conduse în sala de judecată, la fel de zgomotoasă şi de aglomerată ca holul, – arătând spre un spaţiu liber din capătul uneia dintre băncile ca nişte strane de biserică aflate în jumătatea din fund a sălii.

— Când te strigă pe nume, vii în faţă. Mă găseşti acolo.

În timp ce se întorcea, lângă ea apăru un bărbat masiv şi cărunt. Avea un chip trist, fălcos, urechi mari, sprâncene stufoase şi un zâmbet larg, melancolic.

— Bună, Anne. N-a trecut chiar atâta timp de la ultima dată.

— Bună, Fritz, îi răspunse ea la zâmbet, gândindu-se ce păcat era că, dintre toţi avocaţii din Los Angeles, Josh Durant îl alesese pe cel mai simpatizat de ea. Acest lucru ar fi putut-o face să aibă o părere mai bună despre el, dar alegerea lui Fritz nu-l schimba ca om, nici ceea ce-i făcuse Dorei.

Miller o privi pe Dora, aşezată în capătul banchetei.

— Cred că Anne n-are de gând să facă prezentările. Fritz Miller, domnişoară Chatham.

Îi întinse mâna. Dora i-o privi fără să se mişte.

— Mda, aşa s-ar zice, oftă Fritz, lăsând mâna în jos. Mare păcat, îi spuse el lui Anne. Ultima dată am ajuns la o înţelegere civilizată, fără ostilităţi, cu toată lumea mulţumită.

— Nu mulţumită, dar uşurată categoric, răspunse Anne, zâmbind din nou. Vezi vreo şansă să reuşim la fel şi acum?

Fritz aruncă o privire spre Dora, care se uita la Anne, cu faţa rigidă. Oftă iarăşi.

— N-o să fie chiar floare la ureche.

Porniră pe culoar, spre bariera joasă care împărţea sala în două, iar Miller îi deschise lui Anne portiţa ca să intre, alăturându-se grupului de avocaţi care stăteau aşezaţi la mesele mari, dreptunghiulare, sau în picioare, de vorbă.

— Nu e rezonabilă, să ştii, spuse Fritz. Josh a încercat, i-a telefonat de vreo două ori ca să vadă dacă nu puteau să…

Observă expresia surprinsă a lui Anne, înainte ce aceasta să şi-o fi putut ascunde.

— … rezolve situaţia prieteneşte. Nu are resentimente faţă de domnişoara; ar vrea s-o ştie fericită; pur şi simplu nu vede de ce ar mai trebui să plătească, după ce deja a plătit atâta.

— Când un bărbat vrea să scape, mereu crede că a plătit deja cu prisosinţă, replică sec Anne; se aşează la una dintre mese, deschizându-şi servieta. Ar fi foarte bine să ne lămurim, Fritz; nu ţinem neapărat să ne judecăm. Dacă ai putea veni cu o ofertă omenească…

— În picioare! strigă un glas pătrunzător, iar judecătorul intră în sală.

În timp ce cazurile erau anunţate, iar oamenii veneau în grupuri pentru a se opri în faţa judecătorului, cu glasurile crescând şi coborând, Anne se întoarse să scruteze băncile aglomerate pentru a vedea dacă-l putea identifica pe Josh Durant, Dora spusese că-i aruncase pe foc toate fotografiile. Privirea lui Anne trecu rapid peste majoritatea celor prezenţi, găsindu-i prea tineri sau prea bătrâni, sau bărbaţi pentru care nu şi-o putea imagina pe Dora plângând. Poposi scurt la câteva chipuri, apoi se opri, când întâlni ochii unui bărbat aşezat în colţul opus, care o privea cu o expresie fermă şi sumbră.

Chipul său avea riduri fine la colţurile ochilor şi ale gurii; ochii-i erau adânciţi sub sprâncenele închise şi fruntea lată „iar gura îi era dreaptă, aspră. Avea o bărbie pătrată, cu o mică brazdă, şi fălci proeminente. Un chip deloc frumos, îşi spuse Anne, dar puternic, pe care unele femei l-ar fi putut admira. Părul îi era şaten deschis, cu un început de încărunţire, prea lung la spate pentru gusturile ei; avea umeri laţi, şi-şi aminti cum îi enumerase Dora sporturile lui favorite. Nu-i vedea mâinile, dar şi le imagina împreunate relaxat pe genunchi; părea destins, deloc îngrijorat, cu o expresie care nu trăda nimic. Nu chipeş, medită ea din nou, însă avea un chip care putea fi

dur şi arogant, şi o gură capabilă să spună sălbăticii.

Întoarse capul. Ştia ea ce ştia despre bărbaţii arătoşi care puteau fi fermecători când le venea la socoteală.

Chemate la bară, Dora şi Anne se opriră în faţa judecătorului, lângă Miller şi Josh. Josh privi scurt spre Dora, cu chipul ca o mască. Dora se uita spre judecător, sau înainte, în gol. Anne îl auzi pe Josh oftând; nu-şi dădea seama dacă era un oftat de nervozitate sau regret.

— Avem o moţiune de respingere a acţiunii *Chatham versus Durant,* spuse grefierul, iar judecătorul citi petiţiile scrise separat de Anne şi de Miller. Răsfoi repede printre pagini, fredonând cu glas scăzut şi monoton şi clipind din ochi, parcă uimit, deşi Anne ştia că văzuse atâtea în viaţa lui, încât era puţin probabil ca orice caz de divorţ sau despărţire să-l surprindă. Cel mai probabil, clipea ca să nu adoarmă.

Judecătorul îl privi pe Miller:

— Domnule consilier?

— Cerem ca reclamaţia să fie lovită de nulitate, onorată Instanţă. E neîntemeiată, cu argumente şi concluzii false. Nu există nicio cauză de acţiune; niciun caz prima facie la baza reclamaţiei.

Judecătorul parcurse din nou cererea lui Miller. Puse o

întrebare despre una dintre declaraţii, iar Miller îi răspunse rapid, începând o pledoarie pe care Anne o mai auzise. Nimic nou, îşi spuse ea. Acesta era întotdeauna unul dintre cele mai triste aspecte ale cuplurilor care se despărţeau: mereu credeau că erau unice, întrucât suferinţa lor era atât de reală, dar pentru observatorii din afară cererile şi reclamaţiile, tensiunile, furiile şi dezamăgirile erau atât de asemănătoare, la fiecare pereche succesivă, încât după un timp devenea greu de crezut că oamenii nu învăţaseră de la prieteni sau părinţi sau din filme cum să evite comiterea aceloraşi greşeli, uneori de câte două-trei ori la rând. Cumva, însă, nu învăţau niciodată. Cu două sute de ani în urmă, Samuel Johnson definise un al doilea mariaj ca un triumf al speranţei asupra experienţei. Şi nu prea glumea, îşi spuse Anne, convinsă din nou de structura solitară a propriei sale vieţi, cu tăcerile ei liniştite şi ritmurile care nu depindeau decât de ea însăşi.

Judecătorul se întoarse spre ea:

— Ce anume cere domnişoara Chatham?

Anne declară din nou cele scrise în cerere:

— Cerem să fie onorat contractul între Dora Chatham şi Josh Durant, onorată Instanţă. E o chestiune de execuţie:

între domnişoara Chatham şi domnul Durant a existat un contract verbal, pe care ea l-a luat în considerare, iar dumnealui nu l-a onorat. Întrucât nu s-a produs îndeplinirea contractului, cerem daune pentru promisiunile neonorate.

Judecătorul dădu din cap:

— Şi există fapte concrete?

— Există. Promisiuni şi declaraţii făcute de faţă cu martori, precum şi aranjamente financiare şi locative care Implicau sau declarau direct Intenţia de permanenţă şi căsătorie.

Judecătorul răsfoi din nou cererile, continuând să fredoneze şi să clipească din ochi. Din când în când, îşi freca o parte a nasului.

— Ei, domnilor consilieri, cred că avem aici o cauză de acţiune; cred că ar trebui judecată. Haideţi s-o stabilim pentru 15 septembrie, de azi într-o lună; aşa, toată lumea are timp să se gândească puţin, poate şi să vorbească puţin, înainte de a se închide ultima uşă. Dacă se schimbă ceva în formaţiunile dumneavoastră de luptă, voi fi bucuros să aflu.

— Ce-a însemnat asta? întrebă Dora, în timp ce se întorceau să plece. Făcea bancuri?

— Nu, răspunse Anne, conducând-o afară din sală. Spera să avem bunul simţ de a ajunge la o înţelegere.

— De ce-am face-o? Nu putem pierde. Singura problemă e că avocatul celălalt a trebuit să spună că sunt o mincinoasă. Nu sunt o mincinoasă. Josh ştie. Asta i-a plăcut la mine. Mi-a spus odată că ar fi putut conta oricând pe cinstea mea, chiar şi când nu putea...

Se întrerupse, uitându-se la ceas.

— Ce oră e? Am senzaţia că am stat aici o veşnicie.

— Când nu putea... ce? întrebă Anne.

— Nimic.

— Când nu putea... ce?

Ajunseseră pe Culoarul rămas aproape gol, în faţa completului, iar Anne se oprise, obligând-o pe Dora să stea şi ea pe loc.

Fata ridică din umeri:

— Să conteze pe mine. Considera că nu-i stăteam întotdeauna la dispoziţie.

— Asta ce înseamnă?

— Ei, ştii, să-l ascult vorbind la nesfârşit despre culturile străvechi sau despre excavarea unui mormânt sau altceva, ori să-i spun cât de minunat era. Mereu voia să-i fac complimente.

— Mereu?

— Mereu. Era un om imposibil.

— Dar arogant.

— Da. Ţi-am spus.

— Mie nevoia de complimente nu-mi inspiră aroganţă.

— Ei bine, era. Era *arogant.* Încerci să mă zăpăceşti? E un om arogant şi meschin şi vrea ca toată lumea să-i spună ce minunat e. Şi-i spuneam, dar niciodată nu-i era de-ajuns. Îi place ca femeile să-l facă să se simtă important... mă rog, sigur că tuturor bărbaţilor le place asta, dar Josh e cel mai rău dintre ei. Întotdeauna a avut femei, ştii; înaintea mea, au fost o mulţime, frumoase, îi plac cele mai seducătoare. O să stăm aici toată ziua? Aş vrea să mergem acasă.

În spatele lor, Mlller şi Josh ieşiră din sală. Din mers, Miller se opri.

— Ne întâlnim în biroul tău? o întrebă el pe Anne.

— Perfect, spuse ea. Luni dimineaţă la nouă?

— Vom fi acolo, zâmbi Miller. Cu nervii răcoriţi şi inima caldă. Cel puţin, vom încerca. Suntem oameni civilizaţi cu toţii, Anne, iar tu eşti cât se poate de deşteaptă; n-ai putea să priveşti ansamblul, în loc de a fi aşa de hotărâtă să faci vărsare de sânge?

Anne privi pe lângă Miller, spre Josh, care stătea în dreptul unei ferestre înalte, privind piaţa de jos. Profilul i se contura aspru în lumina soarelui.

— Ansamblul înseamnă două persoane, Fritz, şi tot ceea ce au însemnat una pentru cealaltă. O fi putând el să treacă peste tot cu buretele, la o toană, dar Dora nu poate; e mai stabilă, mai serioasă. L-a crezut, a crezut *în* el; şi-a pus viitorul în mâinile lui, şi într-o zi el a desfăcut mâinile şi I l-a vărsat, spunându-i că ei doi n-au niciun viitor împreună, şi nici nu avuseseră vreodată. Se pare că a făcut-o fără să clipească, dar Dorei îi e imposibil aşa ceva. Îi ceri să fie la fel de insensibilă ca el, să părăsească o relaţie tandră, cu toate speranţele şi visurile ei, fără o singură privire în urmă. Nu poate face asta. Şi, cu toată cinstea, nici n-ar fi cazul.

Anne era conştientă că Josh se întorsese de la fereastră, privind-o. Îi întâlni ochii şi fu frapată de profunda lor tristeţe, care părea să-i modifice toată înfăţişarea. Chipul său nu mai părea aspru; arăta mai bătrân decât în sală, mai tras la faţă şi aproape disperat. Anne se încruntă, încercând să înţeleagă ceea ce vedea, dar Miller îi vorbea, aşa că se întoarse spre el.

— Eşti extraordinară, Anne, dădea încet din cap

avocatul, cu buza de jos răsfrântă. E o declaraţie de deschidere formidabilă. Cum ar putea un judecător s-o audă şi să nu creadă că Josh e un ticălos josnic căruia ar trebui să i se scoată pe nas ce-a făcut?

Anne îi zâmbi, iar lui Miller i se păru că vede în ochii ei un licăr maliţios – deşi trebuia să fie o greşeală, îşi spuse el, întrucât nimeni n-o văzuse vreodată pe calma şi sobra Anne Garnett arătând fie şi doar vag maliţioasă.

— Mă gândeam că ţi-ar face plăcere o avanpremieră, în loc să mai aştepţi până la proces, îi spuse ea. S-ar putea să conteze pentru sesiunea de descoperire de luni.

Miller chicoti:

— Posibil. Dar ştii, Anne, toate cuvintele astea ale tale de aur nu reprezintă nici pe departe ansamblul, sunt ca o oglindă de bâlci, unde totul...

— Stăm aici toată ziua? întrebă din nou Dora. Am multe de făcut. — Cu toţii avem, replică prompt Miller. Îmi cer scuze că te-am reţinut, domnişoară Chatham. Ne vedem luni dimineaţă, Anne, în cabinetul tău.

În timp ce Miller se îndepărta, Anne privi din nou spre Josh. Scria ceva într-un carneţel şi îl urmă pe Miller, continuând să scrie. Avea paşi lungi şi siguri. Nu ridică privirea.

— Canalia, spuse Dora.

Nu era clar la cine se referea, iar Anne n-o întrebă. Porniră amândouă pe culoar, în tăcere.

— Ce-i aia sesiune de descoperire? întrebă ea peste câteva minute, pe când se urcau în maşina lui Anne.

— O întâlnire unde fiecare parte descoperă ce informaţii are partea cealaltă şi cum le va folosi.

— Vrei să zici că ai să-i dezvălui totul înainte de proces?

— Vreau să zic că vom revedea împreună toate faptele şi dovezile. Nu favorizează niciuna dintre părţi; descoperirea le ajută pe amândouă.

— Şi e la tine în birou, spuse Dora după un moment. E bine aşa. Ştiu că trebuie să vină ei la noi.

— Nu înseamnă deloc asta, privi Anne înapoi, după care se înscrise în traficul de pe autostradă. Soţul şi avocatul lui merg aproape întotdeauna la biroul avocatului soţiei, iar noi procedăm la fel chiar şi când cei doi nu sunt căsătoriţi. E un fel de politeţe arhaică, fără a însemna prea mult, dar totuşi dăinuie.

— Probabil fiindcă ştiu şi ei că ăsta nu-i un caz obişnuit, spuse Dora, ca şi cum Anne nici n-ar fi vorbit. Vreau să zic, toate actualităţile de seară s-ar repezi, dacă află ceva reţelele de televiziune. Ceea ce n-o să se-ntâmple; vreau

să zic, cine le-ar spune? Lui Josh nu-i place publicitatea, iar tatăl meu ar muri dacă aş apărea la televizor. Se teme îngrozitor să nu afle *nimeni.* Ţi-l mai aminteşti? Mi-a spus că el abia te mai ţine minte. Cred că nu-ţi prea dădea atenţie; mama a spus că nu-i plac copiii. Eu am fost singura care i-a plăcut. Va trebui să vă întâlniţi cândva; e foarte drăguţ, când vrea el. Preocupat numai de el însuşi, dar aşa-s toţi bărbaţii; trebuie doar să apeşi pe butoanele potrivite, ca să-ţi arate latura lor cea mai bună. Eu o pot face, cu el; ne înţelegem mai bine decât mama şi cu mine. Şi-i place, să ştii; dacă mă-ntrebi, tare s-a mai străduit să mă facă să-l simpatizez mai mult decât pe ea. Curios, de fapt, nu-i aşa; amândoi îmi plac la fel; doar că mi-e mai uşor cu el, fiindcă nu-mi spune ce să fac, iar mama nu mă mai slăbeşte cu sfaturile. Mi-a plăcut a doua lui soţie, dar s-au despărţit imediat după alegeri. Cred că voia s-o aibă pe lângă el doar până era ales. E înnebunit după Senat; motiv pentru care e aşa de constipat cu procesul ăsta. Voia să renunţ, ştii? într-un fel, m-am simţit prost;

bietul tati, niciodată nu l-am auzit încercând atât de tare să mă convingă. Mi-a spus să te concediez şi să vin la Washington, ca s-o fac pe gazda la petrecerile lui. S-ar putea s-o fac, totuşi, după ce câştigă; e un oraş

extraordinar. O să mă mai primească el şi-atunci; îi place foarte mult să mă aibă prin preajmă.

Anne băgă maşina în garajul clădirii. Falangele I se albiseră, încleştate strâns pe volan.

— Urc în biroul meu, spuse ea, cu o voce perfect sigură. Vreau să ne întâlnim mâine; trebuie să vorbim despre dimineaţa de luni.

— Şi cum *rămâne* cu publicitatea? vru să ştie Dora. Se va face?

— Din biroul meu, nu. N-am nicio putere în legătură cu ce face cealaltă parte; există reporteri care-şi petrec tot timpul vânând divorţuri şi despărţiri, în căutare de subiecte.

Coborâră din maşină, pornind spre lift.

— Dacă ajungem totuşi în instanţă, vom cere ca audierea să se facă în cabinetul judecătorului, nu cu uşile deschise; aşa, păstrăm discreţia. Iar după aceea, îi vom cere judecătorului să închidă dosarul; în felul ăsta, ajunge la arhivă şi nu mai poate fi scos fără ordin judecătoresc. De asemenea, când îl completează – scriind istoricul înţelegerii, descriind cum s-a ajuns la ea, fără presiuni şi aşa mai departe – vom cere să fie închis şi acela.

— Şi atunci, nu-l va vedea nimeni. Îi voi spune tatii.

Asta îl va mai linişti.

— Altceva am vrut să spun. Oricine poate obţine un ordin judecătoresc ca să vadă dosarele, câte **o** singură persoană la un moment dat. Şi mai rămâne şi procesul. S-ar putea ca judecătorul să nu accepte să-l ţină cu uşile închise, ceea ce înseamnă că publicul va avea acces. Nu e obligatoriu să fie de faţă şi presa, dar există posibilitatea.

Dora ridică din umeri:

— Cum o fi. Senatorul e un om important, în vremurile astea; o să supravieţuiască.

Anne porni repede spre şirul de ascensoare.

— Secretara mea te va anunţa la ce oră să vii mâine.

„Nu trebuia să iau cazul ăsta”, îşi spuse ea, în timp ce uşile liftului se închideau. O căuta cu lumânarea. Reveni, cu gândul la discuţia din Tamarack, la felul cum o rugase Dora, cum necazul ei învinsese ezitările lui Anne. Şi-şi amintea că fusese intrigată de caz; legile privitoare la oamenii care trăiau în concubinaj erau încă în curs de a fi formulate. Ştia, însă, că nu era atât de simplu; exista şi un motiv mai întunecat pentru care acceptase. Într-un fel, în cine ştie ce mod confuz, văzuse acest caz ca pe o cale de a triumfa faţă de Vince. Ea, nu Vince, era aceea care o putea ajuta pe Dora. Ea, nu Vince, era cea căreia Dora

avea să i se confeseze, cea căreia Dora urma să-i acorde încrederea ei.

Dar nu era o victorie. Anne o ştiuse din clipa când Dora vorbise despre Vince. Toate vechile simţăminte îi reveniseră năvalnic. Rezonanţa numelui său putea avea acest efect asupra ei, chiar şi după atâţia ani. Încă mai era capabil s-o învingă.

Însă ea avea să învingă pentru fiica lui. Acum, mai mult ca oricând, era important să câştige procesul. Era terenul ei, teritoriul neutru unde îşi dovedea valoarea în faţa ei înseşi şi într-a altora. Pe propriul ei teren, avea să iasă triumfătoare. „Luni”, îşi spuse ea. „Putem câştiga la descoperire. Nu e nevoie să aşteptăm o lună; n-avem de ce ajunge în instanţă. Îi putem sili să ajungă acum la o înţelegere”.

Revăzu în minte tristeţea din ochii lui Josh Durant.

„Dacă e destul de nefericit”, îşi spuse ea rece, „se va bucura să termine cât mai repede”.

Îl contemplă îndelung, luni dimineaţă, când Josh intră în biroul ei împreună cu Fritz Miller. Era mai chipeş decât şi-l amintea; probabil datorită luminii mai blânde din cabinet, bănui Anne. Faţa lui, însă, nu trăda nimic.

— Josh Durant, Anne Garnett, făcu Miller prezentările.

Îşi strânseră mâinile peste birou. Palma lui era tare; degetele sale şi ale lui Anne se întâlniră cu puteri egale.

Un grefier stătea discret într-un colţ. Josh o salută pe Dora. Fata dădu din cap şi se aşeză într-un fotoliu de lângă colţul biroului lui Anne, cu bărbia sus, privind pe fereastră. Miller trase *un* scaun pentru Josh în celălalt colţ, după care ocupă şi el unul, exact la mijloc. Ţinându-şi servieta în echilibru pe genunchi, o deschise şi scoase câteva teancuri de hârtii, punându-le pe birou.

— Avem aici, după cum aţi cerut, chitanţele fiscale ale lui Josh Durant din ultimii trei ani, declaraţiile bancare cu cecuri anulate pe aceeaşi perioadă, certificatele de acţiuni, concesiunile, titlurile şi poliţele de asigurări. Contabilul şi consilierul său de investiţii vă pot sta la dispoziţie, dacă doriţi să-i chestionaţi.

— S-ar putea, răspunse Anne.

Avea vocea dezinvoltă, contrastând cu formalismul atent al lui Miller. Fritz era întotdeauna rezervat şi pedant, ca şi cum nu s-ar mai fi cunoscut niciodată şi, pentru a-i contracara efectul, Anne începu cu un aer destins care încă mai continua să-l pună în gardă, deşi se confruntaseră ca avocaţi în cinci procese. Se rezemă de spătar, fără a privi hârtiile puse de Miller pe birou. Purta

un costum de mătase albă şi o bluză roşu-închis, cu cute uşoare la guler.

— Avem multe de discutat, Fritz, şi desigur că printre ele se înscrie şi stilul de viaţă în care au trăit domnişoara Chatham şi domnul Durant în perioada cât au locuit împreună, dar înainte de toate aş dori să vorbim despre ce promisiuni s-au făcut.

Se întoarse spre Josh:

— Domnule Durant, aţi chemat-o pe Dora Chatham să se mute în apartamentul dumneavoastră acum trei ani şi ceva, la data de 10 iulie, orele nouă şi jumătate seara, în timpul cinei.

— La cafea şi coniac, completă el, în restaurantul *La Nuit,* masa cinci, în spate.

Anne îl privi cu fermitate, dar în ochii şi în glasul lui nu se simţea nici urmă de ironie; nu făcea decât să-şi amintească acea seară la fel de clar pe cât şi-o amintea şi Dora. Era ciudat, îşi spuse Anne, că puţini oameni se miră când o femeie îşi aminteşte detalii exacte, mai ales de natură romantică, dar când şi le aminteşte un bărbat, toţi încep să caute înţelesuri ascunse. „Dar el e om de ştiinţă”, îşi reaminti; „munca lui constă în a reţine amănuntele”.

— De atunci începând, spuse ea, aţi făcut mai mulţi paşi

care implicau o relaţie permanentă. Aţi...

— Nu vorbim despre implicaţii, protestă Miller. Ne aflăm aici ca să discutăm fapte concrete.

— Cred că veţi găsi şi aceste fapte, replică Anne; nu-şi privi însemnările; rămase cu ochii spre Josh. La scurt timp după ce domnişoara Chatham s-a mutat, aţi deschis amândoi un cont bancar comun la First Naţional din California.

Dora se întoarse dinspre fereastră s-o privească pe Anne, dând din cap, în timp ce avocata sublinia fiecare punct.

— Aţi obţinut cărţi de credit cu un număr comun de cont. Domnişoara Chatham a completat cecurile pentru plata facturilor lunare ale cărţii de credit. Notele de plată ale serviciilor erau pe numele dumneavoastră, dar domnişoara Chatham a scris cecurile pentru achitarea lor. A completat cecuri pentru întreţinerea lunară a apartamentului dumneavoastră, pentru femeia de serviciu şi pentru furnizorii de la petreceri. A cumpărat alimente. Practic, v-a gospodărit casa. În septembrie, la două luni după ce se instalase, aţi numit-o beneficiar al poliţei dumneavoastră de asigurare pe viaţă pe care o aveaţi încheiată prin intermediul U.C.L.A., unde sunteţi profesor

de arheologie. Este corect, domnule Durant?

— Da, răspunse Josh.

— De ce aţi făcut asta?

— Alte rude nu aveam, – răspunse el calm.

— Înseamnă că o consideraţi pe domnişoara Chatham ca parte din familie.

— Nu. Şi nici ea nu mă considera pe mine astfel. Pur şi simplu începuserăm să locuim împreună.

— Aţi spus că nu aveaţi *alte* rude.

Josh ezită.

— Da, aşa am spus. Din câte-mi amintesc, un timp, după sosirea Dorei, ne-am jucat de-a casa; eram ca doi copii, care se distrează închipuindu-şi că întemeiază o familie.

— Ai spus că nu voiai familie! strigă Dora.

— Dora, interveni tăios Anne, uimită, ca de-atâtea ori, de talentul clienţilor de a-şi slăbi sau chiar distruge cazurile prin câte o singură remarcă neinspirată.

Dora ridică din umeri şi-şi fixă din nou privirea spre faţa lui Anne.

— Credeam că nu-mi doream, îi spuse Josh lui Anne. Credeam că eram mulţumit fără familie.

— Dar eraţi dispus să-i cereţi domnişoarei Chatham să

imite o soţie.

— Nu, o chemasem să locuiască la mine. Nu i-am spus cum s-o facă; i-am cerut doar să-mi ţină companie şi nimic mai mult.

— Dar compania, în acest caz, includea cumpărături alimentare, rolul de gazdă la petreceri, achitarea notelor de plată, tratativele cu servitoarea, alegerea cristalurilor *Wedgwood* şi *Baccarat* când aţi făcut cumpărăturile pentru primul dumneavoastră Crăciun împreună. Şi nu sunt decât câteva. V-a rugat ea să-i permiteţi să facă toate aceste lucruri?

— Niciunul dintre noi nu l-a rugat pe celălalt. Nu ştiu cum s-a întâmplat. I-am cerut într-adevăr s ă angajeze o servitoare nouă, când cea pe care o aveam s-a mutat, şi a făcut-o, dar în rest… s-a întâmplat de la sine, pur şi simplu…

— „S-a întâmplat de la sine, pur şi simplu”, repetă Anne. Dar lucrurile se întâmplă de obicei atunci când e pregătită scena pentru ele. De fapt, s-ar părea că relaţia dumneavoastră cu domnişoara Chatham s-a produs fiindcă aveaţi un loc care o aştepta…

— Prea multe probleme de conjunctură, interveni Miller. Am putea reveni la…

— Aş dori să aud restul frazei domnişoarei Garnett, îl întrerupse Josh.

— Mă pregăteam să spun că aveaţi un loc care o aştepta pe domnişoara Chatham, ca şi cum aţi fi avut o pereche comodă de papuci pe care tocmai îi descălţase cineva – eventual cu de-a sila – şi i-aţi arătat domnişoarei Chatham cum să-i încalţe, cu toate că...

— E ridicol, replică Josh cu răceală. Pe-asta n-aţi auzit-o de la Dora; n-ar fi fost în stare s-o gândească singură. Şi, chiar dacă putea, mă cunoaşte destul de bine ca să...

— Nu te cunosc deloc! exclamă Dora. M-ai dat afară... nici măcar nu te-am *bănuit* în stare de aşa ceva!

— Ei, Anne, vezi? spuse Miller, cu reproş.

— Şi chiar dacă n-am gândit-o eu pe-asta cu papucii, e adevărată! continuă Dora, dezlănţuită. Îţi doreai o nevastă, dar nu voiai să-ţi iei niciun angajament; voiai o mică gospodină care să-ţi ţină cuibul şi să te apere în el, dar nu erai dispus s-o iei sub aripă şi s-o ţii aproape.

Josh îi aruncă lui Anne o privire curioasă:

— Nici astea nu-s ideile ei.

— N-are importanţă. Dora, am convenit că mă laşi pe mine să rezolv situaţia asta.

— Un sfat bun, îi spuse Miller lui Josh. Răspunzi la

întrebări, numai la întrebări şi la nimic altceva. Lasă-i peavocaţi să se ocupe de restul.

Josh i se adresă lui Anne:

— Orice-am făcut, am făcut împreună. M-aş fi gândit că, dacă cineva voia să fie apărat şi ţinut sub aripă, ar fi oferit acelaşi lucru în schimb. Crezusem că vremurile războinicilor feroci şi ale fecioarelor firave au apus demult.

— Ce legătură are asta? ţipă Dora. Nu numai că nu m-ai apărat – mai rău, m-ai alungat cu de-a sila!

— N-am făcut-o, răspunse el calm.

— Ajungem imediat şi acolo, spuse Anne. Mai întâi, aş dori să trecem la altceva. În anii dinainte de a o fi cunoscut pe domnişoara Chatham, în apartamentul dumneavoastră au locuit două femei, în momente diferite, una pentru un an şi ceva, cealaltă pentru aproximativ doi ani. V-aţi debarasat de amândouă. Am dreptate?

— Nu e relevant, Anne, răspunse Miller.

— Eu cred că e. Una s-a dus în Europa, într-o slujbă pe care i-o găsiseră dumneavoastră. Cealaltă s-a mutat la New York, din proprie iniţiativă. După aceea, a mai apărut o femeie pe care aţi cunoscut-o foarte bine şi aţi fost văzuţi împreună timp de vreo doi ani. A plecat la

Chicago cu câteva luni înainte de a o fi întâlnit pe domnişoara Chatham. Aţi lăsat în urma dumneavoastră un şir lung de relaţii ratate şi, în fiecare caz, aţi scăpat nevătămat: n-aţi plătit nimic, n-aţi dat nimic, n-aţi pierdut nimic.

Ochii lui Josh se înăspriră.

— Cel puţin, am încercat să constitui relaţii, în loc de a mă cufunda în afacerile lucrative ale încheierii lor.

— Gura, Josh, i-o reteză Miller. Aici, te paşte pericolul să fii un dobitoc.

— Dora ştie despre aceste femei, îi spuse Josh lui Anne. Ştie adevărul despre ele. Cereţi-i să vă spună adevărul.

Anne se aprinsese.

— Aţi repetat cu domnişoara Chatham acelaşi sistem. Aveţi un istoric de relaţii care se sfârşesc în interval de unu până la trei ani, în fiecare caz dumneavoastră fiind acela care-i cere femeii să plece. Nu e nevoie să ştim ce promisiuni, reale sau aluzive, s-au făcut în cadrul celorlalte relaţii; intimitatea generează făgăduieli, făcute adesea neglijent, din lene sau pasiune…

— Ce împerechere fericită, lenea şi pasiunea, replică Josh sarcastic. Dacă asta-i tot ce ştiţi despre dragoste, nu prea aveţi autoritatea să ne învăţaţi pe noi, ceilalţi, ce-ar

trebui să...

— Josh, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Miller.

— Îmi cer scuze, îi spuse Josh imediat lui Anne, observându-i o străfulgerare de durere în ochi. Am fost grosolan şi complet deplasat. Vă înşelaţi în privinţa mea, dar asta nu e o scuză pentru cum m-am comportat. Îmi cer mii de scuze. Cât despre trecutul meu, nu-l voi discuta. Va trebui să acceptaţi acest lucru. Nu are nicio legătură cu problema dintre Dora şi mine. Am început cu afecţiune; am crezut că ne băruiam, nu ne ceream; am crezut că împărtăşeam, nu că luam. Nu ştiu cu ce-am greşit crezând asta, dar pe-atunci aşa credeam, şi am crezut-o în tot timpul primului an, înainte ca situaţia să înceapă să se schimbe. Dacă aş fi avut vreo putere...

Brusc, glasul i se schimbă. Privirea îi deveni închisă în sine.

— Dar n-am reuşit. M-a luat prin surprindere.

Tăcu. Anne, care încerca să-şi potolească tumultul din suflet, lăsă tăcerea să se prelungească.

— În regulă, spuse Miller, vreau să pun câteva...

— Dar în tot timpul acelui prim an, reluă Josh, neluând în seamă mormăitul exasperat al lui Miller, probabil că faptele mele s-au datorat unei dorinţe de a avea o familie,

pe care o nutream de mult timp şi n-o recunoscusem – ca un vis pe care nu ni-l putem reaminti, dar încă ne mai bântuie cu starea rămasă în urma lui. Cred că asta mi s-a întâmplat şi mie. Nu ştiu cum să explic altfel faptul că, aşa cum spuneaţi, am făcut un număr de paşi...

Miller se plesni cu palma pe „coapsă.

— O lăsăm mai încet.

Aruncă o privire scurtă spre Anne.

— Am mai văzut eu sesiuni de-astea luând-o razna, dar acum suntem gata să batem recordul.

Anne nu răspunse; lua însemnări. Ce se întâmplase cu ea în dimineaţa aceea? Niciodată nu se certa cu clienţii adverşi; le adresa întrebări directe sau le vorbea prin intermediul avocaţilor lor. Azi, însă, se comporta ca şi cum ea ar fi fost în locul Dorei. „Mă rog, se întâmplă multe", îşi spuse, în defensivă. Şi se pomeni repetând cuvintele lui Josh: *un vis care ne bântuie...*

Timp de douăzeci şi patru de ani trăise şi ea cu aşa ceva.

Dar nu era momentul să se gândească la asta. Era cel mai prost moment în care s-ar fi putut gândi.

— Am totuşi de stabilit şi alte lucruri, Fritz, spuse ea cu fermitate. Domnule Durant, în luna octombrie a anului

când domnişoara Chatham s-a mutat la dumneavoastră, aţi călătorit împreună în Franţa; în decembrie, amândoi aţi fost în Grecia; aţi mers în Anglia, în primăvara următoare, şi în Egipt, în octombrie. Aţi plătit toate aceste călătorii, iar biletele de avion şi cazările la hotel au fost pe numele „domnul şi doamna Joshua Durant”.

Josh dădu din cap:

— Aşa a vrut Dora. Cât despre...

— *Tu* ai vrut-o îl întrerupse Dora cu aprindere. Ai spus că nu-ţi pasă cât de indiferentă e societatea, că nu voiai să mă târâi după tine ca pe o tinichea; voiai să-ţi aparţin oriunde ne duceam!

Anne îl privi pe Josh cu curiozitate.

— O idee interesantă, murmură ea.

— Dar nu prea exactă, răspunse calm Josh. Dora e cea care a spus că nu voia să fie o anexă; niciodată nu mi-a trecut prin minte că ar fi aşa ceva, indiferent ce nume folosea. Era însoţitoarea mea, egala mea. N-am spus că voiam să-mi aparţină mie în timp ce călătoream; am propus să folosim formulele „domnul” şi „doamna”, dacă aşa se simţea mai comod. Cât despre plăţi, sigur că am plătit. Am chemat-o cu mine în Grecia şi Egipt; erau călătorii profesionale. În Franţa şi Anglia am fost în

vacanţă şi doream să vină cu mine. Aşa că am plătit.

— Ceea ce nu dovedeşte, nimic, adăugă Miller. Încotro ne duc toate astea, Anne? *Niciodată* n-am negat că au trăit împreună. Oamenii procedează aşa, atunci când convieţuiesc.

— La un an după sosirea domnişoarei Chatham, îi spuse Anne lui Josh, aţi cumpărat o casă în Tamarack. Titlul de proprietate e pe numele amându-rora.

— Oamenii fac şi aşa ceva, răspunse Miller. Nu înseamnă decât că se plăceau. Le plăcea să trăiască împreună şi să facă diverse lucruri împreună. Erau foarte apropiaţi. Dar nu erau căsătoriţi, nu plănuiau să se căsătorească, nu stabileau date, nici măcar nu discutau despre asta. Nimeni nu i-a promis celuilalt nimic, în acest sens, niciun moment.

— Cât despre promisiuni, continuă Anne, către Josh, la un revelion, după şase luni de când locuia la dumneavoastră, domnişoara Chatham i-a spus unei prietene, în prezenţa dumneavoastră, că plănuia să vă poarte de grijă toată viaţa şi să vă ţină departe de puicuţe, când aveaţi să fiţi prea bătrân şi slăbit pentru a le mai rezista. N-aţi contrazis-o.

— Bineînţeles că nu. Se făcuse aproape ziuă, când a

spus-o; la ora aia, nimeni nu mai lua nimic în serios. A fost mai simplu s-o las să treacă, decât să mă cert.

— Peste o lună, aţi intrat în apartament, când Dora avea o probă cu croitoreasa. Dora v-a făcut prezentările şi i-a spus croitoresei: „Azi-mâine, îţi voi cere să-mi faci rochia de mireasă şi un brâu asortat pentru smokingul lui Josh”. Nici atunci n-aţi contrazis-o.

— Nu. Mi-era jenă pentru ea – n-ar fi trebuit s-o spun, şi o ştia; vorbea pe tonul acela pisicesc al ei din momentele când ştie că greşeşte – şi am preferat să schimb subiectul.

— A fost mai simplu să treceţi peste el decât s-o contraziceţi.

Josh se încruntă uşor.

— Da.

— În iulie, acelaşi an, la un picnic în Wellfleet, Massachusetts, gazda a întrebat când faceţi nunta; domnişoara Chatham a răspuns că foarte curând. Nu aţi contrazis-o.

Miller se încruntă scurt spre Josh. Încet, acesta dădu din cap:

— Am fost cât pe ce. Mă pregăteam să răspund. Dar Sandra – gazda – e una din primele bârfitoare ale lumii. Dacă spuneam ceva, într-o oră s-ar fi aflat prin tot Cape

Cod-ul şi, într-o săptămână, ajungea până la Los Angeles, înflorit cu variaţiuni, toate umilitoare la adresa Dorei. N-am putut-o face.

— A fost mai simplu…

— S-o las să treacă, completă el rece.

— Anne, o privi încruntat Miller. Toate astea sunt negative, ştii doar. N-a contrazis pe cineva; i-a fost mai simplu să nu discute… Nu cred că vrei să le numeşti fapte concrete.

— Le numesc fapte, Fritz, şi tu la fel. De-a lungul anilor, s-a creat o atmosferă în care domnişoara Chatham avea toate motivele să presupună că sentimentele ei erau reciproce şi ideile împărtăşite. Nu avea niciun motiv de a bănui că domnul Durant nu vedea viitorul la fel de clar şi în aceeaşi lumină ca ea.

Miller îşi ţuguie buzele.

— Cineva ar putea vedea lucrurile aşa. Altcineva ar putea spune că avem de-a face cu un băiat bun, căruia nu-i place să lezeze oamenii sau să provoace neplăceri, astfel că, atunci când o femeie face declaraţii necugetate, îşi ţine gura, fiindcă nu vrea s-o pună în situaţia de a apărea în ochii lumii atât de naivă pe cât e. Deci, dacă nu ai dovezi că Josh a făcut, direct, o ofertă, o promisiune, o

sugestie, orice, nu văd cu ce te-ai ales.

Anne dădu din cap:

— Domnule Durant, de ziua Dorei, la trei luni după ce începuserăţi să convieţuiţi, i-aţi dăruit un colier, un scarabeu regal egiptean pe un lanţ de aur. Odată cu el, i-aţi dat şi o dedicaţie.

Despături o foaie de hârtie fină, lucrată manual, şi citi:

— „Draga mea fără pereche, scarabeul e un simbol al rezistenţei sufletului omenesc şi de asemenea al renaşterii zilnice a soarelui – şi, prin urmare, al vieţii. Acest scarabeu, înscris cu cartuşul faraonului Akhenaten, unul dintre puţinii despre care ştim destul ca să spunem că şi-a iubit cu adevărat soţia, va fi simbolul nostru, pentru viaţa pe care o vom împărtăşi împreună”.

Chipul lui Miller se alungi, într-o expresie de profundă melancolie.

— Vreau să văd biletul ăla.

— Şi eu, spuse Josh. Se poate...?

Întinse mâna. După ce Anne i-l dădu,ură destul de mult ca să-l citească.

— Cu doar trei ani în urmă, murmură el. Nu eram destul de tânăr ca să fi scris una ca asta.

— Nu-i de râs! strigă Dora.

— Vorbesc foarte serios.

O privi pe Anne, cu ochi meditativi.

— Acesta e un mesaj scris de un tânăr fără experienţă, care crede nu numai că vede viitorul, ci şi că îl poate controla. Acum trei ani eram prea bătrân pentru aşa ceva. Nu fiindcă aveam treizeci şi nouă de ani, ci pentru că ştiam prea multe. Ştiu cât de amorf e viitorul: cum poate fisura şi zdrobi certitudinile; ştiu cum un singur eveniment – unul mărunt sau unul enorm – poate abate o viaţă în altă direcţie şi formă, care nu se mai pot reface. Ştiam toate astea, la fel de bine atunci ca şi acum. Dintre toţi oamenii, un arheolog ştie cel mai mult despre schimbare. Dacă ar fi să-ncerc să înţeleg de ce am scris…

— Josh, lasă-mă să intervin eu, îl întrerupse Miller. Aş dori să-i pun domnişoarei Chatham câteva întrebări.

Dora păru surprinsă.

— Despre ce? A recunoscut totul.

— Nu tocmai. Domnişoară Chatham, domnul Durant v-a cerut vreodată în căsătorie?

— Aţi auzit ce-a scris! A spus că voia să-şi împartă viaţa cu mine!

— Am auzit. Vă mai întreb o dată. V-a cerut vreodată în căsătorie?

Cu buze tremurătoare, Dora răspunse:

— Nu.

— A spus vreodată că se va însura cu dumneavoastră?

— Nu.

— A spus că dorea să vă căsătoriţi, dar că vă împiedica vreun impediment?

— Nu.

— De fapt, domnişoară Chatham, domnul Durant v-a menţionat vreodată, cât de cât, căsătoria?

— Nu.

— În trei ani de convieţuire, n-a abordat niciodată subiectul căsătoriei. De ce credeţi că n-a făcut-o?

Ochii Dorei se umplură de lacrimi.

— Cred... că nu voia. Cred că nu mă Iubea îndeajuns. Niciodată n-a spus asta, însă. Mă tot ducea de nas şi mă făcea să mă simt ca şi cum aş fi făcut parte din... dintr-o familie şi că, nu peste mult, când simţea că a sosit momentul, avea să mă ia de soţie. M-a făcut să cred că mă iubea la fel de mult cât îl iubeam eu pe el şi că mâine-poimâine urma să ne căsătorim, fiindcă asta fac oamenii, nu-i aşa, când sunt îndrăgostiţi şi formează deja aproape o familie?

Josh o privi pe Anne. Avocata se uita atentă la Dora. Ca

un antrenor, îşi spuse Josh, sau ca un regizor. O femeie extraordinar de frumoasă, însă cea mai rece pe care o cunoscuse vreodată. Era ca o zeiţă sculptată într-unul dintre marile morminte regale din Egipt: plată, încremenită, mai presus de drama omenească în care juca un rol crucial. Se întrebă ce anume o îngheţase pe Anne Garnett atât de mult, încât nu mai era decât parţial femeie, iar frumuseţea ei aproape o imitaţie, sugerând pasiune, dar de fapt camuflând o goliciune îngheţată. Goală, cu excepţia acelui neaşteptat licăr de durere din ochi. Se întreba ce anume se ascundea dedesubt. Se întreba ce ar fi fost necesar, în afară de durere, ca s-o trezească.

— Ei, e foarte trist, domnişoară Chatham, spunea Miller, dar n-am găsit nicio probă reală că domnul Durant v-ar fi dus de nas. Poate că dumneavoastră l-aţi dus de nas, de fapt, asigurându-l că nu vă interesa căsnicia, când în realitate tânjeaţi după ea din toate celulele trupului.

— *Tânjea,* Fritz? întrebă Anne.

Miller dădu din cap:

— Aşa aş zice. Oriunde mergea, strecura mici comentarii drăgălaşe despre cununie, ca şi cum ar fi vrut să-l atingă când era mai relaxat – la petreceri, ocazii din

astea – să-l facă să spună: „Sigur, scumpişor, o facem, alege doar ziua”. N-a făcut-o, fiindcă nu dorea şi nici nu s-a prefăcut vreodată altminteri. Domnişoară Chatham, când domnul Durant nu v-a contrazis, cu toate acele ocazii când aţi plasat mici aluzii pentru oricine vă putea auzi, de la Cape Cod până la croitoreasă, deci, când el nu v-a contrazis, aţi continuat? Aţi spus cumva „O.K., mieluşelule, hai să stabilim data; croitoreasa mea are mătăsurile şi satinurile pregătite; prietena noastră din Cape Cod vrea să ne organizeze darul; invitaţii din New York vor aduce cadouri şi un ocean de şampanie?” Aţi spus ceva în sensul ăsta?

— Bineînţeles că nu.

— Aţi spus ceva asemănător? Pe-aproape, măcar?

— Nu, am…

— De ce nu? Dacă într-adevăr credeaţi că voia să vă ia de soţie, de ce n-aţi forţat subiectul, cu cărţile pe faţă?

— Fiindcă pe Josh nu-l forţează nimeni! se aprinse Dora. Când e forţat, devine rău. Şi atunci, mi-e frică de el.

— Frică? De ce vă era frică? Să nu vă bată?

— Păi… poate.

— Vă bătuse vreodată?

— Nu, dar…

— Vă ameninţase vreodată cu bătaia?

— Nu, dar...

— De fapt, vă atinsese vreodată altfel decât cu afecţiune?

— Nu, dar nu poţi şti niciodată, nu? Când bărbaţii se înfurie, de unde ştii ce se poate întâmpla?

— Aţi văzut vreodată un bărbat bătând o femeie, domnişoară Chatham?

— Nu, dar am... Am văzut bărbaţi purtându-se urât cu femeile şi ăsta e primul pas. N-aţi recunoaşte-o, fiindcă sunteţi bărbat, dar aşa e.

— Dar aţi... ce? Ce începuseră să spuneţi, domnişoară Chatham? Că aţi avut un amant? Asta era? Aţi avut un amant, sau mai mulţi, care au fost răi cu dumneavoastră?

Anne ridică mâna.

— Fritz, nu despre asta e vorba aici.

— E vorba la fel de mult ca şi despre celelalte femei pe care le-o fi cunoscut Josh, replică Miller. Amantul dumneavoastră s-a purtat urât, domnişoară Chatham?

— Nu.

— Nu era amant? Atunci, cine era? N-a fost nimeni, nu-i aşa? Voiaţi doar să ne faceţi să credem că vă temeaţi de Josh Durant, deşi nu aveaţi niciun motiv de teamă, nu?

Aşa că aţi inventat un bărbat mitic cu care să-l comparaţi, dar n-a existat niciun bărbat, nimeni care să se fi purtat destul de urât ca să vă sperie…

— Tatăl meu! ţipă Dora. Lua-v-ar dracu, n-am inventat nimic! Am văzut cum era în stare să devină crud şi rău şi să lovească…

— Pe mama dumneavoastră? întrebă Miller. Vă lovea mama?

Dora clătină din cap:

— Bineînţeles că nu. Era doar antipatic. Meschin.

— Iar domnul Durant vă amintea de el?

— Exact. E exact ca el.

— O clipă, interveni Anne, agitată.

Dorea un minut de tăcere. Pentru prima oară, era sigură că Dora minţea. Până atunci, îi crezuse aproape toate afirmaţiile. Voise s-o creadă; dorise să creadă, încă înainte de a-l cunoaşte pe Josh Durant, că o femeie în compania unui bărbat fermecător, manipulativ şi arogant ar fi victima. *Asta* s-a *întâmplat cu mine adineauri. M-am comportat ca o puştoaică de cinşpe ani furioasă, nu ca o profesionistă.* Dar era mult mai mult decât ceea ce-i prezenta Dora. Ansamblul, cum spusese Fritz. Iar Dora minţea. Fiindcă Anne îl văzuse destul de mult pe Josh

Durant ca să ştie că nu purta nicio asemănare cu Vince Chatham. Îi aruncă o privire şi-l distinse dispreţul din ochi, în timp ce se uita la Dora.

— S-au întâmplat multe... spuse ea.

— Răutăţi, de pildă? întrebă Miller.

— Nu, nu tocmai...

— Vă speria?

— Nu, dar...

— Era meschin?

— Era răutăcios, dar nu exact în acelaşi fel.

— Atunci ce anume, *exact,* vă neliniştea?

Dora tăcu. Ochii i se umplură de lacrimi. Se adunau şi i se agăţau de gene, înainte de a cădea încet, ca nişte stropi de cristal, pe obrajii palizi.

— Mă temeam să nu mă părăsească, şopti ea. Mă temeam să nu se înfurie şi să-şi piardă răbdarea şi să plece şi să mă lase singură, după ce-mi promisese că urma să aibă grijă de mine şi să fie cu mine toată viaţa. Şi n-aş fi putut suporta. Îl iubeam atât de mult...

Îşi şterse, cu un deget tremurător, lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

Lui Miller îi scăpă un mic mormăit.

— Fritz, spuse Anne; oricum era timpul să intervină,

dar acum dorea să termine sesiunea cât mai repede. Aş dori să revăd ceea ce avem, dacă-mi dai voie.

Miller încuviinţă:

— Să auzim.

Anne se ridică lângă fereastră şi, fără să-şi privească însemnările, începu argumentaţia finală pe care ar fi ţinut-o în instanţă. O mai făcuse şi în alte cazuri; uneori, ducea la o rezolvare rapidă.

— Putem depista câteva teme în viaţa pe care domnul Durant şi domnişoara Chatham au dus-o împreună timp de trei ani: fiecare reprezintă câte un gen separat de promisiune sau contract. Una este tema răsfăţului sau a protecţiei. Domnul Durant a adus-o pe domnişoara Chatham în apartamentul dumnealui şi, efectiv, i-a dat pe mână gospodărirea casei sale. Domnişoara Chatham a angajat o nouă servitoare, a plătit facturile, a organizat petreceri, a ales porţelanuri şi sticlărie nouă, şi aşa mai departe. Domnul Durant a cumpărat o casă în Tamarack, Colorado, împreună cu ea, şi a trecut ambele nume pe titlul de proprietate. I-a cerut să-l însoţească în călătorii prin diverse zone ale lumii şi a achitat toate cheltuielile. Cu alte cuvinte, s-a creat un sistem general de a se interesa de domnişoara Chatham, de a o cuprinde în

îmbrăţişarea lui protectoare.

Făcu o scurtă pauză.

— O altă temă este aceea a creării unei atmosfere de presupuneri, aşteptări şi asigurări. Domnul Durant ne-a spus că el a fost cel care a sugerat să călătorească sub numele de „domnul şi doamna Joshua Durant”. Azi-dimineaţă, a vorbit despre ea ca despre familia dumnealui – „alte rude nu aveam”, au fost cuvintele sale. De fapt, a numit-o beneficiară a poliţei lui de asigurare pe viaţă, o poziţie ocupată aproape întotdeauna de soţie sau de alţi membri apropiaţi ai familiei. Şi i-a spus că o dorea nu ca pe o anexă, ci ca pe o parte din el.

Trecu de cealaltă parte a biroului, vorbindu-le lui Josh şi lui Miller peste suprafaţa largă a acestuia.

— Acest lucru ne aduce la cea de-a treia temă – strâns legată de respectivele presupuneri şi aşteptări –, tema promisiunilor. La o petrecere de Anul Nou, domnul Durant a auzit-o pe domnişoara Chatham spunându-i unei prietene că plănuia să aibă grijă de el toată viaţa şi să-l ţină-departe de alte femei pe care le-ar fi putut găsi atrăgătoare. Nu a contrazis-o. Nu a spus nici măcar: „Ei, poate”. Alăsat să se înţeleagă că afirmaţia era valabilă. Din câte ştiau martorii, întrucât a tăcut, putea foarte bine

să fi" fost profund încântat de a şti că domnişoara Chatham urma să aibă grijă de el toată viaţa. În mod similar, nu a contrazis-o când ea i-a spus croitoresei: „Azi-mâine, îţi voi cere să-mi faci rochia de mireasă, şi un brâu asortat pentru smokingul lui Josh". Din nou, a lăsat declaraţia să stea în picioare, ca şi cum ar fi fost de acord cu ea. Şi, din nou, a tăcut când, în Wellfleet, Massachusetts, ea a răspuns „curând" la o întrebare privind data nunţii – a ei cu domnul Durant. De fiecare dată, domnul Durant a găsit mai comod s-o lase pe domnişoara Chatham să vorbească în numele amândurora. Atât de comod, încât avem tot dreptul să ne întrebăm dacă nu cumva îi plăcea ce spunea şi era de aceeaşi părere. De unde ştim care erau sentimentele dumnealui în perioada când ea a făcut aceste afirmaţii? E posibil să se fi răzgândit mai târziu, dar aşa ceva nu ar fi schimbat promisiunea, consimţământul pe care i-l acordase domnişoarei Chatham prin tăcere. Domnul Durant este om de ştiinţă, profesor, consultant pe lângă muzee şi guverne străine în probleme de conservare a antichităţilor. Este verosimil ca un asemenea om să lase să treacă declaraţii neglijente sau incorecte, fără a le corecta? Ar contraveni total caracterului său. În sprijinul

acestei concluzii, în puternicul ei sprijin, există urarea de ziua naşterii pe care i-a scris-o domnişoarei Chatham. Nu avem decât acel unic mesaj, dar putem presupune că au fost mai multe, dată fiind natura emoţională a celui cunoscut. Spune, în parte, cu referire la un cadou aniversar: „Acesta va fi simbolul nostru, pentru viaţa pe care o vom împărtăşi împreună”. În sfârşit, ar trebui să ne amintim că domnul Durant însuşi a spus: „Probabil că faptele mele s-au datorat unei dorinţe de **a** avea o familie, pe care o nutream de mult timp şi n-o recunoscusem”.

Anne se întoarse la fotoliul ei.

— Aş adăuga că stilul de viaţă al domnului Durant, pe care i l-a cerut şi domnişoarei Chatham, era destul de opulent, într-un apartament elegant din vestul oraşului Los Angeles, plin de valori care durează. O masă pusă cu *Wedgwood* şi *Baccarat* nu are nimic temporar. Exprimă permanenţă şi tradiţie; vorbeşte despre generaţii de oameni care au predat bogăţii generaţiilor următoare, la rând, de-a lungul deceniilor, dobândindu-şi puterea din aşteptările şi siguranţa stabilităţii, chiar şi într-o lume unde multe sunt întotdeauna în mişcare.

Se opri, pentru a sorbi din paharul de pe birou.

— Acestea sunt temele pe care le-am identificat. Şi,

pentru a repeta un lucru afirmat anterior, Dora Chatham a înţeles ce anume însemnau aceste teme în timpul celor trei ani ai săi alături de domnul Durant. S-a dăruit unei relaţii tandre, cu toate speranţele şi visurile ei, şi a crezut că o împărtăşea cu un bărbat ale cărui speranţe şi visuri se potriveau cu ale ei. Nu ne putem aştepta din partea ei să fie atât de insensibilă ca domnul Durant, acum când dumnealui s-a plictisit de viaţa pe care şi-o făcuse alături de ea; nu-i putem cere să abandoneze această relaţie tandră, fără o singură privire în urmă sau cererea – *cererea* – de a primi ceva de pe urma relaţiei în care a crezut, din moment ce a fost alungată din relaţia propriu-zisă. Pentru ea, a pleca fără nimic ar însemna să admită că promisiunile întâmplătoare, aluziile făcute într-o doară şi căderile necugetate reprezintă un comportament acceptabil, chiar şi pentru un om care pretinde afecţiune şi necesitate. A face aşa ceva ar însemna să batjocorească încrederea şi iubirea. Nu e cazul s-o facă. Nu trebuie s-o facă.

Dora oftă prelung. Miller îşi împreunase degetele în formă de piramidă, la un centimetru de nas, concentrându-se asupra lor, încruntat profund. Josh o privea pe Anne; o urmărise în tot timpul lungului ei

rezumat. Faţa ei era lipsită de orice expresie, dar ştia că avea probleme. Împreună, acele două femei aveau să-l învingă în instanţă. Mai întâi, Dora urma să fie o martoră ideală. Frumuseţea ei era superficială, în comparaţie cu a lui Anne, dar, la bara martorilor, avea să arate fermecătoare şi fragilă. Buza de jos, probabil cea mai puternică armă a ei, avea să tremure, aşa cum se întâmplase de atâtea ori în perioada petrecută împreună. Ajunsese să deteste buza de jos a Dorei, cu o fervoare care-l uimea. Pentru judecător, însă, aceasta avea să fie o noutate, înduioşătoare ca a unui copil. *Mă tot ducea de nas şi mă făcea să mă simt ca şi cum aş fi făcut parte dintr-o familie. Mă temeam să nu mă lase singură, după ce-mi promisese că urma să aibă grijă de mine şi să fie cu mine toată viaţa.*

Cine ar fi putut rezista în faţa unor asemenea argumente?

Cine ar fi simţit compătimire pentru Josh Durant? Chiar dacă judecătorul găsea vreun motiv de compasiune, cât timp putea să reziste împotriva plasei strânse a argumentelor lui Anne Garnett? Cât timp ar fi înclinat cineva spre un bărbat care scrisese dedicaţia aceea afurisită de ziua naşterii şi apoi, peste doi ani, îi spusese

femeii să dispară din apartamentul lui? Cine, auzind aceste lucruri şi încă multe altele, ar fi expediat-o pe Dora din tribunal, cu mâinile goale, în timp ce Josh Durant păstra totul?

Un rezumat strălucit, îşi spuse el. Îl admira, ştiind că avea să piardă în faţa ei. Îi admira inteligenţa, îi plăcea s-o vadă la lucru şi i-ar fi plăcut să i-o înţeleagă mai bine, s-o înţeleagă pe ea mai bine. Desigur, era ridicol să vorbească despre lucruri complet nepotrivite cu caracterul lui; habar n-avea de caracterul lui. Şi, desigur, ştia şi ea că era ridicol; era prea isteaţă ca să nu ştie. Era destul de deşteaptă şi pentru a şti exact cât de slabe îi erau unele dintre celelalte argumente, ca acela al construirii permanenţei cu cristaluri *Baccarat* – cel mai nevolnic, mai fals şi mai specios argument pe care-l auzise vreodată, dar abil ales şi expresiv la prima înfăţişare. Şi ştiau amândoi că n-avea să fie decât o singură înfăţişare.

Omul de ştiinţă din Josh saluta opera rafinată a minţii lui Anne Garnett, chiar în timp ce îi creştea furia. Fiindcă o încurcase. Oricum intenţionase să rezolve problema în afara instanţei – niciun om în toate minţile nu şi-ar fi dorit genul de publicitate pe care l-ar fi adus acel proces – dar

crezuse că putea să scape cu o răscumpărare mică, exact atâta cât s-o facă pe Dora să simtă că învinsese. Acum ştia că avea să-l coste mult mai mult, fiindcă tuturor le era clar că n-avea să economisească bani, lăsând să ajungă totul în instanţă, O încurcase. Dacă ar fi fost la fel de ager ca Anne Garnett, dacă ar fi judecat situaţia la fel de inteligent, în trei ani, cum făcuse ea într-o lună, ar fi ajuns la un aranjament financiar rezonabil când îi ceruse Dorei să plece şi cu asta s-ar fi terminat totul.

— Josh, spuse Miller, hai afară câteva minute.

Asta a fost, îşi spuse Josh, în timp ce se ridica. Ieşi împreună cu Miller din cabinetul lui Anne, într-un labirint de boxe ale secretarelor, împărţite prin paravane joase şi plante verzi, spunându-şi: „Aşa încep negocierile”. Miller ştia la fel de bine ca Josh că-şi găsiseră naşul. Aveau să ajungă la un acord şi să-i plătească Dorei de-o mie de ori mai mult decât ar fi fost cazul să primească şi doar o Idee mai „puţin decât pretindea ea. Iar Anne Garnett avea să supervizeze totul, cu faţa ei rece şi de nepătruns. Josh nu avea nicio îndoială. Pe faţa ei n-avea să se citească niciun semn de victorie; nici măcar n-avea să zâmbească satisfăcută, cel puţin atâta vreme cât el şi Miller se aflau în birou. Era posibil să simtă satisfacţie sau triumf – deşi

nici măcar de asta nu putea fi sigur – dar fără să se vadă nimic.

„Aş vrea s-o văd cum arată când simte că i se întâmplă ceva minunat”, îşi spuse el. „Aş vrea să-i privesc mintea lucrând” la ceva mai vesel decât storcând pentru un client tot ce poate, din ruinele unei relaţii personale”. Dar asta n-avea să se întâmple niciodată; o ştia bine. Erau duşmani, într-un fel, şi după ce ajungeau la o înţelegere, cândva în cursul aceleiaşi zile, n-avea s-o mai vadă niciodată. Mare păcat, îşi spuse, după care Miller găsi un birou gol şi intră să plănuiască strategia de oferte şi contraoferte pentru a ajunge la suma pe care urma s-o aibă de plătit.

Anne rămase aşezată la birou mult timp după ce plecaseră toţi trei, mai întâi Miller şi Josh, apoi Dora, care aşteptase, învârtindu-se ca o leoaică în cuşcă şi vorbind nervoasă, până când se asigurase că n-avea să-i regăsească la lift sau în holul de jos.

— A mers perfect, spuse ea. Ne-am descurcat de minune, nu? Ce bine că am păstrat biletul ăla; unii aruncă lucrurile, dar eu, nu; nu ştii niciodată ce urmează, aşa că trebuie să rămâi asigurat. Doamne, cât mă bucur că s-a terminat; niciun minut n-aş mai fi suportat să-i aud glasul.

Ai fost mai dură decât mine; ştiai? Eu le-aş fi primit prima ofertă, imediat ce înţelegeam că am câştigat. Dumnezeule, n-a fost fantastic, să ştim că i-am făcut praf? Josh arăta îngrozitor, nu? Nefericit, turbat de furie şi invidie pentru că aveam o avocată mai bună decât al lui. Aşa-i trebuie. Aş vrea să-l mai pot învinge o dată, şi cu altceva; zău că m-am simţit straşnic. Poate acum am să mă duc la Washington. Tatăl meu e destul de supărat pe mine, dar tot ce am de făcut e să spun că prefer să fiu cu el decât cu mama şi mă va primi cu braţele deschise. A, dar nu e acolo; face politică în Colorado. În august, la Washington e ceva de necrezut. Poate am să-i propun să ne întâlnim în Tamarack. Sau în Europa. Sau... undeva. Aş vrea să ştiu ce doresc. Toate mi se par, aşa de neinteresante. Voi primi atâţia bani de la Josh; ar trebui să fac ceva fantastic cu ei. Nu crezi?

Se uită la ceas.

— Ei, cred că pot pleca; ar trebui ca deja să fi ajuns cam la jumătatea drumului.

Porni spre uşă.

— Vii la Tamarack, da? La iarnă sau cândva? Probabil ne vedem atunci.

Anne privi uşa închizându-se după ea. Ce căţea de

prima clasă, se minună ea, ruşinată că-i trebuise atât de mult ca să observe; de obicei, vedea lucrurile mai repede decât alţi oameni. „Aş fi ştiut”, reflectă Anne, „dacă avea oricare alt tată sau alt tovarăş de viaţă; asta m-a orbit”. Clătină din cap cu amărăciune. „Noroc că n-am nevoie de gratitudine; m-aş atrofia, aşteptând ca Dora să fie capabilă de recunoştinţă”.

Dar Dora nu conta; nimic nu conta, pe lângă faptul că învinseseră. „Am învins, am învins”, îşi spuse ea, exultând. Pentru asta trăia, ca să învingă şi niciodată să nu mai fie victimă.

„Totuşi, merit o anume recunoştinţă”, medită Anne mai departe. „Fără mine, oamenii ăştia doi ar fi călcat-o pe Dora în picioare. A fost o secretară cu program non-stop şi o tovarăşă de sex, dar n-a fost soţie şi nu i-a spus niciodată că asta dorea. Niciodată nu i-a spus ce aştepta de la relaţia lor. Josh ar fi putut argumenta în instanţă că, dacă voia mai mult, ar fi trebuit să-i spună, nu să facă pe sfioasa cu prietenii şi croitoresele. Fritz pornise pe direcţia asta, dar nu i-am dat şansa s-o ducă până la capăt, i-am obţinut Dorei Chatham un sfert de milion de dolari şi casa din Tamarack, în valoare de un milion şi jumătate, iar ei i se pare un fleac. *A mers perfect.* A mers

perfect, fiindcă am făcut eu să meargă perfect. Şi s-ar fi cuvenit un simplu *mulţumesc* – sau, poate, un *mulţumesc* simţit din toată inima? Bine că n-am nevoie şi nici nu vreau măcar”.

Îşi lăsă capul în piept şi-şi masă ceafa. Întotdeauna era mai încordată decât îşi dădea seama, în timpul acelor sesiuni; abia după ce pleca toată lumea, simţea durerile musculare. „Un pahar de vin”, îşi spuse, „un masaj şi o saună. De-asta am nevoie. Şi apoi, cina”. Îi veni ideea că ar fi putut să fie plăcută o cină în doi, mai sărbătorească. Dar nu exista nicio persoană deosebită căreia să-i împărtăşească triumful. Cina la domiciliu, hotărî Anne; avea să-l sune pe bucătarul şef de la restaurantul francez din aceeaşi clădire şi să comande masa în apartament la ora nouă, după ce pleca maseurul şi-şi făcea sauna şi duşul. Avea să destupe o sticlă de vin bun, apoi se va uita la un film, la o comedie; putea să comande caseta în acelaşi timp cu cina. Şi ar fi fost o seară perfectă.

Puse în funcţiune clopotul ceasului ei antic; întotdeauna îl închidea când veneau clienţi la o sesiune lungă. Aproape imediat, bătu de patru. Stătuseră aproape toată ziua. De la nouă şi jumătate la patru, fără pauză de masă. „Poate şi ceva de mâncare, înaintea vinului”, se gândi

Anne. „Altfel, am să leşin în saună”. Îşi strânse hârtiile de pe birou şi, introducându-le în dosarul Dorei, îşi dădu seama că Josh luase înapoi biletul de ziua naşterii. „Poate îl va învăţa minte să-şi păstreze sentimentele pentru el”, reflectă Anne.

Puse dosarul în sertarul de sus, unde avea să rămână până la onorarea ceculuі. „Un sfert de milion de dolari şi o casă”, medită ea. „Ciudată viaţă dublă mai duce şi ăsta: profesor de reputaţie internaţională şi playboy care are oricând o femeie trăsnet, cumpără piese *Baccarat* şi poate completa un cec pentru un sfert de milion de dolari”.

Un om interesant. Mare păcat că nu ştiuse niciodată cum era în realitate; cât de multe din povestirile Dorei erau minciuni. Era clar că ascundea mai mult decât portretul pe care i-l schiţase Dora; de fapt, probabil că Dora nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat. Era prea ocupată cu propriile ei griji, ca să încerce să-l descifreze pe omul cu care trăia. Mă rog, nu putea şti. Se terminase; n-avea să-l mai vadă niciodată. Esenţialul era că învinsese. Ce senzaţie plăcută. Cea mai minunată senzaţie din câte cunoştea. Se întinse din nou. Un pahar de vin, îşi spuse. Un masaj. O saună.

Apartamentul ei era la câţiva paşi distanţă, în altă parte

a complexului Century City. Anne ieşi şi fu izbită de un val de căldură, umedă şi densă, care făcea clădirile să pară cenuşii şi unduitoare, parcă văzute printr-un paravan semitransparent. Trecătorii se mişcau greoi, asemenea înotătorilor care se bălăcesc prin apă adâncă. Anne traversă piaţa, spre blocul ei. Îi era uşor să uite, în răcoarea permanentă a cabinetului, că era cea mai fierbinte lună august din ultimii ani. E mai bine înăuntru, îşi spuse, în timp ce portarul îi deschidea uşa, făcându-i loc să intre în hol. Se opri la contactul cu aerul glacial. Se înfioră. „De la tropice, la polul sud”, reflectă Anne. „Astea să fie singurele alternative?”

Zâmbi în sinea ei când descuie cutia poştală şi-şi îndesă în servietă scrisorile şi revistele. Şi încă mai zâmbea, când se întoarse să treacă prin hol spre lift, şi-l văzu în faţa ei pe Vince.

— Bună, o salută el încet.

Anne împietri, cu toate senzaţiile scurgându-i-se din trup, încremenită în aerul rece care se învolbura împrejurul ei. Servieta îi trăgea braţul în jos, dintr-odată atât de grea, încât abia o mai putea ţine.

— Am să-ţi vorbesc, spuse. Vince, întorcându-se spre ascensor. La ce etaj stai?

Nu se schimbase. Nu-i venea să creadă. Toate, în lumea ei, se schimbaseră, dar Vince era acelaşi; glasul, aroganta siguranţă de sine erau la fel ca înainte; arăta la fel. Era puţin mai gras, cu bărbia o idee mai ascuţită, dar părul blond şi înfăţişarea angelică erau exact aşa cum le ştia. Îi zâmbea, cu farmecul radiindu-i din dinţii albi şi ochii încreţiţi la colţuri. Îi simţea mâinile pe ea, împingând-o, întorcând-o, forţând-o.

Anne o luă la fugă prin hol, pe uşa de serviciu şi pe culoarul din spate până la spălătoria îngrijitorilor, unde abia apucă să închidă uşa înainte de a începe să vomeze.

Îşi înălţă capul, sufocată. Îngenunche pe pardoseala de faianţă, cu braţele rezemate de marginea toaletei, până când gâfâielile îi mai slăbiră. Apoi, se duse la un lavabou şi-şi clăti gura. Avea reverul taiorului de mătase albă stropit cu vomă; îşi umezi batista şi frecă până când petele se şterseră. Privindu-se în mica oglindă, îşi aranjă expresia feţei. Toate trăsăturile fură netezite, modelate într-o mască neutră. Nu putea face nimic cu expresia bântuită din ochi, dar în rest arăta perfect stăpână pe sine. Stătu un moment cu mâna pe clanţă. Ar fi putut lua liftul de serviciu până la etajul ei. Dar o găsise o dată; avea s-o mai găsească şi a doua oră. Tot trebuia să-l

înfrunte, azi sau altcândva. Azi, se hotărî Anne. Cu capul sus şi umerii traşi înapoi, de Schise uşa de serviciu pentru a reveni în hol.

„O aştepta la câţiva paşi distanţă.

— E totul în regulă?

Anne se întoarse şi porni spre un grup de fotolii, unde se aşeză pe cel mai îndepărtat, în colţ. Ridicând uşor din umeri, Vince o urmă, pentru a „se aşeza în faţa ei, dincolo de măsuţa joasă, cu spatele spre hol. Anne privi pe lângă el, spre oamenii care veneau de la lucru, oprindu-se la cutiile poştale în drum spre ascensor. Îi plăcea să ştie că erau acolo. Controlată strict, cu fiecare muşchi blocat la locul lui, se sili să se uite la Vince, plină de ură. Rămase nemişcată, fixându-l ferm, cu ură, fără o vorbă.

El fu acela care-şi mută privirea, dar lin, aproape nepăsător, uitându-se peste umăr spre hol, cu mult interes.

— Cine-ar fi crezut? spuse într-o doară, revenind spre ea. Micuţa Anne, care niciodată nu se pieptăna, să locuiască aici, avocată, câştigând procese de pensie alimentară. Şi e o femeie răpitoare. Felicitările mele; se pare că fuga de-acasă a fost exact ce-ţi trebuia.

Anne îl privi, cu ochii goi.

— Mi-a părut rău că ai plecat; mi-a fost dor de tine, continuă Vince. E greu, când unei familii i se neagă plăcerea de a vedea o tânără fată devenind femeie. Ne-ar fi plăcut s-o împărtăşim cu tine şi să te ajutăm, când puteam. Unde te-ai dus, după ce ai plecat?

Anne tăcu.

— Ei, oftă Vince. Toţi am fost îngrijoraţi pentru tine, să ştii. De fiecare dată când luam câte un ziar în mână, vedeam câte o nouă povestire de groază despre tinere fugite de-acasă care sfârşiseră pe străzi, toxicomane, prostituate, victime ale omorurilor; nu dormeam nopţile de-atâtea griji. Mai ales Ethan.

Continuă senin ceva în legătură cu un detectiv, cu doi detectivi, iar Anne abia îl auzea. Zâmbea şi vorbea şi gesticula cu mâinile ca şi cum s-ar fi simţit absolut comod, ca şi cum n-ar fi existat nicio consecinţă a faptelor lui din trecut. Şi poate că asta era experienţa celor douăzeci şi patru de ani de când nu-l mai văzuse. Trăise de atunci şi până acum, neatins.

— Nu e cel mai potrivit loc pentru o conversaţie personală, spuse Vince, în timp ce oamenii treceau pe lângă ei spre lift. În apartamentul tău ar fi mai bine.

— Nu, răspunse plat Anne.

— Ei, atunci, la o cafea? Trebuie să existe în clădire un restaurant sau o cafenea. Mergem?

— Stăm aici.

Vince privi iarăşi în jur. Era sfârşitul zilei de muncă şi prin hol trecea un torent constant de persoane. Îşi înclină capul, cedând cu eleganţă.

— Dacă preferi.

Se rezemă de spătarul fotoliului.

— Am aşteptat-o pe Dora azi când a ieşit din biroul tău; vom lua cina împreună, mai târziu. Fireşte, îmi telefonează regulat – sunt convinsă că ştii – şi-mi spusese că sesiunea de descoperire era programată pentru azi. M-am gândit că ar fi un moment potrivit ca să vin, să-i ofer încurajare, eventual s-o consolez. Dar nu avea nevoie de nimic; a spus că v-aţi descurcat excelent. Presupun că asta înseamnă că ai fost extrem de bună; Dora e foarte zgârcită cu laudele. Un sfert de milion, mi-a spus, şi casa. Nu-i rău, ţinând seama că n-aţi ajuns în instanţă cu ele. Şi ai ţinut şi presa la distanţă. Îţi sunt recunoscător; ai făcut bine că te-ai gândit la poziţia mea. Dora mi-a spus că-ţi explicase.

— Ce vrei? întrebă Anne.

— Da, fireşte, fără-ndoială că eşti grăbită; sunt convins

că te aşteaptă prietenii ca să sărbătoriţi victoria.

Îi zâmbi din nou.

— Sunt curios de ce te-ai întors, după atâta timp. Pot înţelege – la limită – că doreai să vii la înmormântarea lui Ethan; întotdeauna mă amuză când oamenii simt că trebuie să-şi aducă omagiile sau ce-or fi crezând ei că fac faţă de un mort căruia puţin îi pasă. Dar nu te-ai mulţumit numai cu atât; te-ai dus la Tamarack cu Gail. Şi ai devenit avocata Dorei. De ce?

— Din motivele mele. N-au nicio legătură cu tine.

— Ba ştii bine că au. Orice se întâmplă cu familia mea are legătură cu mine. Ştiu cum acţionează oamenii; acţionează politic. Încerci să legi o alianţă cu familia, să te apropii de ei şi să mă ataci de sub protecţia lor.

— Să te atac?

Clătină din cap.

— N-am intenţia să te atac.

— Minţi, replică Vince încet. Ştiu ce vrei; vrei să mă distrugi. Altfel, de ce te-ai fi întors? Ai aşteptat mult, până am ajuns într-o poziţie proeminentă, până am devenit vulnerabil la zvonuri şi bârfe, şi abia acum te-ai întors. Ai aşteptat să ajung aproape de încheierea termenului, înainte de campania electorală pentru realegere, iar

atunci te-ai înhăitat cu Gail şi cu Dora ca să loveşti în mine.

Cum Anne tăcu, Vince continuă, pe un ton de conversaţie, aproape intim:

— Te cunosc, Anne; te înţeleg. Ai fost o puştoaică mică şi crudă, Iar-eu te-am făcut femeie, şi erai prea tânără ca să-mi mulţumeşti. N-ai înţeles niciodată ce-am făcut pentru tine. Te-am educat, la fel cum te-au educat şi profesorii de la *Harvard.* Nu e nicio diferenţă, să ştii; ai avut mult de învăţat şi ai învăţat de la experţi. Dacă nu te luam în mâinile mele „ai fi nimerit cu cine ştie ce tăntălău plin de coşuri şi cu proteză dentară, pipăindu-te pe bancheta din spate a vreunei maşini. A fost de-o mie de ori mai bine să înveţi de la mine. Şi ţi-a plăcut; ţi-a plăcut la nebunie. Mult timp. Foarte mult. Apoi, cred că ai cunoscut pe altcineva şi ai ajuns la concluzia că te săturaseşi de mine, aşa că m-ai acuzat în faţa tuturor. N-ai menţionat faptul că-ţi plăcuse. Femeile îşi şterg din minte ceea ce nu le foloseşte la nimic; nu-şi amintesc decât ce vor ele. Ca furia. Pe-asta şi-o amintesc cel mai bine. Să hrănesc cu ea, ca păianjenii. Şi, pe urmă, vor răzbunare. Uită-te la tine, micuţa mea femelă de păianjen; ai aşteptat atâţia ani, ca să te repezi. Ai aşteptat până ai

socotit că eram vulnerabil.

E nebun. Gândul era absolut clar în mintea lui Anne, dar nu se putea agăţa de el; prezenţa lui Vince îl alunga, la fel cum îi alungase judecata şi voinţa când o dominaseră în dormitor. Pândea în faţa ei ca un lynx, cu ochii sclipitori, gata să sară. Oriunde-ar fi privit, nu putea scăpa de el. Încercă să regăsească însufleţirea din aceeaşi după-amiază, înviorarea victoriei, dar se risipiseră. Nu-l mai vedea decât pe Vince. Nu se putea gândi decât la Vince. Se chirci înăuntrul ei. Ar fi fugit iarăşi, dar avea braţele şi picioarele atât de slăbite, încât nici nu şi le putea mişca. Şi, chiar de-ar fi putut, nu avea unde să fugă: avea s-o prindă, avea s-o atingă.

— Fireşte că nu sunt vulnerabil, spuse Vince, continuând să zâmbească; avea glasul blând, devenind şi mai blând, pe măsură ce vorbea. Tu, însă, da. Eşti o mică avocată care încearcă să-şi facă un nume preluând cazuri senzaţionale, şi nu-ţi poţi permite să comiţi nicio greşeală. Dar ar fi o enormă greşeală să ataci un senator S.U.A. Acuzându-l de un lucru pe care spui că l-a făcut acum aproape un sfert de secol. N-ai scos o vorbă, un sfert de veac, şi, deodată, când a ajuns un om prestigios, vii cu basmul ăsta de adormit copiii. Ai ajunge de râsul lumii. Ar

fi clar că încerci să mă şantajezi; altfel, de ce-ai face-o? Ai fi declarată o ticăloasă intrigantă şi oportunistă, şi după aia cine ar mai avea încredere în tine? Te-aş putea distruge, nu-i aşa, micuţă Anne? Ştii bine că da. Ia uită-te la tine: îngrozită *că* minciunile tale ar putea să ricoşeze şi atunci n-ar mai rămâne nimic din tine. Ai fi un nimic, Anne. O mică avocată discreditată, fără niciun client.

Se *teme.* Gândul îi era chiar mai limpede decât cel dinainte, iar de astă dată îl ţinu strâns. *Crede că-l pot lovi. Crede că-i pot distruge cariera politică.* Se agăţă de cuvintele care-i răsunau în cap. *Crede că-l pot lovi.* Muşchii i se destinseră infim şi, odată cu asta, cârceii din ei începură să se risipească. *Crede că am putere asupra lui.* Strânse pumnul şi simţi forţa din braţ. Şi-şi putu aminti, pentru prima oară de când apăruse Vince, că se afla la ea acasă şi tocmai câştigase un caz. Prezenţa lui dominantă începu să scadă. Putea vedea clar în jur. Îşi vedea holul blocului, vecinii trecând prin apropiere, salutând-o cu o înclinare grăbită a capului. Crisparea trecea, îi era mai uşor să stea dreaptă. Se *teme de mine.*

— N-am aşteptat să-ţi fac nimic, spuse Anne, cu vocea sigură şi rece ca gheaţa. Nici nu m-am mai gândit la tine.

Vince clătină din cap, cu reproş:

— Altă minciună. Te gândeşti la mine tot timpul. De asta ai venit la înmormântarea lui Ethan. Un pretext ca să te întorci. De-asta te-ai dus la Gail. De-asta te-ai repezit la şansa de a lucra pentru Dora.

— Nu m-am gândit la tine.

Încordarea îi dispăruse. Îşi ţinea mâinile în poală, cu pumnii strânşi.

— Îmi faci greaţă. Nu mi-a plăcut niciodată şi nici – Doamne – n-am murit de plăcere când mă sileai. Te uram. Nu m-ai făcut femeie, mi-ai distrus copilăria şi pentru asta n-am să te iert niciodată, nici pentru modul cum m-ai manipulat. Niciodată n-am fost o fiinţă omenească pentru tine; m-ai tratat ca pe o păpuşă pe care o puteai îndoi în orice formă voiai. Am încetat să mă mai gândescla tine din ziua când am plecat din casa aia, şi de-atunci nu m-am mai gândit niciodată. Aveam o viaţă de construit şi, dacă mă gândeam la tine, mi se făcea atât de rău, un rău de moarte, încât nu mai puteam continua. Nicio clipă nu m-am gândit la tine. Încerc să-mi găsesc plăceri şi satisfacţii în viaţa mea, iar tu eşti un jeg atât de mare, încât gândul la tine ar distruge orice dram de linişte mi-aş putea găsi. Canalie. Niciodată nu m-am gândit la tine.

— Chipul lui Vince se întunecase, schimonosit.

— Căţea, scuipă el cuvântul printre dinţi. Futu-te-n gură de curvă.

Cu coada ochiului, văzu câteva capete întorcându-se.

— N-o să te creadă nimeni, spuse el încordat, cu glas scăzut. O să te fac de mai mare râsul; o să te opresc…

— *Nu vreau să vorbesc despre asta.* Nu vreau să dau publicităţii trecutul; nu vreau să-l readuc la viaţă. E mort. Vreau să-l ţin îngropat, acolo unde a stat în toţi anii ăştia.

Vince o privi, cu umerii aduşi.

— Nu te cred, spuse el, după un moment. Ştiu cum minţi; dintotdeauna ai minţit. Ai minţit în legătură cu mine, în seara aia; nu le-ai spus cum mă ademeniseşi şi ce mult îţi plăcea cu mine; te săturaseşi de mine şi ai încercat să mă distrugi. Dar nu ţi-a mers; tu eşti cea care a plecat, pe furiş, ca o hoaţă. Iar eu am rămas pe loc. Şi voi rămâne întotdeauna, iar tu ai să dispari din nou. Îţi spun eu: ai să dispari. Nu te voi lăsa să te-nvârţi pe lângă ei. Nu te voi lăsa să împingi în ziare şi reviste poveşti despre familia mea; n-am să te las să le vinzi reporterilor subiecte piperate de scris. E clar? Ai să dispari la fel ca data trecută; n-ai să te mai apropii de ei.

„Îi e teamă”, reflectă Anne din nou. „Îi e teamă, lui i-e teamă. Nu mie; eu nu mă mai tem; el se teme. Se teme.

Eu n-am de ce să mă tem”.

Trase adânc aer în piept.

— Dacă-mi doresc familia înapoi, voi face tot ce pot ca să fiu iarăşi între ei. Nu mă poţi opri. Dacă încerci, te voi învinge.

Vince zâmbi subţire:

— Cum? Începând iarăşi cu minciunile tale? Ţi-am spus: n-au să te creadă, nu mai mult decât prima dată. Şi-atunci, ce-ai să faci? Vei spune presei? Radioului? Televiziunii? N-am să te las. Ascultă la mine, se aplecă el înainte. Au încercat şi alţii să-mi stea împotrivă, i-am oprit. Înţelegi? Am rezolvat să aibă cineva grijă de ei.

Anne clătină din cap. Când se aplecase spre ea, apropiindu-se, începuse iarăşi să se simtă rău. *El se teme, nu eu; se teme, se teme.* Dar tot o lua cu leşin.

— Nu voi spune nimănui, zise ea, aproape în şoaptă. Pleacă. Lasă-mă-n pace. Nu vreau decât să uit.

Vince îşi trase fotoliul mai aproape de măsuţă, mai aproape de Anne, aplecându-se şi mai mult; lui Anne i se păru că-i putea simţi respiraţia.

— Îţi voi Spune exact cum stăm. N-aveam de gând, dar cred că e cazul să ştii. Întotdeauna am fost cinstit cu tine, Anne; poţi crede fiecare vorbă din ce-ţi spun.

Tăcu, privind-o:

— Luna trecută, când Dora mi-a vorbit despre tine, i-am telefonat unui prieten, un om cu care am lucrat împreună în Denver. El a rezolvat întotdeauna problemele, oameni care ne stăteau în cale, chestii de-astea. Încă mai colaborăm, aşa că l-am sunat şi i-am spus să se ocupe de tine. Să te elimine. Ştii ce mi-a răspuns? A zis că nu mai face treburi de soiul ăsta. A spus că are aproape şaptezeci de ani şi caută ocupaţii mai respectabile. Am fost foarte dezamăgit de el. Aha, observ că ţi-am captat atenţia.

Anne stătea absolut nemişcată, privindu-l, cu ochii mari, cu respiraţia rapidă şi subţiată. Pumnii i se desfăcuseră, mâinile stându-i moi în poală. O cuprinsese un frig năprasnic.

— Asta m-a lăsat într-o dilemă cumplită, continuă Vince. Prietenul meu era singurul în care aveam încredere cu asemenea treburi. Puteam angaja pe altcineva, fireşte – întotdeauna se găsesc oameni gata să facă orice pentru un ban câştigat pe loc –, dar asta ar fi înlocuit o problemă cu alta. Tu dispăreai, însă angajatul meu ar fi fost apoi cel în avantaj faţă de mine.

Glasul îi deveni meditativ.

— M-am gândit mult la asta. Aş putea, fireşte, să te

omor cu mâinile mele, dar, ştii, nu pot. Nu-mi stă în fire. S-ar putea să te surprindă – fii sigură că pe mine m-a mirat –, însă aşa sunt eu. Nu sunt un asasin.

Urmă o tăcere prelungă.

— Nimic nu detest mai mult decât neputinţa, spuse încet Vince. De-asta n-am venit să te văd acum câteva săptămâni, când Dora mi-a vorbit despre tine: trebuia să ştiu între ce posibilităţi am de ales. Şi iată ce am hotărât. Dacă-mi faci probleme, dilema se rezolvă de la sine. Dacă-ţi răspândeşti prin presă acuzaţiile descreierate la adresa mea, nu voi mai avea nimic de pierdut angajând pe cineva să te omoare. Şi asta voi face. Într-o clipă. E clar? Nu voi ezita. Dacă taci şi dispari din nou, vei fi în deplină siguranţă. Cel puţin, din partea mea.

Zâmbi:

— Suntem împreună în situaţia asta, Anne. Nu e uluitor, după atâţia ani? Suntem în aceeaşi situaţie. Amândoi avem enorm de pierdut.

Îşi împinse fotoliul înapoi şi se ridică.

— Dora te consideră foarte inteligentă. Ascuţită şi dură, aşa a spus. Dacă avea dreptate, nu mă îndoiesc că te vei comporta inteligent şi circumspect. Ceea ce înseamnă, fireşte, să nu te mai apropii de familia mea. N-ai nimic de-

mpărţit cu ei. Am mai spus-o şi-nainte: vreau să mă asigur că înţelegi. În următorii câţiva ani, se va face multă publicitate în jurul meu, şi nu voi permite să iei şi tu parte. Dacă te mai apropii de Gail, de Dora sau de oricine din familie, voi găsi o cale să te opresc. Crede-mă pe cuvânt, Anne; dacă te mai apropii de ei, am să te opresc.

O privi de sus în jos:

— Mi-a făcut plăcere conversaţia. Mă bucur să văd că arăţi atât de bine. Şi, desigur, atât de plină de succes, îţi urez noroc. Mi-ai putea dori şi tu acelaşi lucru.

Îl privi. Vince făcu un pas înapoi, în faţa urii din ochii ei. Şi se îndepărtă, străbătând holul cu paşi mari spre uşă, prea repede pentru ca portarul să apuce să i-o deschidă.

Anne îşi luă servieta şi porni spre ascensor. Privea drept înainte; nu gândea. La etajul ei, merse orbeşte până la uşă, o descuie şi, după ce intră, încuie în urma Ei. Răcoarea antiseptică a pereţilor şi mobilelor albe o absorbea, şi se duse direct la canapeaua de sub fereastra cu vedere spre grădinile de jos, aruncându-şi pantofii din picioare şi ghemuindu-se în colţ.

Prin piaţă şi grădini treceau funcţionari, scoţându-şi vestoanele la ieşirea din clădiri. „Afară e atât de cald”, îşi spuse Anne, „dar ce perfect e aici înăuntru. Nici nu

îngheţi, ca în hol…” Se întrerupse. Gândurile i se îndepărtară de orice avea legătură cu Vince. „Ce ciudat”, reflectă ea, „să trăieşti în două lumi simultan: una caldă, una rece, prima sufocantă, a doua eliberatoare, una ameninţătoare, cealaltă calmă. Să ai o familie şi să nu ai”. Gândurile îi goneau nebuneşte prin cap, ca şi cum, cu cât alergau mai repede, cu atât şi le-ar fi putut ţine mai uşor sub control. „Dintotdeauna am avut familie; numai că nu m-am îndreptat niciodată spre ei”. Zâmbetul lui Vince îi răzbi prin gânduri, iar în gât i se opri un suspin. Cu frenezie, îşi împinse gândurile înainte. Acum ştia că i-ar fi plăcut să facă parte iarăşi din familie, cel puţin parţial, i-ar fi plăcut să încerce, să vadă dacă putea. Îi era atât de greu să fie deschisă, să trădeze ceva despre ea însăşi, să primească pe oricine în viaţa ei apărată cu atâta grijă. Dar păreau s-o placă. Şi îi plăcuse să stea cu ei şi să facă planuri pentru vizite viitoare. Îi plăcuse ideea, când îşi îngăduia să se gândească, de a nu fi singură tot timpul.

Dacă te mai apropii de Gail, *de Dora sau de oricine din familie, voi găsi o cale să te opresc.*

Îşi înclină capul, până când fruntea i se rezemă de geamul răcoros. „Nu-mi doresc decât o şansă de a fi din nou între ei”.

Deodată, o cuprinse furia. Îşi înălţă capul, lăsându-se în voia mâniei. *Ticălosule, ce vei face? Vei găsi o cale să mă omori? M-ai mai omorât o dată. Ai ucis copilul din mine, tinereţea, bucuria şi deşteptarea la care aveam dreptul. Crezi că-mi pasă dacă mă mai ataci din nou? încearcă numai, fir-ai al dracului să fii, te voi înfrunta până la capăt. N-ai să mă mai zdrobeşti. N-am să te las. Niciodată. Niciodată.*

Se răsuci dinspre fereastră şi-şi răsfoi mica agendă, în căutarea unui număr de telefon. „Nu peste mult, am să-l ştiu pe dinafară", îşi spuse ea. Luă telefonul pe genunchi şi formă numărul.

— Gail, spuse, îţi convine dacă vă fac o vizită la sfârşitul săptămânii ăsteia?

Capitolul 11

În sâmbăta dinainte de Ziua Muncii, Charles apăru în curtea din spatele casei lui Marian, unde îşi găsi sora tăind crizanteme şi dalii.

— Ce bine, spuse ea blajină, deşi Charles se aşteptase să fie surprinsă; n-o vizita în timpul zilei sau fără să-i telefoneze înainte. Ai venit tocmai la timp pentru micul dejun, continuă Marian, punându-şi foarfeca în coş, lângă florile purpurii şi albe.

Purta o fustă de bumbac, până la glezne, o bluză cu mâneci lungi, mănuşi roz de grădinărit şi o pălărie de pai care-i acoperea părul alb, cu ondulaţii impecabile. Lui Charles i se păru că arăta ca o acuarelă de modă veche, reprezentând o doamnă pe domeniul ei de la ţară.

— Întotdeauna mănânc târziu, când Fred nu-i aici, adăugă ea.

— Unde e?

— Nu mi-a spus. Are o iubită în New York; o fi la ea. I-ai spus că treci pe la el?

— Nu, luă Charles coşul, ducându-l în casă. Nu te deranjează?

— Te referi la fata aia. Ei bine, nu, nu mă mai necăjesc. La prima m-am supărat, acum vreo cincisprezece ani, dar după un timp mi-a trecut prin minte că tot ceea ce mă deranja în realitate era faptul că mă măritasem cu un cotoi. Ăsta-i el, ştii, are atâtea femei, încât mereu mi-l imaginez bântuind prin locuri întunecoase, în căutarea lor. Dar, desigur, ştii toate astea; îţi petreci mult timp cu el.

Charles o privi în timp ce umplea chiuveta de grădină cu apă şi ţinea tulpinile sub suprafaţa acesteia ca să le taie.

— De ce mai stai cu el?

— Ei, de ce? De ce nu? în cea mai mare parte sunt satisfăcută şi-mi închipui că şi el este, şi nu asta vrea omul de la o căsnicie? Să fie, în cea mai mare parte, satisfăcut? Nu mă mai jenează faptele lui; pur şi simplu nu le dau atenţie şi, dacă nu le văd cu ochii mei, pentru mine nici nu există. Mi-am făcut viaţa mea – mă interesează foarte mult afacerile, după cum ştii, şi am intrat în trei comitete directoare ale unor mici firme – şi am parte de Fred atât cât vreau. Avem şi noi o viaţă a noastră, ştii doar; suntem împreună de atâta vreme. Întotdeauna ţi-e mai uşor să trăieşti cu un om pe care îl

înţelegi şi căruia îi poţi prevedea acţiunile. De ce-aş mai avea nevoie de surprize, la vârsta mea? Sexul nu mă mai interesează...

Îl văzu pe Charles roşind.

— Doamne Dumnezeule, Charles, suntem frate şi soră de-o jumătate de secol; de-acum înainte ar fi cazul să putem discuta orice. Găsesc sexul incredibil de plicticos; toate zvârcolellle şi gemetele alea; devin de-a dreptul absurde, când ajungi la o anumită vârstă. Aşa că, într-o bună zi, am tras concluzia că era o pierdere de timp, o activitate mai prejos de mine şi, dintr-odată, scurt, m-am simţit... *uşoară,* de parcă n-aş mai fi avut nicio greutate şi puteam doar să... plutesc. Toate mi s-au părut incomparabil mai simple, nimic nu mă trăgea în jos, nimic nu mă solicita. Era uimitor. Şi ce mai uşurare...!

Tăcură. Marian începu să aranjeze florile într-o vază înaltă de cristal.

— Zilele-astea o vei simţi şi tu, Charles, spuse ea senină. Sunt convinsă că ni se întâmplă tuturor, la un moment dat.

— Vreau să-ţi vorbesc despre Anne, spuse Charles.

— Da, oftă Marian, totul e atât de ciudat, nu-i aşa? îţi poţi imagina, să revină după atâţia ani, apărând din senin

ca o stafie, şi să nu ne salute, să nu ne dea posibilitatea de a-i ura bun venit? Am fost cumplit de dezamăgită. După înmormântare, am căutat-o, dar plecase. Stai puţin, să pun florile astea în living.

Când se întoarse, Charles stătea lângă glasvand, privind curtea din spate care cobora în pantă spre lac, cu degetele mari agăţate pe sub curea.

— Ce i-ai fi spus?

— Păi, i-aş fi urat bun sosit şi i-aş fi spus ce dor ne-a fost de ea şi cât ne bucurăm că o avem iarăşi printre noi. Aş fi întrebat-o ce face şi unde locuieşte acum, cu ce se ocupă, dacă e măritată, dacă are copii... Dumnezeule, are aproape patruzeci de ani, îţi dai seama?

Charles se răsuci spre ea:

— Şi ce-ai fi zis dacă aducea iar vorba de povestea aia?

— Ei...

Marian se uită în frigider.

— Am somon afumat, roşii şi franzelă. Mai degrabă ca pentru prânz, decât pentru micul dejun. Aş putea prăji pâinea; ce părere ai?

— Cum preferi. Ce i-ai fi spus?

— Nu ştiu; nu m-am gândit la asta.

Luă două farfurii din dulap şi le umplu cu mâncare.

— NU-mi vine să cred că ar fi adus vorba. E atât de mult de-atunci. Douăzeci de ani. Peste douăzeci. De ce să mai scormonim trecutul? Am uitat cu toţii. Vince a avut un succes extraordinar în viaţă; ar fi imposibil să-i găseşti vreun cusur. Iar Anne părea foarte impresionantă, la înmormântare; se vede clar că a ajuns bine. Toţi suntem oameni în toată firea, înţelegi – civilizaţi – şi nu pot decât să presupun că în noaptea aceea s-a petrecut cine ştie ce încurcătură îngrozitoare, vreo confuzie, şi toţi am fost atât de tulburaţi, încât n-am putut-o înţelege. Dar acum totul a rămas în urmă şi, cu siguranţă, n-am de gând să fiu eu aceea care să mai trezesc morţii; nici nu vreau să mă gândesc. Şi sunt sigură că şi Anne e exact de aceeaşi părere.

Charles dădu din cap, îngândurat. Luă puţin somon din farfurie.

— Săptămâna trecută, a fost la Gail. Mă gândeam să trec pe-acolo şi s-o întreb pe Gail despre ce vorbiseră. Şi dacă e de părere că ar fi bine s-o caut.

— S-a dus la Gail? Nu mi-a spus nimeni. Foarte ciudat că nimeni nu mi-a spus; eram practic mama ei. De unde ştii că a fost acolo?

— Mi-a spus Vince că a auzit de la Keith, acum vreo

două zile.

— Keith, repetă Marian. Propriul meu fiu. Şi mie nu mi-a spus nimic. Ei, cred că s-a gândit că nu m-ar interesa. În fond, niciodată n-am vorbit cu el despre Anne.

Turnă cafeaua în Ceştile de porţelan.

— Dacă vrei s-o vezi, Charles, telefonează-i. De ce trebuie să-i ceri sfatul lui Gail?

— Fiindcă nu ştiu ce să fac, fir-ar să fie! Dacă aş avea idee ce sentimente are pentru mine – nu m-a căutat, înţelegi, nicio vorbă –, dacă mi-ar putea da cineva de înţeles cum să-i vorbesc...

— Spune-i ce vrei şi gata, Charles. Din inimă. Ăsta-i singurul mod de a vorbi cu o fiică. Aşa vorbeam şi eu întotdeauna cu Rose; de-asta suntem atât de apropiate.

— Deci, crezi că ar trebui să-i iau numărul de la Gail şi s-o sun.

— Dacă asta vrei. Pentru Dumnezeu, Charles, nu mai fi aşa de timid. Nu e ca şi cum ai pleca la luptă; vorbeşti cu propria ta fiică, doar.

— Dar tu? Tu ai s-o suni?

— Păi, sigur că mi-ar conveni să mă sune ea pe mine. Ea e aceea care a plecat şi m-aş aştepta să ia legătura cu noi, odată ce s-a întors. Dar dacă nu... mă rog, sigur că

da, de îndată ce voi şti unde e.

— Aflu eu de la Gail şi te-anunţ, îşi împinse Charles scaunul înapoi, ridicându-se.

— Unde pleci? N-ai mâncat.

— Mă duc la Tamarack.

— Azi? Acum?

— De îndată ce prind un avion.

— Ei, nu-i rea ideea. Obişnuiam să mergem acolo în fiecare an de Ziua Muncii, mai ţii minte? Nu ştiu de ce ne-am schimbat sistemul. Charles, vin şi eu cu tine. Pot afla singură despre Anne; am fost practic mama ei, ştii bine. Îmi împachetez doar câteva lucruri; nu vom sta mult. O idee foarte bună; de ce n-am pleca în weekend, mai ales când Fred nu-i aici? Aşteaptă-mă o oră, Charles.

— Marian, plec chiar acum. Dacă vrei neapărat să vii, poţi lua avionul următor, şi-mi dai telefon când ajungi. Voi fi la *Tamarack Hotel.*

— Charles, nu te-am rugat decât să aştepţi o oră.

— Prea mult. Trebuie să plec până nu mă răzgândesc.

O sărută pe obraz”.

— Înţelegi, m-am săturat îngrozitor să mai fiu laş.

La acelaşi lucru continuă să se gândească în timp ce revenea spre casa lui şi încă se mai gândea, în avionul de

Denver şi în cel mic pentru Tamarack, zburând peste munţii San Juan, în lumina tot mai scăzută a înserării. De ce-i spusese aşa ceva lui Marian? Niciodată nu-şi recunoscuse în faţa ei vreo slăbiciune, nici temerile sau neliniştile, în fond; niciodată nu i le menţionase nimănui din familie, cu excepţia lui Vince şi, în ultima vreme, a lui Fred Jax. N-o putea face. Ethan n-o făcuse niciodată; nici el n-avea s-o facă.

Dar Ethan murise, iar Anne se întorsese. Şi nimic nu mai era la fel.

Închirie o maşină de la aeroportul *Tamarack* şi străbătu cei trei kilometri până acasă la Gail. Pentru a doua oară în ziua aceea, nu telefonase din timp. În chip ciudat, acest lucru îl făcea să se simtă mai stăpân pe situaţie.

— Bunicule! strigă Robin când îi deschise uşa. Nu te-am mai văzut de-un car de ani!

Se întinse spre el s-o sărute.

— Tocmai mâncam de cină. Îţi dăm şi ţie; avem destulă mâncare. Mami! strigă ea, trăgându-l pe Charles de mână, în bucătărie. A venit bunicul!

Gail şi Anne ridicară capetele de la masă, cu furculiţele oprite în aer. Ned sări de pe scaun.

— Salut! spuse el. Tocmai ţi-am scris o scrisoare;

cred că încă n-ai primit-o.

Charles o privea fix pe Anne; nu-i trecuse prin minte că avea s-o găsească acolo. Leo îi strânse mâna.

— Ce surpriză plăcută, Charles. Mănânci de cină? ia loc la masă.

— Bună, tati, spuse Gail, ridicându-se pentru a-l săruta pe Charles pe obraz.

Anne se ridică şi-i întinse mâna.

Charles dădu să se întindă peste mâna ei, ca s-o sărute, dar faţa îngheţată a lui Anne îl opri. Îi luă mâna, cu un gest formal.

— Mă bucur că te văd, Anne.

— Avem şi prăjitură, bunicule, spuse Ned. Mătuşa Anne a făcut-o; e de ciocolată, cu nuci şi glazură.

— Mi-ar plăcea puţină, răspunse Charles. Am mâncat de cină.

— Şi avem şi cafea, adăugă Gail, reaşezându-se pe scaun. Stai jos, tati.

Charles ocoli masa, pentru a se aşeza lângă Leo. Urmară câteva clipe de tăcere.

— Abia azi-dimineaţă m-am hotărât să vin.

— Ai avut noroc c-ai găsit bilet de avion, spuse Leo.

— Nu era multă lume. Cred că majoritatea celor care

vor să-şi petreacă weekend-ul aici au sosit deja.

Din nou tăcere. În bucătărie domnea penumbra, cu excepţia cercurilor intersectate de lumină ale celor două lămpi de aramă agăţate la mică înălţime deasupra mesei. Prin ferestrele largi se vedea un cenuşiu profund, spre negru, întrerupt numai de concentrarea de lumini a Tamarack-ului, ca o galaxie în depărtare. Geamurile erau deschise, lăsând să adie o briză uşoară, care aducea un miros de brazi şi de flori sălbatice, şi fiorul ce anunţa iarna. Niciun sunet nu risipea liniştea.

— Ei, ne bucurăm că ai venit, spuse Leo. Ne place când în jurul acestei mese stau mulţi oameni. Şi putem vorbi despre Compania *Tamarack;* discuţiile sunt mult mai utile decât toate scrisorile alea pe care ni le-am scris.

— Îi dai bunicului prăjitură? îi propuse Ned lui Gail. Şi poate tai două felii, dacă tot eşti acolo?

— Ţi-ai terminat, mâncarea? îl întrebă ea.

— Aproape. Îmi place doar să mă uit la desert, ştii, ca şi cum m-ar aştepta. Ca şi cum ar fi viitorul meu.

Zâmbind, Gail tăie două felii. Îi dădu o farfurie lui Charles şi puse una lângă mâncarea lui Ned. Turnă o cafea pentru Charles şi umplu din nou paharele cu vin şi apă de pe masă. Urmărindu-i mişcările precise,

liniştitoare ca un cântec de leagăn, Anne începu să se calmeze. Acum totul depindea de ea, îşi spuse.

— Ne scuzaţi puţin? întrebă; ridicându-se, îi întinse mâna lui Charles. Cred că e mai bine să mergem în living.

Grăbit, recunoscător, Charles îşi împinse înapoi scaunul şi o urmă spre uşă.

— Vin şi eu, se repezi Robin, sărind în picioare.

— Acum nu, îi puse Gail o mână pe braţ. Mătuşa Anne şi bunicul vor să discute între patru ochi.

— Şi prăjitura? întrebă Ned.

— Mănâncă-mi-o tu, răspunse Charles. Iau altă felie când mă întorc.

Băiatul zâmbi, aruncându-i o privire lui Gail:

— M-a *rugat.*

În living era linişte. Anne aprinse o lampă de lângă o canapea lată şi se aşeză într-un capăt. Pentru prima oară, se priviră drept în ochi. Amintindu-şi-o din copilărie, lui Charles nu-i venea să creadă că aceea era fiica lui. Era îmbrăcată lejer, în blugi şi pulover alb de caşmir, *encoeur,* iar părul îi era legat la spate cu o eşarfă albă, dar avea o eleganţă şi o sofisticare care nu se putuseră nici măcar bănui pe vremea când fusese o fată nebunatică şi agitată.

— Arăţi foarte bine, spuse Anne.

— Da, o duc bine, gesticulă Charles, dând de înţeles că nu avea importanţă. Eşti minunată, Anne. Te-ai făcut atât de frumoasă... nu ca mama ta, înţelegi, dar într-un fel chiar mai frumoasă decât era ea.

Anne clătină din cap:

— N-aş crede.

— Mi-a fost dor de tine, continuă Charles. Sunt atâtea pe care voiam să ţi le spun. A fost îngrozitor, să nu ţi le pot spune.

— Oare? zâmbi vag Anne.

— Iartă-mă. Sigur că ţie trebuie să-ţi fi fost mult mai greu. Unde te-ai dus, după ce ai plecat?

— La San Francisco. Am urmat colegiul la *Berkeley,* apoi dreptul, la *Harvard.* Acum lucrez la o firmă de avocaţi din Los Angeles.

— Eşti avocată. Aş fi zis că erai prea... visătoare pentru o asemenea ocupaţie. Deşi întotdeauna ai avut talent să contrazici oamenii.

Îi zâmbi:

— Ce fel de avocată?

— Mai mult de divorţuri.

Charles clătină încet din cap:

— Nu mă pot obişnui cu gândul. Azi-dimineaţă, Marian

a spus că eşti aproape de patruzeci, Şi ai o profesie... avocat! Pentru mine, în toţi anii ăştia, ai rămas fetiţa mea; abia îţi sărbătoriserăm împlinirea vârstei de cincisprezece ani – iartă-mă, se grăbi el să adauge, când faţa lui Anne se crispă. Nici eu nu vreau să vorbesc despre asta. De ce să mai dezgropăm morţii? Vorbeşte-mi despre tine. Nu te-ai căsătorit?

— Ba trebuie să vorbim despre situaţia aceea, replică Anne cu voce calmă. Încă mai stă între noi. N-o să dispară, numai dacă te uiţi în altă parte. Ăsta-i sistemul vostru, al întregii familii; ţin minte. E ca o conspiraţie a tăcerii, să negaţi ceea ce nu vreţi să vedeţi. Faceţi pe surzii, pe orbii şi zâmbiţi în tăcere. De-asta am plecat.

Charles îşi aminti cum spusese Marian, în aceeaşi dimineaţă: *Nu mă mai jenează faptele lui; pur şi simplu nu le dau atenţie şi, dacă nu le văd cu ochii mei, pentru mine nici nu există.*

— Îşi privi mâinile.

— Îmi pare rău, repetă el. Probabil că ne urăşti.

— Numai pe unul dintre voi.

Charles închise un moment ochii.

— Ştii, el continuă să nege.

Anne îl privi cu o expresie rece ca gheaţa.

— Nu trebuia să spun asta. Ştiu că nu e... nu e o...

— Dezbatere.

— Nu e o dezbatere. Accept ceea ce-ai spus...

— Serios?

— Da! Ce pot spune, Anne? Te cred. Dumnezeule, parcă aş retrăi totul; cel mai îngrozitor moment.

Ezită o clipă.

— Ai să-l vezi?

— Ne-am şi văzut. A venit la Los Angeles să mă ameninţe dacă vorbesc despre trecut sau încerc să mă întâlnesc cu oricare dintre voi.

Charles se retrase puţin:

— Vince n-ar face asta.

— Auzi la el! exclamă Anne, furioasă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai înveţi odată minte? Primul lucru pe care-l spui despre el e că n-ar face-o. Habar n-ai ce-ar face şi ce nu; nu ştiinimic despre el. De ce nu m-ar ameninţa? Dacă mă crezi, ştii că deja a făcut ceva mult mai rău.

— Orice-o fi făcut înainte, acum s-a schimbat, protestă Charles. E un om matur. A ajuns senator al S.U.A. E fratele meu, Anne; nu-l pot condamna cu atâta uşurinţă. Asta vrei să fac? Da, cred că da. Dar n-o pot face; nu i-aş

face-o nimănui din familie.

— Mi-ai făcut-o mie.

— Nu te-am condamnat. Pur şi simplu n-am putut... N-am ştiut ce să fac, când tu ne spuneai toate acele lucruri, cu părerile pe care le aveam despre tine şi despre Vince. Ştiu că am greşit; ar fi trebuit să găsesc o cale de a te ajuta. Dar au trecut de-atunci douăzeci de ani, Anne...

— Douăzeci şi patru.

— Da, desigur, douăzeci şi patru. Nu e timp suficient ca să trecem peste un lucru, să ne vedem de viaţa noastră? De ce-ai lipsit atât de mult? Am încercat să te găsim; bunicul tău a angajat detectivi, dar au spus că nu exista nicio urmă...

— Mi-am luat numele mamei.

— Garnett? Aşa te numeşti acum? Ce ciudat, nu mi-a trecut niciun moment prin minte să te întreb cum te cheamă.

Tăcură un timp.

— Întotdeauna am dorit să fiu un tată bun! izbucni el. Am crezut, după ce mama ta a murit şi Marian a spus că urma să aibă ea grijă de tine, am crezut că noi doi aveam să fim buni prieteni; să mergem la zoo, la Muzeul Field şi la Muzeul de ştiinţe şi industrie, la planetariu şi la

acvariu… Făceam liste cu locurile unde puteam merge. Şi mă gândeam că urma să stăm de vorbă, împreună, ştii, ori de câte ori voiai, să discutăm despre tot ce te interesa şi să te ajut să înţelegi lucrurile şi să le rezolvi. Vedeam totul atât de clar, noi doi, ca în portretele acelea cu părinţi şi copii care întotdeauna par atât de luminoase, de însorite…

Râse uşor, jenat.

— Pare o copilărie, cred, dar eu aşa vedeam relaţia dintre noi. O fiică şi un tată, buni prieteni, iubindu-se.

— Dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat, spuse Anne.

— Nu. Nu ştiu de ce. Poate n-am încercat eu destul. Sau am întârziat prea mult ca să încerc cât de cât". Sunt sigur că nu-ţi mai aduci aminte, dar mult timp n-am putut face nimic. Înţelegi, a murit atât de neaşteptat. N-a fost ca atunci când omul are o boală şi te poţi obişnui treptat cu ideea că nu va mai fi; a telefonat acasă, anunţând că va veni peste o jumătate de oră, şi imediat a lovit-o maşina aia nenorocită, beţivul ăla împuţit, scârnăvia aia, care a şi plecat, iar ea a murit, totul în mai puţin de un minut. Dacă nu mi-ar fi telefonat – dar ştia cât de îngrijorat eram şi-mi telefona întotdeauna – sau dacă pleca doar cu un minut –

cu o jumătate de minut! – mai târziu, sau dacă... Dar n-a făcut-o şi a murit.

Clătină din cap.

— Nu poţi trece niciodată peste aşa ceva, să ştii; niciodată nu încetează să te doară.

— Ştiu, murmură Anne.

Încet, Charles înţelese ce voia să spună.

— A fost moartea unui om, ridică el glasul. A **fost** sfârşitul familiei noastre, aşa cum o ştiam. Nu ţi-aş **cere** să uiţi asta; a fost mult mai rău, mult mai **distrugător,** decât orice ţi s-a întâmplat ţie.

— Oare?

— Ţi-ai pierdut mama!

Ochii Annei erau îngânduraţi.

— Da. Nu-mi dădusem seama... Am impresia că violul, trădarea şi singurătatea sunt mai greu de uitat chiar şi decât moartea cuiva drag.

Charles se strâmbă:

— Tu crezi că te-am trădat.

— A, da.

— N-am vrut. Ţi-am spus, tot ce-am dorit a fost să fiu un tată bun. Însă nimic nu părea să reuşească. Toate acele visuri pe care le aveam, cu tine iubindu-mă, alergând în

calea mea când veneam acasă, îmbrăţişându-mă şi fiind fetiţa mea… nu erai deloc aşa. Mereu păreai furioasă. Umblai de capul tău, niciodată nu-mi cereai să facem ceva împreună. Simţeam că-mi întorceai încontinuu spatele.

— Şi nu ştii de ce, spuse Anne.

— Nu. Mă simţeam atât de neputincios. Nu, sigur că nu ştiu de ce.

— Locuiam în casa lui Marian. Iar tatălui meu nu-i păsa decât de singurătatea *lui,* de suferinţa *lui,* aşa că nu mai avea loc şi pentru mine, ca să le împărtăşim împreună. Ai dreptate. Eram foarte furioasă.

Tăcură. Charles oftă.

— Am făcut greşeli, Anne; ştiu asta. Şi le-aş drege, dacă aş putea. Dar ce-ai vrea să fac acum? Aş putea repeta la nesfârşit, toată seara, că-mi pare rău. Sau am putea să uităm trecutul, s-o luăm de la început în clipa asta şi să… să facem cunoştinţă. Probabil o doreşti şi tu, altfel nu te-ai fi întors.

Aşteptă.

— Chiar dacă nu poţi uita, ai putea să ierţi. Niciodată n-am făcut nimic din răutate, să ştii; tot timpul te-am iubit; tot timpul ţi-am dorit numai binele. Te rog, iartă-mă, Anne; e prea mult ce-ţi cer?

— Da, răspunse ea încet. Este.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Am trăit atâţia ani cu durerea asta; de ce vrei s-o mai prelungim? Acum suntem aici; eşti o avocată de succes, o femeie fermecătoare, şi ai făcut totul fără mine. Ai dovedit că nu ai nevoie de mine, nici de altcineva dintre noi. E timpul să ne ierţi. Vreau să fiu tatăl tău, Anne; nu e prea târziu, Gail şi cu mine nu suntem apropiaţi – presupun că ţi-a spus şi ea – niciodată nu mi-a arătat pic de căldură. Cred că mă învinuieşte pentru plecarea ta. Nu mi-a spus-o; cred, doar, că asta simte. Dar, dacă tu mă ierţi, dacă o luăm de la început, ar face-o şi Gail; sunt convins. Am putea recăpăta tot ce-am pierdut. Nu-ţi cer nimic, Anne; nu vreau decât să mă iubeşti din nou.

Anne zâmbi uşor.

— Asta-i tot ce vrei?

— Dumnezeule, explodă Charles, nu mai ai niciun sentiment pentru mine?

Lui Anne îi venea să plângă, dar nu ieşi nicio lacrimă.

— E prea devreme. Nu te iert. Nu te pot iubi.

Dintr-odată, Charles îşi aminti iarăşi de Marian:

Parcă n-aş mai fi avut nicio greutate şi puteam doar să... plutesc. Asexuata de Marian, vorbind despre

libertate. Charles, însă, se gândise la un simplu **înveliş – gel** uscat, fără substanţă. Iar Anne îi părea **la fel, şi** pe faţa ei nu se simţea nicio urmă **de durere,** mândrie şi furie. Parcă ar fi discutat **cu un automat.** Dar nu era sigur. Întotdeauna voia să înţeleagă oamenii. Poate că nu era doar o carcasă goală; poate era o tânără femeie, îngheţată numai. Sau adormită.

— Nu ştiu, spuse el. Pur şi simplu nu ştiu.

Anne îl privi, neînţelegând ce voia să spună. Îşi privea încruntat mâinile încleştate. Era un bărbat înalt, dar acum, prăbuşit în colţul canapelei adânci, părea mai mic, cu ridurile de pe chip adâncindu-i-se sub privirea ei.

— Vorbeşte-mi despre companie, îi ceru ea. Aş vrea să ştiu ce se întâmplă. Gail şi Leo spuneau că ai unele probleme.

Continuând să-şi privească mâinile, Charles zâmbi vag.

— Atâta au spus?

— Aş vrea să-mi spui tu, îi ceru Anne cu blândeţe.

Charles îşi desfăcu mâinile.

— Aveam un proiect care n-a ieşit. Ar fi trebuit – era exact de genul celor care bunicului tău i-au reuşit de zeci de ori –, dar s-a împotmolit.

Se întrerupse, oftând.

— Nu, a existat o diferenţă. Bunicul tău ar fi aşteptat până când se asigura că toate elementele erau la locurile lor. Eu n-am făcut-o. Doream atât de mult să-l pun în mişcare, să-mi reuşească şi să am o realizare cu care să se mândrească toată lumea…

Clătină din cap, stând mai drept.

— Şi bine, şi l-am rasolit, cum ar spune tinerii. Împrumutasem pentru el tot ce puteam, am semnat personal actele – băncile nu mi-ar mai fi acordat niciun credit dacă nu garantam cu numele meu – aşa că acum nu stau prea bine.

— Îmi pare rău, spuse Anne.

— Dar va fi bine, cel puţin, după ce vând Compania *Tamarack.* Am primit deja o ofertă; e slabă, mult prea mică, dar nu e decât prima; în prezent, staţiunile de agrement îi interesează pe mulţi, inclusiv pe japonezi. Ar trebui să scoatem o sută de milioane, poate o sută cincizeci, cu care ne-am achita datoriile şi ne-ar rămâne bani pentru noi proiecte. Apoi, Vom hotărî ce să facem cu *Chatham Development.* Ştiu că Fred vrea să fie preşedinte şi n-am nimic împotrivă; sunt gata să mă retrag. Dar, toate la timpul lor. Mai întâi, să ies din strâmtoarea asta, iar familia trebuie să mă ajute.

— Cred că te-ar ajuta cu plăcere, dacă ar putea, răspunse Anne. Dar le ceri să vândă o companie care înseamnă toată viaţa lor. Şi eşti sigur că poţi obţine un preţ bun? Leo spune că acea curăţenie despre care vorbesc cei de la E.P.A. Va da multă bătaie de cap; nu văd pe nimeni oferind bani, până nu se rezolvă.

— E.P.A. Nu contează. Tot ce vor e să curăţăm un colţişor din oraş unde solul e contaminat de la scurgerile vechilor mine. Nu ştiu ce îl nelinişteşte pe Leo; odată ce terminăm, oraşul va fi mai sigur, iar valoarea companiei o să crească.

— Nu e decât un colţ al oraşului? Leo spune că mai degrabă e jumătate din tot capătul de est, care în majoritate aparţine companiei. Deci, va trebui să plăteşti curăţenia şi mutarea oamenilor în timp ce se efectuează, vreo sută de familii, poate. Nimeni nu ştie, măcar, cât timp va dura; nu se ştie cât de mult se întinde în profunzime solul infectat, aşa că nimeni nu poate prevedea cât va trebui excavat şi înlocuit. Ar putea costa enorm de scump, până la urmă. Iar E.P.A. I-a spus deunăzi lui Leo că îi îngrijorează praful toxic din atmosferă, în timp ce scot pământul vechi şi-rtransportă. Iar oamenilor de-acolo le e greu să-şi vândă casele şi nu

pot obţine împrumuturi ca să le repare, fiindcă nicio bancă nu acordă credit în acea parte a oraşului până nu se ştie ce va urma.

— Ridicol, protestă furios Charles. Totul e ridicol. Nu ştiu ce naiba l-a apucat pe Leo; o umflă peste măsură.

— Dar ai fost dat în ijudecată. Nu-i aşa? Vreo două familii de-acolo au chemat în instanţă compania fiindcă li s-au îmbolnăvit copiii şi dau vina pe deşeurile minelor. Mă aştept să mai apară şi altele, mai ales dacă se va împrăştia praful. Iar publicitatea afectează deja negativ oraşul; unele rezervări – s-au contramandat, după ce au apărut primele ştiri prin toată ţara. Dacă preţurile urcă prea mult şi dacă se va face destulă reclamă proastă, nu poţi prevedea care va fi valoarea Companiei *Tamarack.*

— Ţi-am spus, toate sunt exagerări. Vince s-a consultat cu cei de la E.P.A. E o operaţiune redusă; n-o să coste mult, iar oraşul nici nu va şti ce se petrece. Dacă unii au repunţat, vor veni alţii; nu e nimic grav. Anne, spuse el brusc, am nevoie de ajutorul tău.

Zâmbi uşor.

— De obicei, mi-e greu să cer ajutor, ştii; parcă aş recunoaşte că am dat greş. Nici măcar nu cer să mi se arate drumul, în câte un oraş necunoscut; ştiu că e ridicol,

dar mi se opresc cuvintele în gât. Prefer să umblu ore-n şir, decât să recunosc că m-am rătăcit.

Clătină din cap:

— Nu ştiu de ce-ţi spun toate astea. Pur şi simplu mă simt puţin cam depăşit de situaţie şi mi-e ruşine. Am senzaţia că, dacă aş fi cu adevărat un om matur, aş putea rezolva totul. Asta mă sâcâie tot timpul. Ar trebui ca până acum să fi ajuns mai înţelept, mal matur, mai capabil să-mi dau seama de ce urmează. Ce naiba, sunt la vârsta când alţii ajung oameni de stat vârstnici. Dar totuşi mă simt ca la douăzeci şi cinci de ani, când aveam mult de învăţat şi-mi mai rămăsese încă atâta până să pot proceda ca tatăl meu şi să vorbesc ca el... În fine, iartă-mă; îţi arunc totul în braţe, cum se spune. Nimic din toate astea nu e important, Anne; important este să ieşim din încurcătură, ca să mă repun pe picioare. Trebuie să vând Compania *Tamarack.* Asta e singura mea speranţă. Unii membri din familie se opun, dar tu ai putea vorbi cu ei, convingându-i să accepte; pe tine te-ar asculta; eşti mai obiectivă decât mine. Vrei, Anne? Nu ţi-aş cere-o, dar n-am încotro; situaţia e atât de proastă...

— Putem să vă spunem noapte bună? îi întrerupse Robin. Stătea în uşă, pregătită să facă primul pas în

cameră.

— Da, desigur, răspunse Anne. Nu-mi dădusem seama că s-a făcut atât de târziu.

Charles continua s-o privească.

— Ajută-mă, îi ceru el Insistent, aproape în şoaptă. Vorbeşte cu ei. Pe tine te-ar asculta.

— Noapte bună, bunicule, îi ură Robin, oprindu-se în faţa lui. Întinse braţele, iar Charles se aplecă s-o cuprindă:

— Somn uşor. Poate ne vedem mâine după-amiază.

— Nu dormi aici la noapte? întrebă Ned, venind în spatele lui Robin. Nu mi-ai văzut bicicleta cea nouă. Are optsprezece viteze şi urcă drept pe munte.

— O voi vedea după-amiază, răspunse Charles. Mâine de dimineaţă mă întâlnesc cu cineva, pentru afaceri, dar pe urmă pot sta cu voi.

Chipul băiatului încremeni:

— Afaceri? Adică, să vinzi Compania *Tamarack?* Nu poţi face asta; n-o să te lăsăm noi.

Robin îl înghionti cu cotul.

— N-ai voie să-i vorbeşti bunicului despre asta.

— Nu-i vorbeam. Îi ziceam doar.

— Ora de culcare, anunţă Leo, din prag.

Charles se ridică:

— Mă duc şi eu.

— Ba rămâi aici, protestă Gail, apărând în spatele lui Leo. Nu te-aş putea lăsa să mergi la un hotel.

— Prefer aşa. Şi mi-am lăsat acolo valiza.

— Dar mai stai măcar un timp, stărui Leo. Nici n-ai gustat prăjitura făcută de Anne. Şi n-am avut timp să vorbim.

Robin şi Ned îl priviră cu interes, observându-i conflictul interior reflectat pe chip. Charles se întoarse spre Anne:

— Ce zici?

— Desigur, răspunse ea imediat. Mai facem nişte cafea.

Se duse în bucătărie, iar Charles o urmă, în timp ce Gail şi Leo conduceau copiii în cealaltă aripă a casei.

— Vezi, până şi copiii, spuse el. Nici nu vor să se gândească. Pe tine, însă, te-ar asculta.

Anne turnă boabe de cafea în râşniţă şi duse carafa la chiuvetă s-o umple cu apă. Dar, când deschise robinetul, nu se scurse decât un firişor.

— Ciudat, murmură ea. Adineauri curgea destulă.

Charles o privi, în timp ce ţinea vasul sub robinet, încercând să inventeze ceva de spus. I se părea, însă, că

spusese totul – şi eşuase. Anne nu voia nici acum să-l ierte, nici să-l Iubească. Deodată, simţi o disperată dorinţă de a-l iubi. Încă mai avea timp să fie un tată bun.

Telefonul sună, apoi se opri, răspunzând cineva din altă cameră. Încruntată, Anne închise robinetul. Firul de apă scăzuse la câţiva stropi, apoi nimic.

— Aş vrea să-ţi fac o vizită la Los Angeles, spuse Charles. Ai avea ceva împotrivă? Sunt atâtea...

Leo intră în bucătărie, cu sacoul agăţat pe umăr.

— E o şedinţă la o primărie; nu ştiu ce problemă cu apa. Mai bine n-o beţi. Nu ştiu când mă întorc.

— Să vin şi eu? întrebă Charles.

Leo se opri în uşă.

— De ce nu? Fie m-au sunat fiindcă aşa obişnuiesc oricând apar probleme, fie pentru că presupun că are şi compania vreo legătură. Oricum, m-aş bucura să vii cu mine.

Charles se apropie de Anne. Încă o dată, păru să se aplece spre ea, dar se opri din nou.

— Ne vedem mâine. De acord?

— Desigur. Vom lua telefericul pe munte, pentru un picnic, după-amiază; poate ne însoţeşti.

— Mi-ar face plăcere.

După ce Charles şi Leo plecară, Anne vărsă apa din carafa parţial umplută şi se duse în partea din fund a casei. Gail stătea pe patul lui Robin.

— Bine c-ai venit, poţi să mă pupi de noapte-bună, spuse Robin. Şi pe Ned; s-ar simţi groaznic de nedreptăţit, dacă m-ai pupa pe mine, iar pe el nu.

Anne zări ochii lui Gail, cu un zâmbet scurt, complice.

— Desigur, nu vreau să se simtă neglijat, spuse ea cu seriozitate; se aplecă, rezemându-şi un moment obrazul pe fruntea fetiţei. Somn uşor, Robin.

— Mătuşă Anne, ai un blocaj psihotic antiîmbrăţişări? întrebă Robin.

Anne se opri, la jumătatea distanţei spre uşă, întorcând spre ea o privire amuzată.

— Robin, ce înseamnă asta? întrebă Gail.

— Cred că Robin vrea să ştie dacă mă opun psihologic îmbrăţişărilor, răspunse Anne; se aşează lângă ea. Nu mă împotrivesc; numai că nu prea o fac. Nu mă pricep nici pe departe atât de bine ca mama ta. Îmi pare rău dacă te-am dezamăgit; n-am vrut.

Fetiţa se ridică în genunchi pe pat şi-şi aruncă braţele pe după gâtul lui Anne.

— Ai putea să exersezi şi să ajungi la fel de bună ca

mami.

Încet, braţele lui Anne o cuprinseră pe Robin. Ezitarea le făcea să fie ţepene şi-şi spuse că era ridicol; nu încerca decât să îmbrăţişeze o fetiţă de opt ani. Făcu un efort să le strângă în jurul trupului subţirel al lui Robin. Îl simţi căldura prin pijamaua de bumbac şi inspiră mireasma pielii fine, bronzate, ca strălucirea soarelui într-o grădină. Degetele ei apăsau curba coastelor înguste ale feţei şi micile creste ascuţite ale omoplaţilor, iar braţele slabe şi osoase ale lui Robin o strânseră cu putere, în timp ce-i aplica sărutări zgomotoase pe obraz.

Parcă s-a fi îmbrăţişat pe ea însăşi, în copilărie, înainte de a fi încetat să mai fie o copilă. Deodată, se simţi goală pe dinăuntru, chinuită de singurătate. Apoi, o podidi un val de afecţiune faţă de Robin şi o jinduire de a ţine la nesfârşit în braţe trupul acela mic, păstrându-i inocenţa, puritatea şi vitalitatea.

— Te iubesc, mătuşă Anne, spuse fetiţa. Aş vrea să rămâi pentru totdeauna la noi.

Anne închise ochii.

— Şi mie mi-ar plăcea.

Cu toate că valul de căldură continua s-o pătrundă, nu putea rosti cuvintele simple care lui Robin îi veniseră atât

de uşor. Când îşi ridică privirea, întâlni ochii lui Gail; erau plini de lacrimi. Anne întoarse capul şi atinse obrazul lui Robin cu buzele, după care îşi desprinse braţele cu grijă.

— E timpul să dormi. Ne vedem la micul dejun.

Robin îşi trase pătura până la bărbie.

— Ţi-a reuşit foarte bine, declară ea cu solemnitate.

— Mulţumesc.

Zâmbind, Anne porni pe culoar spre camera lui Ned. Acesta citea în pat.

— Am venit să-ţi urez noapte bună. Ce-ai zice de-o îmbrăţişare?

— N-n, nu le am pe-astea cu îmbrăţişările. Sunt bune pentru pici.

— O.K., se aplecă ea, sărutându-l uşor pe obraz.

— Una mică, însă, poate…

Anne îl îmbrăţişă scurt. „Nicio problemă”, îşi spuse ea. „M-aş descurca foarte uşor”.

— Noapte bună, Ned. Vise plăcute.

— Noapte bună, mătuşă Anne.

Revenise deja la lectura cărţii.

O întâlni pe Gail în hol şi reveniră în bucătărie.

— Eşti atât de bună cu ei, remarcă sora ei.

Anne clătină din cap:

— Ei sunt buni cu mine. E uimitor, cu cât mi-e mai greu să ştiu cum să mă port cu ei, decât să rezolv un proces, de la început şi până la sfârşit:

— Aş vrea să aud despre unele cazuri. Nu ne-ai vorbit niciodată despre procesul Dorei. Leo a spus că te-a întrebat odată şi nu păreai dornică să comentezi.

— Nu prea. Ţi-am spus că am câştigat; a primit banii şi casa din Tamarack. Mai mult decât se aştepta. A fost foarte mulţumită...

— Dar?

— Niciun „dar”. Îmi place să câştig, dar nu stărui mult asupra acestui lucru; mai mult mă interesează cazurile la care lucrez acum, decât cele pe care le-am terminat.

— Cred că ai găsit-o cam dificilă pe Dora.

Anne zâmbi:

— Ăsta-i genul de declaraţie pe care o fac avocaţii. Se mai spune şi că pescuieşti cu o undiţă foarte lungă.

Gail râse:

— Ei bine, eu o găsesc *foarte* dificilă. Niciodată n-am putut s-o plac, motiv pentru care am fost surprinsă că amândoi l-am plăcut atât de mult pe Josh. Majoritatea oamenilor din Tamarack îl simpatizează; de fapt, mult mai mulţi îl plac pe el, nu pe ea, şi mă gândeam că poate de-

asta nu voiai să comentezi. Mă rog, cred că de cafea nu mai poate fi vorba, până nu se dă din nou drumul la apă. A, stai, avem nişte sticle cu apă în garaj; anul trecut a fost o problemă, nu gravă, dar am cumpărat câteva lăzi. Vin imediat.

Anne se aşează la masa din bucătărie, în timp ce Gail mergea în garaj, proptind uşa deschisă în urma ei. Când sună telefonul, îi strigă lui Anne:

— Poţi să răspunzi tu?

Anne ridică receptorul.

— Alo?

— Gail, spuse Marian. Nina şi cu mine tocmai am „ajuns în oraş; am venit în urma unei inspiraţii de moment. Suntem la mine şi ne gândeam că poate tu şi Leo aţi vrea să veniţi la un ceai, dar e ceva în neregulă cu apa, aşa că preferăm să venim noi la voi. Ştiu că e târziu, însă vrem să stăm de vorbă şi cred că până ne întoarcem va începe să curgă şi apa. Doar dacă nu cumva e ceva serios; pe străzi circulă o maşină cu megafon, spunând că să nu bem apă, deşi problema asta nu pare să se pună, din moment ce oricum nu curge. Charles e la voi? I-am telefonat la hotel, dar nu-i în cameră. Bine, venim acum; ajungem în câteva minute.

Anne auzi o voce amplificată, pe drumul Riverwood, dincolo de lunga alee a casei lui Gail. Aceasta apăru în uşă, cu două sticle mari pline de apă, ascultând glasul care se apropia:

— Nu beţi apă de la robinet. Beţi numai apă îmbuteliată şi lichide livrate în sticle şi cutii. Se va găsi apă potabilă la primărie, peste două ore. Nu beţi apă de la robinet. Beţi numai apă îmbuteliată şi lichide livrate în sticle şi cutii. Se va găsi apă potabilă…

— Gail? întrebă Marian. Mă mai auzi?

Anne era gata să-i dea receptorul lui Gail, dar se răzgândi. Nu se putea ascunde; trebuia să le primească.

— Anne la telefon, spuse ea.

— O, Dumnezeule, Anne! Habar n-aveam că eşti aici. Ei, acum cu atât mai mult venim; ne aştepţi, da? Sau acolo locuieşti? Da, sigur că aşa e. O, draga mea, cât mă bucur că ne vom revedea!

— Marian şi Nina, îi spuse Anne lui” Gail, închizând. Vin la un ceai.

— Nina? Ce caută ea în Tamarack? Nu-i în toiul nici unui divorţ.

Gail turnă apă din sticlă în carafă.

— Încep să mă neliniştesc cu apa asta., Niciodată nu

ne-au mai dat veşti sinistre prin megafon.

Porni aparatul şi turnă apă în ceainic.

— Biata Anne, ai încasat-o. Mai întâi apare tati, apoi Marian şi Nina, iar acum a început şi criza asta cu apa. Precis îţi doreşti să fii acasă, în liniştitul Los Angeles.

— Nu, răspunse Anne.

Vocea îi era surprinsă. Se gândi la apartamentul ei decorat numai în alb, răcoros, tăcut, pustiu, numai al său. Acolo nu venea nimeni. Era locul ei favorit, cu excepţia serviciului. Dar acum, imaginându-şi-l, simţi un junghi dureros.

— Nu, repetă ea. Mă bucur mult că sunt aici.

— Mâncare, murmură Gail, pe gânduri. Ne-a mai rămas cam o treime din prăjitură; Leo şi Ned au avariat-o grav. Punem nişte felii de carne şi pâine; s-ar putea ca lui Marian şi Ninei să le fie foame.

Scoase pachetele din frigider.

— Practic, o reuniune de familie. Demult n-am mai avut niciuna. A propos, ce părere ţi-a făcut Josh?

— Nu cine ştie ce.

— Serios? Ei, cred că el era inamicul, nu?

— Adversarul.

Anne se simţea ciudat de stingherită vorbind despre el,

deşi nu părea să existe niciun motiv contrar.

— Mi s-a părut arogant, un om căruia îi place să-şi atingă toate scopurile şi care nu se dă înapoi de la a manipula oamenii ca să reuşească.

— Aşa… făcu Gail, îngândurată. Este destul de sigur pe el însuşi, dar să ştii că are o reputaţie incredibilă; a fost chemat pe post de consultant cam pe la toate muzeele din lume, iar guvernele îl solicită ca să le ajute la conservarea clădirilor şi a monumentelor vechi. El şi Leo discută multă istorie; amândoi sunt oarecum pasionaţi de trecut. Uneori, am impresia că lui Josh îi place mai mult trecutul decât prezentul – cel puţin, îşi petrece cu el groaznic de mult timp – şi i se luminează faţa când povesteşte, mult mai mult decât oricând vorbea despre Dora, pot să-ţi spun. Pur şi simplu nu înţelegeam de ce o dorea. Bunicul spunea că era o slăbiciune a caracterului lui Josh, faptul că nu o lua de soţie pe Dora, însă mie slăbiciunea mi se pare că avea pur şi simplu relaţii cu ea. N-ar trebui să spun asta; în fond, e verişoara mea. Verişoara noastră. Dar întotdeauna mi s-a părut că-i şi cam scorpie.

Şi fiica lui Vince. Cuvintele pluteau în aer, nerostite însă. Gail umplu un platou cu felii de carne, măsline spaniole şi franzelă.

— Farfurii de carton, murmură ea, întrucât nu putem spăla vasele. Şerveţele de hârtie, furculiţe de plastic. Vom bea din căni, totuşi, cafeaua nu se poate bea altfel. Josh continuă să vină des prin Tamarack. Mereu venea de Ziua Muncii; dacă vine şi anul ăsta, probabil că ai să-l vezi. Trece şi pe la noi. Ţi-ar fi greu să fii binevoitoare cu el?

Anne împăturea şerveţelele.

— Nu, bineînţeles. Dar nu ştiu care sunt sentimentele lui.

— Ei, e foarte civilizat.

— Atunci, nu va fi nicio problemă.

— Zahăr, spuse Gail. Sunt convinsă că Nina pune zahăr în ceai. Şi lămâie, poate. Mă întreb ce-au vrut să spună cu apa potabilă care se va găsi la primărie peste două ore.

— Se pare că o aduc cu autocisternele. Ceea ce înseamnă că nu se-aşteaptă să se repare prea repede, oricare o fi problema.

— Ia uite-o pe Anne! exclamă Marian, intrând în bucătărie. Anne, draga mea. Draga mea Anne!

Veni spre ea, cu braţele întinse. Anne se ridică şi-i apucă o mână înainte de a ajunge la ea, ţinându-i-o cu amândouă, pentru a o opri pe Marian la o lungime de braţ.

— Bună, Marian. Bună, Nina.

— Uşa din faţă era deschisă, spuse Nina.

— Tot timpul e deschisă; ştii doar, răspunse Gail. Haideţi, luaţi loc; tocmai pregăteam ceaiul. Vom sta în bucătărie.

— O, da, e mult mai comod, comentă Nina. Arăţi minunat, îi spuse ea lui Anne.

— E de-a dreptul frumoasă, adăugă Marian. Sunt atât de mândră de tine, Anne. Ai răzbit, ai triumfat.

— Eşti căsătorită? o întrebă Nina, privind în jur. Nu e nimeni cu tine?

— Nu.

Eliberase mâna lui Marian şi se retrăsese.

— Atunci, eşti divorţată? insistă Nina.

— Nu m-am măritat.

— Aha, clătină Nina din cap. Mi se pare cam dificil, să n-ai pe nimeni cu care să schimbi o vorbă la sfârşitul zilei, să lămureşti tot ce-ai făcut şi ce te gândeşti să faci. Am impresia că e atât de greu să înţelegi lumea, când nu ai decât gândurile tale şi pe nimeni care să-ţi ofere nişte alternative. Pe mine mă nelinişteşte, şi pe urmă nu mai pot dormi şi zac trează toată noaptea, întrebându-mă în ce să mai cred. Când sunt singură, toate par să n-aibă

niciun scop; sunt complet lipsite de sens, dacă nu aparţin cuiva. Dar pe tine nu te-a deranjat asta, nu-i aşa? Te-ai descurcat de una singură. Găsesc că e admirabil, Anne; mi se pare foarte matur.

— Vrem să ştim totul despre tine, interveni şi Marian. Din ziua când ai plecat. Ne-am făcut griji pentru tine, să ştii…

— Nu vorbim despre trecut, mătuşă Marian, spuse hotărâtă Gail. În momentul de faţă, ne întrebam ce s-o fi întâmplat cu apa. Nu staţi jos?

— Ba da, răspunse Nina. Toate arată splendid. Ăsta-i curcan afumat? Mă dau în vânt după curcanul afumat. Şi ce delicioasă prăjitură cu ciocolată.

— Anne a făcut-o.

Gail turnă ceaiul, în timp ce Anne turna cafeaua. Printr-o înţelegere tacită, începură să tragă de timp, punând lucrurile la loc, aranjând vasele pe masă, aşteptând ca mătuşile să devină mai preocupate de mâncare decât de conversaţii. Anne îşi ridică privirea şi le văzu imaginea în oglinda cât peretele, ca prima oară când sosise acolo, având un scurt moment de însufleţire când îşi dădu seama cât de bine se înţelegeau ea şi sora ei.

— Ei, dar *voi* când o să staţi jos? întrebă Marian.

— Într-o clipă, răspunse Gail. De îndată ce strâng puţin pe-aici.

Uşa se deschise şi intră Leo.

— Unde-i tata? Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— S-a întors la hotel.

Leo le sărută pe Marian şi pe Nina, ca şi cum ar fi fost absolut firesc să le găsească în bucătăria lui la ora zece seara, şi se aşeză la masă, zâmbindu-i lui Anne când aceasta îi dădu o ceaşcă de cafea.

— Mare blestemăţie. Se pare că au ajuns în apă nişte minerale toxice, probabil de la scurgerile minelor de deasupra bazinului de acumulare. Nimeni nu ştie cum; n-are niciun sens, după ce o sută de ani Tamarack Creek a fost perfect curat, acum să se contamineze dintr-odată, peste noapte, dar asta s-a întâmplat şi altă sursă de apă nu avem. De când au trecut cei de la E.P.A. Pe-aici, se fac zilnic analize ale apei de la uzină, iar azi spre seară au descoperit că nivelul de plumb crescuse, mult peste nivelul maxim acceptabil. Aşa că au închis apa, până descoperă ce s-a întâmplat şi găsesc o modalitate ca s-o cureţe.

— A trecut o maşină cu megafon, spuse Marian, anunţând că se va da apă potabilă la primărie.

Leo dădu din cap:

— Se aduc cisterne de la Durango. Vom lua apă din ele şi o aducem acasă.

— Cu găleţile? întrebă Nina. Ce interesant! Ca pionierii. Şi minerii.

— Nu tocmai, replică sec Leo. Doar dacă nu cumva vrei să-ţi dai *Mercedes*-ul pe-un măgar.

— Pământul de deasupra bazinului, spuse încet Gail. E proprietatea companiei.

Leo o privi în ochi:

— Exact. Crezi că zeii s-au supărat pe familiile Chatham şi Calder? o întrebă el pe Anne. Poate ar trebui să sacrificăm o capră. Sau să-i găsim pe vreunii dintre indienii Ute care au trăit pe-aici şi să le cerem să ne facă un dans de-al lor. Iertaţi-mă, parc-aş fi paranoic.

— Nu înţeleg, spuse Nina.

— Înseamnă că *Tamarack Company* ar putea fi făcută răspunzătoare, dacă de pe proprietatea ei porneşte contaminarea, explică Anne. S-ar întâmpla pentru a doua oară, adăugă ea, către Leo.

Acesta dădu din cap:

— E greu de crezut… aşa, deodată. Ascultaţi, continuă el, văzând că Nina continua să fie nedumerită. Galeriile

minei au fost săpate-pe sub capătul de est al oraşului şi se întind pe o distanţă de vreo două mile de-acolo, în susul văii. Ethan a cumpărat toate pământurile de-acolo şi a săpat bazinul, fără să se gândească un moment la deşeurile de la suprafaţă. Mă rog, niciunul dintre noi nu s-a gândit la ele. Acum, însă, se pare că apa de ploaie, şi apele subterane, de asemenea, au luat cu ele plumbul din reziduuri şi au ajuns cumva cu el în Tamarack Creek, care alimentează staţia de apă. Şi trebuie să plătim epurarea. În plus, încercăm deja să negociem cu E.P.A. Curăţenia din oraş, unde locuiesc deja oameni. Amândouă la un loc s-ar putea să coste o mică avere.

— Apa e otrăvită? întrebă Marian.

— Nu ştiu. Mai mult ca sigur, bună nu e.

— Atunci, trebuie să se păstreze tăcerea, declară Marian categorică.

— Exact. Învaţă-mă cum s-o fac.

— Instruieşte-i pe oameni să nu vorbească. Ar trebui să le fie clar tuturor. Vom plăti toate costurile necesare; suntem o companie responsabilă. Dar oamenilor noştri nu li se va permite să discute; şi nici orăşenilor. Doamne sfinte, cine-ar fi afectat cel mai rău de nişte zvonuri despre apă otrăvitoare? Până şi un copil ar fi în stare să

înţeleagă.

Leo clătină din cap:

— Mereu se găseşte cineva care să vorbească. Marea problemă e că se poate publica oricând în ziare. Şi ştiţi şi voi de ce. Imediat ce o hoardă de foşti regi, vedete de film şi televiziune şi şeici arabi şi-au clădit case aici, Tamarack-ul a încetat să mai fie un orăşel ca oricare altul, devenind un mare subiect de presă. Ai putea să răspândeşti o duzină de zvonuri despre Alamosa sau Durango; nu le-ar tipări nimeni, Dar, la prima şoaptă despre noi, mai ales una proastă, cititorii se vor şi repezi s-o devoreze, iar asta-i o veste foarte proastă, Când e vorba de sănătate sau siguranţă... Cred că ne vom alege cu multe contramandări. Tocmai la timp pentru sezonul de schi.

— Bietul Charles, spuse Marian. Îi va fi greu să vândă compania până se termină toată povestea asta.

— Să-ţi fie gura aurită, replică Leo. Nu-l vom mai auzi vorbind despre vânzare.

— Dar Charles are nevoie de bani! strigă Nina.

— Cred că nu se mai pune problema, încercă Leo să evite începutul unui conflict.

— Doar dacă nu cumva încearcă cineva să obţină un

târg avantajos, medită Anne. S-a făcut deja o ofertă foarte joasă.

— Mă îndoiesc c-o să şi-o reînnoiască, spuse Leo. În momentul de faţă, n-am mai interesa pe nimeni, cu toate bagajele pe care le avem.

Se ridică.

— Vreau să văd cum merge treaba cu cisternele. Nu lipsesc mult.

— Pot veni şi eu? întrebă Anne. Aş vrea să văd cum se procedează. Gail, te superi?

— Marea evadare, murmură Gail, cu un surâs. Sigur că nu: du-te; noi stăm aici, de vorbă.

— Vom aduce apă pentru toată lumea, mai spuse Leo. Marian, pe-a ta ţi-o lăsăm acasă.

Afară, îşi trase pe el geaca şi inspiră adânc aerul răcoros.

— Sfârşit de vară. Aproape că simţi mirosul zăpezii. Te-au interogat?

— Prima oară, le-a oprit Gail. Voiam s-o evit pe a doua.

Leo îi deschise portiera, maşinii:

— Ce vrei să facem dacă apare Vince? Să-l împuşcăm? Poate-ar fi mai bine să-l sacrificăm pe el zeilor; să cruţăm biata capră.

Anne râse:

— Mulţumesc, Leo. Nu v-aş putea cere să faceţi nimic. Dacă vine, probabil că am să plec.

— Temporar, vrei să spui.

— A, da. Nu voi mai pleca definitiv, niciodată.

— Mă bucur.

Conduse maşina pe panta abruptă a colinei, de la Riverwood până în fundul văii, unde coti spre oraş.

— Ne place când stai la noi, Anne. Niciodată n-am mai văzut-o pe Gail atât de fericită. Iar copiii mor după tine.

— Şi mie îmi place aici, răspunse Anne simplu.

Privi spre Tamarack, care strălucea ca un ornament luminos cuibărit în întuneric, între munţi. De fapt, erau două oraşe, îşi spuse ea. Unul populat de patru mii de locuitori care lucrau acolo, îşi trimiteau copiii la şcoală, votau şi plăteau impozite, şi bombăneau despre schimbările care aveau loc; celălalt, un oraş de douăzeci de mii de turişti care veneau pentru câte o săptămână sau o lună, pretindeau cele mai alese servicii, se plângeau de preţuri, pândeau după colţuri în căutare de celebrităţi şi plecau, după ce umblaseră prin primul oraş ca şi cum acesta ar fi fost invizibil. În cea mai mare parte „cele două oraşe coexistau fără prea multă ranchiună, într-o alianţă

alimentată de dolarii turiştilor.

„Dar turiştii trebuie să aibă încredere în oraş”, reflectă Anne. „Iar dacă nu pot avea încredere în ceva atât de elementar ca aerul şi apa, atunci îşi vor pierde încrederea şi în altele. Şi vor pleca în altă parte. Iar un oraş şi o companie nu pot supravieţui prin aşa ceva”.

Leo parcă maşina la trei străzi distanţă de primărie.

— Mai mult nu ne putem apropia; se pare că tot oraşul e aici.

În timp ce mergeau, se amestecară într-o mulţime care umplea trotuarele, revărsându-se pe carosabil, ca un râu ce curgea prin jurul maşinilor lăsate la întâmplare de şoferii grăbiţi. În văzduhul nocturn se înălţă un cor de întrebări şi tentative de a încerca să se găsească un vinovat, pe măsură ce se adunau tot mai mulţi oameni, înghesuindu-se spre o zonă din faţa primăriei, sub lumina orbitoare a reflectoarelor aprinse provizoriu. Într-o parte stăteau două autocisterne; lângă ele se instalaseră scaune şi o masă cu nişte imprimate de computer.

— Listele de alegători, comentă Leo, urmărind privirea lui Anne, când se apropiară. Pentru raţionalizare. Hotelierii şi cabanierii vor semna pentru clienţii lor; turiştii care închiriază case şi apartamente se vor

înregistra pentru timpul cât stau aici. Ar trebui să meargă fără dificultăţi.

— Cu excepţia îngrijorării, spuse Anne, privind mulţimea; continua să crească; rumoarea glasurilor se înteţea, în volum şi stridenţă.

— Ce vreau eu să ştiu, ţipă cineva, e de cât timp bem otravă?

Primarul stătea pe trepte, aşteptând ca nişte electricieni să-i instaleze microfonul.

— Cât o să coste, Mack? strigă cineva la el, Te-aştepţi să plătim chestia asta?

Primarul clătină din cap.

— Ne ocupăm noi, răspunse, dar nu-l auzi nimeni, în vacarmul tot mai puternic.

Peste câteva minute, un electrician dădu din cap.

— O.K., bubui glasul aplificat al primarului; îndepărtă microfonul de gură. O.K., repetă el. Avem apă pentru toată lumea; lucrăm la rezolvarea problemei; nu e niciun motiv de îngrijorare...

— *Ce s-a întâmplat?* răcniră mai multe glasuri.

— Nu ştim, răspunse primarul. Ascultaţi, nimeni nu doreşte mai mult ca mine să primească un răspuns cât mai rapid, dar nu am niciunul. Ceea ce avem e plumb şi

alte câteva minerale indezirabile în apa potabilă, probabil de la deşeurile minelor de deasupra oraşului, probabil scurgându-se în Tamarack Creek, şi ştiţi cu toţii că aceea e sursa noastră de apă. Nu ştim cum au ajuns acolo; ăsta e adevărul. Când aflăm, le vom opri, vom purifica apa şi vom trimite camioanele astea înapoi. Vă dau cuvântul meu. Dar, până atunci, continuăm să aducem apă potabilă şi nimeni nu va rămâne fără ea. Veţi plăti doar factura de apă normală, iar primăria şi Compania *Tamarack* vor acoperi diferenţa, important este că nimeni nu e în niciun pericol.

— De când durează, Mack?

— Nu s-a constatat decât azi. Facem analize în fiecare zi, de când a venit comisia E.P.A. În oraş, iar rezultatul ăsta a fost găsit azi după-amiază la ora cinci. Ieri, totul era în regulă. Azi-dimineaţă, era în regulă. Ştiu că pare ciudat şi nu putem da nicio explicaţie, dar important e că am descoperit imediat. Şi avem apă destulă. O raţionalizăm, dar o vom face cu cap şi logică; se găseşte pentru toată lumea. Acum, ascultaţi ce vreau să faceţi. Când ajungeţi la masă...

— Leo, spuse un glas, în spatele lui Anne. Ea şi Leo se întoarseră în acelaşi timp.

— Josh, ce bine-mi pare că te văd! exclamă Leo. Mă întrebam dacă erai în oraş...

Se întrerupse, când privirea lui Leo rămase aţintită spre Anne.

— Vă cunoaşteţi, desigur, reluă el.

— Ce coincidenţă uimitoare, comentă rece Josh; aruncă o privire în jur. Nu eşti cu Dora?

— Dora nu-i aici, răspunse Leo. Şi cred că nu ştii...

Ridică glasul, pentru a se face auzit peste vuietul mulţimii:

— Josh, Anne e sora lui Gail. Locuieşte la noi în weekend.

— *Sora lui Gail?*

Josh continua s-o privească pe Anne, cu o cută adâncă săpată între ochi.

— Nu ştiam că are o soră.

— Am fost mult timp plecată, răspunse Anne.

— Verişoara Dorei, murmură Josh.

— Da.

— Şi nimeni nu te-a menţionat vreodată.

— E complicat, spuse Leo; se clătină puţin, când mulţimea năvăli înainte. Ascultaţi, ce-ar fi să mergem la o bere sau o cafea şi să ne întoarcem când se mai linişteşte

aici?

— Mergeţi voi, propuse Anne. Vă aştept la coadă.

— Care coadă? întrebă sec Leo... Parc-ar fi deschiderea zidului din Berlin; toţi vor să fie primii. – Haide, Anne! ai auzit ce-a spus primarul. E un om raţional şi inteligent şi se găseşte apă destulă. Josh, vii, da?

Josh şi Anne schimbară o privire. Ochii lui erau curioşi, plini de întrebări. Faţa lui Anne nu-i spunea absolut nimic. Cineva se împinse în ei, iar Josh întinse instinctiv mâna pentru a o ajuta să-şi ţină echilibrul.

— Bună idee, îi spuse el lui Leo. Folosim formaţia-pană?

Leo râse.

— Ţie-ţi convine, Anne?

— Da.

Se simţea strivită de oameni şi primul ei gând, de a-i lăsa pe cei doi să meargă singuri, i se părea acum prostesc.

— Încotro o luăm?

— La luptă, răspunse Leo. Ţine-te-aproape.

Toţi trei se strecurară în mulţime, împingând contra curentului. Trecură cinci minute până să poată ajunge la un colţ mai liniştit, sufocaţi şi răvăşiţi.

— Parc-am alerga în sens opus, printr-un maraton,

comentă Leo, cu un zâmbet; îşi netezi părul şi-şi aranjă scurta. Unde mergem?

O priviră pe Anne.

— La *Timothy s,* răspunse ea. N-are nevoie de apă; are cincizeci de sortimente de bere.

— Localul meu favorit, spuse Josh.

Parcurseră în tăcere cele câteva străzi, prin locuri tăcute, pentru a găsi barul gol. Anne şi L-eo se aşezară într-o parte a unui separeu; Josh se aşează în faţa lor, cu spatele spre peretele de cărămizi netencuit şi picioarele întinse pe canapeaua de piele verde.

— Când ai venit? întrebă Leo.

— Joi noaptea.

— Unde stai?

La *Tamarack.* Am cumpărat o casă acum două săptămâni, dar am de lucrat la ea.

— Te-ai aranjat repede. Mă întrebam dacă ai să-ţi cumperi una nouă. Unde e?

— Undeva la apus de voi.

Tăcură puţin.

— Ai cumpărat-o pe-a familiei Stern.

Josh dădu din cap:

— Cred că nu te superi.

— Dacă mă supăr! E excelent. Eşti la celălalt capăt al Riverwood-ului; o azvârlitură de băţ. Poţi veni la cină oricând. Nici nu-mi puteam dori un vecin mai bun. Ce bem?

— Orice, la sticlă, răspunse proprietarul, care se oprise lângă separeu. Bună, Anne.

— Îţi faci veacul pe-aici? o întrebă Leo cu interes.

Anne zâmbi:

— Am venit săptămâna trecută. Timothy l-a cunoscut pe bunicul şi am purtat o lungă conversaţie despre el.

— Un prinţ şi un gentleman, adăugă Timothy. Ne e dor de el, pe-aici. Ce să vă aduc?

Făcură comanda şi rămaseră tăcuţi, până când Timothy aduse trei beri de sortimente diferite, un coş cu crochete de broască ţestoasă şi o farfurie de salsa.

— Fac cinste, declară el. În memoria lui Ethan.

— Îmi pare rău că n-am apucat să-l cunosc, răspunse Josh. El şi Dora nu se prea vedeau.

— Încerca s-o placă, spuse meditativ Leo. Cred că-i amintea prea mult de Vince.

Sub masă, Anne îi puse o mână prevenitoare pe genunchi.

— Tu şi Ethan v-aţi fi simpatizat, continuă el. Dar ţi-am

mai spus asta, nu?

— De câteva zeci de ori. De-acum, sunt absolut convins că ai dreptate.

Leo zâmbi. Tăcerea se prelungea.

— Ei, reluă el într-un târziu. Pe unde-ai mai călătorit? Ultima dată când te-am văzut, erai gata să pleci în Grecia; urma să spui guvernului să întărească paza la un ştiu ce muzeu.

— La toate muzeele. Acolo se pregătesc vreo şaseopt furturi care nu aşteaptă decât prima ocazie.

— Şi au întărit-o?

— Încă nu; îmi studiază raportul. Şi, în timpul ăsta, o să li se fure ceva important – cred că va fi Corintul, fiindcă este o colecţie superbă, păzită de un singur om, în vârstă de aproape şaptezeci de ani – şi atunci, va trage cineva concluzia că merită să cheltuiască mai mulţi bani pe măsurile de securitate.

— Şi te vor chema să le mai dai nişte sfaturi.

Josh râse:

— Sper.

— Şi-n ultima vreme, pe unde-ai mai dat sfaturi?

— Nu sfaturi. Cercetări. Am fost în Egipt, în ultimele două săptămâni. Un timp, n-am să mai plec nicăieri.

— Ai găsit ceva Interesant acolo?

— Poate. Lucrăm.

— Un mormânt? Un templu?

— Un mormânt. Încă nu suntem siguri.

— Unul nou? Mare? Cât al regelui Tut?

— Mai mare, dacă nu ne înşelăm. Leo, ştii că nu vorbesc despre presupunerile mele până nu ştiu cât de aproape am ajuns. Dă-mi voie să am şi eu mica mea doză de superstiţii. Spune-mi ce se întâmplă aici, cu apa. Reziduurile alea ale minelor sunt pe pământurile voastre, nu?

Anne îi privea în timp ce stăteau de vorbă. Îşi scoase jacheta şi se rezemă, sorbind din bere şi ascultându-le nu cuvintele, ci inflexiunile vocilor. Glasul lui Leo era compact, la fel ca făptura lui, cu cuvintele clare şi decise precum paşii unui soldat în marş. Josh vorbea mai măsurat şi mai profund, cu glasul unui om care a petrecut mult timp dând explicaţii. Era puternic şi sigur pe sine; un glas foarte plăcut, reflectă Anne. La fel i se păruse şi în cabinetul ei, deşi atunci fusese încordat, mai aspru decât acum şi mai arogant.

Oare? Nu era sigură. Acela fusese calificativul Dorei. Acum se întreba cât de mult văzuse şi auzise numai

fiindcă aşa se aşteptase, după descrierile Dorei.

Privind-o, Josh îi întâlni ochii.

— Plănuieşti să vii des pe-aici?

— Da. E un loc minunat.

— Asta e prima vizită? Nu, desigur; Gail a spus că vine aici de când avea vârsta de cinci ani. Trebuie să fi venit cu ea.

— Da.

După un moment, Leo spuse:

— Eu am venit aici de exact două ori, înainte de a mă angaja Ethan. Acum, nu-mi vine să cred; m-am mutat aici fără să ştiu cu-adevărat nimic despre oraşul ăsta. Dacă nu l-aş fi putut suferi?

— Care a fost primul lucru pe care **l**-ai făcut? întrebă Anne.

— O excursie prin Douglas Pass. Am crezut c-aveam să mor: muşchi slabi, aer de munte şi probabil că alesesem traseul cel mai greu din zonă. Dar priveliştea m-a dat gata. M-am aşezat acolo, mâncând o gogoaşă, niciun suflet de om în jur, niciun nor, numai soare, cer albastru şi vânt destul ca să mă răcorească, şi am privit în jur, trei sute şaizeci de grade, la ceea ce-aş fi fost gata să jur că era întreaga lume, piscuri şi văi, păduri, râuri şi Douglas

Lake, la două sute de picioare mai jos, şi am ştiut că Ethan avusese dreptate: era paradisul. Şi-acum, încă, ăla de-acolo e pentru mine locul cel mai deosebit.

— Tu mai ţii minte care-a fost primul lucru pe care l-ai făcut aici? o întrebă Josh pe Anne.

— Am mers cu o sanie trasă de un atelaj de câini siberieni, zâmbi ea, amintindu-şi. Dar în vara următoare a fost şi mai minunat. M-am plimbat cu bunicul, am găsit un loc magic şi am spus că voiam să trăiesc acolo toată viaţa.

— Unde era? întrebă Leo.

— În Riverwood. Nu departe de casa voastră. Sigur că, pe-atunci, nu avea nume; toate pământurile de-acolo aparţineau câtorva fermieri. L-am numit „grădina mea secretă”, ceea ce era cam exagerat, căci se aflau acolo fermierii şi familiile lor, ca să nu mai pomenesc caii, vitele, câinii, pisicile şi iepurii pe care-i cresc copiii în ţarcuri, dar când eram eu acolo, ascunzându-mă în pini şi stând lângă pârâu, era numai al meu şi puteam crede cu toată convingerea că nimeni din lume nu-l mai descoperise, nici n-avea să-l găsească vreodată.

— Te ascundeai în pini? întrebă Josh.

Obrajii ei se înroşiră uşor.

— Toţi copiii au ascunzători. Ale tale unde erau?

— În muzee, răspunse el prompt. Mă duceam o dată pe săptămână, ori de câte ori nu aveam baseball; părinţii mei mă lăsau după cursuri şi veneau să mă ia când se închidea. Odată, am rămas încuiat înăuntru; m-am speriat ca toţi dracii. Stăteam aşezat în spatele unei vitrine, desenând statuia unui pitic egiptean, paznicul nu m-a văzut când a trecut să anunţe ora închiderii, şi nici eu nu i-am spus, fiindcă voiam să-mi termin desenul. Până să mă dezmeticesc, s-au stins luminile şi nu s-a mai auzit niciun sunet. Numai că, peste un minut, au început să răsune zgomote de peste tot: muzeul trosnea, gemea şi-mi şuşotea, era întuneric-beznă, iar eu mă târam pe jos, ca să nu mă ciocnesc de vitrine, plângând.

— Câţi ani aveai? întrebă Anne.

— Nouă. I-am promis lui Dumnezeu tot ce-aveam pe lume, dacă mă ajuta să scap de-acolo. Am promis chiar şi să studiez la pian de două ori pe zi.

— Dar părinţii tăi te aşteptau afară, sublinie, ea.

— Strigau la paznic că trebuiau să deschidă. Au deschis şi m-au găsit. În patru labe, cu blocul de desen la mine şi smiorcăindu-mă. Şi m-am bucurat aşa de tare că i-am văzut, că nici n-am mai avut timp să mă simt ruşinat.

— N-ai vrut să mai revii, în săptămâna următoare?

Josh îşi înălţă sprâncenele:

— Eşti prima care m-a întrebat vreodată asta. Nu eram sigur dacă voiam, dar părinţii mei au considerat că era mai bine, aşa că am mers din nou. Un timp, nici n-am mai putut suporta mirosul, sunetul cu ecouri al paşilor, direcţiile umbrelor... N-a durat mult; vreo două săptămâni, cred, dar n-am uitat niciodată.

— Josh e profesor, îi spuse Leo lui Anne, după un moment. De arheologie, la U.C.L.A. Ei, dar ştii asta, nu?

Probabil că ştii mai mult despre el decât...

Luă o înghiţitură de bere.

— Scuzaţi-mă, murmură el. Cam multe nisipuri mişcătoare pe-aici.

Josh Izbucni în râs:

— Nu-i nimic, Leo. N-ai motive să umbli pe vârfuri; n-a fost vorba decât de bani şi de mândria mea, şi le pot face faţă amându-rora. Iar domnişoara Garnett e o avocată excelentă şi mi-ar plăcea s-o am alături de mine, dacă voi mai avea vreodată nevoie de un avocat.

Anne îl privi surprinsă:

— Mulţumesc...

Leo se uită la ceas.

— Cred că e timpul să mergem. Va dura vreo cincizece minute, până ajungem şi ne luăm apa. E bine aşa? Vin imediat; merg să-i mai mulţumesc o dată lui Timothy.

Josh îi deschise uşa lui Anne şi îl aşteptară pe Leo afară. Strada era pustie şi întunecoasă, cu felinarele antice răspândind mici cercuri de lumină palidă de-o parte şi de alta.

— Mâine, sunt ocupat cu nişte prieteni, spuse pe neaşteptate Josh, dar aş dori să-ţi dau luni un telefon. Se poate? Pe la amiază, dacă n-ai nimic împotrivă.

Anne îl studie lung. Îi răspunse cu o privire fermă. În ochi nu i se citea nici cea mai mică urmă de aroganţă.

— Mi-ar face plăcere, răspunse ea.

Sfârşitul volumului I